

JAMES PATRICK KINGSLEY PREZINTĂ

Anchetele lui Audrey Rose

JACK SPINTECĂTORUL

Crimele din Whitechapel

KERRI MANISCALCO

Bestseller New York Times

LEDA EGE

KERRI MANISCALCO

Seria
Anchetele lui Audrey Rose

JACK SPINTECĂTORUL

Crimele din Whitechapel

LEDA EDGE

KERRI MANISCALCO

Seria
Anchetele lui Audrey Rose

JACK
SPINTECĂTORUL
Crimele din Whitechapel

Volumul I

Traducere din limba engleză de
OANA CHIȚU

CORINT
BOOKS

-2018-

*Bunicii,
care întotdeauna s-a dat în vânt
după poveștile bune cu detectivi*

Prefață

Cartea pe care o ții acum în mâini însumează o mulțime de premiere.

Este prima achiziție pe o care o public sub egida noii mei edituri dedicate tinerilor cititori, JIMMY Patterson Books.

Este primul roman pentru tineri și adulți pe care l-am ales, mulțumită perspectivei deopotrivă proaspete și captivante asupra veșnic fascinantei povești a lui Jack Spintecătorul.

Este primul roman al scriitoarei Kerri Maniscalco.

Încă de la primul rând am știut că voi adora cartea. Vocea inteligentă, tulburătoare, și combinația desăvârșită de suspans și emoție au răzbătut chiar de la... primele cuvinte. *Jack Spintecătorul: Crimele din Whitechapel* este o poveste de atmosferă, mustind de răsturnări de situație palpitante, care, te asigur, vor îndeplini promisiunea acelor încântătoare rânduri de început. Deși acțiunea este plasată în Londra victoriană, vei descoperi că geniala și pasionata Audrey Rose este un personaj modern, chiar și judecând după standardele din zilele noastre.

Una dintre misiunile editurii JIMMY Patterson este de a crea cărți despre care tinerii cititori să exclame: „Vă rog, vreau să mai citesc, dați-mi încă o carte”. Nu am nici cea mai mică îndoială că *Jack Spintecătorul: Crimele din Whitechapel* va fi prima noastră reușită, însă, cu siguranță, nu va fi și ultima.

James Patterson

*Va curge sânge. Sângele vrea sânge. Așa se zice.*¹

Macbeth, actul al treilea, scena a patra

¹ William Shakespeare, *Othello; Troilus și Cresida; Macbeth*, traducere de Ion Vinea și Leon D. Levițchi, Editura Adevărul Holding, București, 2009 (n. red.).

Fig.3. Modul în care se întinde pielea și maniera de a ține bisturiul pentru a face prima incizie.
J. M. Beattie, *Post-Mortem Methods*, 1915.

UNU

INCIZIE PRELIMINARĂ

*Laboratorul doctorului Jonathan Wadsworth,
Highgate
30 august 1888*

Mi-am așezat degetul mare și arătătorul pe carnea rece ca gheața, întinzând-o deasupra sternului, așa cum îmi indicase unchiul.

Era imperios necesar să fac corect incizia preliminară.

Am pus cu mare răbdare metalul pe piele, asigurându-mă că unghiul era potrivit pentru o tăietură cât mai precisă. L-am simțit pe unchiul veghind asupra mea, studiindu-mi fiecare mișcare, însă privirea îmi era ațintită doar asupra bisturiului pe care îl țineam în mână.

Fără să ezit, am trasat o linie precisă de la umăr la stern, străduindu-mă să tai cât mai adânc posibil. Am ridicat ușor din sprâncene, înainte să-mi reiau mina impasibilă. Carnea de om se despica mult mai ușor decât mă așteptasem. Nu părea să fie prea diferit de tăierea unei bucăți de carne de porc înainte de a o prăji – iată un gând care ar fi trebuit să mă tulbure mai mult decât simțeam în momentul acela.

Un miros dulceag și grețos s-a ridicat din incizia făcută. Cadavrul nu era la fel de proaspăt ca alelalte. Aveam o vagă bănuială că nu toți subiecții erau obținuți pe căi legale sau voluntare

și regretam decizia de a fi refuzat oferta unchiului de a folosi un aparat de respirat.

Rotocoale de aburi mi s-au înălțat printre buze, dar am rezistat înclinației naturale de a mă lăsa cuprinsă de frisoane. M-am dat înapoi, cu rumegușul scârțâind sub papuci, și mi-am examinat munca. Din rană abia dacă se scurgea sânge. Lichidul era prea gros ca să curgă roșiatic și prea străin de mine ca să fie cu adevărat înfricoșător. Dacă omul ar fi fost mort de mai puțin de treizeci și șase de ore, atunci sângele s-ar fi scurs pe masă și apoi pe podea, îmbibând rumegușul. Am șters lama bisturiului pe șorț, lăsând în urma ei o dungă întunecată. Era, cu adevărat, o incizie reușită.

M-am pregătit pentru următoarea tăietură, însă unchiul a ridicat o mână în aer, oprindu-mă. Mi-am mușcat buza, blestemându-mă că uitasem atât de curând următorul pas din lecția lui.

Animozitățile care încă existau între unchiul și tata – niciunul nu părea să-și amintească de la ce porniseră, deși eu știam destul de bine – îl făcuseră pe cel dintâi să ezite în ceea ce privește hotărârea de a-mi continua ucenicia alături de el. O dovadă de incompetență, cât de mică, mi-ar fi zădărnicit planurile, mai ales dacă speram să merg la cursuri a doua zi.

— Un moment, Audrey Rose, a zis el, smulgându-mi bisturiul murdar dintre degete.

Un miros înțepător se ridicase în aer, amestecându-se cu duhoarea organelor în putrefacție. Unchiul a desfăcut o sticlută cu un lichid transparent și a stropit o cârpă. Antisepticul era un produs nelipsit în laboratorul lui, pe care îl folosea în special în cazul bisturiilor. Ar fi trebuit să-mi amintesc să șterg cealaltă lamă. Nu trebuia să mai fac aceeași greșală și altă dată.

Am aruncat o privire de jur-împrejurul pivniței, unde alte câteva cadavre zăceau aliniate la perete, cu membrele albe ca niște ramuri acoperite de zăpadă. Aveam să stăm acolo toată noaptea dacă nu mă grăbeam, iar tata, bine-cunoscutul lord Edmund Wadsworth, avea să trimită Scotland Yard-ul dacă nu mă întorceam acasă în curând. Dat fiind rangul lui, probabil că ar fi convocat pentru mine o mică armată.

Unchiul a închis la loc sticla cu acid fenic, apoi mi-a întins un nou bisturiu, ce semăna cu un cuțit de masă lung și subțire. Lama lui era mult mai ascuțită decât cea a instrumentului chirurgical de dinainte. Cu bisturiul sterilizat, am făcut aceeași incizie la umărul opus, apoi am coborât spre abdomenul celui decedat, oprindu-mă chiar deasupra ombilicului.

Unchiul nu mă avertizase cu privirea la cât de dificil avea să fie să tai deasupra cutiei toracice. I-am aruncat o privire, însă ochii lui erau ațintiți asupra cadavrului. Uneori, întunericul căutăturii lui mă înspăimânta mai tare decât morții pe care îi măcelăream.

— Va trebui să desfaci coastele înainte să ajungi la inimă.

Era limpede că unchiului îi venea greu să nu se apuce el însuși de treabă. Cadavrele îi țineau companie în cele mai multe nopți, de parcă erau niște cărți captivante; îi era drag să le disece și să le descopere secretele dintre paginile lor din piele și oase.

Am desfăcut repede cutia toracică, înainte ca obsesia să pună stăpânire pe unchiul, și am scos la iveală inima și restul viscerelor. Un miros fetid m-a izbit în plin și, fără să vreau, m-am dat câțiva pași înapoi, aproape punându-mi o mână peste gură. Era ocazia pe care o așteptase unchiul. Acesta a înaintat, însă până să mă dea la o parte, mi-am afundat mâinile în abdomen, pipăind membranele moi și alunecoase până ce am găsit ceea ce căutam.

Mi-am adunat tot curajul pentru misiunea de a scoate ficatul, apoi am acceptat iar bisturiul întins de unchiul meu. După câteva incizii și mișcări bruște, organul s-a desprins și l-am trântit cu un pufnet, pe o tavă goală, rezistând tentației de a-mi șterge mâinile pe șorț. Una era să-i pun pe servitorii unchiului să spele un pic de sânge, însă mâzga lipicioasă și mucusul ce-mi acopereau acum degetele erau cu totul altceva. Nu ne permiteam să pierdem încă o menajeră, iar unchiul nu ar mai fi suportat zvonurile ce zburau din gură în gură. Unii oamenii deja îl credeau țicnit.

— Cum crezi că a decedat acest om, nepoată?

Ficatul arăta groaznic. Mai multe cicatrici îl brăzdau în lung și-n lat, ca niște râuri și afluenți secați. Prima mea impresie era că omului nu-i fusese străină băutura.

— Pare să fi murit de ciroză.

Am arătat spre urmele de pe organ.

— Cred că ficatul lui nu mai funcționa cum trebuie de ceva vreme.

Am dat apoi ocol mesei, m-am așezat la capul omului și i-am deschis una dintre pleoape.

— În jurul albului ochilor are o nuanță ștearsă de galben, ceea ce-mi întărește bănuiala că trupul lui era într-un ușor declin de câțiva ani.

M-am reîntors la ficat și am îndepărtat cu grijă o secțiune transversală pentru a o studia mai târziu la microscop. Apoi am spălat bucățica de carne și am pus-o într-un borcan, la păstrare. Trebuia să o etichetez și să așez vasul pe perete, alături de celelalte organe murate. Era important să țin o evidență minuțioasă a fiecărei analize post-mortem.

Unchiul a dat din cap mulțumit.

— Foarte bine! Într-adevăr, foarte bine! Și ce zici de...

Ușa laboratorului s-a izbit brusc de perete, iar în pragul ei a apărut silueta unui bărbat. Era imposibil să-ți dai exact seama cum arăta sau ce vârstă avea vizitatorul din cauza pălăriei aproape trase pe ochi și a hainei ce mai avea un pic și mătura podeaua, însă omul era extrem de înalt. Nu am îndrăznit să fac nicio mișcare, sperând că unchiul avea să dea la iveală vreo armă; acesta însă nu a părut deloc impresionat de personajul misterios din fața noastră.

Ignorându-mi complet prezența, bărbatul și-a îndreptat atenția asupra unchiului meu:

— E gata, profesore!

Vocea lui era plăcută, domoală și părea tânără. Am ridicat o sprânceană, intrigată de ce ar fi putut pune la cale un student alături de unchiul meu.

— Așa de curând?

Unchiul s-a uitat la pendulă, apoi la cadavrul de pe masă și în final la mine. Habar n-aveam cine era băiatul acela necioplit sau ce anume era deja gata, însă instinctul îmi spunea că orice ar fi fost n-avea cum să fie de bine, la o oră atât de târzie. Unchiul și-a frecat bărbia. După o clipă de gândire, care mie una mi-a părut o eternitate, m-a întrebat:

— Ești în stare să închizi cadavrul de una singură?

Mi-am îndreptat spatele și mi-am ridicat bărbia:

— Bineînțeles!

Era absurd ca unchiul să creadă că n-aș fi în stare să duc la bun sfârșit o misiune atât de ușoară, mai ales după ce pescuisem destul de bine și singură măruntaiele mortului. Dintre toate sarcinile, aceasta avea să fie cea mai simplă.

— Mătușa Amelia zice că lucrul meu de mână este cu adevărat impresionant, am simțit nevoia să adaug.

Doar că mătușa, cu siguranță, nu se gândise la cusutul pielii.

— În orice caz, am exersat sutura pe un hoit de mistreț astă-vară și nu am avut nicio problemă. Nu cred că va fi cu mult mai greu acum.

Personajul întunecat a chicotit, scoțând un sunet al naibii de plăcut. Mi-am păstrat calmul, deși clocoteam în sinea mea. Nu spusese nimic amuzant. A coase pielea sau pânza era totuna; meșteșugul conta, nu materialul.

— Prea bine!

Unchiul și-a pus un palton negru și a scos ceva ce nu am reușit să văd prea bine dintr-o cutie aflată în apropierea biroului său.

— Poți închide cadavrul, Audrey Rose! Ai grijă să încui pivnița când pleci!

Tânărul a dispărut în sus pe trepte, fără a-și mai arunca privirea înapoi, iar eu m-am simțit bucuroasă să-l văd plecat. Unchiul s-a opri în pragul ușii, bătând nervos cu degetele lui pline de cicatrici în cadrul de lemn.

— Trăsura mea te va duce acasă după ce termini. Lasă celelalte specimene pentru mâine după-amiază!

— Unchiule, stai!

Am înconjurat în grabă masa de disecție.

— Cum rămâne cu școala, mâine? Ai spus că-mi vei da un răspuns în noaptea asta.

Unchiul a privit o clipă la cadavrul de pe masă, apoi la chipul meu crispat de așteptare. Aproape că-l puteam vedea făcând stratageme și inventând o mie de motive pentru care nu s-ar fi căzut să participe la cursurile lui de medicină legală. Buna-cuviință era ultima dintre grijile lui.

Tata avea să-l facă una cu pământul dacă descoperea că-i sunt ucenic.

Unchiul Jonathan a oftat din toți rărunchii:

— Să vii îmbrăcată în băiat! Iar dacă sufli un singur cuvânt, cursul de mâine va fi primul și ultimul la care vei participa. Pricepi?

Am dat din cap cu hotărâre.

— Promit! O să tac mormânt.

— Ah, a spus unchiul, punându-și pălăria și trăgându-și-o peste frunte, morții vorbesc celor ce ascultă. Fii chiar mai tăcută decât ei.

DOI

RĂZBUNAREA SÂNGELUI

*Școala pentru băieți Harrow,
Londra*

31 august 1888

Conform unchiului meu, nu cursese chiar atât de mult sânge pe cât ar fi fost de așteptat în urma unei lovituri așa de violente la gât. Abia mai puteam ținea pasul cu detaliile scenei scabroase la care asistasem în acea dimineață, iar notițele mele erau mai degrabă dezordonate, la fel cum îmi erau și gândurile.

— Spuneți-mi, băieți, a zis unchiul Jonathan în timp ce se plimba pe podiumul jos din centrul sălii, iar o clipă, ochii lui de un verde spălăcit s-au oprit asupra mea. Ce sugerează dove-zile, din moment ce sângele găsit sub cadavru era deja coagu-lat? Ba chiar mai mult de atât, de-abia s-a găsit suficient sânge cât să umple o jumătate de halbă; ce ar putea spune acest lucru despre sfârșitul victimei noastre?

Nevoia presantă de a striga răspunsul era ca o bestie jal-nică ce năzuia să se elibereze din cușca în care făgăduisem să o încui. În loc să-mi alung demonul, am șezut liniștită, cu bu-zele strânse și cu pălăria trasă peste ochi. Mi-am ascuns irita-rea scrutând expresiile de pe chipurile colegilor mei de clasă și am oftat în sinea mea. Cei mai mulți se înverziseră și păreau să fie pe punctul de a-și vărsa mațele. Îmi era peste putință să-mi imaginez cum aveau ei să reziste unei disecții. Mi-am curățat, cât am putut de subtil, sângele uscat de sub unghii,

amintindu-mi senzația pe care o încercasem ținând un ficat în mâini, și m-am întrebat ce nou sentiment avea să-mi mai trezească apropiata autopsie.

Un băiat cu păr șaten-închis – la fel de grijuluu aranjat ca și uniforma perfect călcată – a ridicat în aer mâna dreaptă ca o săgeată. Vârfurile degetelor îi erau acoperite cu pete de cerneală, ca și cum ar fi fost prea ocupat cu luatul notițelor ca să-și mai facă griji și pentru finețuri. Îl privisem și mai devreme, fascinată de cât de metodic scria. Era aproape un maniac al învățăturii, o trăsătură pe care o admiram, fără doar și poate.

Unchiul a făcut un semn din cap în direcția tânărului. Acesta și-a dres glasul și s-a ridicat. Încrederea în sine l-a făcut să-și tragă înapoi umerii înguști, în timp ce se întorcea cu fața spre clasă, în loc să răspundă unchiului meu. Băiatul era, de asemenea, destul de înalt. Oare el era vizitatorul misterios de cu o noapte în urmă?

— Este evident, dacă mă întrebați pe mine, a zis el pe un ton care părea aproape dezinteresat, că ucigașul nostru fie i-a făcut propuneri indecente, pentru a o ademini într-un loc retras, fie s-a strecurat în spatele ei – din moment ce era în mod clar sub influența alcoolului – și a atacat-o.

Era dificil să-mi dau seama, întrucât, cu o zi în urmă, abia dacă scosese două vorbe, însă vocea lui părea să fie a musafirului nepoftit de noaptea trecută. M-am pomenit că mă aplecasem mai aproape de el, ca și cum așa l-aș fi putut recunoaște.

Unchiul Jonathan și-a dres glasul ca să-l oprească pe băiatul arogant și s-a așezat la catedra lui din lemn. Am zâmbit. Cu siguranță, faptul că mă dădeam băiat avea niște avantaje. Discuțiile despre prostituate îl tulburau întotdeauna pe unchiul meu, doar că acum nu putea certa pe nimeni pentru că îndrăznise să vorbească atât de liber în prezența mea. Unchiul a tras un sertar, de unde a scos o pereche de ochelari, pe care i-a șters de pete pe jacheta lui din tweed înainte de a și-i așeza pe nas.

— Thomas, de ce crezi că victima a fost atacată din spate, când majoritatea colegilor mei cred că ea era întinsă la momentul săvârșirii crimei? a întrebat unchiul Jonathan.

I-am privit când pe unul, când pe celălalt, contrariată că unchiul folosisese numele de botez al tânărului. Acum eram aproape sigură că studentul era vizitatorul de cu o noapte în urmă. Băiatul, Thomas, s-a încruntat.

Ochii de un încântător căprui-auriu erau perfect așezați pe chipul ascuțit, ca și cum ar fi fost pictați de însuși Leonardo da Vinci. Ce n-aș fi dat să am genele la fel de dese! Bărbia lui era pătrătoasă, dându-i un aer de hotărâre neclintită. Chiar și nasul îi era subțire și nobil, făcându-i fiecare expresie să scânteieze de un soi de agerime. Cred că dacă Thomas nu ar fi fost atât de iritant de conștient de propria inteligență, l-aș fi considerat destul de atrăgător.

— Pentru că, așa cum ați afirmat, domnule, gâtul îi era tăiat de la stânga la dreapta. Luând în considerare că majoritatea oamenilor sunt, de fapt, dreptaci, ne-am putea imagina, după traiectoria în coborâre pe care tocmai ați descris-o și după probabilitatea statistică ce ne îndreptățește să credem că făptașul era, cu adevărat, dreptaci, că cea mai simplă metodă de a-și comite crima ar fi fost *din spatele* victimei.

Thomas l-a înșfăcat pe dată pe studentul de lângă el și l-a obligat să se ridice, demonstrându-și astfel punctul de vedere. Picioarele scaunelor au scârțâit pe pardoseală, în timp ce băiatul se lupta să se elibereze. Thomas l-a ținut însă strâns, ca un boa constrictor, sufocându-și prada.

— Probabil că a înconjurat-o cu brațul stâng peste piept sau peste trunchi, a tras-o aproape, așa – a zis el și l-a smucit pe colegul nostru –, și a lovit-o scurt cu lama peste gât. O dată, în timp ce femeia era în picioare, apoi de alte două ori în timp ce cădea la pământ, înainte să-și dea seama ce i se întâmpla.

După ce a simulat actul ce semănase cu o decapitare, Thomas a dat drumul băiatului și a pășit peste el, întorcându-se la locul lui și la atitudinea nonșalantă de mai înainte.

— Dacă am studia felul în care e pătată de sânge podeaua unui abator, sunt sigur că am descoperi un soi de tipar inversat, din moment ce, în general, vitele sunt măcelărite în timp ce atârnă cu capetele în jos.

— Ha! a exclamat unchiul, bătând din palme așa de tare, că aplauzele au răsunat cu ecou.

Gestul brusc al unchiului m-a făcut să tresar, însă am fost ușurată să observ că majoritatea studenților săriseră pe scaunele lor, împreună cu mine. Nu exista nicio îndoială că unchiul era cu adevărat pasionat de crimă.

— Atunci de ce nu a sărit sângele pe întreaga parte de sus a gardului, ar spune cei care se opun teoriei tale? l-a provocat unchiul, bătând cu pumnul în palmă. Când i s-a tăiat jugulara, sângele ar fi trebuit să improaște.

Thomas a dat din cap, ca și cum ar fi anticipat întrebarea.

— E destul de simplu de explicat, nu-i așa? Purta o eșarfă când a fost atacată, care după aceea a căzut. Sau poate că ucigașul i-a smuls-o de la gât ca să-și șteargă cuțitul. Nu e exclus nici ca asasinul să sufere de vreo manie.

O liniște densă precum ceața din East End s-a lăsat peste aulă în timp ce imaginea intensă pe care o crease Thomas a prins viață în mințile noastre. Unchiul mă învățase cât de important era să-mi îndepărtiez din suflet orice urmă de emoție în legătură cu astfel de cazuri, însă îmi venea greu să vorbesc despre o femeie ca despre un animal adus la abator, indiferent cât de mult s-ar fi îndepărtat ea de moravurile societății.

Mi-am înghițit cu greu nodul din gât. Se părea că Thomas avea un fel tulburător de a anticipa motivul pentru care ucigașul acționase așa cum o făcuse și de a-și suprima emoțiile atunci când îi convenea. Unchiul Jonathan a avut nevoie de câteva

secunde ca să răspundă, dar când a deschis gura, a rânjit ca un nebun. Ochii li erau ca două scânteii aprinse. Mi-a fost imposibil să mi înfrânez împunsătura de gelozie care mi-a străpuns măruntaiele. Nu-mi dădeam seama dacă era din cauza faptului că unchiul părea așa de mulțumit, fără să fiu eu sursa bucuriei lui, sau pentru că îmi doream să pot începe o discuție cu tânărul acela enervant. Dintre toți cei aflați în clasă, el, cel puțin, nu era intimidat de violența crimei. Teama nu avea cum să o ajute pe familia victimei, băiatul părea să înțeleagă asta.

Mi-am scuturat mintea de gânduri și am continuat să ascult lecția.

— Thomas, capacitatea ta de a face deducții este incredibilă. Și eu cred că victima noastră a fost atacată din spate, în timp ce stătea în picioare. Cel mai probabil, cuțitul folosit avea între cincisprezece și douăzeci de centimetri.

Unchiul a făcut o pauză, arătând studenților, cu mâna, cam cât de mare trebuie să fi fost arma. Am simțit cum mă cuprinde neliniștea. Lama ar fi avut cam aceeași mărime cu cea a bisturiului pe care-l folosisem noaptea trecută.

Unchiul și-a dres glasul.

— Judecând după tăietură neregulată de la nivelul abdomenului, aş zice că rana a fost făcută post-mortem, pe locul unde a fost descoperit cadavrul. Aş îndrăzni chiar să afirm că ucigaşul nostru a fost întrerupt şi că nu a obţinut ceea ce căuta. Dar inclin să cred că ar putea fi stângaci sau ambidextru, conform celorlalte dovezi.

Un băiat ce şedea în primul rând a ridicat o mână tremurândă.

— Ce vreţi să spuneţi? Ce căuta ucigaşul?

— Roagă-te să nu aflăm niciodată!

Unchiul Jonathan şi-a răsucit colţul mustăţii spălăcite, un obiect pe care şi-l permitea în timp ce era pierdut pe gânduri. Ştiam astfel că orice ar fi urmat să spună nu avea să fie un lucru plăcut.

Fără să bag de seamă, mă apucasem așa de strâns cu mâinile de marginile scaunului, încât nodurile degetelor mi se înălțaseră. Am dat drumul strânsorii.

— De dragul acestei lecții, vă voi divulga teoriile mele.

Unchiul și-a mai plimbat o dată privirea prin sală.

— Cred că îi voia organele. Detectivii însă nu-mi împărtășesc opinia în acest caz. Sper să aibă ei dreptate, iar eu să mă înșel.

În timp ce se dezlănțuiau discuții însuflețite legate de teoria vânătorului de organe, am început să schițez detaliile anatomice pe care unchiul le desenase rapid pe tablă, la începutul lecției, ca să-mi mai limpezesc mintea. Porci, broaște, șobolani disecați și alte lucruri încă și mai răscolitoare, precum intestine și inimi umane, îmi decorau marginile paginilor.

Caietul meu era plin cu imagini de care o domnișoară nu ar fi trebuit să fie fascinată, însă nu-mi puteam controla curiozitatea.

Deodată, o umbră a căzut pe caiet și, cumva, am știut că era vorba despre Thomas chiar înainte ca acesta să deschidă gura.

— Trebuie să desenezi umbra în partea stângă a cadavrului; altfel pare o baltă de sânge.

M-am crispat, însă mi-am ținut buzele strânse, ca și cum ar fi fost cusute de un antreprenor nechibzuit de pompe funebre. Simțeam că-mi mocnește foc sub piele și-mi blestemam reacția trupului la întâlnirea cu un băiat așa de agasant. Thomas a continuat să-mi critice desenele.

— Serios, ar trebui să ștergi petele alea ridicole, a spus el. Lumina lampadarului cădea din unghiul ăsta. Ai greșit teribil.

— Serios, ar trebuie să-ți vezi de ale tale.

Am închis ochii, certându-mă în gând. Reușisem să nu intru în vorbă cu niciunul dintre băieți. O singură scăpare însemna că îmi pierdeam dreptul de a participa la curs.

Hotărând că n-aveam niciun motiv să mă tem, i-am aruncat lui Thomas o privire răutăcioasă. Pe buzele lui flutura un

zâmbet, iar inima îmi gonia în piept ca o trăsură cu cai prin Trafalgar Square. Mi-am reamintit că tânărul era un increzut și am stabilit că tresăltarea inimii mele se datora doar nervilor. Mai degrabă aș fi făcut baie în formaldehidă decât să fiu dată afară de la curs din pricina unui asemenea băiat exasperant.

— Oricât ar fi fost el de chipeș.

— Deși îți apreciez observația, am zis printre dinți și făcând eforturi supraomenești să-mi îngroș vocea, aș aprecia dacă ai fi așa de bun să mă lași să-mi văd de studiu.

Ochii lui Thomas au scânteiat ca și cum ar fi descoperit un secret incredibil de amuzant, iar eu am știut atunci că eram un biet șoarece prins de o mătă vicleană.

— Bine, domnule...

După felul în care a accentuat cuvântul „domnule”, am înțeles: Thomas știa bine că nu eram deloc vreun băiețandru, însă era de acord să-mi cante în strună din cine știe ce motiv. M-am îmbunat un pic la această dovadă de milă, vorbind mai încet, astfel încât să mă poată auzi doar el, iar inima a prins iar a-mi sălta ca nebuna, cuprinsă de emoția secretului pe care îl împărtășeam acum amândoi.

— Wadsworth. Numele meu este Audrey Rose Wadsworth.

Chipul i s-a aprins de o revelație bruscă, iar atenția i s-a îndreptat spre unchiul meu, care încă pune paie pe focul unei discuții aprinse. Thomas și-a întins mâna spre mine, iar eu i-am strâns-o ezitant, sperând că palmele nu aveau să-mi trădeze emoția. Poate că avea să fie plăcut să am un prieten cu care să discut cazurile.

— Cred că ne-am întâlnit noaptea trecută, am cutezat eu a spune.

Thomas și-a împreunat sprâncenele, iar încrederea mea abia regăsită s-a prăbușit pe dată la pământ.

— În laboratorul unchiului meu...

Chipul băiatului s-a întunecat.

— Îmi cer scuze, dar habar nu am despre ce vorbești. E prima oară când vorbim.

— Nu ai zice că am vorbit...

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, Wadsworth. Sunt sigur că vom avea multe de discutat în viitorul apropiat. Foarte apropiat chiar, din moment ce în seara asta sunt ucenicul unchiului tău. Poate îmi vei oferi plăcerea de a testa câteva dintre teoriile mele...

Un alt val de sânge mi-a inundat obrazii.

— Despre ce teorii e vorba mai exact?

— Acelea legate de scandaluasa ta alegere de a participa la acest curs, bineînțeles, a rânjit Thomas. Nu mi se întâmplă chiar în fiecare zi să întâlnesc o fată așa de ciudată.

Sentimentul calduț de prietenie pe care-l simțisem vizavi de el a înghețat brusc, ca un heleșteu într-o iarnă geroasă. Thomas nu părea să-și dea seama de cât de iritant era, zâmbind de unul singur, fără nicio apăsare.

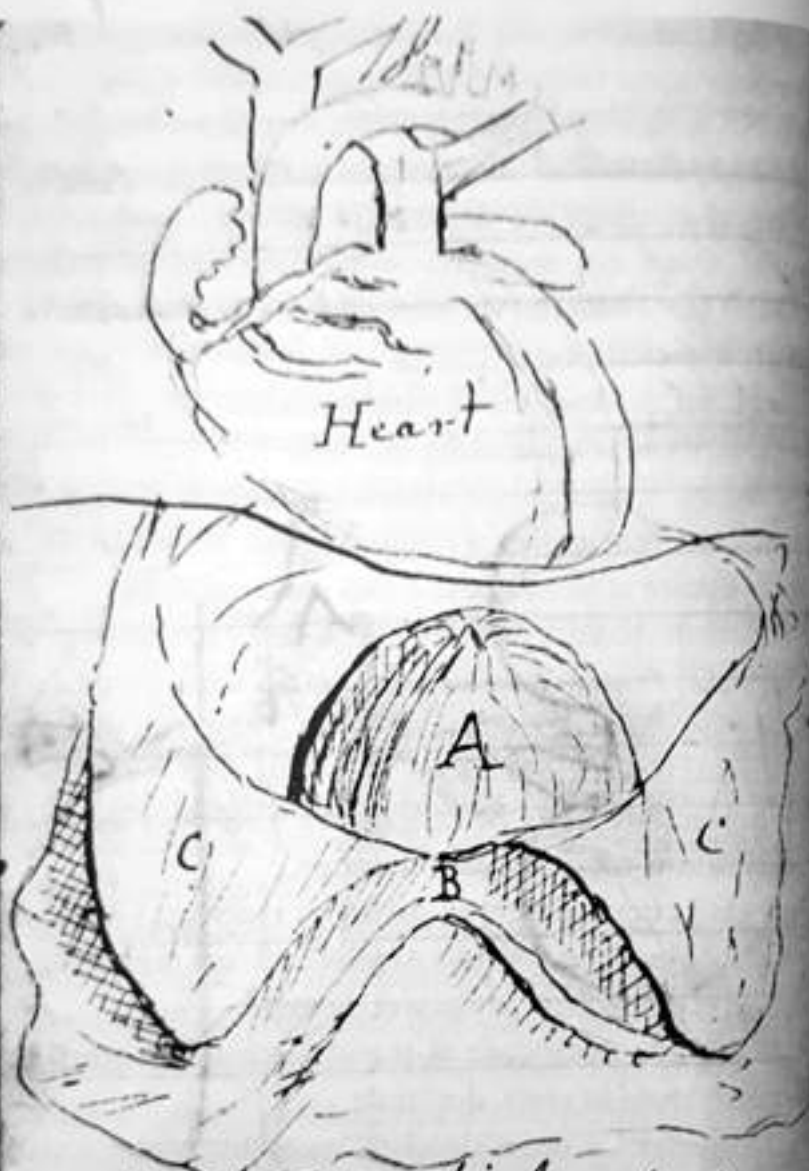
— Iubesc satisfacția pe care o simt rezolvând un puzzle și demonstrându-mi că am avut dreptate.

Am găsit cumva putere să-mi înghit replica și i-am răspuns cu un zâmbet crispat. Mătușa Amelia ar fi fost mândră să vadă că lecțiile ei de etichetă se lipiseră de mine.

— Aștept cu nerăbdare să-ți aud fascinantele teorii legate de alegerile mele în viață, domnule...

— Domnilor! a tunat deodată vocea unchiului Jonathan. Vă rog, aș vrea să vă notați propriile teorii despre uciderea domnișoarei Mary Ann Nichols și să le aduceți la cursul de mâine.

Thomas a rânjit diabolic încă o dată și s-a întors la notițele lui. În timp ce-mi închideam caletul și-mi strângeam lucrurile, nu mi-am putut opri un gând săcăitor care zicea că băiatul s-ar putea dovedi un mister la fel de enervant de rezolvat.

A. the bladder distended
 B. symphysis of the pubis
 C.C. the integuments & peritoneum
 laid off

Ilustrație a inimii și a vezicii urinare,
 din caietul lui Thomas Graham, circa 1834.

TREI CEAI ȘI AUTOPSII

*Reședința Wadsworth,
Belgrave Square
31 august 1888*

— Unde te grăbești la ora asta?

Tata stătea lângă ceasul cu pendul din hol – tonul vocii lui avea aceeași notă încordată ca și a bătrânului orologiu – în timp ce-și verifica atent ceasul de buzunar. Între unchiul meu și tata era o diferență de doar câțiva ani, iar până de curând ar fi putut trece drept gemeni. Am văzut cum un mușchi de pe maxilarul lui pătrășos a tresărit. Urmau alte întrebări, mai rele. Nevoia de a fugi înapoi pe treptele impozante m-a cuprins deodată acut.

— Eu... păi... i-am promis unchiului că o să iau ceaiul cu el.

L-am văzut trăgând scurt aer în piept, așa că am adăugat repede:

— Ar fi fost nepoliticos să-l refuz.

Înainte ca tata să mai adauge ceva, ușa salonului s-a deschis, iar fratele meu a intrat țopăind ca o rază de lumină ce înveselește o zi mohorâtă. Evaluând din ochi situația, a intervenit rapid:

— Nu am cum să nu observ că toată lumea pare așa de veselă în după-amiaza aceasta, că e aproape îngrijorător. Aruncă-mi o încruntătură zdravănă, omule! Ah – fratele meu a

schițat un zâmbet când privirea mânioasă a tatei s-a îndreptat spre el -, așa mai merge! Ai făcut o treabă excelentă, tată!

— Nathaniel, l-a avertizat tata, mutându-și încruntătura tăioasă de la unul la altul. Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala!

— Ne e teamă să o lăsăm pe fetișcană să iasă de sub oblăduirea părintească? Ferească sfântul să ia vărsat de vânt și să piară. Ah, stai - Nathaniel și-a înălțat gâtul -, s-a mai întâmplat, așa e?

Nathaniel mi-a cuprins încheietura mâinii cu un gest dramatic, căutându-mi pulsul, apoi s-a dat un pas în spate.

— În numele Domnului, tată! Fata asta e vie!

Mâna palidă a tatei a tremurat, iar el și-a tamponat fruntea cu o batistă, un semn care nu prezicea niciodată o urmare fericită. De obicei, Nathaniel reușea să alunge îngrijorarea tatei cu o glumă bine plasată. Astăzi însă nu era una dintre acele zile. Nu am putut să nu remarc ridurile ce apăruseră brusc în jurul gurii tatei, modelându-i buzele într-o cută amară aproape permanentă. Dacă ar fi renunțat măcar un pic la grijile lui, aproape zece ani i s-ar fi șters de pe chipul odată chipeș. În ultima vreme, printre șuvițele de păr blond-cenușiu i se strecuraseră din ce în ce mai multe fire albe.

— Tocmai îi spuneam tatei că mă îndrept spre trăsură, am zis pe un ton cât mai plăcut, prefăcându-mă că nu bag de seama atmosfera încărcată. Mă întâlnesc cu unchiul Jonathan.

Nathaniel a bătut din palmele înmănușate, zâmbind hătru. Nu se putea abține să nu-mi vină în ajutor cu studiile mele medicale. În mare parte pentru că opinia mea modernă cu privire la faptul că femeile erau la fel de capabile ca bărbații să urmeze o profesie sau ucenicie îl amuza enorm.

Dragostea fratelui meu pentru dezbateri îl făcea un excelent avocat în devenire, însă atenția lui nestatornică avea să-l ducă rapid într-o altă direcție. Toanele lui anterioare incluseseră

câteva luni de studiu al medicinei, apoi al artei, apoi se concentraseră asupra unui efort îngrozitor cu vioara — experiment ce se terminase prost pentru toți cei care avuseseră neșansa să-l audă exersând.

Ca moștenitor al averii familiei noastre, Nathaniel nu avea nevoie să deprindă niciun fel de meșteșug. Pur și simplu își găsea felurite activități pentru a-și petrece timpul, în afară de a bea cu prietenii lui încrezuți.

— Ah, așa este! Îmi amintesc că unchiul a pomenit ceva despre asta zilele trecute. Din păcate, m-am văzut silit să-i refuz invitația din cauza studiilor.

Potrivindu-și mânușile și netezindu-și costumul, Nathaniel a făcut câțiva pași înapoi și a rânjit.

— Rochia ta este excepțională pentru vremea de azi și pentru ocazia specială. Faci șaptesprezece ani, nu? Ești superbă, sărbătorito! Nu ești de acord, tată?

Tata mi-a studiat înfățișarea. Probabil căuta o minciună care să mă împiedice să merg la unchiul, însă nu găsea niciuna. Pusesem deja în trăsură un schimb de haine mai simple. Dacă nu putea demonstra că aveam să înfăptuiesc acte profane asupra morților și că riscam să mă infectez, tata nu mă putea opri din drumul meu.

Momentan, purtam îmbrăcăminte potrivită pentru ora ceaiului; rochia mea din mătase marmorată era de culoarea cojii de ou, la fel ca pantofii, iar corsetul era suficient de strâns cât să-mi aducă aminte că îl purtam la fiecare gură de aer. Devenisem deodată recunoscătoare mânușilor trandafirii, până la cot; erau o modalitate elegantă de a ascunde cât de tare imi transpiraseră palmele.

Tata și-a trecut o palmă peste chipul obosit.

— Din moment ce este ziua ta, poți merge să iei ceaiul cu unchiul tău și să te întorci direct aici. Nu vreau să te mai oprești

în altă parte. Și nici nu vreau să te implic în vreo... activitate de care se ocupă unchiul tău, a spus tata fluturându-și mâna ca o pasăre rănită. Ai înțeles?

Am dat din cap, ușurată, însă tata nu terminase.

— Dacă i se întâmplă ceva surorii tale, a zis tata, fixându-l cu privirea pe fratele meu, tu ești responsabil!

Tata s-a mai încruntat o clipă la Nathaniel, apoi a ieșit din cameră, lăsându-ne singuri, să înfruntăm dezastrul furtunii lui. M-am uitat după el, în timp ce conturul trupului său masiv dispărea pe hol, și l-am văzut trântind ușa biroului cu o singură mișcare a mâinii întoarse la spate. Știam că avea să-și aprindă în curând o țigară și să se încuie acolo până dimineață, năpădit de gânduri și de amintiri legate de mama, până ce avea să cadă într-un somn agitat.

Mi-am concentrat atenția asupra lui Nathaniel, care, între timp, își scosese pieptănul preferat din argint și și-l trecea prin păr. Nicio șuviță aurie nu avea voie vreodată să stea nelalocul ei, căci, în caz contrar, universul ar fi putut exploda.

— E cam cald pentru mănuși din piele, nu crezi? a remarcat Nathaniel ridicând din umeri.

— Plec.

Oricât mi-ar fi plăcut să stau la taclale cu fratele meu, aveam treburi urgente de care trebuia să mă ocup. Unchiul avea multe idei fixe, iar lipsa punctualității nu putea fi tolerată. Nu conta că era ziua mea de naștere.

Personal, nu credeam că pe morți i-ar fi deranjat prea mult să aștepte cinci minute în plus pentru a fi deschiși și cercetați. Însă nu îndrăzneam să-mi exprim gândurile cu glas tare. Mă aflam acolo ca să învăț, nu ca să trezesc demonii care uneori îi dădeau târcoale unchiului Jonathan.

Ultima dată când mă răzvrătisem împotriva acestei reguli, unchiul mă pusese să strâng rumegușul îmbibat de sânge timp

de o lună. Nu eram deloc dornică să primesc iar această pedeapsă: sângele îmi intrase pe sub piele și fusese îngrozitor de greu de șters înainte de cină. Slavă Domnului că nu ne vizitase mătușa Amelia, altfel ar fi leșinat să mă vadă!

— Vrei să luăm prânzul mâine? l-am întrebat. Îi pot spune Marthei să pregătească ceva la pachet și vom mânca în Hyde Park. Ba ne putem plimba și în jurul lacului Serpentine.

Nathaniel a zâmbit un pic trist.

— Poate sărbătorim cu o plimbare întârziată în jurul parcului săptămâna viitoare? Mi-ar plăcea să știu ce pui la cale cu unchiul Cadavru.

Ochii lui au lucit ușor, plini de neliniște.

— Îmi fac griji pentru tine, știind că stai mereu cu nasul în sângele ăla. Nu cred că face bine firii tale fragile femeiești.

— Ah, da? În ce dicționar medical scrie că o femeie nu poate suporta asemenea lucruri? Cum este diferit sufletul unui bărbat de al unei femei? am încercat să îl șicanez. Nu știam că viscerele mele sunt făcute din bumbac și din pisoi, iar ale tale sunt pline de oțel și de mecanisme cu abur.

Vocea lui Nathaniel s-a imblânzit, dând glas adevăratului său motiv de îngrijorare.

— Tata o să înnebunească dacă află cu ce te ocupi tu de-adevăratelea. Mi-e teamă că legătura lui cu realitatea este destul de gingașă în ultima vreme. Vedeniile lui devin... îngrijorătoare.

— Cum așa?

— Păi... dimineața trecută, când credea că încă dormim, l-am surprins ascuțind cuțite și vorbind de unul sigur, mi-a povestit Nathaniel în timp ce își freca tâmpile.

Zâmbetul îi pălise pe buze.

— Poate că acum are impresia că poate înjunghia microbii înainte de a intra în casa noastră.

Erau vești cu adevărat tulburătoare. Ultima dată când tata fusese în această stare, mă obligase să port o mască medicală de fiecare dată când ieșeam din casă, nu care cumva să mă molipsesc. Deși îmi place să cred că metehnele precum vanitatea nu-mi stau în fire, pot spune că mi-a displicut profund felul în care oamenii se holbau la mine de fiecare dată când ieșeam în lume. Ar fi fost o tortură să trec iar prin asta. Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a-i dărui un zâmbet larg.

— Îți faci prea multe griji.

Mi-am sărutat fratele pe obraz înainte de a mă îndrepta spre ușă și, înveselindu-mi iar tonul vocii, am zis:

— Dacă nu ai grijă, o să-ți pierzi tot părul ăsta bogat!

Nathaniel a chicotit.

— Am băgat la cap. La mulți ani, Audrey Rose! Sper că te vei distra, orice ai face tu acolo. Fii cu băgare de seamă însă! Știi că unchiul poate fi un pic... nebun.

Douăzeci de minute mai târziu, mă aflam în laboratorul din pivnița unchiului, încercând să mă obișnuiesc cu mirosul de coșmar.

Carnea moartă avea o miasmă dulceagă, grețoasă, cu care mă deprindeam doar treptat. Trupurile proaspete, fără răni, emanau un miros asemănător puiului abia tăiat. Cadavrele vechi de câteva zile erau ceva mai greu de ignorat, indiferent de cât de multă experiență aveai.

Domnișoara Nichols fusese ucisă cu mai puțin de o zi în urmă, însă duhoarea înțepătoare de șobolan mort confirmă faptul că rănilor ei erau grave. Înainte să intru în încăperea, am spus în gând o rugăciune pentru sufletul ei chinuit și pentru trupul nimicit.

O lampă cu gaz, atârnată de tavan, arunca umbre sinistre pe tapetul din brocart, în timp ce două chipuri cunoscute se holbau

la un cadavru întins pe masa de disecție. Nu era nevoie să fii geniu ca să-ți dai seama că trupul aparținea subiectului nostru de la curs și că personajul în plus era colegul meu enervant.

Știam din experiență că nu era indicat să-l întrerup pe unchiul în timp ce examina dovezile și am fost cu atât mai recunoscătoare pentru această regulă ascultându-l cum descria din nou gâtul mutilat – cu și mai multe detalii – pentru Thomas. Femeia imi era cumva cunoscută și nu mă puteam abține să nu-mi imaginez viața ei de dinainte de a ajunge în fața noastră. Poate că existau oameni care o iubeau – un soț sau copii – și care îi plângeau moartea, nemaipăsându-le că nevoia o împinsese pe căi greșite.

Moartea nu poate fi întinată de prejudecăți precum poziția socială sau sexul. Îi ia și pe regi, și pe regine, și pe prostituate, lăsându-i pe cei vii răscoliți de regrete. Ce-am schimba dacă am ști că sfârșitul e așa de aproape? Am alungat aceste gânduri. Rătăceam periculos de aproape de o zonă sensibilă a cărei poartă o închisese deja.

Aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenția și, din fericire, acesta era locul perfect. Pereții camerei erau îmbrăcați în rafturi încărcate cu sute de borcane cu specimene. Vasele fuseseră catalogate cu grijă și expuse în ordine alfabetică, o sarcină care mi se dăduse toamna trecută și pe care o încheiasem recent. Numărasem în total vreo șapte sute de mostre diferite, o colecție de invidiat pentru un muzeu, darămite pentru o singură gospodărie.

Mi-am trecut degetul peste cel mai apropiat borcan; eticheta scrisă mărunt de mine indica faptul că era vorba de secțiunea transversală a unei broaște. Mirosul stins de amoniac al formulului pătrundea în toate ungherele bârlogului subteran, acoperind dulceața putreziciunii, însă chiar și așa, era destul de alinător. Am ridicat în liniște ficatul pe care îl scosesem ieri

și îl pusesem alături de celelalte borcane, pe raft. Era prima mea contribuție la colecție.

Atenția mi-a fost atrasă de ceea ce presupuneam a fi hainele domnișoarei Nichols. Petele de sânge nu era foarte vizibile pe materialul închis la culoare; cu toate astea, având vedere natura atacului asupra femeii, știam că ele se aflau acolo. Ghetuțele cu șiret era acoperite de noroi, murdărind masa pe care erau așezate. Erau ponosite, martore mute ale sărăciei în care trăia femeia.

Am simțit pe șira spinării un fior rece, fără nicio legătură cu scena macabră care se desfășura în cameră. Era vital pentru păstrarea specimenelor ca temperatura să fie păstrată la valori destul de mici. Rochia din muselină pe care o purtam nu mă proteja cine știe ce de aerul rece, însă preferam să lucrez purtând-o pe aceasta, în detrimentul cele finei, cu corset, chiar dacă imi frecam pielea făcută ca de găină de pe brațe.

Am aruncat o privire zidului din fața mea, pe care erau înșirate jurnale medicale și instrumente ce puteau părea un pic înfricoșătoare unui observator străin de activitatea noastră. Lama încovoiată ca a unei secere a cuțitului pentru amputări, fierăstraiele pentru oase și seringile masive din sticlă și din metal n-ar fi fost deloc nelalocul lor în romanul gotic pe care eu și Nathaniel îl adorăm: *Frankenstein*. Toate acestea însă puteau trece drept opera diavolului dacă ar fi fost zărite de cineva inclinat spre superstiție, așa cum era... tata.

Liniștea sinistră a încăperii a fost întreruptă de vocea unchiului, care enumera informații de bază precum înălțimea, sexul, culoarea părului și a ochilor, în timp ce cerceta cadavrul în căutarea altor traume căpătate în timpul crimei. Erau informații pe care le memorasem deja din notițe.

L-am urmărit pe Thomas scriind pe o fișă medicală cu o precizie mecanică. Degetele lui erau mai pătate de cerneală

decât la curs. De obicei mă ocupam eu de notițe în timpul acestor proceduri. Am așteptat răbdătoare, respirând aerul încărcat de mirosuri neplăcute și ascultând sunetul moale al cărnii desfăcute, încercând să ignor icnelile stomacului meu. Întotdeauna aveam nevoie de câteva momente ca să mă calmez.

După ce am inspirat adânc de câteva ori, unchiul m-a observat stând în colț și mi-a făcut semn să iau un șorț și să mă alătur lor.

Pe când mă apropiam de cadavru, am avut sentimentul că între inima și capul meu se închidea o ușă, separând orice emoție de partea opusă. De îndată ce m-am aflat lângă corp, nu am mai văzut persoana care fusese odată în viață, ci doar carcasa pe care o lăsase în urmă, iar curiozitatea m-a cuprins ca un blestem.

Tânăra din fața mea se preschimbase dintr-o femeie destul de blajină într-un alt cadavru fără chip; avusesem destule experiențe cu altele ca ea în decursul acelei veri. Câteva fâșii de pânză îi acopereau părțile intime, cât să fie decentă, deși nu era nimic decent în felul în care se afla în fața noastră. Pielea ei era mai palidă decât cel mai fin vas de ceramică, pictat de mână, pe care mama îl moștenise de la bunica ei din India, cu excepția porțiunii de sub maxilar, unde urmele vânătăilor erau evidente. Traiul greu îi răpise delicatețea pe care îmi imaginam că o avusese odată, iar moartea nu fusese deloc blândă când o cuprinsese în brațele ei neiertătoare. Cel puțin ochii femeii era închiși. Acolo se sfârșea pacea ei. Conform unchiului, victimei îi lipseau cinci dinți, iar limba îi fusese de asemenea vătămată, indicând faptul că, probabil, fusese lovită pentru a fi lăsată inconștientă sau pentru a fi pusă la pământ înainte să îi fie tăiat gâtul. Acelea erau rănila cele mai ușoare. Privirea mi-a plutit apoi spre abdomenul ei inferior, unde, în partea stângă, se deschidea o tăietură mare. Unchiul Jonathan nu exagerase

la curs; tăietură era neregulată și extrem de adâncă. Alte câteva zgârieturi mai mici se lăteau pe partea dreaptă a bustului, însă, din câte îmi puteam da seama, nu erau nici pe departe la fel de grave. Am înțeles de ce unchiul credea că o persoană ambidextră putea fi responsabilă pentru crimă. Vânătaia de pe maxilarul femeii indica faptul că cineva îi cuprinsese fața cu mâna stângă, iar incizia de pe partea stângă a trupului părea mai degrabă făcută de cineva care-și folosea mâna dreaptă. Doar dacă nu cumva existau mai mulți ucigași cu sânge-rece în libertate...

Am dat din cap și m-am concentrat iar asupra părții superioare a corpului femeii. Rănile de cuțit de pe gâtul ei erau semnele unui atac violent. Cu toate acestea, în noua mea stare de detașare emoțională, îmi venea surprinzător de ușor să mă uit la ele și m-am întrebat în trecere dacă mătușa Amelia nu ar fi considerat reacția mea ca fiind o altă lovitură mortală aplicată moralității. „Fetele ar trebui să se ocupe de dantele, nu de căderea morală”, ar fi zis ea. Visam la o zi când femeile ar fi putut purta dantelă și machiaj – sau nici urmă de machiaj și saci de rafie, dacă așa și-ar fi dorit – în timp ce își practicau meseria dorită, fără a fi privite cu *dezaprobare*.

Unchiul a sărit deodată înapoi și a strănutat. Ideea că aş putea lua vreo boală mi-a inundat toate gândurile. Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi revin. N-aveam să permit temerilor tatei să devină și ale mele sau să mă împiedice de la a face ceea ce trebuia să fac. Unchiul a pocnit din degete, arătând la unul dintre cele patru bisturie de pe o tavă din metal. L-am ridicat și i l-am dat, înmuind fiecare instrument folosit într-o baie de alcool imediat ce unchiul termina cu el. Când a venit timpul pentru recoltarea organelor, pregătisem deja tăvi și borcane pentru specimene înainte ca unchiul să apuce să mi le ceară. Știam bine ce aveam de făcut.

Jonathan a mârâit aprobator, apoi a cântărit câte un rinichi.

— Rinichiul stâng cântărește aproximativ o sută treizeci și șapte de grame.

Thomas a notat de îndată informația, îndreptându-și apoi atenția la ce îi spunea unchiul meu. Tânărul era tăcut, absorbit de misiunea lui, iar persoana mea părea să fie la fel de ușor de ignorat ca o piesă de mobilier, bună de luat în seamă doar când aveai nevoie de ea.

— Dreptul e mai mic; cântărește aproximativ o sută nouăsprezece grame.

Unchiul Jonathan a tăiat o bucățică din fiecare organ și le-a așezat pe vase Petri¹ pentru a le studia mai târziu. A urmat aceeași procedură și în cazul inimii, al ficatului, al intestinelor și al creierului. Șorțul alb și curat al unchiului s-a murdărit treptat de sânge, dar el își spăla metodic mâinile după fiecare disecție, evitând să contamineze probele.

Nu exista nicio dovadă că o asemenea contaminare se putea produce, însă unchiul avea propriile teorii legate de asta. „Blestemată să fie societatea bazată pe convenții! Eu știu mai bine”, ar fi spus el.

Între înfățișarea lui și a unui măcelar nu era o diferență prea mare. Presupun că nici ființele umane despicate în numele științei nu sunt mai presus de animalele sfărtecate pentru hrană. Când îndepărtai poleială, toate lucrurile erau la fel.

Aproape că am pufnit în râs din pricina gândurilor mele absurde. De două ori pe an, mătușa Amelia și verișoara Liza veneau să locuiască cu noi. O parte însemnată a vizitei se

¹ Vasul Petri este un vas rotund, neted, cu capac, fabricat din sticlă sau material plastic și folosit pentru cultivarea microorganismelor sau a mostrelor de animale sau plante. Vasul a fost numit după inventatorul său, bacteriologul german Julius Richard Petri. Alte denumiri pentru vasul Petri sunt placa Petri sau cutia Petri (n.red.).

concentra pe a mă face să socializez cu fete de vârsta mea, dăruind petreceri simandicoase. Mătușa Amelia spera că aveam să continuăm să iau parte la ele de una singură, însă eu plănuiam să mă abțin capăt acestui obicei. Fetele de la petreceri nu-mi înțelegeau felul de a gândi, acesta fiind și motivul pentru care le refuzasem invitațiile în ultimele câteva luni. Urma mila din ochii lor și nu-mi închipuiam cum le-aș fi putut explica modul în care îmi petreceam după-amiezile. Unora dintre ele li se părea obscen să-și înmoaie cuțitele de unt în budinca de lămâie. Ce oroare trebuie că ar fi trăit văzându-mi bisturiul dispărând în carnea însângărată!

Deodată am simțit ceva rece și umed în pantofi. Nu observasem balta de sânge în care stăteam. Am luat repede o pungă de rumeguș și l-am împrăștiat pe podea, ca pe un strat subțire de zăpadă cafenie. Trebuia să mă descotorosesc de pantofi înainte de a mă întoarce acasă. Nu era nevoie să o sperii și pe cea mai nouă fată în casă mai mult decât o făceam de obicei, când reveneam din vizita la unchiul Jonathan stropită toată.

Unchiul a pocnit din degete, făcându-mă atentă la ceea ce aveam de făcut.

Imediat ce am dezinfectat fierăstrăul pentru oase pe care îl folosisem ca să deschidă craniul și l-am așezat la locul lui pe raft, autopsia s-a încheiat. Unchiul Jonathan a cusut trupul la loc, ca un croitor priceput care, în loc de mătăsuri, folosea carne de om. Am privit cum incizia în Y făcută mai devreme se preschimbase dintr-o tăietură sângerie într-o cusătură cu ață neagră.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Thomas schițând cu furie trupul, în ultimul lui stadiu. Creionul lui încetinea, apoi prindea iar viteză. A trebuit să accept, cam nemulțumită, ce-i drept, că tânărul desena chiar bine. Detaliile surprinse de el aveau să ajute investigația imediat ce trupul avea să fie dus înapoi la morgă.

— O recunoști pe decedată, Audrey Rose?

Atenția mea s-a îndreptat, ca un fulger, asupra unchiului. Acesta tocmai își scotea șorțul, cu privirea pironită asupra mea. Mi-am mușcat buza, studiind chipul mutilat al femeii. Sentimentul vag de familiaritate îmi dădea iar târcoale, dar nu știam de unde să o iau. Am clătinat ușor din cap, simțindu-mă învinsă.

— A lucrat, pentru o scurtă perioadă, în casa ta.

Vina și-a înfipt ghearele în mine – tot nu o recunoșteam pe biata femeie. Ce blestemăție; să nu bag de seamă pe cineva din propria-mi casă! Domnișoara Nichols merita ceva mai mult de la mine. Și de la lume. Mă simțeam oribil. Unchiul s-a întors spre chiuveță.

— Erai bolnavă pe atunci!

Thomas a devenit deodată atent, studiindu-mă în căutarea vreunui semn de boală. De parcă i-ar fi păsat! Era probabil îngrijorat pentru propria siguranță. Fața îmi ardea și mi-am făcut de lucru cu speciemenele.

— Ce ați învățat voi din micul nostru exercițiu de azi? a întrebat unchiul în timp ce-și freca mâinile și antebrățele cu un calup de săpun carbolic. Aveți vreo teorie interesantă?

Am profitat imediat de șansa de a-mi exprima gândurile, acum că nu eram înconjurați de studenți.

O mică parte din mine era încântată și să-și poată expune teoriile în fața lui Thomas. Voiam ca el să vadă că nu era singurul ce poseda o minte ageră.

— Oricine este cel responsabil de crimă, probabil că are un fel de pregătire în domeniul medical, am zis. S-ar putea chiar să fie student. Sau cel puțin a urmat, la un moment dat, cursuri de chirurgie.

Unchiul a dat din cap.

— Bun! Zi mai departe!

Încurajată de aprobarea unchiului, am dat roată cadavrului.

— Pesemne că a fost prinsă de față, după care a primit o lovitură care a lăsat-o inconștientă.

M-am gândit la incizie și la locurile de pe trupul ei în care fusese rănită.

— De asemenea, femeia trebuie să fi fost dusă în altă parte. Criminalul nostru avea nevoie de timp să-și termine operația fără a fi întrerupt.

Imaginea fostei noastre servitoare, bătută și târâtă într-o pivniță uitată sau în alt loc obscur și umed, mi-a făcut pielea să mă mănânce, ca și cum pe mine s-ar fi urcat mii de viermi. Deși nu mi-o aminteam, simplul gând că femeia trăise, respirase și muncise în casa mea mă făcea să mă simt cumva responsabilă pentru soarta ei. Voiam să o ajut acum, moartă, deși o dezamăgisem cumplit în timpul vieții. Poate că ar fi fost încă în viață, cu o slujbă respectabilă, dacă aș fi îndrăznit să condamn nevoia cronică a tatei de a schimba servitorii la câteva săptămâni.

Am strâns pumnii. *Nu puteam permite* ca o femeie să fie tratată atât de crud. Aveam să fac tot ce-mi stătea în putere ca să rezolv acest caz, în numele domnișoarei Nichols. Și în numele oricăror altor fete sau femei ale căror voci neauzite erau ignorate de societate. Și mama ar fi făcut la fel. Toate celelalte gânduri mi-au pierit din minte, în afară de realitatea oribilă cu care ne confruntam.

— Pesemne că i-a tăiat gâtul într-un loc unde o cantitate mare de sânge nu ar fi atras atenția. Poate că a dus-o într-un abator și a înfăptuit crima acolo.

Thomas a pufnit, nemișcat din locul în care se proțăpise, în apropierea cadavrului. M-am întors ca un titirez, ca să-l pot pătrunde cum se cuvine cu privirea, dezlegându-mi șorțul cu toată ciuda pe care o puteam cuprinde în acest gest și aruncându-l

apoi în coșul de rufe. Știam că trebuie să mă fi îmbujorat iar, dar speram ca tânărul să interpreteze eronat cauza.

— Ce este atât de amuzant, domnule...

Thomas și-a redobândit mina serioasă.

— Domnul Thomas Cresswell, încântat să vă cunosc, domnișoară Wadsworth.

Înclinându-se ușor din talie, într-un soi de plecăciune batjocoritoare, Thomas s-a ridicat falnic și mi-a zâmbit.

— Mi se pare amuzant pentru că pare un efort extraordinar depus de criminalul nostru. Să o care într-un abator *după* ce s-a chinuit atâta să o lase inconștientă.

Thomas și-a însoțit explicațiile cu o plescăială din buze.

— Mi se pare inutil.

— Iartă-mă, dar tu nu...

Thomas a închis carnetul de notițe pe care schițase și a dat ocol cadavrului, intrerupându-mă obraznic.

— Mai ales când ar fi putut să o taie, cu ușurință, la fluviu, astfel încât dovezile să se curețe fără ca el să-și mai mânjească mâinile. Ca să nu mai pun la socoteală – tânărul a arătat spre ghetele murdare de noroi – málul adunat pe tocurile ei.

Am strâmbat din nas, ca și cum aș fi mirosit ceva mai rău decât carnea putrezită. Uram faptul că nu observasem legătura dintre ghetele ei și malurile noroioase ale fluviului. Uram și mai mult faptul că lui Thomas nu-i scăpase detaliul acesta.

— Nu a mai plouat de aproape o săptămână, a continuat el, iar în apropierea Tamisei există mai multe colțișoare obscure, locuri numai bune de vânat pentru Măcelar.

— Tocmai ce ai afirmat că e ridicol să presupun că ucigașul a omorât-o la abator, am zis eu, mijind ochii. Acum îl numești măcelar?

— Mă refeream chiar la *Măcelar*. Nu ai citit niciun ziar azi?

Thomas s-a uitat la mine de parcă eram un specimen pe care i-ar fi plăcut să-l disece.

— Sunt sigur că alegerea pantofilor de mătase potrivești nu e mai importantă decât găsirea unui criminal însetat de sânge. Totuși... uite la chestiile din picioarele tale cum se năclăiesc de sânge. Interesul tău pentru știință e doar o încercare de a-ți face rost de un soț? Să-mi iau paltonul? m-a luat peste picior Thomas, care a găsit de cuviință să răspundă cu un rânjel malițios privirii mele pline de ură. Sigur unchiul tău nu se va supăra să-și întrerupă investigația pentru a ne însoți – Thomas s-a întors spre unchiul meu –, nu-i așa, domnule Wadsworth? Recunosc că nepoata dumneavoastră este destul de frumoasă.

Mi-am ferit privirea. Uitasem să-mi iau niște încălțări mai puțin pretențioase în graba mea de a pleca de acasă. Nu că era ceva în neregulă cu pantofii mei. Dacă alesesem să-i port în timpul autopsiei, atunci aceasta fusese alegerea mea și cu asta, basta. Poate că de acum încolo aveam să procedez la fel, doar ca să-l enervez.

— Știi extraordinar de multe lucruri despre modul de gândire al criminalului, am zis pe un ton dulceag. Poate că ar trebui să investigăm afacerile *dumitale*, domnule Cresswell.

Tânărul m-a privit cercetător. Una dintre sprâncenele lui negre s-a arcuit a mirare. Mi-am înghițit nodul din gât, însă nu mi-am luat ochii de la Thomas. O clipă mai târziu, studentul a dat din cap, de parcă ar fi ajuns la un soi de concluzie în legătură cu mine.

— Dacă ai de gând să mă urmărești noaptea, dragă Wadsworth – privirea i-a alunecat spre picioarele mele –, te-aș sfătui să porți încălțări adecvate.

Am deschis gura să răspund, însă Thomas Cresswell mi-a tăiat iar vorba. Prostănac obraznic!

— Criminalului nostru i se spune Măcelarul.

O vreme, Thomas s-a plimbat în jurul mesei de disecție, pentru ca, în final, să se apropie de locul în care stăteam eu. Am vrut să mă retrag, însă Thomas m-a ținut în orbita lui magnetică. S-a oprit în fața mea. Trăsăturile parcă i se îndulciseră ușor și am simțit cum inima mea o lua la goană.

Vai de fata pe care avea să pună ochii! Vulnerabilitatea lui băiețească era o unealtă puternică și dezarmantă. Mă simțeam recunoscătoare că nu eram genul de fată care să-și piardă mințile din cauza unui chip frumos. Thomas ar fi avut ceva de muncă pentru a-mi câștiga afecțiunea.

— Ca să vă răspund la întrebarea de mai devreme, domnule doctor Wadsworth, a zis el, desprinzându-și privirea de la mine și revenind la un ton mai grav decât înainte. Cred cu toată tăria că acesta este doar începutul. Ne confruntăm cu un ucigaș în serie. Nicio persoană cu o asemenea îndemânare chirurgicală nu ar comite o singură crimă, doar pentru a se opri după aceea.

Buzele lui Thomas s-au strâns ușor când mi-a observat expresia de neîncredere de pe chip.

— Eu unul știu că nu m-aș opri. O singură gură de sânge cald nu e niciodată suficientă, domnișoară Wadsworth!

The Princess Alice, anii 1880.

PATRU DANS CU DIAVOLUL

Reședința Wadsworth,

Belgrave Square

7 septembrie 1888

Măcelarul și Ucigașul din Whitechapel erau titlurile ce țineau prima pagină a ziarelor în ultima săptămână.

Oriunde mă uitam, exista câte un așa-zis expert în domeniu care înainta o teorie. Detectivii solicitaseră mai multor doctori să examineze trupul domnișoarei Nichols și, în cea mai mare parte, ajunseseră la aceleași concluzii cu ale unchiului Jonathan.

Cu toate acestea, majoritatea medicilor nu erau de acord cu teoria unchiului privind faptul că atacul avusese loc în timp ce femeia stătea în picioare. Admiteau totuși că gâtul îi fusese tăiat înainte de incizia de pe abdomen și că existau șanse mari ca oricine se făcea responsabil de crimă să nu se oprească la o singură victimă.

Bravii locuitori din East End erau îngroziți să își părăsească locuințele după apus, temându-se că orice siluetă întunecată putea fi ucigașul degenerat. Prostituatele fuseseră sfătuite să stea cu ochii în patru, însă nevoia lor de a-și plăti chiriile nu le permitea să-și abandoneze posturile de pe străzi.

Tata era mai agitat ca niciodată, pierzându-și, din câte se părea, controlul de fiecare dată când ieșeam din casă. Devenea din ce în ce mai greu să mă strecur afară sau să inventez scuze

pe care nu le-ar fi pus la îndoială. Concediasse toate menajele și angajase altele. Paranoia lui că ne puteau infecta familia cu Dumnezeu știe ce îi înnegura rațiunea. Nu avea niciun sens să-i spun că era mai probabil ca noile servitoare să aducă microbi pentru că nu locuiseră în casa noastră, ci în lumea înfricoșătoare, plină de boală.

În curând, am devenit îngrijorată că tata avea să mă însoțească chiar el oriunde m-aș fi dus. Din păcate, asta însemna că participarea mea la cursurile de medicină legală ale unchiului era aproape imposibilă, deși mă puteam considera norocoasă că încă îl puteam asista în laborator.

„Cred cu toată tăria că acesta este doar începutul.” Avertizarea sinistră a domnului Thomas Cresswell îmi revenea în fiecare zi în minte. Parcă era liniștea de dinaintea furtunii, iar noaptea am început să mă simt mai agitată decât de obicei. Îmi venea însă greu să cred într-un totu această teorie. Gândul că ar fi putut avea loc și alte crime ieșea pur și simplu din discuție. Nu mai auzisem niciodată de un criminal în serie.

Părea că Thomas nu făcea decât să caute o altă ocazie de a-și demonstra geniul, iar eu nu voiam altceva decât să-i demonstrez că greșește și să câștig, eventual, între timp, respectul unchiului. Motivată de dorința de a intra în grațiile unchiului și de legătura mea cu domnișoara Nichols, eram hotărâtă să ajut la rezolvarea cazului.

Încercasem să-l abordez pe fratele meu și să-i aflu părerea, însă fusese prea ocupat cu studiul și nu-mi putuse acorda nicio clipă. Asta însemna că aveam mult prea mult timp la dispoziție ca să mă gândesc la moarte și la finalitatea existenței noastre, a tuturor.

Nathaniel mă asigurase că ceea ce se întâmplase nu era din vina mea, însă cuvintele lui de încurajare nu reușeau să alunge

spinul ce-mi împungea inima de fiecare dată când tata se uita la mine cuprins de teamă. În ceea ce-l privea, era de datoria lui să mă protejeze de întreaga lume. Până la urmă, mama nu murise îngrijindu-l pe Nathaniel de scarlatină. El nu trebuise să-i privească chipul înroșit de erupția oribilă și limba umflată pentru că fratele meu fusese slab. Inima ei deja slăbită nu se frânsese cu totul pentru că Nathaniel adusese infecția în casa noastră.

Nu mă puteam abține să nu mă simt ca o fiică inutilă și ucigașă, ce semăna prea mult cu mama ei, un fel de amintire permanentă a tot ce pierduse tata vreodată. A tot ce îi răpisem în noaptea în care respirasem pentru prima dată ușurată de febră, iar mama își dăduse duhul.

Eu eram motivul pentru care nebunia tatei devenea din ce în ce mai gravă și nu îmi permiteam să uit asta. Când închideam ochii, vedeam încă medicii și asistentele îmbrăcate în uniforme lor lungi și șorturile scrobite. Chipurile lor solemne întorcându-se în fața țipetelor mele asurzitoare în timp ce pieptul mamei se ridicase agitat și apoi se liniștise pentru totdeauna. Lovisem cu pumnii în sternul ei, lăsându-mi lacrimile să cadă pe frumoasa ei cămașă de noapte, însă mama nu se mai mișcase.

Niciun copil de doisprezece ani nu ar trebui să-și vadă mama pornind în călătoria fără de întoarcere. Fusese pentru prima dată când mă simțisem neajutorată. Dumnezeu mă părăsise. Mă rugasem iar și iar, așa cum mă învățase mama, și pentru ce? Moartea tot o luase în ghearele ei până la urmă. Atunci am învățat că era nevoie să mă bazez pe ceva mai tangibil decât Duhul Sfânt.

Știința nu mă abandonase niciodată așa cum o făcuse religia în acea noapte. Era păcat să abandonezi Duhul Sfânt, dar eu continuam să-l arunc în uitare.

De fiecare dată când bisturiul meu întâlnea carnea, păcătuiam mai mult și primeam vina cu brațele deschise. Dumnezeu nu mai avea niciun drept asupra sufletului meu.

În seara asta, gândurile mele erau periculos de răsunătoare și imposibil de redus la tăcere. M-am întors pe o parte și pe alta, în cămașa mea subțire de noapte, apoi am aruncat cearșafurile și mi-am turnat, în cele din urmă, un pahar cu apă dintr-o carafă aflată pe noptieră.

— La naiba cu tot!

Somnul n-avea să mă cuprindă. De asta eram sigură. Mâinile și picioarele mă furnicau de nevoia de a ieși afară și de a face ceva. Sau poate că voiam pur și simplu să ies dintre pereții camerei mele și să scap din lațurile gândurilor nefericite ce soseau odată cu întunericul.

Fiecare zi ce trecea era un alt eșec în misiunea mea de a o ajuta pe familia domnișoarei Nichols să-și găsească liniștea. O dezamăgisem deja o dată; nu aveam să greșesc iar atât de crunt. Mi-am strâns pumnii. Puteam acționa sigur și rațional, așteptând în laboratorul unchiului meu apariția unei alte victime. Sau puteam acționa pe dată. Puteam strânge indicii care ar fi fost de ajutor, impresionându-i atât pe Thomas, cât și pe unchiul Jonathan.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât deveneam mai sigură de hotărârea mea. Mama obișnuia să spună: „Trandafirii au și petale, și spini, floarea mea întunecată. Nu trebuie să crezi că delicatețea implică neapărat slăbiciune. Arată lumii curajul tău”.

Mama avusese inima slăbită și nu i se permisese să facă activitate fizică în copilărie, dar găsisese alte metode de a-și dovedi puterea. Nu e nevoie să ai doar un trup robust; o minte ageră și o voință de fier sunt la fel de uluitoare.

— Ai dreptate, mamă!

Mă plimbam de-a lungul covorului persan de un auriu profund, bucurându-mă de răceala pardoselii, când călcăiele mele ajuns la marginea lui. Înainte să-mi dau seama ce făceam, m-am pomenit stând în fața oglinzii, îmbrăcată în negru din cap și până-n picioare.

— E timpul să fiu curajoasă!

Mi-am strâns părul într-o coadă împletită și mi l-am prins în jurul capului, potrivindu-mi după urechi câteva șuvițe rebele. Rochia mea era simplă, cu mâneci lungi și strâmte, o turzură mică, făcută din bumbac ușor. Mi-am trecut mâinile peste ea, bucurându-mă de moliciunea și de finețea lucrului bine făcut.

M-am uitat la semnele negre de sub ochi, martore ale tuturor nopților nedormite. Paloarea pielii mele deja pământii contrasta puternic cu îmbrăcămintea neagră, așa că mi-am ciupit obrajii, ca să le readuc puțin culoarea.

Mama nu fusese niciodată nevoită să se îngrijeze pentru astfel de lucruri. Pielea ei avusese nuanța frumoasă a mării, o rămășiță a strămoșilor din India, pe când tenul meu era de un crem murdar, o simplă imitație. Mi-am amintit că nu era nevoie să mă îngrijesc atât de aspectul fizic, doar încercam să mă furizez, deși mătușa mea ar fi fost mulțumită să vadă că mă interesea felul în care arătam.

Nepoftit, un gând mărșav mi-a trecut prin minte. Thomas și unchiul ieșiseră în noaptea primei crime... doreau să studieze corpul omenesc. Iar Thomas mă mințise în fața în legătură cu primul nostru contact. Oare aveau să mă rănească dacă descopeream că puneau la cale fapte perfide? Am râs, acoperindu-mi gura ca să înăbuș sunetul.

¹ Perniță sau bucată de stofă pe care femeile o purtau odinioară sub rochie, la spate, mai jos de talie (n.red.).

Ce idee ridicolă! Unchiul nu era capabil de așa ceva. Însă Thomas... Nu puteam face nicio afirmație sigură, însă am refuzat să duc gândul mai departe.

Îmi imaginam că ucigașul era un medic străin sau cineva care lucra pentru un medic, căutând organe pentru studiu. Sau poate că era vorba de un om cu stare, dispus să plătească o avere pentru vreun transplant. Deși teoria asta nu fusese încă pusă cu succes în aplicare. Nimeni nu reușise un transplant de organe. În orice caz, mă îndoiam că Măcelarul se plimba brambura, urmărind femei în puterea nopții. Aveam să fiu în siguranță la adăpostul întunericului.

Fără să mai ezit, m-am furișat încetinel pe scări, am pătruns în camera de pictură și m-am încuiat înăuntru. Uitându-mă din jur-împrejur, am oftat din adâncul sufletului. Totul era liniștit. Am mers în vârful picioarelor, apoi am deschis fereastră care se afla cel mai departe de ușă.

Mi-am așezat ambele mâini pe pervaz, am aruncat privirea peste umăr, verificând încă o dată încuietoearea. Tata dormea și nu era încă atât de nebun, încât să mă verifice în timpul nopții, însă gândul că aş putea fi prinsă mi-a făcut inima să o ia la goană.

Un fior m-a răscolit în timp ce mi-am dat drumul de la fereastră, căzând câțiva centimetri pe peticul de iarbă dintre pietre. În cele câteva secunde de imponderabilitate m-am simțit ca o pasăre plutind prin văzduh.

Am zâmbit ștergându-mi mânușile din piele moale și m-am strecurat în umbrele care înconjurau clădirea. Tata m-ar fi încuiat în vechea pivniță pentru cărbuni dacă ar fi știut că mă furișasem afară așa de târziu. Asta îmi făcea aventura nocturnă să pară cu atât mai interesantă.

Lasă-l să descopere că hălăduiam pe afară la acea oră nefirească și că eram mai mult decât capabilă să am grijă de mine!

Primeam cu brațele deschise ocazia de a descoperi indicii folositoare cazului, dar și de a-i demonstra tatei cât de iraționale îi erau temerile. Chiar dacă se presupunea că exista un nebun în libertate.

Aventura mea a început să-și piardă din farmec pe măsură mă pierdeam în bezna străzilor abandonate din Londra. Nu puteam să iau trăsura fără să risc ca tata să afle de activitățile mele rușinoase. Drumul lung de o oră pe străzile pietruite nu implica o îndrăzneală așa de mare pe cât îmi imaginasem. Era frig, iar orașul duhnea a gunoi. Ace de ger îmi împungeau omoplații. Aveam sentimentul oribil că eram urmărită. Aproape că am leșinat când o măță proastă și bătrână mi-a tăiat calea.

În josul străzii am auzit oameni agitându-se și m-am strecurat pe cea mai apropiată alee, ca să evit să fiu văzută. Vocile se rostogoleau prin ceața plutitoare, adăugând ceva lugu-bru drumurilor oricum sinistre. Mi-am numărat respirațiile, așteptând să treacă și ultimii răătăciți și rugându-mă ca nimeni să nu se strecoare în ascunzătoarea mea. Vântul mă gâdila pe ceafă, făcându-mi pielea ca de găină. Nu-mi plăcea să stau prinsă între două clădiri.

Nu mă gândisem la ce aș fi putut spune dacă mă întâl-neam cu cineva la ora asta. Nu-mi propusesem decât să spio-nez cârciumile prin care umblase domnișoara Nichols înainte să moară, aflând poate ceva nou sau smulgând vreun indiciu de la oamenii adânciți profund în beția lor, luându-i-o astfel înainte lui Thomas Cresswell. Poate că ar fi trebuit să mă pre-gătesc un pic mai bine în loc să mă las motivată de dorința de a-mi demonstra inteligența unui tânăr așa de enervant, deși cumplit de isteț.

Mi-am aruncat privirea în sus, prin ceața ușoară, când am ajuns la intersecție. Hanbury. Cum de mersesem atât de mult? Mă apropiasem de Princess Alice, dar mă abătusem puțin de

la traseu. Următoarele străzi aveau să mă ducă la Wentworth și Commercial.

Fără să mai aștept să treacă restul perechilor de bețivani, am hotărât să traversez. Picioarele călcau cu fermitate, deși inima îmi bătea așa de tare, că și o pană m-ar fi putut pune la pământ. Pe la mijlocul aleii, o pietricică s-a desprins de la locul ei, în urma mea. M-am întors pe călcăie, însă... nimic.

Nu am văzut nici vreun criminal înarmat cu o secure, nici vreun bețivan. Doar spațiul pustiu dintre clădiri. Pesemne fusese un șobolan care cotrobăia în gunoi. Am rămas locului pres de câteva clipe, în timp ce inima mi se zbătea în piept ca un pește scos din apă. Mi-era teamă că dacă mă întorceam, aveam să dau cu ochii de cine știe ce monstru, suflându-și duhoarea gurii pe gâtul meu, așa că am închis ochii. Cumva, totul părea mai ușor dacă nu vedeam. Deși era un lucru prostesc din cale afară. Dacă mă prefăceam că monstrul nu exista nu însemna că el dispărea. Deveneam doar mai vulnerabilă atacului.

Am ascultat cu încordare. Când nu am mai auzit nimic, m-am îndepărtat incetșor, aruncând o privire peste umăr, ca să mă asigur că eram singură.

De îndată ce am văzut o bodegă luminată în fața mea, am respirat ușurată. Aș fi preferat să-mi încerc norocul cu bețivanii zurbagii decât cu umbrele ce impresurau noaptea. Clădirea de cărămidă avea trei etaje și era amplasată, ca și cum ar fi vrut să iasă în evidență, la întretăierea a două străzi, ceea ce o făcea să pară triunghiulară în partea din față.

Zgomotul și clinchetul farfuriilor și al paharelor răzbăteau prin uși, înghițite de râsete obscene și de cuvinte pe care nicio domnișoară nu ar fi trebuit să le audă. Mi-am mușcat buza de jos, în timp ce am dat cu ochii de clienții mai posaci. Mi-am reevaluat imediat teama de umbre. Unii dintre bărbați erau acoperiți de funingine, în timp ce alții aveau mânecile întoarse

pătate de sânge. Măcelari și lucrători în fabrică. Munca grea le făcuse brațele puternice, iar accentele glasurilor aspre erau mărturia sărăciei. Oasele mele fragile și aristocrate erau destul de evidente până și în cea mai simplă dintre rochii. Am blestemat turnura și tivurile cusute cu grație – vizibile chiar și în beznă – și m-am gândit că ar fi bine să mă întorc acasă.

Îmi era ciudă totuși să mă dau bătută așa de ușor din pricina fricii sau a unei rochii prea bine croite. Îndreptându-mi umerii, am pășit cu hotărâre către mulțimea adunată în bodegă înainte să fiu trasă înapoi de o forță nevăzută. Am deschis gura să țip, dar am fost repede redusă de tăcere de o mână mare ce mi-a acoperit jumătatea de jos a feței. Strânsoarea nu era puternică, dar nu am reușit să mă mișc suficient ca să-mi mușc atacatorul. Am început să dau din picioare și să mă zbat, însă în zadar. Singurul lucru pe care am izbutit să-l fac a fost să-mi înfășor blestematele de fuste în jurul picioarelor, venind grămadă peste atacator și ușurându-i puțin misiunea ucigașă. Eram la mila demonului invizibil, total lipsită de puteri, ca să scap din strânsoarea supranaturală.

— Nu țipa, te rog! O să strici tot!

Vocea lui părea mult prea amuzată, date fiind circumstanțele. Cel puțin nu era un spectru. M-am luptat cu toate forțele, răsucindu-mă și lovindu-mă de pieptul lui. Dacă nu ar fi fost așa de înalt, i-aș fi putut izbi capul.

— Mergem într-un loc liniștit! După aceea putem vorbi. Bine?

Am dat ușor din cap, încercând să-mi liniștesc gândurile agitate. Cumva, vocea îmi părea familiară. Necunoscutul m-a tras încet în întuneric, lipindu-mi trupul de al lui în cel mai nepotrivit mod. Deși mi se părea că recunosc vocea, am refuzat să-i fac misiunea ușoară. Aveam să-i arăt câtă dreptate avusese mama în legătură cu trandafirii și spinii lor.

Mi-am împlântat călcăiele în pământ și am lovit cu picioarele, încercând în același timp să-i zgârii brațul, fără cine știe ce rezultat. Ne-am poticnit pe alee, lovindu-ne unul de celălalt, iar atacatorul meu a gemut când cotul mi s-a proptit în stomacul lui. Bun! Dacă muream, aveam măcar satisfacția că rănișem bestia. Victoria mea nu a durat însă decât o clipă – fustele mele largi au împiedicat alte încercări de a fugi, iar ceața monstruoasă ne-a înghițit în cele din urmă cu totul.

Imediat ce ne-am depărtat suficient de mult de cârciumă și de lămpile pe gaz ce luminau străzile pietruite, atacatorul mi-a dat drumul, așa cum promisese. Pieptul îmi tresălta de teamă și de furie. Pregătindu-mă de luptă, m-am întors pe călcăie. Descoperirea m-a uimit peste măsură.

Thomas Cresswell stătea cu brațele încrucișate la piept. Încruntătura îi înăsprea ușor trăsăturile frumoase. Și el era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, doar că pe cap purta o beretă trasă jos de tot pe frunte. Silueta lui arunca umbre ascuțite în lumina din ce în ce mai slabă. Chipul avea o aură aproape periculoasă, ce mă făcea să mă îndepărtez, însă asta nu m-a împiedicat să clocotesc de furie. Îmi venea să-l omor.

— Ești nebun? Chiar a fost necesar? am răbufnit, punându-mi mâinile în șolduri, ca să nu-l strâng de gât. Puteai să-mi ceri pur și simplu să te urmez! Și ce tot faci strecurându-te pe străzi la ora asta târzie?

M-a privit precaut, apoi și-a trecut o mână peste chipul obosit. Dacă nu l-aș fi cunoscut, aș fi zis că fusese îngrijorat pentru mine.

— Aș putea întreba același lucru, domnișoară Wadsworth! Dar prefer să las acest spectacol în grija fratelui dumneavoastră.

— Fratele...

N-am apucat să-mi duc vorba până la capăt, că Nathaniel și-a făcut apariția mai ceva ca Fantoma Crăciunurilor Trecute,

părând deloc amuzat de întâmplare. Pentru prima dată în viața mea, am rămas fără replică.

Nathaniel a dat din cap spre Thomas, apoi m-a smucit de cot, trăgându-mă mai adânc în umbre, afară din calea oricui ne-ar fi putut auzi. M-am întors, aruncând o privire furioasă în urmă, dar atenția lui Thomas era îndreptată spre brațul pe care îl strângea Nathaniel. Reacția lui m-a nedumerit suficient de mult, încât să-l urmez liniștită pe fratele meu.

— Surioară, te rog să mă scutești de poveștile ridicole, a șoptit aspru Nathaniel, atunci când am ajuns îndeajuns de departe. Nici nu vreau să știu de ce ai crezut că ar fi o idee bună să hoinărești pe străzi întunecate în timp ce un ucigaș vânează femei. Vrei să mori?

Am avut impresia că fusese o întrebare retorică. Am tăcut, mototolind între degete materialul rochiei. Tot ce voiam era să scap de strânsoarea un pic cam dură a mâinii lui. Mai voiam și să-l cert pentru că era la fel de exagerat de protector ca tata și că reacționa isteric.

Însă nu am izbutit să fac niciunul dintre aceste lucruri.

Nathaniel mi-a dat drumul, apoi și-a scos mânușile din piele, în vreme ce culoarea din obraji i-a revenit la nuanța naturală.

Nathaniel a oftat, trecându-și o mână prin părul blond.

— A fost destul de greu să o pierd pe mama, a spus el poticnindu-se și încercând să alunge emoția tușind și trăgându-și pieptănul din palton. Nu te aștepta să stau cu mâinile în sân în timp ce te pui singură în pericol, surioară!

Ochii lui m-au provocat să scot vreo vorbă prostească.

— M-ar distruge. Înțelegi?

Pe cât de repede se aprinsese, pe atât de iute mi s-a stins mânia. În ultimii cinci ani, fuseserăm doar noi doi împotriva lumii. Tata era prea mahnit ca să fie prezent. Acum, că mă

puneam în locul lui Nathaniel, îmi dădeam seama cum aş fi explodat dacă s-ar fi întâmplat să-l pierd.

— Îmi pare rău că ți-ai făcut griji pentru mine, Nathaniel! Serios.

Fiecare cuvânt era sincer. Apoi m-a izbit un gând. Am mijit ochii.

— Dacă îmi permiți să întreb, de ce hălăduiești pe alei laterale, alături de diavolul pe nume Cresswell?

— Dacă chiar vrei să știi, a zis Nathaniel un pic arogant, aranjându-și gulerul, nu suntem singurii.

Replica asta mi-a captat toată atenția. Am ridicat o sprânceană, așteptând ca fratele meu să termine de cercetat cu privirea zona abandonată din jurul nostru.

— Am format un grup și conducem propria investigație. Am ocupat posturi în tot cartierul Whitechapel și căutăm persoane suspecte. Ne spunem „Cavalerii din Whitechapel”.

Am clipit. Singurii oameni care arătau grozav de nelalocul lor erau fratele meu elegant și lacheul lui ridicol, purtător de pălărie. Nici nu-mi puteam imagina cum trebuie să fi arătat restul băieților de familii bune din cartier.

— Cavalerii din Whitechapel, am repetat rar, căzută pe gânduri.

Fratele mele nu ar fi fost în stare să omoare nici măcar o muscă; refuzam să-mi imaginez ce i-ar fi putut face un ucigaș diabolic în bezna aceea.

— Doar nu vorbești serios, Nathaniel! Ce ai putea face tu dacă ar fi să dai nas în nas cu criminalul? Îi oferi un pieptăn de argint sau niște vin franțuzesc?

O umbră s-a așternut pe chipul fratelui meu.

— Ai fi surprinsă să afli de ce aş fi în stare dacă s-ar ivi ocazia, mi-a răspuns Nathaniel scrâșnind din dinți. Criminalul ar descoperi că nu e singurul care poate băga oamenii în sperieți.

Acum.... a zis fratele meu mai mare în timp ce mă împingea ușurel spre alee, în direcția siluetei singuratică din capătul ei. Domnul Cresswell va avea grijă să ajungi acasă în siguranță.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu însoțită acasă de domnul Thomas Cresswell. Era deja suficient de arogant.

— Dacă tu stai aici, atunci stau și eu!

M-am proptit bine pe picioare, refuzând să mă clintesc, însă Nathaniel m-a tras pur și simplu în urma lui, de parcă eram un fulg.

— Nu, nu stai!

În capătul străzii, m-a dat în grija colegului de clasă.

— Ia trăsura până la mine acasă, Thomas! O să mă întorc mai târziu, pe jos.

Thomas nu s-a arătat deloc deranjat de tonul superior al fratelui meu, ci pur și simplu m-a cuprins de braț cu degetele lui lungi.

Uram graba cu care sângele o luase la goană la atingerea lui, însă nu m-am mai luptat să scap. I-am aruncat o privire și am observat că pe buze îi flutura o urmă de zâmbet obraznic.

Thomas nu m-a apucat de parcă aș fi un copil năbădăios, care avea nevoie de o lecție, ci a ales să mă țină departe de Nathaniel, ca și cum el ar fi fost cel în primejdie. Era timpul să observe *cineva* că eram în stare să am grijă de mine. Chiar dacă *acel cineva* era un băiat enervant. Un băiat inteligent, arogant și chipeș.

Mi-am îndreptat mai mult spatele, iar Thomas a chicotit, un sunet dulce și cadentat pe care mi-ar fi plăcut să-l aud iar. Fratele meu m-a mai privit o dată.

— Ai grijă să pui un băț pe pervazul ferestrei din camera de pictură!

Nathaniel a zâmbit larg la privirea ucigătoare pe care i-am oferit-o.

— Îmi pare rău, surioară, dar cred că ai avut parte de suficiente emoții pentru o singură seară. Fii fericită că nu ne-ai întâlnit decât pe noi și nu pe cineva mai sinistru!

— Haide, a zis Thomas, împingându-mă spre trăsură. Frațele tău are dreptate. În umbrele astea pândește ceva diavolesc.

M-am sucit ca să-l privesc.

— Ceva mai diavolesc decât tine?

Thomas a deschis gura înainte să-mi înțeleagă răutatea, apoi a râs într-un fel care a făcut iar ca biata mea inimă să alerge ca nebună. Poate că *el* era cel mai periculos lucru peste care aş fi putut da, iar fratele meu habar nu avea de asta. Un lucru însă începea să-mi fie clar: mă aflu în pericol de a-l admira pe domnul Cresswell în ciuda rațiunii mele. O adiere de vânt mi-a fluturat părul, aducând cu ea o suflare rece care-mi mângâia gâtul.

M-am uitat în jur, după fratele meu, însă acesta fusese deja înghițit de ceață.

CINCI

LUCRURI ÎNTUNECATE ȘI HIDOASE

Reședința Wadsworth,

Belgrave Square

8 septembrie 1888

— Pari bolnavă în dimineața asta.

Tata mi-a aruncat o privire peste gazeta pe care o citea.

— Poate ar trebui să te întorci în pat. O să trimit pe cineva cu niște supă de pui. Tot ce ne mai lipsește e să te pricopsești cu vreo gripă sau altceva mai rău. Mai ales că se apropie iarna.

Tata a lăsat ziarul jos și și-a șters fruntea cu o batistă. Dintre noi toți, el era cel care arăta rău. Transpira din greu în ultima vreme.

— Te simți... bine, tată? Arăți un pic...

— Nu e treaba ta, s-a răstit el, apoi și-a împlânzit repede glasul. Nu e nevoie să-ți faci griji pentru sănătatea mea, Audrey Rose! Vezi-ți de a ta! Mi-ar plăcea foarte mult dacă nu ai mai ieși din casă o vreme. Am înțeles că bolile au luat cu asalt marginimile orașului.

După ce și-a adăugat câteva picături de tonic în ceai, tata a continuat să citească ziarul.

Aș fi vrut să arăt cum faptul de a căpăta imunitate la anumite lucruri m-ar ajuta să fiu mai sănătoasă și că singurul mod de a câștiga imunitate era să ies din casă, însă tata nu tolerase niciodată cunoștințele mele de știință sau de medicină. Pentru

el, siguranța însemna să mă țină sub un clopot de sticlă, oricât de greșită ar fi fost această idee.

Tata a sorbit din ceai. Prezența lui umplea camera, însă nu o încălzea. Am aruncat o privire înspre ceas.

Trebuia să mă întâlnesc curând cu unchiul Jonathan. Nathaniel încă dormea, așa că trebuia să mă descurc singură ca să ies din casă.

Mi-am dres politicos glasul.

— Am nevoie de niște rochii noi și de pantofi.

Am plecat ochii, privind printre gene și prefăcându-mă rușinată.

— Și de alte obiecte mai delicate...

Tata mi-a făcut semn să tac. În ciuda griii lui cu privirea la sănătatea mea șubredă, gândul că ar fi fost nevoit să audă vorbindu-i-se despre corsete și alte obiecte intime îi era prea nesuferit. Și-a tamponat nasul cu batista, apoi a vârât-o la loc în buzunar.

— Fă ce ai de făcut! a zis el. Dar întoarce-te la timp pentru cină și pentru lecția de gospodărire a casei. Mătușa ta mi-a spus că nu ai învățat mai nimic de data trecută când ne-a vizitat.

Cu greu mi-am stăpânit pornirea de a-mi da ochii peste cap în fața previzibilității lui.

— Da, tată!

— Ah, a adăugat el, ștergându-și iar fruntea, poartă o mască când ieși azi. Am auzit că în East End iar sunt bolnavi.

Am încuviințat cu o mișcare din cap. „Mască” nu era decât o batistă din bumbac, pe care mi-o legam la nas și la gură. Mă îndoiam că m-ar fi protejat de ceva.

Satisfăcut de ascultarea mea, tata s-a întors la gazeta lui. Clinchetul ceștii de ceai pe farfurioară, pufăitul nasului său și paginile întoarse erau singurii noștri tovarăși.

O CRIMĂ ÎNGROZITOARE ÎN WHITECHAPEL

I-am citit titlul cu voce tare unchiului Jonathan, în timp ce acesta se plimba prin fața borcanelor cu specimene din laborator. Tapetul de un roșu-închis oferea, de obicei, un fundal cald pentru temperatura joasă și pentru trupurile încă și mai reci care decorau masa de disecții în majoritatea zilelor.

În ziua aceea, însă, tonurile roșiatice îmi aminteau de culoarea sângelui. Văzusem suficient în ultima vreme. Mi-am frecat mâinile de mânecile subțiri ale rochiei mele de zi, din muselină, și am aruncat o privire la articolul cu pricina. Nu se menționa nimic despre trupul găsit chiar în această dimineață, ci detalia în continuare moartea sărmaneii domnișoare Nichols. Criminalul avusese milă de ea, în comparație cu actele diabolice pe care le înfăptuise asupra celei de-a doua victime.

L-am urmărit pe unchiul Jonathan, care-și răsucea gânditor mustața, în timp ce încerca din răspuțeri să croiască o cale prin covor. Mi-era teamă că dacă mai continua să se plimbe înainte și înapoi, avea să treacă destul de repede și prin scânduri.

— De ce să așeze trupul astfel?

Era aceeași întrebare pe care și-o tot pusese de când sosise de la locul celei de-a doua crime, cu două ore în urmă. Nu aveam nicio teorie pe care să i-o propun. Încă încercam să mă detașez de diagrama oribilă pe care o schițase mai devreme pe tablă. Atenția mea s-a îndreptat spre imaginea desfigurată pe care o crease, atrasă ca un magnet de măcelul de neimaginat.

Am studiat cuvintele mângălite deasupra desenului detaliat. Domnișoara Annie Chapman, patruzeci și șapte de ani. Aproximativ un metru cincizeci și doi de centimetri. Ochi albaștri. Păr castaniu-închis, ondulat, până la umeri. O întreagă viață redusă la cinci aspecte fizice de bază.

Fusese ucisă pe Hanbury Street. Strada pe care mă aflasem eu ieri. Un fior mi s-a strecurat adânc în oase, oprindu-se undeva între vertebre, precum porumbeii care se plimbă pe o frânghie de rufe.

Doar câteva ore despărteau moartea ei prematură de dansul meu cu pericolul. Era posibil să mă fi aflat atât de aproape de ucigaș? Nathaniel avusese dreptate să fie îngrijorat; aproape că mă aruncasem în brațele flămânde ale Măcelarului, strecurându-mă din casă, ca un copil neastâmpărat, în puterea nopții.

Dacă mi s-ar fi întâmplat ceva, tata și-ar fi pierdut restul de minte pe care-l mai avea, încuindu-se în birou până ce avea să moară de inimă rea.

— De ce să-i arunce intestinele peste umăr?

Unchiul s-a oprit în fața diagramei, uitându-se mai degrabă prin ea decât la ea, concentrat la o amintire ce nu se afla pe tablă.

— A fost un mesaj pentru inspecitori sau cea mai simplă metodă de a scoate organul pe care-l căuta?

— Poate, am răspuns.

Unchiul s-a întors spre mine, uimit, ca și cum ar fi uitat că mă aflam acolo. A clătinat din cap.

— Dumnezeu știe de ce îți permit să afli asemenea lucruri nefirești pentru o fată.

Din când în când, unchiul rostea astfel de lucruri enervante. Învățasem să le ignor, știind că avea să-și uite ezitarea destul de iute.

— Pentru că mă iubești?

Unchiul Jonathan mi-a răspuns cu un oftat.

— Da! Și pentru că, presupun, o minte ca a ta nu ar trebui să se irosească pe zorzoane și pe cleveteli.

Atenția mea s-a mutat iar la desen. Femeia care-mi luase măsurile mai devreme semăna aproape perfect cu cea decedată.

Ca să nu trezesc bănuiele în mintea tatei, mă oprisem, pe drum, la o croitorie și alesesem materiale bogate și stiluri noi, cu cererea de a fi trimise acasă. Mă decisesem asupra unei rochii de zi, de un albastru-închis și dungi aurii și crem.

Turnura era mai mică decât a celorlalte, iar materialul robust avea să fie perfect pentru vremea rece. Favorita mea era o rochie de ceai pe care o alesesem pentru a primi vizitatori. Era de culoarea vatei de zahăr, cu trandafiri mici croșetați pe față. O mantie moale, roz, completa rochia lejeră ce cădea până la pământ.

Sincer, abia așteptam să fie gata. Doar pentru că studiam cadavre nu însemna că nu puteam aprecia veșmintele frumoase. Gândurile mele s-au întors însă la treburile mai urgente. Dacă croitoreasa nu ar fi avut o slujbă satisfăcător plătită, ar fi putut la fel de bine să ajungă pe străzi și, în cele din urmă, în laboratorul unchiului.

Doar un alt cadavru numai bun de disecat.

Am traversat camera, unde, într-un colț, se afla o masă mică; o menajeră adusese o tavă cu ceai și o farfurie cu biscuiți cu gem de zmeură. Mi-am turnat o ceașcă de Earl Grey, adăugând un cub de zahăr cu ajutorul cleștilordecorați, din argint – opulența ce se suprapunea noului nostru caz era pur și simplu grețoașă.

Am pregătit a doua ceașcă pentru unchiului meu, lăsând biscuiții neatinși. Culoarea roșiatică a specimenelor era revoltătoare – îmi era teamă că nu avea să-mi mai fie foame vreodată.

Unchiul Jonathan s-a desprins din contemplația lui când i-am întins ceașca aburindă. Aroma dulce a plantelor, amestecată cu cea de pergamută, i-a abătut atenția pentru câteva clipe înainte să continue să bodogănească și să se plimbe.

— Unde o fi băiatul ăla blestemat?

A aruncat apoi o privire spre ceasul din alamă, în formă de inimă – și corect alcătuit din punct de vedere anatomic –.

montat pe perete, iar un sentiment de frustrare l-a făcut să se schimonosească. Era greu să-ți dai seama dacă era mai mult enervat de ceas ori de domnul Thomas Cresswell. Ceasul era un dar de la tata, un gest de bunătate pe care i-l arătase cu multă vreme în urmă, atunci când își obținuse diploma de medic. Tata obișnuia să facă jucării și ceasuri înainte de moartea mamei, o altă bucurie pe care tragedia i-o furase.

În timp ce eu alungasem religia din viața mea, din cauza faptului că mă simțisem abandonată, tata își alungase propriul frate și știința din cauză că nu reușiseră să o salveze pe mama. Când aceasta se stinsese, tata afirmase că unchiul Jonathan nu făcuse tot ce-i stătea în puteri.

De pe altă parte, unchiul credea că tata se bazase prea mult pe un miracol pe care nu izbutise să i-l ofere și că fusese un prost să-l acuze de moartea mamei. Nu reușeam să-mi imaginez cum aș fi putut să-mi urăsc vreodată fratele așa de tare și îmi era milă de amândoi pentru dușmănia dintre ei.

M-am uitat la ceas. Thomas plecase cu mai mult de o oră în urmă, căutând informații în rândul membrilor grupului său de justițieri. Unchiul Jonathan spera ca unul dintre ei să fi văzut ceva suspect, pentru că stătuseră de pază – la fel ca băieții care se jucau de-a cavalerii medievali – în cartierul Whitechapel până la patru dimineața.

Personal, mă întrebam de ce nu știa deja Thomas Cresswell dacă văzuseră ceva suspect. Doar asta era motivul pentru care înființaseră micul lor grup.

Când a trecut o altă jumătate de oră fără ca domnul Cresswell să-și facă apariția, unchiul Jonathan aproape că a înnebunit de neliniște. Părea că până și cadavrele și obiectele moarte din jurul nostru își țineau respirația, nevrând să trezească întinericul ce exista înăuntrul lui. Îl iubeam și îl respectam pe

unchiul meu, dar, atunci când se afla sub presiune, pasiunea lui încălca adesea limita nebuniei.

Zece minute mai târziu, ușa s-a deschis scârțâind și în cadrul ei a apărut silueta înaltă a lui Thomas. Unchiul aproape că a sărit din colțul celălalt al laboratorului, disperat să afle veștile. Cred că dacă m-aș fi uitat mai atent, aș fi putut vedea spuma albă formându-se la colțurile gurii lui. În astfel de momente, era ușor să-ți dai seama de ce unii oameni îl considerau un ciudat, inclusiv fratele meu.

— Și? Ce vești îmi aduci? Știe cineva ceva?

Un servitor a luat pălăria și paltonul lui Thomas și a dispărut pe scara îngustă. Cei pe care nu-i interesa medicina legală nu întârziiau niciodată prea mult aici jos. În borcanele de sticlă și pe lespezile din laborator se aflau prea multe lucruri macabre și hidoase.

Thomas a privit tabla înainte de a răspunde, evitând dinadins să se uite în direcția unchiului Jonathan.

— Mi-e teamă că nimeni nu a văzut și nu a auzit nimic ieșit din comun.

Am mijit ochii. Thomas nu părea foarte mâhnit de veste.

— Cu toate astea, a adăugat el, m-am ținut după inspecții, în timp ce puneau întrebări. Așa meschini cum sunt. Unul dintre mășcărici m-a bombardat cu întrebări despre munca dumneavoastră, dar nu i-am spus mare lucru. A zis că s-ar putea să-ți telefoneze mai târziu, în seara asta.

Thomas a clătinat din cap.

— Lângă trup s-au găsit șuruburi și mecanisme. Și... au apărut câțiva martori.

Unchiul a inspirat scurt.

— Și?

— Din păcate, cea mai bună descriere pe care am reușit să o obțin a fost a unei femei care a văzut doar un bărbat ce ședea

cu spatele. A spus că cei doi vorbeau, dar că nu a auzit-o decât pe decedată fiind de acord cu o anumită înțelegere. Din moment ce era prostituată, sunt sigur că vă puteți imagina detaliile scârboase.

— Thomas!

Unchiul a aruncat o privire în direcția mea; doar atunci, colegul meu a băgat de seamă că eram și eu în cameră.

— Avem aici o domnișoară.

Am dat ochii peste cap. Doar unchiul Jonathan ar fi fost în stare să-și facă griji că prostituția era un subiect prea aspru pentru mine, dar să nu clipească atunci când îmi arăta un trup desfăcut chiar înainte de a lua prânzul.

— Vă rog, primiți sincerele mele scuze, domnișoară Wadsworth. Nu v-am văzut acolo.

Ce mincinos ordinar! Thomas și-a înălțat capul, schițând un zâmbet, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

— Nu am vrut să vă jignesc.

— Nu sunt ușor de jignit, domnule Cresswell.

I-am aruncat o privire plină de ură.

— Ba dimpotrivă, sunt foarte tulburată că discutăm asemenea lucruri inutile, când o altă femeie a fost ucisă atât de brutal.

Am enumerat pe degete fiecare rană, accentuând ideea pe care voiam să o scot în evidență.

— Cu intestinele aruncate peste umăr. Lăsată să zacă cu picioarele în sus, desfăcute. Ca să nu mai menționez... organele ei reproducătoare dispărute.

— Da, a fost de acord Thomas, dând din cap, a fost o imagine destul de neplăcută, acum că o menționați.

— Vorbiți de parcă ați fost martor la crimă, domnule Cresswell.

— Poate că am fost.

— Thomas, te rog, se încruntă unchiul. Nu o mai îmboldi.

M-am întors enervată spre unchiul meu.

— Ba deloc, să continuăm să ne pierdem vremea vorbind despre potențialul meu *disconfort* legat de profesia ei. Și oricum, care e problema dumitale cu prostituatele? Nu e vina ei că societatea este așa de nedreaptă pentru femei!

— Eu...

Unchiul Jonathan a făcut un pas înapoi, punându-și o palmă peste frunte, ca și cum și-ar fi putut scoate din minte tirada mea cu doar câteva gesturi liniștitoare. Deloc surprinzător, Thomas a avut neobrăzarea să-mi facă cu ochiul peste ceașca de ceai pe care și-o turnase.

— Prea bine!

A urmat o ridicare exagerată a sprâncenei spre unchiul meu.

— Domnișoara și-a spus punctul de vedere, doctore. Din acest moment, mă voi preface că este la fel de capabilă precum un bărbat.

L-am privit cu și mai multă ură.

— Să vă prefaceți că sunt la fel de capabilă precum un bărbat? Rogu-vă, domnule, nu mă luați peste picior!

— De asemenea, a continuat el, așezându-și ceașca de ceai pe farfurioara ei asortată, Staffordshire, albastră cu alb, din moment ce suntem de acum egali și colegi, insist să-mi spună Thomas sau Cresswell. Formalitățile netoate nu-și au locul între persoane egale, ca noi.

A rânjit într-un fel ce semăna mai mult a flirt.

Ca să nu mă las mai prejos, mi-am ridicat bărbia.

— Dacă așa vrei, atunci îți permit să-mi spui Audrey Rose. Sau Wadsworth.

Unchiul se uita la rozeta din tavan, oftând din adâncul sufletului.

— Atunci, să ne întoarcem la crimă, a zis el, scoțându și ochelarii dintr-un săculeț de piele și așezându-i pe nas. Ce mai aveți să-mi oferiți în afară de o migrenă ucigătoare?

— Am o nouă teorie privind motivul pentru care acest act a fost mai violent decât ultimul, am zis eu încet, în timp ce o nouă piesă a puzzle-ului mi se așeza în minte. Mi se pare că scenele par a purta pecetea... răzbunării.

Pentru prima dată, am reușit să le captez atenția, de parcă aș fi fost un cadavru cu secrete ce așteptau să fie descoperite.

— În timpul lecțiilor noastre, ai spus că ucigașii încep adesea prin a-i omori pe aceia pe care îi cunosc.

Unchiul Jonathan a încuviințat.

— Ei bine, ce-ar fi dacă ucigașul o cunoștea pe domnișoara Nichols și nu a putut să se manifeste pe atât de sălbatic pe cât sperase? E ca și cum ar fi vrut să se răzbune, dar nu a reușit să înfăptuiască actul atunci când i s-a ivit ocazia. Domnișoara Nichols nu a fost atât de cumplit mutilată ca domnișoara Annie Chapman, fapt ce mă face să cred că domnișoara Chapman îi era străină criminalului nostru.

— E o teorie interesantă, nepoată!

Unchiul și-a mângâiat absent mustața.

— Poate că domnișoara Nichols a fost ucisă de soțul ei sau de bărbatul cu care trăia.

Imitând obiceiul preferat al unchiului Jonathan, Thomas a început să se plimbe în jurul camerei. Cu fiecare mișcare pe care o făcea, mirosul formolului și al pergamutei se contopeau prin aer, creând o aromă stranie, deopotrivă tulburătoare și reconfortată.

— De ce le ia însă organele? a murmurat el.

Am privit tăcută cum roțițele se învârtteau și scrâșneau prin labirintul minții lui. Thomas era fascinant, oricât de mult m-aș fi prefăcut că uram acest fapt.

Cresswell a pocnit din degete ca și cum ar fi fost străfulgerat de o idee.

— Nutrește o ură mistuitoare pentru femei, pentru ceea ce reprezintă ele, sau are legătură cu ceva din trecutul lui. Cândva, la un moment dat, o femeie l-a dezamăgit grozav de tare.

— Și de ce atacă prostituate? am întrebat, ignorând neplăcerea ce i-o provocasem unchiului cu vorbele mele nepotrivite.

— Mai întâi, ele sunt victime ușoare. Sunt nerăbdătoare să li urmeze pe bărbați în întuneric.

Thomas s-a apropiat de mine, înainte ca atenția să se îndrepte asupra cadavrului.

— Poate că se teme de amenințarea pe care o reprezintă ele. Sau poate că e un soi de fanatic religios, care vrea să scape lumea de târfe și de boarfe.

În clipa următoare, unchiul a lovit cu palmele în masă, făcând un borcan cu un specimen să se reverse pe suprafața din lemn.

— De ajuns! Este oricum nepotrivit să o învăț pe Audrey Rose asemenea lucruri. Nu e nevoie să fim și vulgari.

Am oftat. Nu aveam să înțeleg niciodată cum funcționa mintea bărbătească. Sexul meu nu reprezenta un handicap. Totuși, eram binecuvântată cu un unchi suficient de modern încât să-mi dea voie să-i fiu ucenică, așa că aveam să tolerez asemenea neplăceri minore.

— Vă cer scuze, domnule! a îngăimat Thomas. Cred însă că dacă nepoata dumitale are stomacul suficient de tare încât să disece un cadavru, atunci poate face față și unei conversații inteligente fără a leșina. Intelectul ei, deși nu este nici pe departe la fel de vast ca al meu, s-ar putea dovedi de ajutor.

Thomas și-a dres glasul, pregătindu-se pentru un atac din partea unchiului, însă acesta s-a domolit. Nu mă puteam abține să nu mă holbez cu gura căscată. Thomas îmi luase apărarea. Sigur, o făcuse în felul acela enervant și întortocheat al

lui, dar chiar și așa... Din câte se părea, nu eram singura persoană din încăperea ce reușise să câștige un oarecare respect din partea altora.

— Prea bine! Continuă!

Thomas mi-a aruncat o privire, apoi a inspirat adânc.

— Le urăște pe aceste creaturi ale nopții. Urăște faptul că trăiesc și că se vând. Aș pune pariu că cea pe care o iubește sau pe care a iubit-o l-a părăsit. Poate că se simte trădat într-un fel.

Thomas a ridicat ceșcuța cu ceai, sorbind cu grijă din ea înainte de a o așeza iar pe farfurie.

— Nu aș fi surprins dacă nevasta lui sau logodnica s-ar fi sinucis, actul suprem de abandon.

Unchiul Jonathan a răspuns dând din cap.

— Simte că are tot dreptul să ia ceea ce vrea. Literalmente. Până la urmă, a plătit. Din punctul lui de vedere, le spune femeilor exact ceea ce caută, așadar ele sunt părtașe de bunăvoie la...

— Crimele lui.

Am simțit cum mă cuprinde un sentiment de greață. Un necunoscut hălăduia pe străzi, păcălind femeile să se lase măcelărite.

— Oare e posibil ca el să trăiască într-o fantezie? am întrebat, dând glas gândurilor ce mă agasau. Poate că încearcă să se joace de-a Dumnezeu.

Puțin a lipsit ca Thomas să nu cadă în nas, așa de brusc s-a oprit. S-a învârtit pe călcâie și a traversat camera din câțiva pași. Mi-a prins coatele și m-a sărutat pe obraz, lăsându-mă fără glas și cu fața îmbujorată.

M-am uitat la unchiul Jonathan în timp ce-mi atingeam obrazul, însă el nu a zis nimic în fața comportamentului îndrăzneț al studentului său; mintea lui era prinsă în mrejele crimei.

— Ești genială, Audrey Rose! a exclamat Thomas cu ochii scânteind de admirație.

M-a ținut cu privirea prea mult ca să treacă drept un gest politicos.

— Asta trebuie să fie! Avem de-a face cu cineva care se crede vreun soi de zeu.

— V-ați descurcat amândoi foarte bine!

Ochii unchiului luceau de o nouă speranță.

— Am identificat un posibil motiv.

— Și care e acela? am întrebat, fără a fi capabilă să înțeleg la ce se refereau.

De fapt, imi era greu să mă gândesc la orice altceva în afară de buzele lui Thomas Cresswell lipite de obrazul meu și la grotescul conversației noastre.

Unchiul a inspirat adânc.

— Ucigașul nostru se folosește de vederile lui religioase ca să hotărască soarta acestor femei. Nu aș fi deloc surprins dacă s-ar dovedi că e un fel de cruciat lăsat la vatră sau un cleric decăzut care ucide în numele Domnului.

O nouă revelație mi-a apăsât pieptul.

— Ceea ce înseamnă că vor urma mai multe victime.

Și încă și mai mult sânge înainte ca toate să ia sfârșit.

Cei de la Scotland Yard aveau să ne rădă în nas și să ne trimită la nebuni dacă le-am fi prezentat teoria. Cine însă i-ar fi putut învinovăți? Ce era să spunem? „Un preot nebun sau un cleric aflat în libertate ucide pentru că Dumnezeu i-a ordonat și niciun om din Londra nu va fi în siguranță până nu găsim o cale de a-l opri”?!

Unchiul era faimos, dar oamenii tot îl bârfeau pe la spate. Nu ar fi durat mult până să fie văzut drept un individ cu înclinații spre crimă pentru a-i putea zgândări pe morți ca o cioară mâncătoare de stârvuri. Oamenii aveau să-și facă cruce și s-ar fi rugat ca unchiul să-și trăiască restul zilelor într-un loc îndepărtat, preferabil în detenție. Thomas și cu mine nu am fi

obținut mult mai multe voturi de încredere. Activitatea noastră era considerată a fi profanarea morților.

— Este esențial să nu mai spunem nimănui despre asta, a zis unchiul în cele din urmă, scoțându-și ochelarii și ciupindu-și rădăcina nasului. Nici lui Nathaniel. Nici prietenilor sau colegilor. Cel puțin nu până nu putem demonstra totul poliției. Momentan, vreau ca amândoi să cercetați dovezile pe care le-am strâns. Trebuie să fie un indiciu care ne scapă, orice ne-ar putea fi de ajutor să identificăm răufăcătorul înainte de a lovi din nou.

Criminalul trebuie să fi fost cu adevărat un nebun dacă credea că ceea ce făcea era de ajutor sau sfânt, iar acest gând era mai terifiant decât oricare altul.

Deodată, în ușa masivă din lemn s-a auzit un ciocănit. În secunda următoare și-a făcut apariția o servitoare care s-a inclinat iute spre unchiul meu.

— Domnul Nathaniel Wadsworth se află în hol, domnule! Spune că dorește să vorbească pe dată surorii dumisale.

ŞASE VIZUINA PĂCATULUI

*Salonul domnului-doctor Jonathan Wadsworth,
Highgate
8 septembrie 1888*

Nathaniel era la fel de palid ca un cadavru când am alergat să-l întâlnesc în salonul înghesuit al unchiului.

Tapetul cu rotocoale verde-închis şi albastre era menit să inspire un soi de linişte, însă nu părea să-i fie de vreun ajutor fratelui meu. Transpiraţia îi curgea pe frunte, lăsând urme pe gulerul scrobit al cămăşii lui. Părul îi era la fel de dezordonat, pe cât îi erau ochii de sălbatici; cearcăne mari şi negre îi pătau tenul de obicei fără cusur. Se părea că Nathaniel nu dormise toată noaptea, însă starea deplorabilă a părului său mă îngrijora cel mai tare.

Mi-am adunat fustele şi ne-am luat în braţe, izbindu-ne unul de altul pe la mijlocul camerei, ignorând cât de dureros mă împungea corsetul în coaste. M-a cuprins într-o îmbrăţişare inconfortabil de strânsă, îngropându-şi bărbia în gâtul meu şi inspirând adânc.

— Eşti în siguranţă, a şoptit el, pe jumătate înnebunit. Slavă Domnului, eşti bine!

M-am tras uşor înapoi, uitându-mă în ochii lui.

— Bineînţeles, Nathaniel! De ce ai presupune că nu sunt în siguranţă?

— Iartă-mă, surioară! Doar ce am aflat de cea de-a doua crimă și de locul în care s-a petrecut. Știam că nu ești tu, dar un gând rău îmi tot strângea inima.

Nathaniel a înghițit în sec.

— Nici nu-ți poți imagina ce îngrijorat am fost! Nu ești chiar cea mai prudentă persoană pe care o cunosc. Mi-era teamă că ai fost atrasă în vreun loc îngrozitor. Ziua asta a fost oricum destul de grea pentru familia noastră. Nu am putut să nu mă tem de tot ce era mai rău.

— De ce nu te-ai gândit să mă cauți aici mai devreme? am întrebat, prinzându-mă cu nădejde de ultima undă de răbdare pe care o mai aveam.

Cât de enervant era să mă confrunt mereu cu o asemenea indoială! Dacă aș fi fost bărbat, cu siguranță Nathaniel nu m-ar fi tratat ca și cum aș fi incapabilă să am grijă de mine însămi.

— Știi că îmi petrec mare parte a timpului cu unchiul. Nu se poate să fi alergat fără sens pe străzi toată după-amiaza. Și în ce fel a fost ziua asta îngrozitoare pentru familia noastră?

Chipul lui Nathaniel s-a schimonosit de furie.

— De ce să fiu tulburat? Poate pentru că surorii mele nu-i pasă câtuși de puțin să rămână în casă, ca o fată decentă!

La început, cuvintele lui m-au contrariat. De ce trebuia să aleg între a fi docilă și decentă ori curioasă și netrebnică? Eram o fată cuviincioasă, chiar dacă îmi petreceam timpul liber citind despre teorii științifice și făcând disecții.

Mi-am îndreptat spatele și mi-am înfipt degetul în pieptul lui.

— De ce Dumnezeu aș fi lăsat un bilet care ar fi putut ajunge sub ochii tatei? Știi cum ar reacționa dacă mi-ar descoperi minciunile! Ai innebunit de-a binelea sau e doar o chestiune de moment?

Nu i-am lăsat timp să răspundă.

— Slavă Domnului că treaba asta pare să-i afecteze doar pe membrii sexului *superior* ai familiei Wadsworth. Statutul meu jalnic de femeie mă va salva de brutele de voi. Și ce tot bați câmpii cu ziua de azi? A pățit tata ceva?

Furia s-a scurs de pe chipul fratelui meu la fel de repede pe cât răsărise acolo. Nathaniel s-a dat un pas înapoi, frecându-și tâmpilele, ca să se relaxeze.

— Nu știu unde să încep...

Deodată, podeaua a devenit din cale afară de interesantă pentru fratele meu, căci acesta și-a pironit ochii asupra ei, refuzând să mai ridice privirea spre mine.

— Tata va fi... plecat timp de câteva săptămâni.

— Se simte bine?

I-am atins cotul.

— Nathaniel, te rog, uită-te la mine!

— Eu...

Nathaniel s-a îndreptat de spate, iar privirea lui îngrijorată a întâlnit-o pe a mea.

— Cineva de la poliție a fost acasă la noi în dimineața asta. Uite, Audrey Rose, ceea ce îți voi spune acum te va tulbura, așa că fii pregătită!

Am dat ochii peste cap.

— Te asigur că sunt mai mult decât capabilă să aud orice ai avea de spus. Singurul lucru care m-ar putea ucide este suspansul nejustificat.

Cineva a pufnit în pragul ușii, iar Nathaniel și cu mine ne-am îndreptat amândoi atenția spre intrus. Thomas. Acesta și-a acoperit gura, dar nu s-a deranjat să-și mascheze hohotul.

— Continuați, a reușit el să spună printre chicote. Pretindeți că nu sunt aici. O să fie o scenă superbă.

— Chiar trebuie să te bagi în conversațiile altora? l-am re-
pezit. Nu ai altceva mai bun de făcut? Sau excelezi, pur și sim-
plu, la a fi arogant și neplăcut cu orice ocazie?

Zâmbetul nu l-a părăsit pe Thomas, însă am văzut cum din
privirea lui a dispărut orice urmă de veselie. Îmi venea să mă
târăsc într-o groapă și să mă ascund acolo.

— Thomas, îți cer scuze. Am fost...

— Unchiul tău mi-a cerut să cercetez ce e cu scandalul de
aici. A vrut să se asigure că nu vă omorați unul pe celălalt pe
covorul lui preferat, cu motiv marital.

Thomas s-a oprit o clipă să-și potrivească manșetele, apoi a
continuat pe un ton ca de gheață.

— Vă asigur, domnișoară, că mai degrabă aş pune să-mi
smulgă unghiile rând pe rând, chiar acum, decât să mai rămân
aici, neinvitat, o singură clipă în plus, a spus el, apoi i s-a adre-
sat lui Nathaniel. Povestește-i, te rog, despre dansul tatălui vos-
tru cu Scotland Yard-ul. Este mai mult decât capabilă să facă
față veștii, bag mâna în foc pentru asta.

Fără a mai spune un alt cuvânt, Thomas ne-a salutat cu o
mişcare din cap, apoi s-a retras. Era limpede că-l rănisem, dar nu
aveam timp să mă gândesc la asta. M-am întors spre Nathaniel.

— Ce-are a face tata cu toate astea?

Fratele meu s-a îndreptat spre divan și s-a așezat.

— Din câte se pare, după micul dejun, tata s-a dus în White-
chapel. Inspectorii cercetau cartierul din pricina crimelor și
l-au găsit într-un anume... local nedemn de titlul lui.

Nathaniel a înghițit în sec.

— A avut noroc: omul care l-a descoperit știa cine este și l-a
însoțit acasă, sugerându-i să plece din oraș pentru câteva săp-
tămâni. Sau cel puțin până își rezolvă... problemele.

Am închis ochii în timp ce imaginația mea o luase la goană. Nu existau decât câteva tipuri de „localuri” în East End. Bodegi, bordeluri și... fumoarele pentru opiu.

Cumva, m-am pomenit căzând pe canapea, alături de Nathaniel. Tata lua laudanum – o tinctură de opiu – în fiecare zi de la moartea mamei. Doctorul ne asigurase că avea să-l scape de insomnie și dureri, dar se părea că substanța avea efectul opus.

Prin minte mi-au trecut imagini cu el tamponându-și fruntea, plimbându-se pe holuri, noaptea târziu, și paranoia lui din ce în ce mai acută. Nu-mi venea să cred că nu asociasem comportamentul și stările neplăcute ale tatei cu abuzul de prețiosul lui tonic.

Am început să trag de așele descusute din fusta mea.

— Cum se simte tata?

— Să fiu sincer, când am plecat, nu era în stare să spună prea multe, a zis Nathaniel, mișcându-se stânjenit. Omul de la poliție îl duce la cabană în locul meu.

Am dat din cap că înțelegeam. „Cabana” noastră se afla pe o moșie întinsă din Bath, pe nume Thornbriar. Era frumoasă și extravagantă, ca mai toate lucrurile pe care le moștenise lordul Wadsworth. Era locul ideal pentru a scăpa de diferite... slăbiciuni.

— Polițistul a fost foarte discret și de ajutor, a adăugat pe un ton plat Nathaniel.

Am închis gura. Probabil că tata îl mituise și altă dată ca să tacă, iar bunătatea lui era rezultatul așteptării firești la un alt câștig bănesc.

— Vrei să fac ceva anume?

Nathaniel a clătinat din cap.

— Blackburn – așa cred că-l cheamă – îl ajuta pe noul valet să strângă lucrurile tatei. I-am zis că ar trebui să încerc să te găsesc. Au plecat acum o oră.

M-am uitat o clipă la fratele meu. Tata plecase deja. Indiferent cât de dificilă ne făcuse viața acasă, nu puteam să nu fim îngrijorată pentru el. Am inspirat adânc. Nu-mi puteam permite luxul de a-mi irosi timpul cu situații pe care nu le puteam controla când existau crime de rezolvat și trupuri de studiat.

— O să te descurci un timp fără mine? l-am întrebat ridicându-mă în picioare și netezindu-mi hainele. Trebuie să-l asist pe unchiul Jonathan, dacă nu e nimic de făcut acasă.

Nathaniel și-a îndreptat privirea spre ușa ce ducea către laborator. Numai Dumnezeu știe ce-i trecea prin cap. Potrivit fratelui meu, unchiul era „la un pas de a fi înghițit de macabru”, pe care adora să-l studieze.

În loc să-l instig iar la ceartă, i-am prins mâinile între ale mele și am zâmbit. S-a înmuiat un pic, iar zâmbetul meu a devenit mai generos. Din câte se părea, lecțiile mătușii Amelia despre cum să convingi sexul opus erau de ajutor. Trebuia să adopt niște tactici încă și mai bune cu Thomas, dacă speram să-i vindec sentimentele rănite.

— Voi ajunge acasă la timp pentru cină. Putem discuta atunci despre un plan de tratament pentru tata.

M-am dat un pas în spate și, după ce l-am privit o clipă, i-am spus pe un ton amuzat:

— Ar trebui să vezi ce faci cu părul! Ești o epavă!

Nathaniel părea să nu știe dacă să râdă, să-mi ceară să mă întorc cu el sau să-mi dea libertatea pe care era conștient că mi-o doream așa de mult.

În cele din urmă, și-a coborât umerii.

— O să trimit trăsura la șapte fix, fără niciun comentariu. Cât e tata plecat, eu poruncesc! Sau cel puțin până ajunge mătușa Amelia.

În ciuda tuturor lucrurilor, veștile erau mai degrabă plăcute. Puteam să mă descurc cu mătușa Amelia și cu lecțiile de etichetă. Diminețile ei erau ocupate cu vizitele la magazine, după-amiezile erau dedicate întâlnirilor la ceai și bârfelor, iar la culcare mergea relativ devreme, motivând că avea nevoie să-și facă somnul de frumusețe, însă eu știam că gusta câteva pahare de tărie înainte de a pune capul pe pernă. Avea să plece de acasă mai mult decât mine. Libertate, ce binecuvântare!

Cumva, în toiul dezastrului – dependența tatei, criminalul în serie, femeile mutilate și gălețile de sânge – am găsit puterea să zâmbesc.

— Ești mulțumită că tatăl tău va fi plecat.

Thomas nu punea o întrebare, ci îmi spunea ceea ce simțeam cu o încredere mai mare decât ar fi avut oricine dreptul să aibă. L-am ignorat, preferând să mă uit peste notițele făcute de unchiul meu la locul fiecărei crime. Ceva trebuia să iasă în evidență. Dacă aș fi putut găsi acea legătură înainte ca unchiul să se întoarcă de la Scotland Yard...

— Ai avut o relație destul de proastă cu el în ultimii ani.

Thomas a făcut o pauză, îndreptându-și atenția spre degetul pe care îmi învârteam inelul mamei.

Era un diamant în formă de pară – piatra ei – și unul dintre puținele lucruri de valoare pe care tata îmi dăduse voie să le păstrez. Sau, mai bine zis, unul dintre acele câteva obiecte de care se putuse despărți. Tata era sentimental.

Întotdeauna îmi dorisem ca ziua mea de naștere să fie tot în aprilie. Voiam să devin întocmai unui diamant adevărat: frumoasă, însă de o forță inimaginabilă. Cumva, semănam mai

mult cu un diamant Herkimer¹, ale cărui scilipiri doar trimiteau cu gândul la cel autentic.

Un zâmbet trist a apărut pe buzele lui Thomas.

— Ah, înțeleg! Nu vă înțelegeți prea bine de la moartea mamei tale.

Zâmbetul lui s-a stins, iar vocea i-a scăzut.

— Spune-mi, a fost... dificil pentru tine? L-a implorat pe unchiul tău să o facă bine cu știința lui?

M-am ridicat așa de brusc, încât scaunul meu a căzut cu un bufnet ce ar fi putut trezi și morții dacă s-ar fi găsit prin laborator.

— Nu vorbi despre lucruri de care nu ai habar!

Mi-am strâns pumnii ca să nu încep să-l plesnesc. Maska lui de indiferență a căzut imediat, dând la iveală regretul sincer. După ce am inspirat și am expirat de câteva ori, am întrebat calm:

— De unde ai aflat aceste detalii intime despre viața mea? L-ai întrebat pe unchiul meu dinadins, ca să mă rănești?

— S-ar părea... trebuie să-ți dai seama cât de mult...

Thomas a clătinat din cap.

— Nu am intenționat să te rănesc. Vă cer scuze, domnișoară Wadsworth. Am crezut că poate...

Tânărul a ridicat din umeri și a tăcut, lăsându-mă să mă întreb ce crezuse că putea obține deschizând un subiect atât de îngrozitor.

Am inspirat adânc, lăsând curiozitatea să-mi domolească furia.

— Bine! Te iert... de data asta.

Am ridicat un deget văzând speranța ce-i înflorea pe chip.

— Doar dacă îmi spui *cinstit* de unde ai aflat toate astea.

— Presupun că aș putea. A fost destul de simplu.

¹ Diamantul Herkimer este, de fapt, un cuarț care se extrage din minele din Herkimer, statul New York (n. red.).

Și-a tras scaunul în jurul mesei, aproape încălcând normele decenței, așa cum era ea înțeleasă de societate.

— Trebuie pur și simplu să-ți ascuți puterile de deducție, Wadsworth. Identifică ceea ce este evident și pornește de acolo. Majoritatea oamenilor ignoră ce se află sub propriul nas. Ei cred că văd, dar, de cele mai multe ori, văd doar ceea ce vor. Iar asta e și motivul pentru care ți-a scăpat dependența tatălui tău așa de multă vreme.

Și-a pipăit agitat jacheta și buzunarele pantalonilor, încruntându-se când a văzut că nu găsea ceea ce căuta.

— Totul se rezumă la ecuații matematice și la formule. Dacă dovada este a și întrebarea este b , atunci cine este c ? Privește la toate detaliile și fă socoteala!

M-am încruntat.

— Vrei să zici că ți-ai dat seama de toate astea doar privindu-mă? Scuză-mă, dar găsesc spusele tale greu de crezut. Nu poți aplica formule matematice oamenilor, *Cresswell*. Nu exista nicio ecuație pentru emoțiile umane; există mult prea multe variabile.

— E adevărat. Nu am nicio formulă pe care să o pot aplica anumitor... emoții pe care le simt în preajma ta.

Scânteia aceea vie însă și-a redus imediat din intensitate. Thomas s-a depărat puțin, și-a încrucișat brațele la piept și a zâmbit văzându-mi obrajii înflăcărați.

— În orice caz, când Nathaniel a zis că tatăl vostru va fi plecat, tu ai zâmbit, apoi te-ai încruntat imediat, făcându-mă să cred că încercai să-ți ascunzi entuziasmul de a fi lăsată singură timp de câteva săptămâni. Nu voiai să pari un monstru, mai ales că bietul tău tată nu se simte bine.

— Cum ai văzut asta? am întrebat mijind ochii. Ieșiseși deja din cameră.

Thomas nu a răspuns, dar o tresăltare de amuzament i-a traversat chipul pentru o clipă, așa că mi-am dat seama: auzise tot. Ce spion!

— Mai departe, când am menționat relația voastră proastă, a continuat el raționamentul, ochii tăi s-au îndreptat spre inelul pe care îl tot întorceai absentă pe deget. Judecând după stilul și lucrătura lui, am dedus că nu a fost de la început al tău.

Thomas a făcut o pauză, verificându-și iar buzunarele costumului. Nu aveam nici cea mai mică idee ce anume căuta, însă tânărul devenea din ce în ce mai agitat. Și-a scuturat mâinile.

— Așadar, al cui a fost inelul? Având în vedere stilul demodat, nu e tocmai greu să deduci că a aparținut cuiva suficient de în vârstă să-ți fie mamă, a zis el. Din moment ce te-ai strecurat în toiul nopții și îți petreci timpul în laboratorul ăsta, am ajuns la concluzia că mama ta nu mai este în viață, iar tatăl tău habar nu are pe unde umbli.

L-am văzut pe Thomas mușcându-și buza și părând să nu știe cum avea să continue. Acum înțelegeam cum gândea. Detașarea rece era un soi de buton pe care îl tot apăsa în timp ce încerca să soluționeze probleme. M-am pregătit pentru ceva neplăcut și i-am făcut semn să continue.

— Hai! Spune tot!

Thomas mi-a studia fața, căutând să își dea seama cât de sinceră eram.

— Ce fel de tată nu știe unde îi este fiica? Doar unul care nu are cea mai bună relație din lume cu respectiva fiică pentru că este, cel mai probabil, consumat de propria durere sau dependentă pentru a-i păsa cu adevărat.

Thomas s-a aplecat un pic în față, intrigat și probabil chiar cu ceva respect în privire.

— Oare cum ar putea o domnișoară așa de tânără să devină obsedată de macabru? Fiind martoră la un act științific

disperat, menit să salveze o viață. Și mă întreb, unde oare ți s-a ivit această ocazie?

Și-a aruncat dinadins privirea în jurul camerei, demonstrându-și teoria.

— Vezi? Toate răspunsurile pe care le-am căutat au fost chiar sub nasul meu. Nu am știut până acum că unchiul tău a fost implicat în...

Thomas a ezitat, dându-și seama că se aventura spre un subiect sensibil.

— În orice caz, nu trebuie decât să știi unde să cauți răspunsurile. O simplă formulă matematică aplicată lui *Homo sapiens*. Și iată! Știința domină natura încă o dată. Emoțiile nu sunt necesare.

— Doar că te înșeli, am șoptit, tulburată de precizia lui. Fără oameni și fără natură nu există știință.

— Nu asta vreau să spun, Wadsworth! Eu vorbesc despre a rezolva o crimă sau o enigmă. Emoțiile nu au niciun rost aici. Sunt prea dezordonate și complicate.

Cresswell s-a sprijinit pe coate, ținându-mi privirea.

— Dar sunt bune în alte situații, presupun. Ca de pildă... nu am găsit încă formula pentru dragoste sau pentru romanticism. Poate că o voi învăța curând.

Am inspirat scurt.

— Mi-ai vorbi la fel de fără perdea și dacă unchiul ar fi aici?

— Ah, l-am găsit, a zis el, ridicând un jurnal și ignorându-mi ultima întrebare.

Mi-am ridicat scaunul de pe podea înaintea să citesc iar notițele unchiului. Sau cel puțin m-am prefăcut că o fac.

M-am holbat la Thomas până ce mi s-au împăienjenit ochii, încercând să desprind câteva indicii despre el sau despre familia lui. Singurul lucru pe care l-am putut deduce a fost că

tânărul era îndrăzneț, fără urmă de rușine, iar comentariile lui atingeau lipsa bunei-cuviințe.

— Nu reușești să-mi dai de capăt? m-a întrebat Thomas fără să își ridice ochii din jurnal. Nu te îngrijora, te vei perfecționa exersând! Și, da, a rânjit el nerușinat, cu ochii în continuare lipiți de hârtie, încă îți voi plăcea mâine, indiferent cât de mult ți-ai dori să nu o mai faci. Sunt imprevizibil, iar tu adori lucrul ăsta. Întocmai pe cât ador eu faptul că nu pot desluși ecuația ta, oricât de mult mi-aș pune grozava mea minte la contribuție.

Fiecare replică pe care o inventasem mi-a dispărut din minte. Ca și cum ar fi simțit schimbarea, Thomas și-a ridicat privirea. M-aș fi înșelat groaznic dacă m-aș fi așteptat ca Thomas să se simtă rușinat de îndrăzneala lui. Cu fruntea încruntată, privirea lui o fixa pe a mea, provocându-mă. Nu eram genul de fată care să dea înapoi, așa că nu mi-am desprins ochii de ai lui, răspunzându-i la invitație. Puteam la fel de bine să mă joc de-a flirtul.

— Te-ai săturat să faci pe detectivul? m-a întrebat el în cele din urmă, arătându-mi un paragraf pe care unchiul Jonathan îl notase în jurnal cu câteva luni înainte de prima crimă. Cred că am găsit ceva de o mare importanță.

Am simțit cum pielea mă furnica la apropierea noastră, dar am refuzat să mă mut mai departe pe când m-am aplecat să citesc.

Victima, Emma Elizabeth Smith, a fost atacată de doi sau, posibil, trei oameni, conform propriei mărturii, în dimineața zilei de 3 aprilie 1888. Ea fie nu i-a văzut pe atacatori, fie, așa cum cred autoritățile, a refuzat să-i identifice pe răufăcătorii responsabili de oribilul act. Un obiect (înfipt în trupul ei) i-a rupt peritoneul, lucru care s-a dovedit a fi cauza decesului petrecut în ziua următoare.

Am simțit un gust amar. Trei aprilie era data de naștere a mamei. Ce îngrozitor că un act atât de diabolic se putuse întâmpla într-o zi atât de fericită!

Dacă îmi aduceam bine aminte, peritoneul era invelișul abdominal. Nu aveam nici cea mai vagă idee de ce credea Thomas că acest caz era cumva legat de celelalte crime când, în mod clar, fusese înfăptuit de alți nemernici ce hălăduiau pe străzile Londrei. Crima asta avusese loc în aprilie, iar Măcelarul nu-și începuse seria de dezastre decât în august.

Înainte să-l iau la rost, Thomas mi-a arătat detaliul cel mai monstruos.

— Da. Mi s-a părut tulburător când am citit prima dată, Cresswell. Nu e nevoie să accentuezi sentimentul de oroare, doar dacă nu cumva îți face plăcere să mă vezi cum aproape că îmi vine să vomit.

Nu am reușit să îmi ascund veninul din vorbe.

— Scoate emoțiile din ecuație, Wadsworth. Inima ta ușor de distras din cauza unor asemenea frivolități nu te va ajuta cu nimic pe parcursul investigației, a zis Thomas ușurel, întinzându-se și acoperind mica distanță ce ne despărțea, ca și cum ar fi vrut să-mi atingă mâinile, dar, în ultima clipă, și-a stăpănit avântul. Privește știrea ca pe o altă piesă de puzzle, deși este una cu o formă extrem de grotescă.

Voiam să-i spun că emoțiile nu erau frivole, dar reușise să-mi stârnească interesul prin detașarea pe care o arăta în timpul investigațiilor.

Dacă metoda lui dădea roade, atunci poate că m-ar fi ajutat și pe mine la nevoie.

Am citit iar paragraful din jurnal, concentrându-mă de data asta la detaliile revoltătoare cu mintea mult mai limpede. Poate că Thomas era nebun, dar era un geniu.

La prima vedere, crima nu semăna cu uciderea domnișoarelor Nichols sau Chapman. Momentul petrecerii ei nu se potrivea cu al celorlalte. Nu fusese scos niciun organ, iar femeia nu era brunetă. Cu toate acestea, cazul urma linia teoriei noastre conform căreia criminalul era un om condus de dorința de a scăpa East End-ul de păcat. Femeia nu era decât o prostituată ce împrăstia boli și nu merita să trăiască. Dacă nu m-aș fi transformat deja într-un bloc de gheață, sunt sigură că aș fi simțit ghearele reci ale florilor mângâindu-mi șira spinării.

Polițiștii se înșelau.

Prima victimă nu era domnișoara Nichols, ci domnișoara Emma Elizabeth Smith.

ȘAPTE UN STUDIU AL SECRETELOR

*Reședința Wadsworth,
Belgrave Square
10 septembrie 1888*

M-am tot jucat cu cartofii aromați în farfurie până ce au ajuns să formeze un semn al întrebării în sosul de carne.

Trecuseră două zile de când tata fusese dus la țară, iar Thomas și cu mine descoperiserăm prima victimă a criminalului nostru. Între timp nu progresaserăm. Acum, nopțile care înainte erau bânuite de fantome ale lucrurilor pe care nu le puteam controla se umpluseră deodată de întrebări la care nu aveam răspuns. Jurasem să le rumeg la micul dejun, prânz și cină. Când mă gândeam că tocmai ce-mi ajunseseră, mă trezeam cu un nou set de întrebări, servite pe o farfurie de argint.

Nathaniel mă privea peste marginea paharului său de vin, pe jumătate îngrijorat, pe jumătate iritat. Mătușa și vara noastră soseau peste o săptămână, așa că trebuia să mă adun până atunci. Nu fusesem o colegă tocmai plăcută, iar răbdarea fratelui meu se stingea rapid. Unchiul mă pusese să jur că nu voi divulga nimănui descoperirile noastre, ceea ce însemna că nu mi-aș fi putut împărtăși gândurile lui Nathaniel nici dacă aș fi vrut. Ca să nu mai spun că subiectul nu era deloc potrivit pentru discuție la cină. Să vorbești despre ovare lipsă și să ceri

imediat sarea ar fi fost un fapt revoltător pentru toată lumea, darămite pentru o fată cu statutul meu.

Am luat o imbucătură mică, forțându-mă să înghit. Martha se descurca de minune să gătească curcanul la cuptor, morcovii înăbușiți și cartofii presărați cu rozmarin, însă aromele puternice și sosul închegat, de un cafeniu-închis, îmi făceau stomacul să se întoarcă pe dos. Renunțând să mă prefac că aveam să mănânc măcar legumele, am împins curcanul pe farfuria de un alb lucitor.

Nathaniel și-a trântit paharul pe masă, făcându-l și pe al meu să zăngăne.

— Ajunge! Nu ai mâncat mai nimic în ultimele câteva zile. Nu-ți voi mai permite să-l asiești pe nebunul acela, dacă asta este rezultatul.

M-am uitat la el, cu furculița rămasă în aer, deasupra farfuriei cu mâncare. Știam amândoi că era o amenințare fără fundament. Nathaniel și-a întors primul privirea, frecându-și tâmplele. Costumul pe care îl purta era excepțional de la modă, croit perfect pe silueta lui, din materiale aduse de peste mări și țări. Nathaniel a chemat un servitor să aducă o sticlă din vinul lui preferat, făcut într-un an când nici tata nu se născuse încă.

Îmi dădeam seama după felul în care umerii îi erau ușor aplecați în față, ca și cum ar dus o povară, că sănătatea șubredă a tatei era o mare grijă pentru el. Dintre noi, Nathaniel fusese întotdeauna cel mai sensibil și grijuliu, eliberând fiecare gândac ce-și găsisse vreodată adăpost în casa noastră, hrănind fiecare animal vagabond cu mai multă mâncare de câtă avea nevoie. În timp ce eu preferam să-mi imaginez interiorul animalului, în cazul în care ar fi murit. El vedea într-un fluture un lucru frumos, demn să zboare prin lume și să-și împărtășească din splendoarea multicoloră. Eu vedeam acul lucitor din metal, pe

care muream de nerăbdare să i-l înfig în trup, fixându-l de o scândură, pentru a-l studia mai târziu.

Nathaniel semăna cu mama.

— Nu te pot lăsa să te înfometezi, surioară!

Nathaniel și-a împins propria farfurie, turnându-și un alt pahar de vin din carafa de cristal, proaspăt umplută, ce se afla în fața lui. Am privit fascinată în timp ce stropi fini și roșii au pătat fața de masă albă, amintindu-mi de sângele improșcat pe zidurile din apropierea capetelor victimelor.

Am închis ochii. Oriunde mă uitam, exista ceva ce îmi amintea de atrocitățile comise în Whitechapel. Poate că eram prea preocupată de moarte. Mă îndoiam, sincer, că vara mea, Liza, s-ar fi gândit la picături de sânge. Probabil că ea ar fi chemat un servitor și ar fi luat măsuri cu privire la pată, înainte să intre în material. Mătușa Amelia o educase bine și pesemne că spera ca și eu să-i calc pe urme, dacă se ocupa suficient de mine.

Nathaniel a luat o înghițitură mare de vin, apoi a așezat paharul pe masă. O vreme, degetele lui au bătut ritmic pe piciorul paharului în timp ce încerca să inventeze o altă tactică de a mă îndepărta de studiile mele. Spectacolul deliberat de grijă părintească devenea obositor.

Ca un semn al păcii, am fluturat din mână, prea obosită să mă mai cert cu el când intra în aceea stare. Dacă faptul de a nu mai călca pentru câteva zile în laboratorul unchiului era ceea ce avea să-l calmeze, atunci eram gata să mă supun. Nu era nevoie să-mi continui investigația de acolo. Însă el nu avea de ce să-mi cunoască socotelile.

— Ai dreptate, dragă frate! Ceva timp departe de neplăcerile acestea e tocmai ce-mi trebuie.

I-am zâmbit în cel mai sincer mod cu putință, în timp ce el mi-a răspuns cu un surâs.

— Promit că voi mânca înainte să merg la culcare.

Am așezat șervetul pe masă și m-am ridicat.

— Dacă nu te deranjează, aș vrea să mă retrag! Sunt extenuată!

Nathaniel s-a ridicat și și-a inclinat capul. În mintea lui, atât timp cât mâncam și dormeam regulat, ar fi trebui să mă simt la fel de proaspătă ca un răsărit într-o zi de vară.

— Sunt foarte mulțumit că ascuți de fratele tău mai mare. Ceva timp departe de nenorocirile din lume îți va prinde bine, Audrey Rose!

— Sunt sigură că ai dreptate!

I-am mai zămbit o dată înainte să ies din cameră.

Servitorii au închis ușile din lemn în urma mea, rămânând împreună cu fratele meu de partea cealaltă.

Exista și un al doilea motiv pentru care alesesem să mă ridic mai devreme de la cină. Tata ținea un jurnal cu toate datele servitorilor noștri și speram să descopăr ceva util despre domnișoara Mary Ann Nichols.

M-am strecurat spre biroul tatei, evitând cu grijă fiecare punct ce scârțâia în podea. Nu voiam ca Nathaniel sau vreun servitor să afle despre fapta mea.

M-am oprit în fața ușii și m-am uitat la clanța ornată. Tata m-ar fi omorât dacă ar fi aflat că mă strecurasem în spațiul lui de lucru. Deși nu se exprimase niciodată clar în acest sens, era un lucru bine cunoscut că tata interzisese oricui să calce în camerele lui după moartea mamei. Din acest punct de vedere, mă simțeam ca o umbră intrusă ce se furișă în propria locuință.

Dinspre casa scării s-a auzit un zăngănit: servitorii spălau vasele folosite la cină. Acum era momentul ideal să mă strecur în birou fără a fi văzută. Palmele mă mâncau de nerăbdare să întorc clanța din alamă și să intru, însă nu m-am putut hotărî să acționez. Dacă tata își dădea seama că mă aflasem acolo? Mă îndoiam că inventase vreun sistem elaborat de siguranță, dar dacă întinsese vreun fel de fir cu alarmă...

M-am sprijinit de perete, pe punctul de a pufni în râs. Ce absurd! Cum ar fi putut tata să facă una ca asta din moment ce menajerele intrau și ieșeau mereu de acolo, pentru a curăța? Mă purtam ca o copilă prostuță, speriată de lucrurile neștiute de sub pat.

Am inspirat adânc și mi-am domolit bătăile inimii. Nu-mi dădusem seama cât de tare îmi gonise inima în ultimele câteva momente. Cu siguranță că dacă fusesem în stare să hoinăresc pe străzi în timp ce un criminal colinda după pradă, puteam să mă furizez și în biroul propriului tată în timp ce acesta era plecat.

Din bucătărie se auzeau voci vorbind din ce în ce mai tare. Pesemne că lui Nathaniel i se aducea un desert decadent. Pulsul mi-a luat-o la goană. Acum ori niciodată! Pe când vocile se apropiau, am traversat holul dintr-un singur pas, am răsucit clanța și am intrat în birou, închizând ușa cu un clinchet scurt care, în urechile mele, a sunat prea mult cu un glonț.

Am rămas cu spatele lipit de ușa din lemn în timp ce pașii răsunau cu ecou, pentru ca mai apoi să dispară pe coridor. Ca măsură de precauție, am întors cheia în ușă, încuindu-mă înăuntru și blocând astfel pe oricine altcineva afară. Camera era întunecată. Am clipit des până ce m-am obișnuit cu bezna ce impresura totul precum cerneala. Tata trăsesese complet draperia verde, grea, protejând încăperea și de răcoarea lunii septembrie, și de lumina crepusculului. Rezultatul era că salonul părea la fel de primitor precum o criptă. Chiar și laboratorul unchiului, cu tot cu cadavrele lui, părea mai îmbietor. Mi-am frecat brațele ca să mi le încălzesc în timp ce mă îndreptam spre șemineu. Fussele îmi foșneau amenințător în spate. Mirosul de lemn de santal și de tutun îmi amintea de tata și nu m-am putut abține să nu mă uit constant peste umăr, ca să mă asigur că nu se afla nimeni, acolo, așteptând să mă atace pe negândite. Puteam jura că din umbre mă priveau ochi.

Câteva lumânări din lămpi lăcrimau ceară, iar un sfeșnic uriaș decora polița de deasupra șemineului lângă o fotografie a mamei. Aveam foarte puține imagini ale ei, iar fiecare dintre ele era o comoară pe care o păstram aproape de inimă.

Am studiat cu atenție curbura grațioasă a buzelor mamei, oferindu-mi cel mai dulce zâmbet din câte existau. Era ca și cum mă uitam într-o oglindă ce mă arăta în viitor; chiar și expresiile noastre erau similare. În mâini ținea un medalion în formă de inimă, cu rotițe, iar pe degetul ei se afla chiar inelul pe care nu-l scoteam niciodată. Desprinzându-mi privirea de la imagine, m-am întors cu gândul la motivul pentru care intrasem în camera aceea.

Nu trebuia decât să aprind una dintre lămpi, astfel încât să pot citi jurnalele tatei; speram că nimeni nu avea să observe licărul slab ce s-ar fi văzut pe sub ușă.

Pe când ridicam una dintre lămpi, un obiect a căzut cu bufnet pe podea. Am înghețat pe dată. Am așteptat câteva momente, sigură că aveam să fiu descoperită de cineva – de oricine –, însă nu am auzit decât liniștea profundă. Hotărâtă să acționez, am aprins lampa. Fâșăitul flăcării ce prindea viața m-a făcut să-mi țin iar respirația; fiecare sunet mărunț mi se părea a fi explozia unui tun ce-mi anunța faptele. În cele din urmă, m-am aplecat și am găsit o cheiță din alamă.

Ce ciudat!

Dornică să nu irosesc momente prețioase încercând să-mi dau seama ce anume deschidea, am pus-o repede la loc și am ridicat iar lampa. Am ținut flacăra cât mai sus, plimbându-mi privirea peste fiecare obiect din cameră ca și cum ar fi fost prima și ultima dată când le vedeam. Voiam să pot păstra fiecare lucrușor în mintea mea și să mi-l pot reaminti ori de câte ori îmi doream.

Un portret mare – probabil al unuia dintre strămoșii noștri – era agățat pe peretele dintre etajerele pentru cărți ce se ridicau de la podea până la tavan. Pieptul lui era umflat de importanță, iar un picior i se odihnea nepăsător pe trupul inert al unui urs enorm pe care-l ucisese. Era ciudat că tabloul nu se afla acolo ultima dată când intrasem în birou, însă asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

— Cât de fermecător! am exclamat.

Un ocean de sânge înconjura cadavrul plin de blană pe care bărbatul îl pironea cu piciorul. Artistul reușise să surprindă un soi de nebunie tulburătoare în ochii strămoșului nostru, iar fiori reci mi-au cuprins fiecare oscior.

Mi-am plimbat iar privirea prin cameră. Totul era întunecat: lemnul, covorul, divanul mare, cele câteva bucăți de tapet din brocart vizibile din spatele obiectelor colecționate de-a lungul mai multor generații. Chiar și silueta din marmură a șemineului era de un verde-închis, brăzdat de vene încă și mai închise. Nu era de mirare că tata nu izbutea să dea uitării jalea; întunericul era tovarășul său statornic.

M-am îndreptat spre biroul lui, un mamut ce ocupa mare parte din cameră și care mă amenința cu forma lui mătăhăloasă. Mi-am dat ochii peste cap. Doar eu puteam să confer unui biet birou o personalitate atât de diabolică! Era o matahală, fără doar și poate.

Așezându-mă în fotoliul de pluș al tatei, am pus lampa jos, având mare grijă să nu deranjez vreuna dintre hârtiile împrăștiate pe birou. N-am putut să nu observ că tata făcuse câteva schițe mecanice. Detaliile pe care reușise să le redea folosind doar cărbunele și hârtia erau uluitoare. Aproape că puteam auzi scârțâitul roțițelor și mirosul uleiului cu care erau unse. Pe întreaga pagină se derula o minunată scenă de război. Nave zburătoare cu arme de o parte și de alta a lor și felurite

jucărioare miniaturale de război ocupau fiecare centimetru de hârtie. Ce păcat că nu mai crea mecanisme de ceas! Judecând după imaginile din fața mea, tata nu-și pierduse îndemânarea.

N-am stat prea mult pe gânduri și am deschis fiecare sertar al biroului, căutând cu asiduitate jurnalele pe care le ținea despre servitorii noștri, atât din trecut, cât și din prezent. Deși majordomul era cel care avea grijă de aceste date, după cum era obiceiul, tata insistase să noteze într-un jurnal propriu. Când am ajuns la ultimul sertar de jos, am descoperit că era încuiat. M-am aplecat și mai mult. Se părea că tata crease el singur o incuietoare.

— Unde aș ascunde ceva important?

Am căzut pe gânduri, în timp ce băteam cu degetele în brațul scaunului.

Apoi mi-am amintit de cheia care căzuse de sub lampă. Am alergat până la șemineu, am luat cheia, apoi m-am întors iute înapoi la birou. Timpul trecea cu repeziciune, iar desertul aproape se terminase. În curând, servitorii aveau să își facă de treabă pe hol.

Existau șanse destul de mici ca cheia să se potrivească, dar trebuia să încerc.

Am mutat lumina mai aproape. Cu mâinile tremurânde, am împins ușor cheia în lăcașul ei. Am întors-o spre stânga, sigură că sertarul trebuia să se fi deschis deja dacă folosisem obiectul potrivit. Deodată am auzit un clic scurt. Slavă Domnului!

Deschizând sertarul până la capăt, mi-am trecut degetele peste dosarele de la suprafață, înghesuie unul peste celălalt. Erau atât de multe jurnale, încât mi-a fost teamă că avea să-mi ia toate seara doar ca să găsesc ce căutam. Nici nu-mi puteam aminti câte menajere schimbaserăm în decursul ultimilor cinci ani. Din fericire, tata își organizase sertarul mai bine decât biroul.

Etichete mici cu nume se așeau deasupra dosarelor, ca niște insule ce scoteau capul dintr-un ocean de cerneală pe hârtie. Am trecut o dată și încă o dată cu degetul peste ele, înainte să găsesc jurnalul despre domnișoara Mary Ann Nichols.

Privind peste umăr, ca să mă asigur că ușa încă era închisă, am tras dosarul afară și am citit iute o grămadă de amănunte... inutile. Nu exista acolo decât un inventar al plăților făcute către ea.

Nu erau date despre viața ei. Nicio scrisoare de recomandare. Nicio informație despre ce făcuse înainte să sosească în casa noastră. Nu-mi venea să cred.

Unchiul o recunoscuse așa de ușor! Conform înregistrărilor tatei, domnișoara Nichols nu fusese în slujba noastră decât pentru două săptămâni. M-am lăsat grea în fotoliu, clătinând din cap. Am scos un dosar la întâmplare, încrunțându-mă. Acesta era despre bucătăreasa noastră, Martha, una dintre cele mai vechi servitoare pe care le aveam, din moment ce nu interacționa cu noi prea des, iar tatei îi plăcea budinca făcută de ea.

Dosarul conținea o scrisoare de recomandare de la fostul ei angajator, o scrisoarea de la Scotland Yard în care se spunea că nu avea niciun antecedent penal, date despre salariul ei lunar, alocațiile și retribuițiile acordate, precum și o fotografie a ei, în veșmântul obișnuit de bucătăreasă.

M-am uitat peste alte câteva dosare și am ajuns la concluzia că toate semănau cu cel al Marthei. Bănuind care ar fi putut fi cauza, am cotrobăit prin sertar până ce am găsit datele unei alte servitoare ce fusese concediată doar pentru că rămăsese în casa noastră mai mult de o lună. Dosarul ei semăna cu cel al domnișoarei Nichols, lucru care mi-a confirmat suspiciunea că tata avea mania ștergerii informațiilor de îndată ce femeile nu se mai aflau în serviciul nostru.

Am închis dosarele, străduindu-mă să așez totul la loc, exact așa cum fusese, blestemându-l în gând pe tata pentru că păstra niște jurnale inutile și dorindu-mi să pot da foc întregul teanc de hârtii.

Pe când puneam la loc ultima mapă, un nume cunoscut mi-a atras atenția. Am ezitat o clipă înainte de a o scoate și a o deschide. Conținea un singur articol decupat din ziar. Un fior groaznic m-a învăluit.

De ce păstra tata un articol despre uciderea domnișoarei Emma Elizabeth Smith?!

OPT

AFARĂ CU GEI APROAPE MORȚI

*Great Western Royal Hotel,
Paddington Station
11 septembrie 1888*

În salonul pentru ceai de la Great Western Royal Hotel era nesuferit de cald. Sau poate că de vină nu era decât furia încinsă ce mă ardea pe dinăuntru. Cu mâinile așezate politicos în poală, m-am rugat în sinea mea să am tăria de a nu mă apleca peste masă și să strâng pe cineva de gât în loc să apuc un sandvici cu castraveți sau o prăjiturică.

- Arătați de parcă nu ați fi dormit, domnule Cresswell.
- Dar cine a spus că aș fi dormit, domnișoară Wadsworth?
- Faceți lucruri ilegale la ore indecente?
- V-ar jigni dacă acesta ar fi adevărul?

Thomas i-a zâmbit discret ospătarului și s-a aplecat, șoptindu-i ceva la ureche. Ospătarul a dat din cap, apoi s-a îndepărtat.

Imediat ce am rămas singuri, Thomas și-a întors privirea concentrată asupra mea, calculând mii de lucruri simultan. Am ridicat ceașca din porțelan la buze, forțându-mă să beau o gură de ceai.

Fusesem de acord să-l întâlnesc acolo pentru a revedea detaliile cazului. Acum, Thomas proceda în felul său enervant, ghicindu-mi, inevitabil, planurile secrete, iar eu eram obligată să-l ucid. Și cu atâția martori în jur! Ce păcat!

— Domnule! l-am auzit pe ospătar, care se întorsese la masă, arătându-i lui Thomas trei obiecte: o tabacheră din argint, alături de țigări, chibrituri, pe care le-a scos din pantalonii lui negri, și o orhidee. Thomas mi-a întins floarea, apoi a scos o țigară și i-a dat voie ospătarului să o aprindă. Un nor cenușiu a plutit câteva clipe în spațiul dintre noi. Am început să tușesc dinadins, vânturând fumul înapoi spre partea lui de masă.

— Nu-mi vine să cred că mi-ai cumpărat o floare frumoasă doar ca să-i distrugi farmecul cu fumul de țigară, am zis încruntându-mă. Cât de nepoliticos!

Era împotriva bunelor maniere să fumezi în fața unei tinere fără permisiunea ei, dar lui Thomas nu părea să-i pese deloc de această regulă. Am așezat orhideea pe masă, privindu-l pe tânăr printre gene, însă el nu a făcut decât să mai tragă o dată din țigară, eliberând aerul toxic înainte de a-i permite ospătarului să se retragă.

Thomas îmi amintea de omida din *Aventurile lui Alice în Țara Minunilor*, șezând pe uriașa ei ciupercă, leneșă și fără nicio grijă pe lume. Măcar dacă ar fi fost suficient de mic cât să-l strivesc sub ghetă.

— Este un obicei dezgustător!

— La fel și disecția morților înainte de micul dejun. Eu însă nu te cert pentru un obicei așa de neobișnuit. De fapt – Thomas s-a aplecat un pic, șoptindu-mi pe un ton conspirativ –, e de-a dreptul drăgălaș să te văd năclăită de sânge până la coate în fiecare dimineața. De asemenea, cu plăcere! Pentru floare. Pune-o pe noptieră și gândește-te la mine când te vei îmbrăca pentru noapte.

Am pus sandviciul minuscul pe farfurie, împingându-l deoparte cu cât de multă vehemență am putut aduna. Thomas a tras din nou din țigară, iar în ochi i-am zărit o scânteie de provocare și încă ceva ce nu puteam desluși.

— Bine, atunci. Văd că nu mai e nimic altceva de discutat. O zi bună, domnule Cresswell!

Înainte să apuc să mă ridic, am simțit mâna lui Thomas înconjurându-mi cu blândețe încheietura. Mi-am ținut puțin respirația, eliberându-mă din strânsoare și privind în jur. Din fericire, nu văzuse nimeni gestul indiscret. Am respins a doua încercare a lui Thomas de a mă reține, deși nu fusesem neapărat deranjată de atingerea lui.

— Văd că dependența ți-a afectat creierul.

— Din contră, dragă Wadsworth, a zis el, printre nori de fum, găsesc că nicotina îmi oferă un plus de limpezime minții. Ar trebui să încerci și tu!

În secunda următoare, Thomas a întors țigara aceea oribilă spre mine, oferindu-mi-o. Existau însă limite pe care mi le impusesem singură cu privire la activitatea mea de detectiv amator. Fumatul era una dintre aceste ele. Thomas a ridicat din umeri, întorcându-se la țigara sa.

— Cum vrei, a zis el. Păi, vin cu tine!

L-am privit direct în ochi. Thomas nu mă mai înconjura cu o indiferență glacială; era cald ca o după-amiază de august, iar pe buze i se ivise un zâmbet.

O flacăra mi-a traversat trupul când mi-am dat seama că-i studiam forma gurii, felul în care buza lui de jos era un pic mai plină și ispititoare pentru o fată lipsită de vigilența unei însoțitoare.

Mi-am adunat gândurile ca pe niște specimene ce aveau să fie disecate mai târziu. Era clar că sufeream de vreun soi de afecțiune medicală degenerativă din moment ce prin minte îmi treceau asemenea gânduri indecente legate de un ticălos ca Thomas. Probabil că încerca să mă ademenească spre un sărut.

— Mă duc... acasă. Și nu ești invitat.

Am îndrăznit să-l privesc în ochi în ciuda scurtului moment de rătăcire.

— Nathaniel nu va fi bucuros să găsească un băiat în casa noastră, indiferent cât de inocentă ar fi relația profesională pe care o avem.

— Te duci acasă, nu?

Thomas a plescăit iritat, clătinând din cap.

— Hai să facem o promisiune!

Tânărul s-a aplecat un pic, întinzându-se după mâinile mele, pe care mi le-am ascuns rapid sub masă.

— Ne vom spune mereu adevărul! Indiferent de cât ar fi de crud! Asta fac niște parteneri adevărați, Wadsworth. Nu se deranjează să inventeze minciuni absurde.

— Ba pardon, am șoptit cu asprime.

Nu-mi plăcea deloc utilizarea atât de la îndemână a numelui meu de familie, chiar dacă eu i-o permisesem.

— Nu am mințit!

Thomas a ridicat o mână, clătinând din cap.

— Bine!

— Ce te face să fii așa de sigur că am nevoie de un partener?

— Poate că nu ești tu cea care ar beneficia de un parteneriat, a zis el, în șoaptă.

Răspunsul lui a fost așa de neașteptat, încât mi-am acoperit gura cu dosul mâinii înmănușate. Simpla ideeă că Thomas ar fi putut avea nevoie de cineva și că, dintre toți oamenii Londrei, mă alesese pe mine, mi-a făcut mintea să o ia razna inventând tot felul de idei prostești înainte să le pot alunga.

Nu aveam să-l plac pe enervantul Thomas Cresswell. Nici în ruptul capului.

Privindu-l cum strivește țigara, un oftat prelung mi-a scăpat printre buze.

— Atunci trebuie să-ți cumperi un bilet. Mergem la...

Trăgând un bilet împăturit din jachetă, Thomas mi-a aruncat un zâmbet șugubăț. Aproape că mi-a căzut falca.

— De unde... cum ... cum Dumnezeu ai știut unde vom pleca?

Thomas a împăturit iar biletul, așezându-l cu grijă la locul lui. Privirea lui era mai increzută decât a unui câine care fură găscă de pe masa de Crăciun.

— E simplu, Wadsworth. Porți ghete lungi, din piele.

— Într-adevăr. Așa de simplu.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dacă nu te ucid în după-amiaza asta, să te consideri un favorit al Domnului din ceruri, iar eu jur că voi merge din nou la slujbă, a zis, ținându-mi o mână peste inimă.

— Știam eu că te voi duce la biserică în cele din urmă.

Thomas și-a trecut palma peste costum.

— Sunt de-a dreptul impresionat de rapiditatea cu care ai cedat. Deși e adevărat că e greu să-mi rezisti...

Thomas s-a ridicat mai drept decât un păun care se fâlește cu penajul lui viu colorat. Mi l-am imaginat dichisindu-se ca și cum ar fi avut un evantai de pene lucitoare ce-i creșteau la spate.

I-am făcut semn să termine.

— Ce spuneai?

— Într-o zi obișnuită, porți pantofi din mătase. Pielea e mai potrivită pentru o vreme ploioasă, a explicat el, nonșalant. Din moment ce în Londra nu plouă încă, iar în Reading toarnă cu găleată de azi-dimineață, conform ziarului, nu mi-a trebuit mult să deduc că într-acolo te îndrepți.

Voiam așa de mult să-l înțep cumva, dar Thomas nu-și încheiase încă impresionanta demonstrație.

— Când ai intrat în hol, atenția ta s-a îndreptat spre cealaltă de pe perete; nu mă văzuseși stând în apropierea lui și așteptându-te. Asta m-a făcut să deduc că ești grăbită.

Am sorbit o gură de ceai.

— Am verificat rapid tabela trenurilor și am observat că următorul tren spre Reading este la douăsprezece după-amiaza. A fost destul de simplu, din moment ce e singurul tren care pleacă la acea oră.

Thomas s-a lăsat pe spate, cu chipul luminat de un zâmbet satisfăcut.

— Am plătit ospătarului să-mi cumpere un bilet, am venit repede la masă, apoi am comandat ceaiul înainte ca tu să-ți lași haina la garderobă.

Am închis ochii. Thomas îmi puna la grea încercare nervii, însă avea să se dovedească de ajutor în următoarea mea misiune. Dacă exista cineva care să interpreteze corect o situație, atunci Thomas Cresswell era acela. Voiam răspunsuri în legătură cu domnișoara Emma Elizabeth Smith și legătura ei cu familia mea. Nu aveam habar decât de o singură persoană care ar fi putut să o cunoască. M-am ridicat, iar Thomas m-a însoțit, nerăbdător să pornim în următoarea misiune.

— Hai mai repede, am spus, luându-mi orhideea de pe masă și așezând-o în siguranță între copertele jurnalului meu. Vreau să stau la fereastră.

— Hmm...

— Ce mai e? am întrebat, pierzându-mi răbdarea.

— De obicei, eu stau la fereastră. S-ar putea să fii nevoită să-mi șezi în poală.

În doar zece minute, Thomas și cu mine ne aflam sub arcadele gigantice din fier forjat ce traversau Gara Paddington. Acestea păreau niște oase din fier susținând carnea din sticlă a tavanului ca-ntr-un spectacol de măiestrie omenească. Era ceva emoționant în forma cilindrică a clădirii în timp ce se umplea de oameni și de mașinile uriașe, suflătoare de abur.

Trenul nostru aștepta deja pe șine, așa că am urcat și ne-am ocupat locurile. În curând, am pornit la drum. Priveam cum lumea cenușie, plină de abur, se transforma într-o pată în timp ce părăseam uruind Londra și traversam zona rurală a Angliei. Gândurile îmi erau consumate de milioane de întrebări, prima dintre ele fiind: „Oare îmi irolesc vremea? Dacă Thornley nu știe nimic?”. Poate că ar fi trebuit să rămânem în Londra și să studiem notițele unchiului. Era însă prea târziu să ne întoarcem.

De îndată ce s-a trezit dintr-un somn mai degrabă agitat, Thomas a prins a se fâțâi pe scaun suficient de mult cât să-mi capteze atenția. Era ca un copil care mâncase prea multe dulciuri și nu putea sta locului.

— Ce Dumnezeu faci? am șoptit, aruncându-mi privirea spre pasagerii din jurul nostru, care se uitau încruntați la Thomas. De ce nu te poți purta normal timp de o oră?

Thomas și-a încrucișat picioarele, doar ca să și le îndrepte la loc, apoi a repetat gestul cu brațele. Începeam să cred că nici nu mă auzise, când mi-a răspuns:

— Ai de gând să-mi spui unde mergem mai exact? Sau suspansul ăsta face parte din surpriză?

— Nu poți deduce, Cresswell?

— Nu sunt magician, Wadsworth. Pot face deduceri atunci când am informații, nu atunci când îmi sunt ascunse dinadins.

Am mijit ochii. Deși erau alte o mie de lucruri pentru care să-mi fac griji, nu m-am putut abține să nu întreb.

— Te simți rău?

Atenția lui s-a mutat o clipă la mine, înainte să se îndrepte iar spre fereastră.

— Ai claustrofobie sau agorafobie?

— Călătoritul mi se pare foarte plictisitor, a spus Thomas oftând. Dacă mai aud o singură clipă conversația neroadă a

oamenilor din spatele nostru sau uruitul blestematei ăsteia de locomotive, cred că o să-mi pierd mințile.

Thomas a tăcut iar, demonstrându-și astfel teoria despre conversația enervantă și zgometul asurzitor al trenului.

— Poate că asta e și motivația ucigașului nostru, a bodegănit el.

Mi-am sprijinit capul de spătarul scaunului și am tras cu urechea. Conform regulilor general acceptate ale societății, tinerele domnișoare ar trebui să fie preocupate de lucruri precum pantofii, mătăsurile, cinele festive și cei mai chipeși duci și lorzi din regat. Cu invitațiile la vreun bal sau la vreo petrecere importantă. Cu persoanele care se aflau sub oblăduirea reginei sau cele care decăzuseră în ochii ei. Cu cei ce erau bătrâni și puturoși, dar suficient de bogați să și-i dorească de soți.

Grijile mele zilnice erau atât de departe de aceste „idealuri”, încât mi-era teamă că aveam să fiu pe veci o ciudățenie printre cei de vârsta mea. Deși îmi plăcea luxul și încercam să mă văd conversând despre stilul șervețelilor, gândurile mi se tot întorceau la cadavre. Am râs la eșecul meu de a-mi imagina baremi că eram o așa-zisă tânără normală. Eram hotărâtă să fiu atât drăguță, cât și puternică, așa cum mama îmi spusese că puteam deveni. Doar pentru eram interesată de o meserie rezervată bărbaților nu însemna că trebuia să renunț la a fi feminină. Până la urmă, cine stabilea asemenea roluri?

— Serios, Thomas, am zis, încercând să-mi înghit un hohot de râs. Oamenii nu sunt obligați să dezbată lucruri importante ca să fie interesați. Nu ești pasionat de nimic altceva în afara de laborator?

Thomas nu se simțea amuzat.

— Nu ești tocmai regina conversațiilor inteligente astăzi.

— Te simți neglijat, nu-i așa?

— Poate că sunt.

— Mergem să-l vizităm pe fostul valet al tatei, nesuferitul! am zis. Am motivele mele să cred că ar avea informații despre una dintre victime. Ești mulțumit?

Piciorul lui Thomas s-a oprit din tresăltat și tânărul și-a întors fața spre mine. Îmi plăcea sincer modul în care mă studia fără rușine, de parcă aș fi fost o ecuație complexă pe care încerca să o rezolve. L-am văzut cum bătea ritmic cu degetele pe picior, făcându-mă să intuiesc că mintea lui lucra din greu.

Deodată, am auzit conductorul, anunțând că stația Reading se apropia în aceeași clipă în care picuri mari de ploaie au acoperit fereastra, ca și cum ar fi așteptat să-și facă apariția la momentul oportun.

Thomas mi-a oferit un zâmbet.

— S-ar părea că după-amiaza tocmai a devenit interesantă.

Copitele cailor bocăneau pe pietrele umede de pe Broad Street în timp ce trăsură noastră închiriată urca dealul spre reședința lui Aldous Thornley. Stomacul mi se răsucea cu fiecare zdruncinătură și mă temeam că aveam să jertfesc masa de prânz dalelor udate de ploaie. Am tras la loc perdeaua albastră, încercând să mă concentrez la peisaj mai degrabă decât la greața din ce în ce mai acută. Orașul era împânzit de oameni care vindeau fel și fel de lucruri în ciuda vremii neplăcute. Coperținele îi protejau pe negustori de intemperii; am văzut cum o femeie se luase la harță cu un bărbat din cauza unui coș cu semințe pe care-l vindea.

Thomas mi-a arătat o clădire mare care se ridica la dreapta noastră, aplecându-se dinadins peste umărul meu. Respirația lui mi-a gădilat gulerul înalt din dantelă ce-mi acoperea gâtul.

— Reading! Faimos pentru cei trei B: bere, becuri și biscuiți. Acea e fabrica Huntley and Palmers.

— Biscuiții lor sunt favoriții mei la ceai, am răspuns, deși nu eram atentă la ceea ce spunea Thomas despre istoria companiei care îi producea.

Mi-am frământat mâinile până ce am reușit să-mi rup un nasture al mânușii, apoi m-am oprit. Dacă observase – ceea ce era foarte probabil –, Thomas nu a făcut niciun comentariu privind comportamentul meu agitat. Eram recunoscătoare că nu mi-a cerut niciun detaliu legat de excursia noastră și încă și mai mulțumită de încercarea lui de a-mi distrage atenția, arătându-mi fiecare fabrică pe lângă care treceam.

O altă clădire uriașă sufla fum spre cerul ploios, întocmai ca un bărbat ce-și înălța rotocoalele de tutun.

De dimineață, fusesem convinsă că vizita aceasta era o idee bună; acum, muguri de îndoială îmi încolțeau în minte. Fiecare picătură de apă ce lovea plafonul trăsorii răsuna cu un ecou din ce în ce mai mare în urechile mele, punându-mi nervii la grea încercare.

— Poate că domnișoara Emma Elizabeth Smith *a lucrat* în casa mea înainte să cadă în patima prostituției, am zis. Poate că acolo se termină legătura ei cu tata.

— Poate, a replicat Thomas, studiindu-mă. Oricum, e mai bine să știi sigur.

Mi-am mușcat buza de jos, urându-mă că-mi făceam atâtea griji. Oare îmi făceam griji pentru că mă puteam înșela sau pentru că existau șanse să eșuez oribil în fața lui Thomas? Ultima jumătate a întrebării mă deranja. De când devenise așa de importantă opinia lui cu privire la inteligența mea? Nici nu-l puteam suferi. Părerea lui nu însemna nimic.

Însă îmi păsa mai mult decât voiam să recunosc.

Apoi exista o altă întrebare, mai întunecată, pe care nu voiam deloc să o bag în seamă. În ce fel era tata legat de cele două femei ucise? Mă temeam că șansele erau destul de mici ca

totul să fi fost doar o coincidență bizară. Un mister era și felul în care se legau toate.

— Ei bine, dacă există cineva în gospodăria noastră care să cunoască detalii intime ale vieții tatei de dinainte de moartea mamei, atunci acela este domnul Thornley, am zis eu.

El îmi îmbrăcase tatăl pentru fiecare ocazie și știa când și unde se afla tot timpul. Probabil că-l cunoștea pe tata la fel de bine – dacă nu și mai bine – decât mama. Dacă nu ar fi îmbătrânit prea mult ca să-și mai facă meseria, sunt sigură că fostul valet s-ar fi aflat încă alături de tata.

— Totul va fi bine, Wadsworth! Fie vom afla răspunsuri, fie nu. Dar cel puțin am încercat.

Un fulger a aprins cerul întunecat, ca și cum titanii se războiau în văzduh. A urmat tunetul, amintindu-mi de părinții mei. Când eram mai mică și îmi era teamă de furtunile ce se abăteau asupra Londrei, obișnuiam să mă ghemuiesc în poala mamei, în timp ce tata îmi spunea că tunetul era sunetul făcut de îngeri jucând popice. Mama o chema pe bucătăreasă, care ne aducea curry și lipie, în amintirea patriei bunicii mele, apoi îmi umpleau capul cu povești despre eroine din locuri îndepărtate. De atunci încolo învățasem să iubesc furtunile.

Spre bucuria mea, trăsura s-a oprit. Ne-am înghesuit sub o umbrelă, în pragul unei căsuțe din piatră, lipită de alte douăzeci de case identice, care arătau ca niște grajduri de vite. Thomas a ciocănit, apoi s-a dat înapoi, permițându-mi să-l salut prima pe fostul servitor al tatei.

Ușa a scârțâit – balamalele aveau mare nevoie să fie unse – și un miros neplăcut de legume fierte s-a strecurat alene afară. Mă așteptam să văd ridurile familiare din jurul ochilor lui blânzi și părul alb ca zăpada.

Nu mă așteptam să fiu întâmpinată de o femeie tânără, cu un copil la șold, ce părea mai mult decât neplăcut surprinsă de

vizita neanunțată. Părul ei roșcovan era prins într-o coadă ce se răsucea în jurul cefei; îmbrăcămintea îi era ponosită și avea petice la coate. Șuvițe rebele îi înconjurau fața, iar femeia și-a suflat părul liber, nereușind să și-l țină departe de ochi.

Thomas și-a dres ușurel glasul, făcându-mi semn că trebuia să spun ceva.

— Eu... scuzați-mă. Eu... caut pe cineva, m-am bălăbăit, uitându-mă la numărul douăzeci și trei de pe ușă. S-ar părea că am greșit adresa.

Felul în care stătea în pragul casei, pironindu-mă cu privirea, părea cumva intimidant, dar bătusem atâta cale și nu aveam de gând să las o persoană cu o atitudine acră să mă descurajeze. Privirea ei s-a mutat lent spre Thomas. De două ori.

Femeia îmi amintea de o persoană ispitită de o friptură suculentă, dar mie nu-mi păsa câtuși de puțin. Mi-am dres glasul în timp ce un alt fulger a brăzdat cerul.

— Se întâmplă să știți unde l-aș putea găsi pe domnul Aldous Thornley?

Copilul a ales fix acel moment să înceapă să plângă, iar tânăra mi-a aruncat o privire atât de răutăcioasă, de parcă eu aș fi stârnit răul din bebeluș, și nu fulgerul. Mai apoi, a încercat să liniștească diavolul ce-i țipa în brațe, bătându-l ușor pe spate.

— E mort.

Dacă Thomas nu m-ar fi prins de braț ca să mă țină, aș fi putut la fel de bine să mă prăbușesc.

— Este... dar... când...

— Adică... nu e mort de-a binelea, a recunoscut ea. Dar nici mult nu mai are. E un miracol dacă trece de noaptea asta.

Femeia a clătinat din cap.

— Bietul de el, nici nu mai arată cum arăta altădată. Ar fi mai bine să-l ții minte cum era, altfel veți avea coșmaruri toată viața.

Latura mea blândă voia să o mângâie pentru decesul fostului meu servitor, dar aceasta era singura noastră șansă să înțelegem mai bine cu ce se îndeletnicea tata și potențiala lui legătură cu domnișoara Emma Elizabeth Smith.

Mi-am îndreptat spatele, imaginându-mi că venele ce-mi pompau sângele prin corp nu erau altceva decât fire de oțel, reci și nesimțitoare. Acum era momentul să găsesc butonul științific pe care se baza Thomas.

— Trebuie neapărat să-l văd. E de o importanță majoră. Nu mi-ați putea refuza această ocazie de a-mi lua la revedere de la un prieten drag... mai ales unul care e pe patul de moarte, nu-i așa?

Femeia s-a holbat la mine cu gura căscată, dar a deschis complet ușa cu șoldul liber, făcându-ne semn să intrăm cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii. Arătând spre un cuier dintr-un colț, femeia ne-a indicat cu bărbia.

— Puneți-vă umbrela colo! El e sus, prima ușă la dreapta.

— Mulțumesc!

Am traversat micul hol, cu Thomas în urma mea, și m-am îndreptat spre scările uzate cât am putut de repede. Mirosul de varză fiartă ne-a însoțit în timp ce urcam, făcându-mi stomacul să se revolte și mai abitir.

Când piciorul meu a ajuns pe ultima treaptă, femeia mi-a strigat, pe un ton batjocoritor:

— Doar coșmarurile îți vor vizita somnul la noapte. Niciun cearșaf din lume, oricât de luxos, nu ți le va goni din minte. Să nu spui că nu te-am avertizat, domnișă!

De data asta, când am auzit din nou bubuitul tunetului, m-am cutremurat.

Lepră tuberculoasă, aproximativ secolul al XIX-lea.

NOUĂ

UN MESAJ DIN MORMÂNT

Reședința Thornley,

Reading

11 septembrie 1888

Perdele transparente – care probabil fuseseră albe odinioară – se umflau spre noi ca două brațe descompuse, cerșind disperat eliberarea. Dacă aș fi fost forțată în rămân prea mult în acea cameră ce aducea mai degrabă a criptă sunt sigură că aș fi devenit la fel de disperată. Picături de ploaie se loveau de pervaz, dar nu am îndrăznit să închid fereastra.

Pe un pat mic din fier forjat, cu o saltea în dungi, zăcea un trup scheletic, ce abia dacă mai părea în viață. Bietul Thornley se uscaseră, iar din el nu mai rămăsese nimic în afară de pielea cenușie întinsă peste oasele fragile. Rănile deschise de pe trunchiul și brațele lui eliberau un amestec de sânge și de puroi ce împrăstia un miros de carne putredă, care se simțea încă din pragul ușii. Nu-mi puteam da seama foarte bine, dar părea că omul suferea de o formă de lepră.

Mi-am acoperit nasul cu podul palmei, surprinzându-l pe Thomas, cu coada ochiului, că-mi imita gestul. Mirosul era cel puțin copleșitor, iar apariția din fața noastră era, de departe, cel mai rău lucru pe care-l văzusem vreodată, ceea ce însemna destul de mult, având în vedere că, în orele mele de ucenicie

alături de unchiul Jonathan, analizasem mâțele putrezite ale morților de mai multe ori.

Am închis ochii, însă imaginea groaznică refuza să mi se desprindă de retină. Aș fi zis că murise de mult, însă mișcarea lentă a pieptului contrazicea ceea ce ochii mei îmi spuneau că ar fi trebuit să fie adevărat. Dacă aș fi fost superstițioasă, aș fi crezut că omul din fața mea era unul dintre spectrele fără de moarte ce bântuiau mlaștinile Angliei ca să fure – sau ca să mănânce – suflete.

Toată viața fusesem interesată de anomalii biologice, precum Omul-Elefant, gigantism, gemeni siamezi și ectrodactilie¹, dar ceea ce vedeam acum părea să fie un act de cruzime din partea divinității.

Tânăra avusese dreptate. Acesta era locul din care se hrăneau coșmarurile. Perdelele se umflau de respirația umedă a ploii, apoi se dezumflau ușor, lipindu-se de lemn înainte de a se desprinde iar la următoarea suflare a vântului.

Am inspirat pe gură. Aveam două variante: fie fugeam înapoi pe scări – și preferabil până la gară, țipând din toți rărunchii –, fie vorbeam imediat cu bietul om.

Personal, preferam primul scenariu, chiar dacă ar fi trebuit să alerg prin ploaie, încălțată în ghete cu tocuri înalte și să-mi rup, cel mai probabil, gâtul. Însă cea de-a doua variantă reprezenta, inevitabil, însuși motivul pentru care ne aflam acolo.

Thomas a dat din cap, în semn de încurajare, apoi a intrat de-a binelea în cameră, lăsându-mă proptită de pragul ușii, fără niciun punct de sprijin în afară de inteligența mea. Dacă el era capabil să înfrunte oroarea, atunci eram și eu. Mi-aș fi dorit ca și trupul să împrumute din curajul rațiunii.

¹ Lipsă congenitală a unuia sau a mai multor degete (n. trad.).

Thomas a tras două scaune aproape de pat – picioarele lui de lemn au scârțâit protestând – înainte de mă împinge să iau un loc. Picioarele m-au purtat prin cameră, din câte se părea mâinate de propria voință, iar inima mi-a luat-o la galop. Mi-am îngropat mâinile în faldurile fustelor imediat ce m-am așezat. Nu voiam ca bietul Thornley să vadă ce tare îmi tremurau degetele; sârmanul om trecea prin chinuri rele și așa.

O tuse cumplită i-a zguduit trupul, făcându-i venele gâtului să îi iasă pe sub piele ca niște rădăcini de copac scoase din pământ. Dintr-o carafă aflată lângă pat, i-am turnat un pic de apă într-un pahar, pe care i l-am dus cu grijă la gură.

— Beți asta, domnule Thornley! am zis blând. O să vă mângâie gâtul!

Bătrânul valet a sorbit ușurel din pahar. Apa i s-a vărsat peste bărbie, iar eu am tamponat iute cu o batistă, ca să evit să i fie frig, pe deasupra tuturor celorlalte neplăceri. Când s-a săturat, ochii lui lăptoși s-au întors spre mine. Nu știam dacă era orb, însă i-am zâmbit oricum. După un moment sau două, m-a recunoscut și chipul i s-a luminat.

— Domnișoară Wadsworth!

Omul a tușit iar, dar de data asta mai puțin violent.

— Ești la fel de frumoasă ca mama dumitale. Ar fi fost multumită să vadă ce frumoasă te-ai făcut, Dumnezeu să o odihnească!

Deși auzisem replica aceasta toată viața, vocea bătrânului mi-a adus lacrimi în ochi. Am întins mâna și i-am dat părul subțire de pe frunte, evitând rănilor deschise. Nu credeam că este contagios, însă nu voiam să-mi forțez norocul, așa că mi-am păstrat mânușile. Omul a închis ochii, iar pieptul i-a rămas nemișcat.

Inițial m-a îngrozit gândul că își dăduse duhul, apoi genele i-au fluturat ușor și ochii i s-au deschis iar. Am respirat ușurată. Aveam nevoie de răspunsuri și încă repede. Mă uram

că treceam direct la lucrurile care mă interesau, dar îmi era teamă că bătrânul avea să-și piardă energia și nu ar mai fi în stare să vorbească pentru prea mult timp.

M-am rugat în gând ca biletul meu spre casă să mă ducă direct la Londra, fără o oprire în iad. Thomas îl privea pe valet cu detașare, ignorând totul. Îmi dădea fiori să-l văd cât de neafectat era de situația de față, cât era de capabil să-și oprească emoțiile la comandă. Indiferent de cât de utilă ar fi fost această abilitate, mie mi se părea nenaturală și mi-am dat seama de cât de puțin îl cunoșteam în afara momentelor petrecute în laboratorul unchiului Jonathan.

Thomas mi-a simțit parcă disperarea și a reușit să se rupă de gândurile sale suficient de mult încât să-mi întâlnească privirea și să dea din cap. Asta a avut darul să mă trezească. M-am aplecat peste pat, îmbărbătându-mă de una singură.

— Știi că nu vă simțiți bine, domnule Thornley, dar speram să vă pot pune câteva întrebări despre tata.

Am inspirat adânc.

— Și aș mai vrea să știu un lucru, anume cine a fost domnișoara Emma Elizabeth Smith.

Bătrânul m-a privit, închizându-și și deschizându-și ochii în fața mea și a celorlalte amintiri ce se mai aflau dincolo de ei. Atenția lui s-a îndreptat apoi către Thomas.

— Îi ești promis scumpei mele fete?

Thomas s-a înroșit până în vârful urechilor, calmul fiindu-i vădit zguduit.

— Eu, păi... noi suntem... ea este...

— Colegă, am răspuns, încântată de cât de rușinat se simțea Thomas.

În ciuda scopului vizitei noastre și a cât de ciudat îi era comportamentul, m-am simțit destul de satisfăcută că se tulburase

ceva în el. Mai ales pentru că eu eram cauza. Thomas și-a dat ochii peste cap când i-am zâmbit.

— Adică li suntem amândoi ucenici unchiului meu.

Thornley a închis ochii, dar nu înainte de a surprinde în ei o umbră de dezaprobare. Chiar și acum, pe patul de moarte, omul era șocat de legătura mea cu unchiul Jonathan și cu meseria lui ingrată. Din câte se părea, faptul că nu îmi petreceam mai mult timp căutându-mi un soț era o altă vină pe care eram nevoită să mi-o asum. Poate că m-aș fi simțit stânjenită dacă nu aș fi avut un alt scop mai însemnat să mă aflu acolo. „Lasă oamenii să spună ce vor”, mi-am zis, rușinându-mă imediat de gândul meu.

Bătrânul era pe moarte. Nu trebuia să îmi fac griji cu privire la opinia lui sau să-l dojenesc din cauza ei. Mi-am îndreptat umerii, vorbind pe un ton blând, dar ferm:

— Am nevoie să-mi spuneți cum de a cunoscut-o tata pe domnișoara Emma Elizabeth Smith.

Fostul valet al tatei s-a uitat dincolo de umărul meu, spre fereastră, acolo unde ploaia curgea ca un râu de lacrimi. Îmi era greu să-mi dau seama dacă îmi ignora întrebarea sau își pierdea cunoștința. L-am privit pe Thomas, a cărui expresie încurcată o oglindea pe a mea. Era un lucru oribil să imboldești un muribund să răspundă la întrebări, iar dacă Thomas Cresswell avea îndoieli cu privire la legitimitatea gestului nostru, atunci peșemne că mă îndepărtasem mult de la calea cea dreaptă.

Poate că eram ființa deplorabilă în care mă modelase societatea. Nu puteam decât să-mi imaginez ce ar fi avut mătușa Amelia de spus sau de câte ori se supăraseră, implorându-mă să mă rog pentru iertarea păcatelor mele. Era o ființă religioasă. Hotărând că-l chinuisem suficient pe bătrân, m-am ridicat.

— Vă cer iertare, domnule Thornley. Văd că v-am supărat și nu asta a fost intenția mea.

Dând drumul fustelor, am prins apoi mâinile omului în tr-ale mele.

— Ați fost un bun prieten al familiei mele. Nu vă pot mulțumi suficient pentru cât de bine ne-ați servit.

— Le poți spune, bunicule!

Tânăra care deschisese ușa stătea acum cu brațele încrucișate la capul patului. Vocea ei era mai blândă decât aș fi crezut cu putință.

— Eliberează-ți conștiința înainte de marea călătorie, a zis ea. Ce rău poți face dacă îi spui ce vrea să știe?

În clipa aceea am observat asemănarea dintre ei. Amândoi aveau sprâncene groase așezate deasupra unor ochi fermecător de mari și pomeți înalți, perfecți. Nuanța roșiatică a părului ei era o urmă a moștenirii irlandeze, iar cei câțiva pistrui presărați pe nas o făceau să pară mai tânără decât crezusem inițial. Fără copilul care să-i betejească făptura, aș fi zis că femeia nu era cu mult mai în vârstă decât mine. Am reluat în minte o parte din ceea ce spusese.

— Știi ceva despre asta? am întrebat.

Tânăra m-a privit lipsită de expresie, de parcă aș fi vorbit altă limbă.

— De ce ar trebui să-și elibereze conștiința?

Femeia a clătinat din cap, mutându-și atenția la trupul chinuit de suferință al bunicului ei.

— Nu a spus nimic exact. Doar cuvinte aruncate în timpul nopții. Uneori, când doarme, bolborosește ceva. Nu am putut să înțeleg niciodată despre ce e vorba.

Thornley și-a scărpinat brațele așa de violent, că mi-a fost teamă că avea să se jupoaie de viu. Gestul lui explica unele dintre pustule – se rănea singur, apoi rupea coaja până ce zgâriețurile se infectau. Atunci, nu era vorba de lepră, ci doar arăta

lepră. Mi-am potolit greața, înghițind în sec. Probabil că durerea lui era de neimaginat.

Luând o cutie cu loțiune de pe noptieră, nepoata s-a grăbit spre bietul bătrân și i-a uns brațele.

— Organele lui cedează și asta-l face să se scarpine groaznic. Sau cel puțin așa a spus doctorul.

Femeia a aplicat un strat generos de cremă, iar suferindul s-a liniștit.

— Poțiunea îl ajută, dar nu pentru mult timp. Încearcă să nu te scarpini așa de tare, bunicule! Îți rupi pielea.

Thomas s-a foit în scaun, semn că devenea nerăbdător să-și împărtășească opinia. I-am aruncat o privire cruntă din care speram să înțeleagă exact cât de mult avea să-l *doară* dacă îndrăznea să se comporte în felul său obișnuit față de familia Thorneley. Thomas m-a ignorat.

— Din câte îmi amintesc din studiile mele, face parte din procesul premergător decesului, a zis el, enumerând fiecare simptom pe degete. Nu mai mănânci, dormi mai mult, respirația este îngreunată. Apoi începe să te mănânce tot trupul și...

— Destul, l-am întrerupt, uitându-mă cu milă la Thornley și la nepoata lui.

Știau și ei că sfârșitul era aproape. Nu aveau nevoie să audă detalii explicite privind ceea ce avea să urmeze.

— N-am vrut decât să ajut, a șoptit el. În mod clar, serviciile mele nu sunt binevenite.

Thomas a ridicat dintr-un umăr și a continuat să analizeze camera, în liniște.

Aveam mult de lucru la manierele lui. M-am întors la vântul tatei.

— Ne-ar ajuta enorm tot ce ne-ai putea spune legat de acele vremuri. Nimeni altcineva nu mă poate ajuta cu informații.

Recent, au avut loc niște... evenimente și aș vrea să-mi liniștesc cugetul.

Thornley și-a întors privirea spre tavan, apoi i-a făcut semn nepoatei lui să se apropie.

— Jane, iubirea mea! Vrei să ne aduci niște ceai?

Jane a mijit ochii.

— Nu cumva încerci să scapi de mine? Nu mi-ai mai cerut ceai de zile întregi.

Tonul ei era mai mult jucăuș decât acuzator, smulgând un zâmbet mărunț de la bunicul ei.

— Prea bine! Mă duc să aduc ceai. Fii cuminte până mă întorc! Mama o să mă spânzure dacă o să aibă impresia că te-am tratat rău.

Imediat ce Jane a ieșit din cameră, Thornley a inspirat cu greu de câteva ori, apoi s-a uitat la mine cu mai multă atenție decât cu câteva clipe mai înainte.

— Domnișoara Emma Elizabeth Smith a fost o prietenă dragă a mamei dumitale, domnișoară Audrey Rose. Însă probabil că nu-ți amintești. Și-a încetat vizitele cam pe când erai un prunc.

Bătrânul a început din nou să tușească, însă a refuzat apa.

— Îi cunoștea și pe tatăl, și pe unchiul dumitale. Erau prieteni de nedespărțit în tinerețe. De fapt, unchiul dumitale i-a fost logodnic la un moment dat.

Confuzia mi-a cuprins mintea. Felul în care unchiul își scrisese notițele făcea să pară că femeia îi fusese străină. N-aș fi ghicit niciodată că o cunoscuse, darămite că fusese cât pe ce să o ia și de soție. Thomas a ridicat din sprâncene; din câte se părea, nici el nu fusese în stare să deducă una ca asta.

M-am întors iar spre Thornley.

— Aveți vreo idee de ce s-ar fi interesat tata de viața ei?

Deasupra noastră, tunetul a bubuit ca o prevestire. Thornley a înghițit cu greu, aruncându-și privirea prin cameră, ca și cum

s-ar fi temut că ființe oribile, de dincolo de mormânt, încercau să-l prindă. Pieptul lui s-a umflat o clipă înainte să fie cuprins de o altă criză de tuse. Eram sigură că avea să-și piardă abilitatea de a comunica dacă o mai ținea așa.

Când a reușit să vorbească din nou, vocea bătrânului era ca pietrișul sub copitele cailor.

— Tatăl dumitale e un om foarte puternic și bogat, domnișoară Audrey Rose. Nu am pretenția să cunosc ceva despre afacerile lui personale. Știu doar două lucruri despre domnișoara Smith. A fost logodnica unchiului dumitale și...

Ochii lui s-au holbat așa de mult, că au devenit aproape albi. Chinuindu-se să șadă în capul oaselor, omul a început să dea din picioare și să tușească convulsiv. Sărind imediat în picioare, Thomas a încercat să-l țină locului pe bătrân, ca să nu se rănească. Thornley a dat din cap violent. La colțurile gurii avea sânge.

— Tocmai... ce mi-am amintit. El știe! El știe secretele întunecate ascunse în perete.

— Cine? am întrebat, disperată să aflu dacă vorbele lui erau doar parte a unei halucinații sau aveau vreo valoare pentru investigația noastră. Ce perete?

Thornley a închis ochii. Un scâncet gutural i-a scăpat printre buze.

— El știe ce s-a întâmplat! El a fost acolo în acea noapte!

— E-n regulă, a spus Thomas cald, așa cum nu-l mai auzisem vorbind nimănui. E-n regulă, domnule! Inspirați! Așa! Bun!

L-am privit pe Thomas ținându-l pe suferind cu putere, însă delicat.

— E mai bine? Acum încercați să ne spuneți iar. De data asta mai încet.

— Da, a șuierat el. Însă nu-l poți învinovăți.

Thornley a rămas fără aer încercând să scoată mai multe cuvinte în timp ce îl frecam pe spate într-o încercare nereușită de a-l mângâia.

— N-nu... Nu-l poți învinovăți, a zis el, tușind iar. Nu sunt sigur că eu aș fi fost mai bun, date fiind circumstanțele.

— Pe cine să învinovățesc? am întrebat, neștiind cum să-l calmez suficient ca să aflu ceva coerent. Despre cine vorbiți, domnule Thornley? Despre tata? Despre unchiul Jonathan?

Omul a șuierat așa de tare, că ochii i s-au rotit în orbite. Mă temeam că se terminase, că tocmai văzusem un om murind, însă bătrânul s-a agitat, ridicându-se de-a binelea în capul oaselor și prinzând cu mâinile cearșafurile din ambele părți ale trupului său imputinat.

— Alistair știe!

Eram mai încurcată ca niciodată. Numele Alistair nu-mi suna nici măcar vag cunoscut și nu mai eram nici măcar sigură că Thornley știa despre ce vorbește. L-am bătut ușor pe mână, în timp ce Thomas continua să-l privească îngrozit.

— Șșș! Gata acum! E-n regulă, domnule Thornley! Mi-ați fost de un enorm...

— E... din cauza... blestemei ăleia...

Deodată, un tremur i-a cuprins trupul așa de violent, de parcă ar fi zburat agățat de un zmeu din metal în furtuna de afară. Convulsiile l-au scuturat până ce un izvor de sânge a prins a-i curge pe la colțul gurii și pe nări.

Am sărit înapoi, strigând-o pe nepoata lui într-ajutor, însă era prea târziu.

Domnul Thornley murise.

ZECE

MARY SEE

Lacul Șerpentine,

Hyde Park

13 septembrie 1888

— Bineînțeles că îmi amintesc de un Alistair pe care îl cunoștea tata. Nu pot să cred că nu ți-l mai amintești, a zis Nathaniel, scrutându-mă cu privirea în căutarea unei explicații pe care nu eram chiar gata să i-o ofer. Ce ți-a venit, așa, dintr-odată?

— Pur și simplu.

Evitând privirea fratelui meu, am privit un stol de găște ce zbura pe deasupra oglinzii lacului, în direcția casei de oaspeți Royal Human Society¹. V-ul lor era la fel de perfect precum vremea răcoroasă de toamnă. Găștele se îndreptau, fără îndoială, spre sud, unde căutau o climă mai blândă. Tănjeam să înțeleg mecanismul innăscut ce le avertiza de venirea lunilor de iarnă. Mi-aș fi dorit ca femeile care umblau pe străzile reci din Whitechapel să poată simți pericolul și să găsească imediat un loc sigur.

Am cules câteva fire de iarbă îngălbenită, rotindu-le între arătător și degetul mare.

— Mi-e greu să cred că în doar câteva săptămâni iarna va distruge iarba.

Nathaniel m-a privit exasperat.

¹ Societate britanică de caritate (n. trad.).

— Da, păi, doar până la primăvară, când va încolți iar încăpățânată din mormântul ei înghețat, înarmată cu speranța unei vieți eterne.

— De-ar exista o cale să vindecăm cea mai fatală boală a vieții ăsteia, am zis eu ca pentru mine.

— Și care ar fi aceea?

Mi-am aruncat ochii spre fratele meu, apoi mi-am întors privirea, ridicând din umeri.

— Moartea.

Atunci aș fi putut să-l reînvii pe domnul Thornley și să-i pun toate întrebările pe care mi le lăsase. Aș fi avut o mamă, dacă ar fi fost posibil să aduci morții la viață ca pe plantele pereche. Ochii lui Nathaniel mă fixau îngrijorați. Probabil că se gândea că ciudățeniile unchiului mă afectau grav.

— Dacă ai putea, ai... încerca un asemenea lucru pe cale științifică? Atunci, moartea ar deveni o noțiune de domeniul trecutului?

Limita dintre bine și rău nu mai era atât de clară când era implicată o persoană iubită. Viața ar fi fost inimaginabil de diferită dacă ar fi trăit mama, însă oare creatura căreia i-aș fi insuflat viață ar mai fi semănat cu originalul? M-am cutremurat la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— Nu, am răspuns încet. Nu cred.

Un cântec subțirel de pasăre s-a pornit de pe o creangă ce se întindea alene deasupra capetelor noastre. Am rupt o bucățică de biscuit cu miere și am aruncat-o. Două păsări mai mari au venit iute în zbor, certându-se pentru o firimitură. Legea supraviețuirii celui mai puternic, formulată de Darwin, tocmai ce prinsese formă în fața noastră, asta până ce Nathaniel și-a fărâmițat biscuitul, aruncând o sută de bucățele zburătoarelor certărețe. Fiecare dintre ele primise acum mai multă mâncare decât ar fi avut nevoie.

— Ești incorigibil!

Am clătinat din cap. Nathaniel ar fi fost un naturalist îngrozitor pentru că-și corupea permanent datele științifice cu porniurile inimii lui blânde.

Fratele meu mai mare și-a curățat degetele mânușii pe un șervet cusut de mână, apoi s-a așezat pe spate, privind cu un zâmbet satisfăcut cum păsărelele ciuguleau fiecare fărâmiță. Am continuat să mă uit la șervet.

— Recunosc, sunt îngrozită de venirea mătușii Amelia.

Nathaniel mi-a urmărit privirea și a fluturat șervetul în aer.

— O să fie grozav, sunt sigur. Cel puțin va fi mulțumită de talentul tău la brodat. Nu trebuie să știe că exersezi pe morți.

În afară de lecțiile ei zilnice privitoare la gospodărie și la găsirea unui soț cum se cuvine, mătușa Amelia avea obiceiul inexplicabil de a coase monograme pe orice bucată de material pe care o găsea. Habar nu aveam cum de reușisem să cos atât de multe șervete inutile în timp ce-mi făceam și ucenicia cu unchiul meu.

Între toate acestea și crizele ei religioase constante, eram sigură că următoarele câteva săptămâni aveau să fie mai obositoare decât crezusem inițial.

— Pe unde ai colindat alaltăieri? m-a întrebat Nathaniel, luându-mi gândurile de la brodat și alte activități distractive.

Fratele meu nu avea să-și abandoneze așa de ușor propria investigație.

— Sincer, nu știu de ce nu ai încredere în mine. Sunt destul de jignit, surioară.

— Bine...

Am oftat, știind că eram nevoită să sacrific un secret pentru a putea păstra altele mai importante.

— M-am strecurat în biroul tatei alaltăieri noapte și am dat peste numele Alistair. Atâta tot. Serios!

Nathaniel s-a încruntat, trăgându-și mânușile din pielea moale, fără însă a le da jos.

— Ce Dumnezeu ai căutat în biroul tatei? Surioară, nu te pot proteja de propria ta nerozie! Spre disperarea mea, nu există încă leac pentru așa ceva.

I-am ignorat batjocura, rupând un bob de strugure din coșul pentru picnic pe care Nathaniel îl comandase la Fortnum & Mason. Era plin cu delicatese ce-ți lăsau gura apă, de la brânză adusă de peste mări și țări până la fructe de seră.

Ca să par și mai puțin interesată de informație, am tras ușor brânza și pâinea din legăturica din pânză și le-am așezat pe o farfurie, pe pătură, în fața noastră.

— Ne-a fost servitor, nu?

— Alistair Dunlop este fostul vizitiu al tatei, a zis Nathaniel. Sigur ți-l amintești acum, nu? Era bun, dar foarte excentric.

M-am încruntat.

— Îmi pare cunoscut, dar tata a schimbat servitorii așa de des, încât mi-e greu să mi-i amintesc pe toți.

Am uns o bucată de pâine prăjită cu brânză brie și smochine conservate și i-am întins-o lui Nathaniel, înainte de a face același lucru și pentru mine. De fiecare dată când eram sigură că găsisem un răspuns care mă satisfăcea, devenea mai clar că nimic nu era ceea ce părea a fi.

Îmi doream să fi găsit un blestemat de indiciu care să-mi indice direcția corectă. Ce bine ar fi fost dacă ucigașii, psihopații și răufăcătorii ar fi lăsat în urmă un semn pentru a fi rapid recunoscuți de mințile curioase. Mă deranja teribil că printre noi umbla un asemenea dement.

Nathaniel și-a fluturat mâna prin fața mea.

— Ai auzit ceva din ce am spus?

— Poftim?

Am clipit ca și cum m-aș fi trezit dintr-o reverie, una care nu includea crime și bătrâni pe patul pe moarte. Fratele meu a oftat iar.

— Am zis că tata l-a concediat la puțin timp după ce mama...

„A murit” ar fi fost continuarea pe care Nathaniel nu voia să o rostească. Niciunui dintre noi nu ne plăcea să admitem adevărul cu voce tare. Rănile erau încă prea proaspete ca să suporte greutatea lui, chiar și după cinci ani. I-am strâns mâna, în semn că înțelegeam.

— În orice caz, a fost concediat brusc. N-am știut niciodată de ce, a zis Nathaniel, ridicând din umeri. Știi cum se comportă uneori tata, deși domnul Dunlop mă învăța șah când nu avea nimeni nevoie de el.

Un zâmbet firav s-a ițit pe chipul fratelui meu. Amintirea plăcută îi înveselise starea.

— Sigur, am păstrat legătura cu el. Nu a mai putut lucra ca vizitiu după ce a fost concediat de tata fără nicio scrisoare de recomandare. Ne-am întâlnit de câteva ori ca să jucăm șah. Am pariat bani și m-am lăsat înfrânt ca să-l mai ajut un pic. Condițiile lui de viață sunt, din păcate, mizere și cumva mă simt vinovat. Acum lucrează pe nava *Mary See*.

— O altă viață condamnată la mizerie din pricina lordului Edmund Wadsworth și a excentricității lui, am îngăimat.

Mă întrebam ce făcuse vizitiul ca să ajungă un biet marinar. Probabil că singura lui vină fusese aceea de a fi fost prea bun cu fratele meu.

Se părea că atunci când tata concedia servitori, viețile lor se schimbau în cel mai rău sens posibil. Cel puțin Alistair era încă în viață. Domnișoara Nichols nu avea să mai tragă niciodată în plămâni aerul fetid al Tamisei.

Înțelegându-mi greșit tăcerea, Nathaniel și-a trecut brațul pe deasupra umărului meu, trăgându-mă într-o îmbrățișare călduroasă.

— Sunt sigur că e suficient de fericit, surioară. Unii bărbați trăiesc pentru acea libertate pe care ți-o dau curățatul punților navelor mari și căratul cuferelor. Fără alte responsabilități. Nu e nevoie să-și facă griji pentru petreceri și camere de fumat, cravate albe sau cravate negre și toate prostiile clasei superioare. Nu cunosc decât vântul ce le suflă în păr.

Nathaniel a zâmbit melancolic.

— E o viață nobilă.

— Vorbești de parcă ai vrea să renunți la bunul tău nume și să cureți și tu punțile.

Nathaniel ar fi fost un marinar îngrozitor, iar asta o știam amândoi. Poate că, uneori, îi plăcea să viseze la a lăsa finețurile pentru o viață liberă, însă prețuia prea mult coniacul său importat și vinul franțuzesc. Nu i-ar fi convenit să renunțe la toate astea pentru băutura ieftină din bodegile prăpădite.

Am zâmbit imaginându-mi-l cu părul complet răvășit, mergând spre tejgheaua unei cârciumi, comandându-și ceva obișnuit, cum ar fi o halbă de bere.

Înainte ca Nathaniel să mă readucă la realitate, vizitiul nostru s-a apropiat și s-a aplecat să șoptească ceva la urechea fratelui meu. Nathaniel a dat din cap, apoi s-a ridicat, scuturându-și costumul făcut pe comandă.

— Mi-e teamă că trebuie să încheiem mai devreme prânzul. S-ar părea că mătușa Amelia și vara Liza au și ajuns. Presupun că nu te grăbești defel să-ți preiei îndatoririle de „domnișoară cum se cuvine”. Te deranjează dacă te las aici să termini prânzul?

— Nu am nevoie de o dădacă, am zis. Dar ai dreptate, mi-ar plăcea să mă bucur un timp de libertatea care mi-a mai rămas.

Am zâmbit, știind prea bine că dacă ar fi putut face așa cum voia, în afară de menajera și de lacheul prezenti, Nathaniel m-ar fi lăsat sub supravegherea unei gărzi, a unei guvernante, a unei asistente și a oricărei alte persoane ce ar fi putut avea grijă de mine.

— Mergi liniștit, am zis, făcându-i semn să plece.

Nathaniel a rămas locului, bătându-și șoldurile cu palmele, nesigur.

— O să fiu în regulă! O să mă bucur un pic de aerul curat, apoi voi veni spre casă.

Mi-am pus mâna pe inimă.

— Te asigur că nu voi lua ceaiul cu niciun ucigaș, de acum și până la cină. Nu mai fi așa de îngrijorat!

Zâmbetul a dus o scurtă bătălie cu încruntarea de pe chipul fratelui meu, însă, în cele din urmă, a ieșit învingător. Buzele lui au tresăltat.

— Cumva, asigurarea ta nu mă face deloc să mă simt mai liniștit.

Nathaniel și-a ridicat pălăria în semn de rămas-bun.

— Pe diseară! Oh, a făcut o pauză, uitându-se la veșmintele mele, s-ar putea să vrei să te schimbi în ceva mai... potrivit pentru gusturile mătușii Amelia.

I-am făcut cu mâna, până ce nu l-am mai văzut. Sigur că aveam să mă duc acasă și să-mi schimb costumul de călărie cu o rochie nouă, însă doar după ce făceam un ocol pe la docuri, ca să vorbesc cu misteriosul Alastair Dunlop și să aflu secretele pe care le ascundea pe *Mary See*.

— Sincer, nu știu de ce ai insistat să aduci bestia asta nemernică, m-am plâns, când m-am împiedicat de lesă pentru a treia oară la rând. E suficient de greu să mă mișc pe tocurile

astea blestemate, darămite să mi se pună piedică la fiecare cinci secunde de un câine miop.

Thomas și-a ațintit privirea asupra nasturilor de argint de pe costumul meu de călărie, făcându-mă să mă încrunt. Privirea lui sugera că îmbrăcămintea pe care o purtam – inclusiv pantalonii asortați – ar fi trebuit să-mi facă plimbarea mai ușoară.

— Aș vrea să te văd purtând un corset ce-și implântă fiarele în coastele tale, am zis, întorcându-i favoarea și analizându-i îmbrăcămintea. Și o fustă care-ți acoperă nădragii și-ți plesnește în jurul coapselor pe vântul ăsta.

— Wadsworth, dacă vrei să mă vezi fără pantaloni, nu trebuie decât să mă rogi! Aș fi mai mult decât fericit să-ți fac pe plac.

— Nemernicule!

Din câte se părea, scosese corcitura cu urechi blegi, cafeniu cu alb, la plimbare în parc când dăduse peste mine, o scuză pe care o găseam a fi cel puțin suspectă. Mai ales că se întâmplase să mă întâlnesc tocmai când John, lacheul, împacheta la loc coșul de picnic.

Thomas șterpeliase câteva bucăți de porc înăbușit pentru tovarășul său canin. Am trimis coșul gol acasă, cu John și cu menajera, amândoi mulțumiți să scape de încă una dintre șmecheriile mele.

Când i-am mărturisit lui Thomas cât de improbabil mi se părea să ne întâlnim, tânărul a susținut că fusese vorba de mâna destinului și că ar fi trebuit să fiu recunoscătoare pentru „compania lui bărbătească în timp ce aveam de gând să mă etalez în fața piraților și a huliganilor”.

În opinia mea, el ar fi trebuit să fie recunoscător că nu-l înțepasem cu acul de la pălărie. Deși, în taină, mă simțeam satisfăcută că mă căutase.

Strada pietruită era largă, însă destul de greu de traversat, fiind foarte aglomerată. Bărbații ridicau cufere de pe marginea navelor mari, în timp ce cutiile din lemn se legăneau periculos deasupra capetelor lor, ținute doar de frânghii.

Butoiașe de vin erau rostogolite în depozite, împreună cu lăzi mari din metal, pline de tutun; femeile făceau reclamă, din toți răunchii, bunurilor și serviciilor pe care le puneau la bătaie câteva străzi mai departe, totul de la produse de brutărie până la reparatul pânzelor rupte.

Am trecut de pe un doc pe altul. Magazinele erau dedicate aventurilor pe mare. În vitrine, vânzătorii etalau busole din aur, sextanți, cronometre și alte obiecte maritime pe care un pasionat și le-ar fi putut dori.

Am privit un vameș verificând încărcătura ce tocmai coborâse de pe cea mai apropiată navă. Nasturii de alamă ai jachetei lui scliffeau în soarele după-amiezii. Omul a zâmbit, ducându-și mâna la pălărie, pe când mă apropiam. M-am îmbujorat.

— Haide! a pufnit Thomas. Nu e nici pe departe la fel de chipeș ca mine.

— Thomas! am șuiert, împungându-l cu cotul.

Thomas s-a dat rănit, însă intuiam ce satisfăcut trebuie să se fi simțit pentru că atenția mea se întorsese la el.

Magazinele au făcut loc caselor prăpădite îngrămădite una în cealaltă ca niște șobolani. Gunoii își împrăștia mirosul din canalele cartierului, amestecându-se cu miasma peștelui mort și eșuat pe uscat.

Slavă Domnului pentru vântul puternic ce bătea dinspre apă, fluturându-mi șuvițele de onix și punând la încercare stabilitatea pălăriei mele roșii.

— Toby, a zis Thomas, răspunzând la întrebarea pe care nu o pusesem, în timp ce observam agitația din jurul nostru.

E mai inteligent decât jumătate dintre polițiștii de la Scotland Yard, Wadsworth. Ar trebui să săruți pământul pe care pășesc pentru că am adus cu mine un animal așa de reușit! Sau poate că n-ar trebui să mă săruți decât pe obraz. Hai să îi distrăm un pic pe ofițeri și pe scandalagii.

Ignorându-i încercarea de a flirta, am privit câinele care umbla lipăind pe stradă, mirată că nu căzuse încă în apă. Era cel mai stângace animal pe care-mi fusese dat să-l văd vreodată. Preferam pisicile și curiozitatea lor insașiabilă.

— Atunci, *Toby* e câinele familiei tale?

Thomas a numărat navele, citindu-le nume în șoaptă până ce am ajuns la *Mary See*.

— L-am împrumutat.

Thomas s-a oprit în fața unui nou doc. Pădurea de catarge se înălța deasupra capetelor noastre, scârțâind legănată de valuri.

Zona aceasta era mai zgomotoasă; abia puteam să urmez firul unui gând înainte să se transforme în cântecul gălăgios al vreunui marinăr. Nathaniel ar fi fost oripilat dacă ar fi știut că mă expuneam la un asemenea limbaj nedelicat, care îmi părea a fi cu atât mai atrăgător.

Capre behăiau, iar păsări exotice croncăneau de pe puntea unei nave, făcându-mă să-mi înalț gâtul până ce am văzut pe-nele colorate ale unui papagal-zambilă izbindu-se de o colivie. Pe aceeași barcă, am auzit un elefant uriaș tropăind în timp ce câțiva marinari încercau să-l scoată de pe navă. Numele de pe lădițe sugerau că animalele erau ale circului ce sosea în oraș.

Până de curând, așteptasem cu nerăbdare să particip la eveniment împreună cu fratele meu. Curiozitățile umane erau faimoase în toată lumea, iar circul se lăuda cu câteva numere „de neratat”.

— Am auzit despre un om care inghite flăcări, i-am zis lui Thomas pe când treceam pe lângă navă. Și de un altul cu patru picioare, dacă ar fi să cred așa ceva.

— Nu mai spune! Personal, aș prefera să citesc.

Regina Victoria era o împătimită a circului și avea să fie prezentă în noaptea premierei. Persoanele ce se credeau de seamă – și câteva dintre cele care chiar erau importante – aveau să participe.

— Uite-o! am zis deodată, arătând spre nava pe care o căutam. Uite-o! *Mary See!*

— Stai aproape de mine, Wadsworth! mi-a șoptit Thomas. Nu-mi place cum arată oamenii ăștia!

Mi-am ridicat privirea spre Thomas. În trup mi se revărsa o căldură ușoară.

— Ai grijă, Cresswell! Un oarecare ar zice că începe să-ți pese de mine.

Thomas m-a privit, arcuindu-și sprâncenele de parcă aș fi zis ceva straniu.

— Atunci mi-ar plăcea să întâlnesc persoana aceea. Înseamnă că e perspicace.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Thomas a pășit înainte, lăsându-mă cu gura căscată. Ce mai mincinos! Mi-am revenit însă rapid din tulburare și m-am grăbit să-l prind din urmă.

Nava părea o insuliță din oțel, la fel de dezolantă precum o zi normală în Londra. Era, fără doar și poate, de două ori mai lungă decât oricare vas din port, iar echipajul părea de două ori mai fioros.

Pe când ne apropiam de căpitan, un bărbat robust, cu ochi negri și dinți spârți, Toby cel docil a devenit feroce ca un lup, dezvelindu-și caninii și mârâind suficient de tare cât să intimideze pe oricine.

Căpitanul a privit scurt câinele, apoi și-a îndreptat atenția către noi.

— Țsta nu-i un loc potrivit pentru o domnișoară! Ștergeți-o de aici!

Mi-a trecut prin minte să-mi arăt colții, așa cum o făcuse Toby – din câte se părea, făcea minuni –, dar am zâmbit drăgălaș, etalându-mi atât cât trebuia din perlele mele gingașe. Mătușa Amelia spunea mereu că bărbații sunt ușor de fermecat.

— Caut un bărbat pe nume Alistair Dunlop. Ni s-a spus că e angajatul dumitale.

Căpitanul – o creatură rea – a scuipat în apă, privindu-mă suspicios.

— Și ce treabă ai tu cu el?

Thomas s-a încordat tot lângă mine, strângându-și pumnii.

Am zâmbit iar, de data asta uitându-mă dinadins undeva dincolo de umărul căpitanului. Încercasem metoda șireteniei și a politeții, predată de mătușa Amelia, însă acum era timpul să procedez în felul meu.

— Nu mi-ar plăcea să fac o scenă și să-l chem încoace pe vameșul cel fermecător, am zis. Serios, nu ar trebui ca o navă atât de importantă să fie operată fără *toate* actele cuvenite mărfii. Nu-i așa, domnule Cresswell?

— Desigur, a zis Thomas, lăsând lesa lui Toby să atârne.

Căpitanul a făcut un pas nesigur în spate, îndepărtându-se de câinele care mârâia.

— Ca să nu mai spun ce catastrofic ar fi dacă cei care închiriază o asemenea navă ar descoperi că o parte din marfa lor e vândută pe sub mână. Familia dumitale cunoaște jumătate din aristocrația Europei, nu-i așa, domnișoară Wadsworth?

— Într-adevăr, am confirmat, în timp ce căpitanul se crispase vizibil. Și dumneata ești de familie bună, nu-i așa, domnule Cresswell?

— Așa-i, a răspuns el, zâmbind.

O undă de ură pură a străbătut chipul căpitanului. Din câte se părea, omului nu-i făcea nicio plăcere să cadă pradă unor tineri buni de gură.

— Face o livrare la Jolly Jack, a mârâit căpitanul. Ar trebui să descarce marfa pe alee.

UNSPREZECE

LUCRUL RĂU

Birtul Jolly Jack,

Londra

13 septembrie 1888

Din pricina indicațiilor greșite date de căpitanul cel nesuferit, Thomas și cu mine am rătăcit pe câteva străduțe care se terminau în fundături înainte să găsim localul rău famat, dar animat.

Deasupra ușii atârna un semn din lemn, pictat, ce intruchipa un craniu alb, zâmbitor, pe un steag negru. Înăuntru se aflau bărbați aplecați deasupra halbelor și ștergându-se la gură cu mânecile lor rupte, în timp ce câteva femei își balanșau șoldurile ca niște pisici sălbatice la pândă. Renunțând la orice încercare de a mă pierde în peisaj, am traversat încăperea cu pași mari și capul ridicat, în timp ce oamenii se holbau și şușoteau în urma mea. Femeile cuviincioase nu se plimbau purtând haine negre de călărie, cizme și mănuși. Deși hainele de călărie erau la modă, materialul și culoarea costumului meu mă făceau să ies în evidență.

Speram să inspir un sentiment de neliniște, chiar dacă ar fi fost de scurtă durată.

De îndată ce am ajuns pe aleea din spatele localului, n-am dat decât de sunetul inimilor noastre și de gâfăitul lui Toby. Mi-am scos mănușile și am mângâiat animalul după urechi.

— Îl vezi? am întrebat, cercetând împrejurimile.

O ladă deschisă şedea pe câteva cutere ce fuseseră probabil descărcate recent, însă nu era nici tipenie de om. M-am îndreptat spre cutia din lemn şi m-am uitat înăuntru. Era plină cu pahare; mi-am imaginat clienţii scandalagii spărgându-le pe majoritatea imediat ce aveau să le încapă în mâini. Nu era tocmai marfa pe care mă aşteptam să o vândă căpitanul pe piaţa neagră, însă era la fel de profitabilă.

Thomas s-a încruntat, uitându-se la cutie.

— Mi se pare un pic ciudat că domnul Dunlop ar lăsa marfa asta nesupravegheată.

— Poate că e înăuntru...

Fără să mai aştept răspunsul lui, m-am întors pe călcăie şi am intrat iar în birtul gălăgios. M-am aplecat peste tejgheaua scrijelită din lemn, strigând ca să atrag atenţia slujnicei. Femeia mătâhăloasă şi-a şters mâinile pe un prosop murdar, privindu-mă de parcă aş fi fost o pierdere de timp. Cam atâta frică izbutiseră să inspire veşmintele mele. Aş fi putut la fel de bine să mă îmbrac în hainele de duminică şi să las pielea măcelarilor.

— Un pahărel de coniac, domnişoară? a rânjit la mine femeia, ştergând cu cârpa o halbă de bere şi umplându-o cu un lichid de culoarea ambrei întunecate.

Pe urmă, a făcut vânt paharului de-a lungul tejghelei, spre un bărbat robust. L-am privit sorbind cu sete. Nu mi-am putut controla buza să nu tresalte la abilitatea omului de a ignora grămada de mizerie ce fusese întinsă prin tot paharul. Cine ştie la ce boli se expunea! Tânjeam să iau cârpa şi să o analizez în laboratorul unchiului.

Bărbaţii ce şedeau cel mai aproape de mine au prins a râde, trezindu-mă la realitate. Mi-am strâns pumnul, înfigându-mi unghiile în palme ca să mă calmez.

— Unde e bărbatul care aduce paharele? Nu era în spate, iar patronul lui are un mesaj pentru el.

M-am aplecat un pic, șoptindu-i teatral:

— Bănuiesc că are ceva de-a face cu vameșul care a urcat la bordul navei lui împreună cu un grup de oameni, în căutare de bunuri furate. S-ar putea să vină încoace.

Am lăsat sugestia să plutească un pic în aer. Ochii slujnicei s-au holbat pe fața ei rumenă. Am căutat să par neutră, deși eram destul de mulțumită de minciuna ce îmi ieșise atât de natural și de reacția pe care o trezise într-o femeie care părea mai înfricoșătoare decât marinarii bătuți de furtunile mării.

Înghițind zgomotos, matahala a arătat spre ușă.

— E afară!

Scoțând un cuțit mare de sub tejghea, femeia a început să taie un pește pe o placă de lemn.

— O să-l cășăpesc data viitoare când îl văd. Să-i zici că data viitoare când o vede pe *Mary*, ar fi mai bine să o ia la sănătoasa.

Asta explica numele corabiei.

Femeia a fluturat cuțitul în aer, răcnind la un client nerăbdător ce-și înălțase halba goală de bere.

— Mai leagănă-mi aia mult în față și-ți promit că peștele ăsta nu va fi singurul lucru pe care-l voi tăia, Billy!

Am ieșit iar, clătinând din cap spre Thomas, înainte să-l pun rapid la curent.

Thomas a ingenuncheat lângă o lădiță, înmuindu-și degetul arătător în ceva umed și frecându-și-l de degetul mare. Mi-am înghițit spaima ce se instala când am văzut ce găsisese.

— Poate că a spart un pahar și s-a dus să găsească un bandaj.

Thomas nu mi-a răspuns. S-a ridicat însă, aducându-l pe Toby aproape de sânge.

— Găsește-l, Toby, i-a poruncit el animalului.

Am privit uimită cum câinele a amușinat ascultător în jur până ce a prins mirosul. Coada a început să i se miște așa de repede, că parcă mai avea un pic și se înălța precum o pasăre, zburând printre străzi și alei. Thomas a dat drumul lesei, iar noi am luat-o la fugă după câine, în timp ce acesta gonea când pe o alee, când pe alta.

Traversaserăm doar vreo cinci străzi când am zărit o grămadă de haine ponosite, proptite de o clădire abandonată. Un bărbat ședea cu picioarele întinse, bărbia în piept și cu ochii închiși. Mâna lui lăsase pete de sânge pe cămașă. Am respirat ușurată. Un bețiv, ușor rănit, nu era cine știe ce. Toby s-a oprit la câțiva metri de om, mărâind ușor.

— Audrey Rose, așteaptă!

Thomas m-a apucat de mâneca hainei, dar am reușit cumva să mă smulg.

Mi se părea ciudat că Thomas îmi folosea, în cele din urmă, numele creștinesc, dar nu mi-am acordat vreun răgaz să analizez gestul sau tonul îngrijorat. Se făcea târziu. Nathaniel urma să mă aștepte destul de curând la cină, iar eu nu voiam să-i explic de ce ajungeam atât de târziu acasă, după prânzul nostru în parc.

Mergând spre omul prăbușit la pământ, mi-am dres glasul. Omul nu s-a clintit. Am încercat iar, un pic mai tare, fără niciun rezultat.

El estemați mai erau marinarii, cu iubirea lor de tot ce era lichid! L-am auzit pe Thomas zicând ceva în spatele meu, dar l-am ignorat, aplecându-mă să-l bat pe om pe umăr. Sincer, nu-i apreciam deloc pe bărbații din viața mea, care mă considerau incapabilă. Aveam să le arăt tuturor că eram în stare să fac tot ce făceau și ei, dacă nu chiar mai bine.

L-am mai bătut o dată pe umăr pe bețivanul prăbușit.

— Scuze, domnule. Sunteți...

Abia îl atinsesem când capul lui a căzut pe spate, lăsând la vedere o tăietură sinistră și roșiatică ce-i brăzda gâtul.

Până la urmă, nu mâna îi era rănită. Cineva a țipat; poate că fusesem chiar eu. Deși aș fi fost mai fericită dacă ar fi fost Thomas Nemernicul Cresswell.

Thomas m-a tras înapoi, legănându-mă gingaș în brațe. Nici nu-mi păsa că gestul era complet nepotrivit.

— Lasă emoțiile, Audrey Rose! E doar o ecuație ce trebuie rezolvată. Asta e tot! O să fie bine!

Când însă mi-am privit mâinile, mi-am dat seama că nu era decât o minciună oribilă. Nimic nu era în regulă, iar situația nu era deloc o ecuație matematică; mâinile îmi erau năclăite de sânge. Mi le-am șters disperată pe costum, dar fără folos. Sângele îmi păta degetele ca o acuzație.

Cumva, într-un fel sau altul, eram responsabilă de moartea celui om.

Nathaniel stătea cu brațele încrucișate la piept, părând mai serios decât un condamnat în fața plutonului de execuție.

Când detectivul și-a făcut apariția în fața casei noastre, însoțit de mine, acoperită de sânge și tremurând sub o pătură pentru cai, Nathaniel aproape că și-a pierdut tot sângele din obraji. Mătușa mai că a leșinat când m-a văzut și și-a gonit fiica în camera ei, promițându-mi că urma să purtăm o discuție serioasă despre comportamentul decent de îndată ce aveam să-mi recapăt înfățișarea civilizată. Era încă un lucru pe care să-l așteptam cu mare nerăbdare.

De fiecare dată când închideam ochii, vedeam iar scena. Tăietura oribilă ce mă batjocorea. Auzisem poliția spunând că gâtul nefericitului fusese tăiat aproape complet. Câteva tendoane și ligamente îl despărțiseră de decapitare, un fapt de care eram conștientă. M-am cutremurat. Era infinit mai rău să

atingi un trup mort, însă cald, decât să deschizi unul dintre cadavrele reci din laboratorul unchiului.

— Uite! Bea asta!

Nathaniel mi-a strâns degetele în jurul unei cești cu ceai fierbinte. Nu-l văzusem intrând în cameră. M-am uitat la aburul ce se ridica din lichidul pal, aproape auriu.

Era imposibil, însă puteam jura că auzisem ultimele bătăi de inimă ale omului, în timp ce sângera în fața mea.

Chiar dacă am fi ajuns la câteva momente după atac, omul tot ar fi murit aproape instantaneu, mă asigurase Thomas. În mine se răscolea un sentiment agonizant, întrebându-mă dacă nu cumva i-aș fi putut salva viața dacă aș fi ținut o cârpă la rană în loc să-i dau capul pe spate. Ce fel de fată era atât de obișnuită cu sângele, încât nici nu-l mai băga în seamă? Una oribilă!

— Dacă mai putem face ceva, domnule polițist, a zis Nathaniel, conducându-l pe bărbat afară din salonul de pictură.

Uitasem că omul încă se afla acolo. Am auzit frânturi de conversație pe când fratele meu și polițistul se îndreptau spre ieșire. În buzunarul nefericitului se găsisse un act, confirmându-mi cele mai rele temeri: cineva ajunsese la domnul Dunlop înainte să-l pot interoga. Vina aproape că mă sugruma. Câți oameni trebuiau să mai moară ca să pot descoperi adevărul?

Am sorbit din ceaiul aromat, lăsându-l să mă încălzească din interior.

Nu știam nimic despre domnul Dunlop sau viața lui personală, așa că nu aveam nici cea mai vagă idee despre cine l-ar fi vrut mort. Oare fusese unul dintre cei care lucrau cu el? Întregul echipaj de pe *Mary See* părea capabil de crimă, dar înfățișarea unui om poate, cel mai adesea, să fie teribil de înșelătoare. Mama obișnuia să-mi citească povești din cărți aduse de la bunica. La început strâmbasem din nas, crezând că

nu erau bune de nimic din cauza copertelor ponosite. Fusesem snoabă și greșisem. Cuvintele scrise între paginile mototolite erau magice; ca o prințesă ce se ascunde printre sărmani. Mama mă învățase că era prostesc să judec un lucru doar după cum arăta, o lecție pe care încercam adesea să mi-o amintesc.

Amintirea momentelor în care mă culcușeam în poala ei a abătut asupra mea un nou val de tristețe. Câtă moarte și distrugere trebuia să îndure o fată așa ca mine? Pe când ușa s-a deschis și s-a închis la loc, mi-am alungat lacrimile din ochi, furioasă că nu eram mai puternică.

Nathaniel s-a cufundat în fotoliul cu spătar înalt din fața mea, aplecându-se ca să mă privească în ochi. Aproape că mă așteptam să mă certe pentru că mă aventurasem, nesocotită ca întotdeauna. Nathaniel însă a zâmbit.

— Ești cea mai curajoasă persoană pe care mi-a fost dat să o cunosc, surioară!

Nu m-am putut abține să nu pufnesc. Îmi trăgeam nasul, aveam ochii înlăcrimați – nu s-ar fi zis că eram tocmai un monument de curaj. Thomas mă ținuse în brațe, în trăsură, tot drumul spre casă, ca să nu am o criză. Îi absorbisem puterea, iar acum, forța lui îmi lipsea teribil.

Nathaniel a clătinat din cap, citindu-mi gândurile. Ei bine, sper că nu și pe acela legat de Thomas.

— Jumătate dintre bărbații pe care îi cunoaște tata nu ar fi îndrăznit să interogheze oameni ce lucrează la docuri, a zis el. Ți trebuie un curaj extraordinar să faci ce ai făcut tu.

Nathaniel și-a coborât privirea.

— Singurul meu regret privind ieșirea ta de azi este că l-ai văzut pe omul acela cu gâtul... îmi pare tare rău că l-ai găsit tu.

Am ridicat o mână, ca să-l opresc. Nu voiam să mă mai gândesc la cum îl găsisem pe bietul domn Dunlop. Mi-am ridicat bărbia, alungând lacrimile.

— Mulțumesc!

M-am ridicat, așezându-mi ceașca de ceai pe masă, și mi-am încrucișat brațele pe piept. Trebuia să ies din camera aia și să-mi limpezesc mintea. Aplecându-mă să-mi adun fustele, mi-am dat seama că eram încă îmbrăcată în jacheta de călărie murdară de sânge și în pantaloni. Poate că vestea descoperirii mele sinistre nu fusese singurul lucru care aproape că o făcuse pe mătușa să leșine.

Trebuia să-mi pun haine curate. Nici cel mai brav soldat din garda reginei nu ar umbla de colo, colo în pantaloni murdari, mi-am zis.

Nathaniel s-a ridicat din scaunul lui.

— Unde te duci?

Am zâmbit.

— Să mă schimb! Trebuie să-l întâlnesc pe Thomas. Trebuie să discut cu el și mi-e teamă că nu pot aștepta până dimineață.

Nathaniel a deschis gura, gata să mă contrazică, însă s-a oprit. Tocmai ce descoperisem un om mutilat pe o alee de lângă docuri. Faptul că îmi dădeam întâlnire cu domnul Thomas Cresswell era ultima dintre grijile lui.

S-a uitat la ceas, apoi iar la mine.

— Plec și eu în curând. Probabil că nu mă voi întoarce înainte să adormi. Te rog, de dragul meu, încearcă să vii acasă înainte de lăsarea întinericului! Suficient suspans pentru o singură seară. S-ar putea să mor pe loc dacă mă mai sperii o dată așa.

Pe când ieșeam în hol, m-am uitat cu atenție la fratele meu. Stresul încă îl afecta. Ridurile fine i se adânceau în jurul ochilor; epuizarea își spusese și mai mult cuvântul decât în urmă cu câteva nopți.

M-am simțit oribil știind că adăugam o grijă în plus indeletnicirilor lui. Nathaniel era mereu ocupat cu studiul, iar

acum, că tata era plecat, se ocupa de casă și de mine, în timp ce un ucigaș se plimba în libertate, omorând femei. Nu-i făceam deloc sarcina mai ușoară dacă mă furișam noaptea și îmi dădeam întâlnire cu morții în timpul după-amiezii. Mi-am rotit inelul mamei pe deget, mai întâi într-un sens, apoi în celălalt.

— Ce-ai zice dacă i-aș cere lui Thomas să treacă pe aici un pic?

Știam că era o întrebare scandaloasă, din moment ce el nu avea să fie acasă, dar mă gândeam că propunerea avea să-l liniștească, știind că nu mai ieșeam în oraș. Și-n plus, mătușa Amelia și Liza erau acolo; nu era ca și cum am fi rămas de capul nostru.

— Audrey Rose... nu sunt sigur.

M-a privit câteva clipe, care mi s-au părut cumplit de lungi, punând în balanță normele societății cu ceea ce l-ar fi făcut să se simtă, fără îndoială, mai liniștit. Și-a scos pieptănul preferat, și l-a trecut prin păr, apoi l-a pus la loc în buzunarul jachetei înainte să răspundă.

— Prea bine! Îi voi telefona chiar înainte să plec. Să nu închizi nicio ușă!

Nathaniel a inspirat adânc și a privit de-a lungul holului.

— Te rog un lucru: rămâneți în zona sălii de masă și a salo-nului. Tata se va întoarce peste mai puțin de două săptămâni. Ne va omorî pe amândoi dacă reputația ta se duce pe apa sâmbetei. Mai ales că...

Nathaniel a închis gura și s-a întors. Nu avea să scape așa de ușor dacă intenționa să păstreze secrete față de mine. Am alergat după el și l-am apucat de mânecă, trăgând astfel încât să se întoarcă spre mine.

— Mai ales că ce? l-am luat la întrebări. Ce-mi ascunzi, Nathaniel? S-a întors în Londra? Se simte tot rău?

Fratele meu arăta ca și cum ar fi preferat să discute din nou cu polițistul decât să mă lămurească. Un sentiment îngrozitor

mi-a inundat mintea și gâtul. L-am scuturat de braț, implorându-l. Nathaniel a oftat. Nu dura niciodată mult până să-mi cedeze. Nu mă simțeam decât foarte puțin vinovată că-i exploatam această slăbiciune.

— Tatăl tău a primit vizitatori atât în oraș, cât și la țară, a zis mătușa Amelia, apărând ca din senin.

Arăta ca o variantă feminină a tatălui și a unchiului meu; înaltă, blondă și frumoasă. Nimeni nu și-ar fi putut imagina că avea patruzeci de ani. Mătușa Amelia era întruchiparea idealului oricărei femei. Totul – de la părul perfect coafat, până la picioarele încălțate în mătăsuri – era imaculat și delicat. Chiar și expresia dezaprobatore și ascuțită de pe chipul ei avea un aer regal.

— Deși, după seara aceasta nebună și zvonurile ce-i vor urma cu siguranță, nu mai sunt așa de sigură că va avea succes. Dacă n-aș ști mai bine, aș presupune că ai încercat să-ți distrugi toate șansele de a-ți găsi un soț.

Mi-am mutat privirea de la mătușa mea la fratele meu.

— Mi-ai spus că nu a plecat deloc din Bath.

— De câteva săptămâni, un tânăr domn îi trimite scrisori tatei. Din câte am înțeles, familia lui are legături politice foarte puternice.

Nathaniel și-a netezit costumul.

— Uniunea familiilor noastre ar fi un pas firesc. Tata s-a întors în Londra ca să-l întâlnească, dar nu a fost aici decât pentru o zi.

Mă simțeam ca și cum pământul și-ar fi deschis o gură uriașă și m-ar fi înghițit cu totul. Nu puteam să nu mă gândesc că tata se întâlnea în secret cu potențiali soți pentru mine, în timp ce se presupunea că e la recuperare.

— Dar nici nu am ieșit încă în societate! am protestat. Mai e un an întreg până să-mi fac griji pentru baluri și petreceri.

Cum o să mă descurc și cu asta pe lângă ucenicia cu unchiul și crimele ce au loc în Whitechapel?! Nu pot suporta gândul de a fi curtată!

Cu excepția unui singur băiat, cu inima plină de năzdrăvănii. Apoi un gând mi-a incolțit în minte... Familia lui Thomas era implicată în politică, din câte știam. Iar noi lucram împreună de câteva săptămâni. Oare flirturile lui erau reale?

Mătușa Amelia s-a încruntat.

— O să fie un miracol dacă tânărul va mai fi interesat de această uniune. Trebuie să îndrepti situația. Organizez o întâlnire la ceai mâine după-amiază. O să-ți facă foarte bine să intri în contact cu fete de vârsta ta, interesate de lucruri potrivite. Nu te vei mai ține de jocuri copilărești și nu vei mai aduce vorba de crime. Și cu siguranță nu vei mai fi „ucenica” unchiului tău și a științelor lui nefirești. Dacă află tatăl tău, se va îmbolnăvi iar. M-am făcut înțeleasă?

M-am uitat la fratele meu, așteptând ajutorul lui, însă era prea preocupat de ale lui.

— Dar...

Nathaniel s-a uitat o clipă la ceasul din hol, apoi m-a privit cu milă.

— Încearcă să nu te gândești acum la asta! Sunt sigur că totul va fi bine. Chiar trebuie să plec! Trebuia să-l întâlnesc pe șeful avocaților acum o jumătate de oră.

Fără să mai aștepte răspunsul meu, Nathaniel și-a ridicat pălăria în fața mătușii Amelia și a mea, apoi a traversat brusc holul și a ieșit pe ușă, lăsându-mă să înfrunt singură urmarea bombei pe care tocmai o îndreptase asupra mea.

De ce era tata brusc interesat să mă mărite și cine era bărbatul misterios care îi scria despre mine? Dacă nu era Thomas, atunci cine? Un sentiment inconfortabil mi s-a răsucit ca un șarpe în stomac. Nu-mi plăcea deloc turnura evenimentelor și

aș fi făcut orice îmi stătea în putere să întârzii orice încercare de a fi curtată. Mi-am încheștat pumnii.

— Căsătoriile aranjate nu mai sunt la modă, am spus, sperând să apelez la vanitatea mătușii. Sunt sigură că oamenii vor bârți.

— Uite ce-i, a zis mătușa Amelia, bătând din palme și ignorându-mă cu totul. E timpul să scapi de hainele acelea oribile, năclăite de sânge. Apoi ne vom ocupa de părul tău.

Mătușa a strâmbat din nas ca și cum ar fi văzut o rozătoare cotrobăind prin gunoi. Am simțit cum ceva în mine se strângea. Numai la păr nu mă gândisem după ce abia găsisem un om mort.

— Sincer, Audrey Rose, ești prea drăguță și prea în vârstă ca să mai hoinărești ca un băiețandru, a zis ea. Adu-ți acul și ața după ce faci baie; e timpul să ne ocupăm de lada ta de zestre.

DOISPREZECE

LEGĂTURI DE FAMILIE

*Reședința Wadsworth,
Belgrave Square
13 septembrie 1888*

După aproape două ore și câteva incuviințări ligave, mătușa Amelia s-a retras în cele din urmă în camera ei, satisfăcută că-mi smulsese toate pornirile necivilizate cu fiecare cusătură.

Nu părea să o deranjeze faptul că găsisem un bărbat ucis, atâta timp cât cream violete frumoase și vițe incolăcite pentru a mă revanșa pentru faptul că încălcasem tabuurile societății. Insistase, de asemenea, ca slujnica mea cea nouă să adauge ceva mai multă „pudră și lustru” ritualului meu de înfrumusețare de după baie. Când îi spusese că nu era necesar, că mă descurcam și singură, mătușa se încruntase și își umpluse iar paharul cu vin, poruncind servitoarei să se ocupe de cele necesare aspectului meu civilizat în fiecare zi de atunci încolo.

Am rezistat nevoii de a-mi șterge fardul în exces de la ochi, mai ales că Thomas arunca priviri infatuante în direcția mea. Îmi plăcea să mă machiez, ca oricărei fete de vârsta mea, doar că eu preferam subtilitatea.

— Poliția spune că ucigașul a folosit o rotiță zimțată ca să-i taie gâtul.

Thomas s-a foit în scaun, în sala noastră de pictură. Refuzasem să-l las să fumeze în casă, așa că era mai agitat decât de

obicei, în timp ce-mi povestea amănuntele investigației. Apoi mi-a întins unul dintre jurnalele medicale ale unchiului. Degetul lui a întârziat o clipă lângă al meu, înainte să-și deschidă propriul carnet.

— Cum Dumnezeu a reușit cineva să facă așa prăpăd cu o simplă rotiță? am întrebat, incapabilă să-mi găsesc poziția în fotoliu.

Era ciudat să-l am pe Thomas în casă, fără a fi supravegheați, chiar dacă ne petrecuserăm timpul hoinărind prin Londra și Reading de unii singuri, iar mătușa și vara mea se aflau la câteva etaje deasupra noastră.

Speram că imediat ce începeam să discutăm despre crimă, lucrurile aveau să devină mai puțin stânjenitoare, însă socoteala mea s-a dovedit a fi greșită.

— Nu este deloc greu să transformi un asemenea obiect într-o armă.

Thomas a ridicat ceașca de ceai, însă nu a sorbit și a așezat-o la loc, pironindu-mă cu privirea.

— Rotița zimțată e din metal și e foarte ascuțită. Orice nebun sau bețiv ar putea omorî folosindu-se de ea. Chiar și eu am ascuțit câteva.

Nu aveam energia necesară să-l întreb de ce experimentase sau avusese nevoie să ascută rotițe. Lăsând informația să treacă pe lângă mine, m-am concentrat la caz, bătând darabana pe copertele jurnalului.

— S-au găsit rotițe și la locurile celorlalte două crime. Cam mare coincidența, nu crezi?

— Dragă Wadsworth, pe zi ce trece, colaborarea noastră e tot mai fructuoasă. Inteligența ta e chiar... atractivă, a zis Thomas, arcuindu-și sugestiv sprâncenele și admirându-mi părul impletit. Haide să bem niște vin și să dansăm așa cum nu se cuvine! Ești deja îmbrăcată pentru ocazie. Să profităm!

Thomas a întins mâna, cu palma în sus. Pe față i se lungise un rânjel ticălos.

— Thomas, te rog!

I-am făcut semn să-și ia mâna și m-am înroșit până în vârful urechilor. Ar fi fost mult prea scandalos și totodată tentant să dansez cu Thomas, fără niciun însoțitor. Și-n plus, nu ar fi rezolvat misterul mai repede.

— Mătușa Amelia ar muri pe loc dacă ar surprinde o asemenea... indiscreție.

— Hmm... Sfârșitul ei prematur te-ar scuti de alte lecții de brodat, nu-i așa? Poate că ar fi mai bine să lăsăm dansul și să ne îmbrățișăm pasional.

— Thomas! I-am dojenit eu.

Cu cât descopeream mai curând cine era ucigașul, cu atât scăpam mai repede de Thomas Cresswell și de felul lui complicat de a fi. În ritmul în care evoluau lucrurile, nu m-aș fi mirat să ajungem să ne sărutăm pe alei întunecate. Atunci, reputația mea ar fi fost cu siguranță distrusă. Nu-mi plăcea deloc unda de dezamăgire pe care am simțit-o la gândul că nu aveam să-mi mai petrec așa de mult timp cu el.

— Prea bine, atunci!

Thomas s-a lăsat pe spate, oftând.

— Cred că cineva ne-a spionat în șantierul naval. Probabil că ne-a auzit vorbind despre domnul Dunlop. Este singura concluzie logică pe care o putem trage. Dacă putem identifica spionul, sunt sigur că ne vom găsi și ucigașul.

— Și dacă aș avea o coroană, aș fi regină, am replicat, neputând să mă abțin. Sincer, Thomas, ce afirmație ridicolă! Dacă, dacă, dacă... Dacă vrem să oprim un criminal cu sânge-rece, avem nevoie de ceva mai mult decât de un simplu „dacă”.

Ironia ultimei mele replici nu i-a scăpat lui Thomas. Un zâmbet firav i s-a strecurat pe buze pe când se apropia pericolos de mult de chipul meu.

— Dacă îți cumpăr o coroană, alergi în jurul Palatului Buckingham purtând nimic altceva decât cămașa, cerându-le gărzilor să te lase înăuntru?

— Fii serios, l-am repezit, dar nu înainte de a râde de absurditatea imaginii. Îți imaginezi așa ceva? Aș fi aruncată în Turn, iar cheia azvârlită în Tamisa, ca măsură de precauție. Călătorie sprâncenată!

— Nu-ți fie teamă! Aș găsi o cale să te scot din închisoare, frumoasa mea!

Am clătinat din cap.

— Minunat! Ai sfârși în celula alăturată, condamându-ne astfel pe amândoi.

Thomas a răs cu poftă preț de câteva momente. Privirea i-a rătăcit spre buzele mele și i s-a oprit acolo. Am simțit un nod în gât, aducând-mi brusc aminte că eram singuri. Nu găseam niciun motiv suficient de bun ca *să nu-l sărut*. În ochii societății, eram oricum un copil-problemă. Aș fi putut la fel de bine să-mi îmbrățișez rolul și să mă și distrez. Verișoara Liza mi-ar fi cerut toate detaliile... O bărfă mică ar fi fost chiar amuzantă.

Văzându-mi reacția, Thomas a micșorat încet, încet distanța dintre noi. Pulsul meu a luat-o la goană pe când expresia de pe chipul lui a devenit una de imprudență gingașă. Da, m-am gândit. Era bine. Nici nu-mi puteam închipui un prim sărut mai frumos.

Din bucătăria de la parter s-a auzit un zgomot ce a rupt vraja. Thomas și-a îndreptat brusc umerii, deschizând carnetul cu un interes sporit; temperatura din cameră a scăzut cu cel puțin douăzeci de grade. Am rămas nedumerită în fața reacției lui atât

de rapide. Aproape că aveam de gând să aprind focul, nu că ar fi ajutat cu ceva la remedierea comportamentului său glacial.

I-am imitat gestul și am căutat să-mi liniștesc gândurile. Ei bine, puteam fi la fel de schimbătoare precum Thomas, dacă așa voia să se desfășoare parteneriatul nostru. Nu era nevoie să râdem sau să fim prieteni. De fapt, nu ar fi trebuit să mă apropiu de el. Nu-mi venea să cred cât de aproape fusesem de a-l săruta! Ce bestie deplorabilă!

Deși, dacă aș fi fost cinstită, ar fi trebuit să admit că era plăcut să am un amic pe care societatea îl considera la fel de ciudat ca mine. În copilărie, tata nu permisesese accesul vreunui prieten în casa noastră, din cauza gripei sau a unei potențiale contaminări cu pojar, așa că nu avusesem nicicând un prieten bun, iar acum duceam dorul unei asemenea relații.

În ciuda eforturilor tatei, boala tot își găsisese calea spre căminul nostru. Sărmanul nu-și dăduse seama cât de mult avea să îngreuneze atitudinea sa lucrurile când aveam să cresc suficient de mult ca să accept singură invitațiile la ceai. Acum aveam nevoie ca mătușa și vara mea să-mi prezinte prieteni. Cu toate acestea, nu puteam fi supărată pe tata. Făcuse ce credea el că era mai bine, chiar și când îi ieșise pe dos.

— Iau eu asta!

Am apucat un alt jurnal al unchiului, de pe jumătatea de masă de lângă Thomas.

Se părea că tânărul strânsese aproape toate carnetele unchiului înainte să ajungă aici și le păstra la îndemână. Nu-i vorbă, își păstra și manierele.

Thomas nu s-a obosit să ridice capul. Dintre toți... am închis gura și am citit cele câteva propoziții de mai nainte, forțându-mi creierul să găsească o legătură între victime. Două prostituate, domnișoara Smith și un vizitiu devenit marinar. Pentru început, majoritatea aveau o legătură cu tata. Singura persoană care

parea să nu-l fi cunoscut era domnișoara Annie Chapman, iar ea fusese ucisă în cel mai brutal fel posibil. Totul indica faptul că domnișoara Chapman nu-și cunoscuse ucigașul, dar era posibil ca toți ceilalți să-l fi știut. Mi-am înghițit nodul din gât, conștientă că era ceva ce trebuia să facem imediat.

— Scuză-mă!

M-am ridicat, adunându-mi fustele ca pe niște martori tăcuți și m-am îndreptat spre ușă fără a mai aștepta ca Thomas să mă urmeze. Dacă voia să mă trateze atât de rece, atunci aveam să-i arăt aceeași lipsă de respect. Nu aveam nevoie de un bărbat ca să mă simt puternică. Pentru asta îi puteam mulțumi tatei; absența lui din majoritatea treburilor zilnice mă pregătise suficient de bine să mă descurc singură.

Traversând iute coridorul, m-am oprit, ascultând vocile ce răzbăteau de jos, prin canalele de aerisire acoperite cu fier forjat din podea. Imediat ce am ajuns în dreptul biroului tatei, m-am oprit iar, auzind pe cineva ciocănind în ușa de la intrare. La naiba! M-am întors pe hol și m-am strecurat în sala de pictură, bine luminată, în timp ce lacheul îl întâmpina pe musafir.

Tot ce mai aveam nevoie acum era să fiu prinsă cotrobăind printre lucrurile tatei. Însă, amintindu-mi brusc de ceva ce menționase Thornley, mintea a început să mi se umple de întrebări.

Thomas continua să citească. I-am dat puțină atenție, si-
ndu-mă să aud cine ne vizita la o asemenea oră. Pașii se apropiau, așa că m-am prefăcut pierdută în lectură. Lacheul a intrat în cameră, așteptând să-l bag în seamă. Mi-am ridicat privirea, cu ochii inocenți și mari.

— Da, Caine?

— A sosit un anume domn Alberts, care vrea să vă vadă, domnișoară Audrey Rose. Spune că lucrează pentru unchiul

dumneavoastră și are un mesaj urgent. Își cere scuze pentru ora târzie. Să-i spun să plece?

Am clătinat din cap.

— Unchiului nu-i stă în fire să trimită oameni aici dacă nu e foarte important.

Mai ales dacă tata ar fi putut intercepta mesajul pe care fratele lui ar fi vrut să-l țină secret.

Trebuie să se fi întâmplat ceva. Poate că găsisese o legătură între crime și nu mai putea aștepta până dimineață sau poate că descoperise identitatea ucigașului. Nerăbdarea mi-a cutremurat trupul, ștergându-mi orice alte gânduri.

— Invită-l aici imediat, te rog!

Lacheul a dispărut, întorcându-se alături de servitorul unchiului meu. Omul strângea în mâini o pălărie derby, uzată, răsucindu-i borul iar și iar. Arăta de parcă tocmai fusese martor la ceva oribil. Inima mi s-a prefăcut în plumb, bătându-mi greoaie în piept. Poate că omului îi era pur și simplu teamă să nu-l întâlnească pe tata. Cu siguranță că unchiul bătuse suficient toba în acești ultimi ani despre fratele său crud, nefericitul lord Edmund Wadsworth, care-și ascundea sufletul întunecat în spatele titlului pompos. Speram ca aceasta să fie cauza neliniștii bărbatului din fața mea.

— Aveți un mesaj de la unchiul meu?

Bărbatul a dat din cap, aruncându-și privirea spre Thomas. În timp ce devenea din ce în ce mai agitat.

— Da, domnișoară Wadsworth. Mi-e teamă că este... este îngrozitor.

Servitorul unchiului și-a răsucit pălăria până ce am devenit convinsă că avea să o rupă în două.

— Vorbiți liber, domnule Alberts, l-am îndemnat. Ce vești ne aduceți de la unchiul meu?

Omul a înghițit; mărul lui Adam i s-a ridicat în gât.

— A fost arestat, domnișoară! Cei de la Scotland Yard l-au luat cu o Black Maria¹ și toate cele. Ne-au spus că el e responsabil de crimele din Whitechapel. Au zis că a innebunit.

Omul a făcut o pauză, încercând să prindă curaj pentru restul mesajului.

— A venit un martor și l-a identificat. A zis că el e cel pe care l-a văzut furișându-se la locul crimei. Comisarul a spus că trebuie să ia în considerare orice suspect din cauza... din cauza a cât de urât erau tăiate femeile.

Hârtiile pe care Thomas începuse să noteze i-au zburat printre degete, iar paginile au fluturat la podea ca pulberea de cenușă după foc.

— Ce prostie mai e și asta?

Alberts a clătinat din cap, coborând privirea în podea și tremurând din toate încheieturile.

— Chiar acum îi cotrobăie în laborator. Caută și alte dovezi, ca să-l închidă. Se zice că nu e decât o chestiune de timp până ce e găsit vinovat și executat. Ei zic că el... că el e Măcelarul.

— Caine, adu-mi, te rog, paltonul!

Atenția mea s-a îndreptat spre Thomas, care părea luat prin surprindere. Avea gura căscată și clipea nevenindu-i să creadă. Trebuia să ajungem de urgență în laboratorul unchiului, înainte ca poliția să-i distrugă viața și cercetările.

— Domnule Alberts, vă mulțumesc că ne-ați informat despre această...

— La naiba cu politetea, Wadsworth! a strigat Thomas, traversând iute camera și ieșind pe hol. Hai să ne grăbim cât încă mai exista un laborator de salvat. Tu - Thomas a arătat spre lacheul din hol -, pregătește birja de parcă salvarea ta ar depinde de ea.

¹ Vehicul de poliție, pentru transportul prizonierilor (n. trad.).

Mi-a luat paltonul din mâinile lui Caine, oferindu-se să mi-l pună în jurul umerilor, însă i l-am smuls. Când am văzut că lacheul încă nu se clintise, i-am făcut semn.

— Te rog, fă așa cum ți-a cerut domnul Cresswell, în mod nepoliticos!

Thomas a pufnit pe când lacheul a dispărut ca să-mi îndeplinească porunca.

— Ah, da! *Eu* sunt ticălosul. Unchiul tău este luat de poliție, e foarte probabil ca descoperirile lui științifice să fie distruse de niște barbari, însă tot eu sunt cel obraznic. Are foarte multă noimă.

— Ești enervant de nerușinat! Știi, oamenii nu îți vor intra mai repede în voie dacă te porți grobian și te răstești la ei.

Mi-am tras haina și am închis nasturii cu iuțeală.

— Nu am aștepta încă după trăsura dacă i-ai fi cerut frumos să o aducă.

— Mai ai și alte vorbe înțelepte pe care ai vrea să mi le însușesc, porumbița mea? a întrebat el, pe un ton plat.

— De fapt, da, am. Nu mori dacă ești mai bun cu oamenii. Cine știe? am zis eu, fluturându-mi mâinile în aer. Poate că ai să găsești, în sfârșit, pe cineva care să te tolereze. Și, oricum, cât e de pervers faptul că ești mai îngrijorat pentru laboratorul unchiului meu decât pentru viața lui! Prioritățile tale sunt greșite, fără chip de a fi redresate.

— Poate că nu-mi doresc niciun prieten, a zis el, îndreptându-se spre ușa de la intrare. Poate că sunt mulțumit să vorbesc așa cum vorbesc și singurul lucru de care-mi pasă e părerea ta. Nu sunt mai îngrijorat pentru laboratorul unchiului tău, ci îmi fac griji din cauza motivelor pentru care l-au luat.

Thomas și-a frecat fruntea.

— Până acum, poliția a arestat patru bărbați fie pentru că băuseră prea mult, fie pentru că au făcut amenințări cu cuțitul.

Mă întreb, cu oroare, dacă l-au dus la muncă silnică sau la ospiciu.

— Nicio variantă nu mi se pare mai plăcută.

— E adevărat, a spus Thomas, dar șansele sunt mai mici să fie tratat cu „tonic” dacă e obligat la muncă silnică.

În următoarele câteva momente, birja noastră zveltă trasă de un singur cal negru, care arăta periculos, a ajuns în fața casei. Bestia a pufnit, umplând cu rotocoale de aburi aerul serii, deja încărcat de ceață. Am urcat în trăsură, fără să mai aștept ajutorul lui Thomas sau al vizitiului. Trebuia să ne grăbim. Nu aveam de unde ști în ce măsură distrugea poliția munca unchiului Jonathan. Iar dacă ceea ce spusese Thomas despre ospiciu era adevărat... Nu am reușit să termin gândul.

Thomas m-a urmat în trăsură. Atenția lui era ațintită asupra drumului din fața noastră, iar gura părea că i se încheștase. Nu-mi dădeam seama dacă era îngrijorat din cauza unchiului sau supărat pentru că-l insultasem. Poate că era câte un pic din ambele.

Vizitiul a plesnit din bici și am pornit, zburând pe străzi într-un ritm grozav de rapid. Am depășit trăsurile mai mari, mișcându-ne la fel de agil ca o panteră pe străzile întortocheate ale Londrei. Am ajuns în doar câteva minute în fața casei din Highgate a unchiului meu. Am sărit din trăsură. Pașii mei deja apăsați erau și mai îngreunați de fuste. Poliția ieșea și intra din casa unchiului, scoțând cutii întregi cu documente. Am alergat spre un tânăr care părea să se ocupe de operațiune.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, sperând ca jena să-i oprească, măcar pentru puțin timp. Nu aveți niciun pic de respect pentru un om care a ajutat la prinderea criminalilor mai toată viața? Ce vreți de la unchiul meu?

Ofițerul s-a simțit suficient de jenat ca să roșească, dar și-a umflat pieptul lui impresionant în clipa în care Thomas urca

agale scările, pășind insuportabil de tănoș. Omul și-a întors iar atenția la mine. Ochii lui păreau să arate o umbră de remușcare, însă din oceanul lor nu avea să curgă nicio lacrimă sărată.

— Îmi pare cu adevărat rău, domnișoară Wadsworth, a zis el. Dacă aș decide doar eu, i-aș trimite pe toți acasă. Credeți-mă, când spun că nu am nimic împotriva unchiului dumneavoastră.

Tânărul a zămbit timid, un fapt straniu pentru un bărbat cu trupul și încrederea unui olimpian.

— De fapt, mereu am apreciat munca lui. Am primit însă ordine de sus și nu le pot ignora, nici dacă aș vrea.

Mi-era greu să-mi imaginez cum o persoană ce vorbea atât de frumos alege o viață ca simplul polițist. Am mijit ochii, observând decorațiile de pe uniforma lui; era deci un ofițer de rang înalt. Nu era un simplu polițist, ci avea sânge nobil, de ajunsese să aibă un asemenea grad la o vârstă atât de fragedă.

Privirea mi s-a mutat la chipul lui. Oasele fine și unghiurile ascuțite ale obrazilor, bărbia pătrată îl făceau destul de chipeș. Tânărul era, cu siguranță, de familie bună. La chip, semăna cu o versiune mai tânără, mai frumoasă, a prințului Albert Victor, *fără* mustață.

— Cum ziceați că vă cheamă? am întrebat.

Thomas și-a dat ochii peste cap.

— Nu a spus nimic, Wadsworth! Dar știi și tu asta. Gata cu flirtul și să ne vedem de treaba pentru care am venit.

M-am încruntat la Thomas, însă tânărul nu i-a dat pic de atenție.

— Vă cer scuze pentru lipsa de politețe, domnișoară. Sunt William Blackburn, comisar. Sunt șeful celor patru sute optzeci de polițiști de aici, din Highgate.

Numele lui suna vag familiar, dar nu-mi dădeam seama unde-l mai auzisem. Poate că fusese pomenit în ziar, în legătură cu crimele. Thomas mi-a întrerupt firul gândurilor.

— S-ar părea că i-ai adunat pe toți ca să calce în picioare casa asta, a bombănit el, dând la o parte un polițist înainte de a intra ca să evalueze situația cu ochii lui.

Voiam să-l strâng de gât pentru cât de obraznic era. Era posibil ca Blackburn să ne poată oferi răspunsurile pe care altfel nu le-am fi aflat. În ciuda inteligenței lui superioare, Thomas putea fi de-a dreptul obtuz când venea vorba de oameni. Dacă trebuia să mă fac prietenă cu diavolul ca să-l ajut pe unchiul, atunci n-aveam încotro. M-am pomenit că îi ceream scuze ofițerului:

— Este puțin impulsiv, vă rog să-i iertați comportamentul nepoliticos. Poate fi destul de... , am zis eu, fără să termin vorba.

Thomas Cresswell nu era un tip care să li se pară fermecător altor persoane decât mie, și atunci ocazional. De asemenea, tânărul nu era politicos nici când avea o zi bună. Mama m-ar fi sfătuit că era mai bine să tac dacă nu aveam o vorbă bună de spus, așa că nu mi-am continuat ideea.

Blackburn mi-a zâmbit sfios și mi-a oferit brațul. Am ezitat o clipă, înainte să-mi înlănțui brațul de al lui. „Fii cuminte, Audrey Rose!”

— Vă voi însoți înăuntru și voi încerca să vă explic cât pot de bine motivul pentru arestul unchiului dumneavoastră.

Comisarul s-a oprit și a privit în jur, înainte să se aplece spre mine. Pe pielea lui dăinuia un miros aproape cunoscut.

— Mi-e teamă că nu este deloc într-o postură fericită, domnișoară!

TREISPREZECE

SCHIȚE ȘI BOLȚURI ÎNSÂNGERATE

*Laboratorul doctorului Jonathan Wadsworth,
Highgate*

13 septembrie 1888

Era un coșmar să intru în laboratorul din pivnița unchiului, alături de niște musafiri nepoftiți ce scotoceau peste tot ca niște saprofagi.

Cărțile unchiului, însemnările lui, lipseau cu desăvârșire. Mă simțeam ca și cum una dintre coaste mi-ar fi fost tăiată cu fierăstrăul, lăsându-mă fără respirație și fără o parte din mine. Desprinzându-mă de la brațul lui Blackburn, m-am întors lent pe loc, cu ochii mari de uimire. Dacă acesta era un vis oribil, atunci speram să mă trezesc cât mai curând. Aveam însă înfricoșătorul sentiment că acesta nu era decât începutul unei serii de coșmaruri feroase.

Borcanele cu specimene erau singurele obiecte ce rămăseseră neatinse. Ochii plictisiți, în formol, priveau haosul, judecându-l mut. Oh, cât de tare îmi doream să fiu ca acele lucruri moarte și fără simțăminte! Orice ar fi fost preferabil realității! Refugiul meu din toate acele luni fusese distrus în doar câteva ore de niște oameni care nu dădeau nici doi bani pe munca noastră.

— ... combinată cu istoricul său în legătură cu disecțiile și cunoștințele medicale, toate au fost împotriva sa, zicea comisarul Blackburn.

Eu însă nu mă puteam concentra la vorbele lui. Slavă cerului că unchiul nu se afla acolo; i s-ar fi frânt inima!

Am privit cu neputință cum un ofițer se lupta cu un tom mare, suflat cu aur, pe care unchiul Jonathan îl răsfoise cu doar câteva zile înainte, pentru a-l așeza în cele din urmă într-o cutie, de parcă ar fi fost un animal turbat, gata să sară la el. Măcar de-ar fi fost așa! Bărbatul a apucat apoi o cutiuță pe care unchiul o păstra în birou și i-a scos capacul. Din ea au căzut zornăind pe podea bolțuri și șuruburi, fapt ce a oprit, pentru un moment, investigația. Ofițerul s-a aplecat să culeagă obiectele, ridicându-se cu o expresie de dezgust și șoc pe chip. Omul i-a arătat comisarului ce găsisese.

Bolțurile erau acoperite de o substanță roșie, ce nu însemna decât un singur lucru. Propriul sânge aproape că a încetat să-mi mai curgă prin vene în timp ce ochii mei au întâlnit privirea speriată a lui Thomas.

— Trebuie să vorbesc cu unchiul Jonathan! Trebuie... pot să explic! Eu doar...

Cineva a așezat lângă mine un scaun, pe care m-am prăbușit moale; mă simțeam ca și cum oxigenul fusese scos din laborator cu un nou aparat pe bază de aburi, a cărui reclamă o văzusem pretutindeni în Londra. *Ce fusese în capul unchiului când hotărâse să fure dovezi?* Bolțurile erau de la locurile crimelor și ar fi trebui să se afle la Scotland Yard.

Unchiul se pusese singur, fără să vrea, în poziția suspectului principal, iar eu nu aveam nici cea mai vagă idee cum să-i fiu de ajutor sau la cine să apelez. Tata, care deși avea cunoștințe influente, ar fi preferat să-și vadă fratele spânzurat decât să-l ajute în vreun fel. Nathaniel, deși și-ar fi dorit să ajute, măcar de-ar fi fost numai de dragul meu, ar fi ales să nu facă nimic care să-l înfurie pe tata sau să cauzeze un scandal și mai mare decât acela ce se abătea deja asupra familiei Wadsworth. Mai

ales când era vorba de o veste de asemenea magnitudine, gata să apară în ziare imediat ce jurnaliștii aveau să afle.

Fără îndoială că mătușa Amelia avea să dea petreceri și mandicoase și să participe la slujbele zilnice, sperând să distragă atenția oamenilor de la legătura ei cu fratele cel păcătos.

Apoi mai era și bunica.

Ea nu avea nicio legătură cu familia tatei, așadar nu avea de ce să se simtă obligată să se implice. Și nu din răutate, ci din cauza unui sentiment de antipatie pentru toți bărbați cu numele de Wadsworth. Bunica îl învinovătea fățiș pe tata de boala mamei și își exprimase destul de clar amenințarea că „dacă vreun Wadsworth s-ar afla vreodată în ștreang, gata să plătească pentru crimele sale, m-aș găsi în primul rând, în centru, privind și aplaudând” înainte să împartă *boondi ladoo*¹ tuturor celor prezenți. De fiecare dată când îi trimiteam o scrisoare, ea căuta motive pentru a mă face să o vizitez la New York, încercând să mă convingă să-mi fac bagajele și să pornesc în călătoria deja aranjată de ea. În cazul acesta, ar fi fost perfect, însă nu exista chip să plec acum din Londra.

— Întoarceți laboratorul pe dos, dacă e nevoie! i-a spus Blackburn unui ofițer. Dar cu grijă!

Replica lui m-a smuls din visare. I-am aruncat o privire plină de ură comisarului, doar pe jumătatea conștientă de faptul că Thomas se isterizase din cauza unui anumit carnet al lui.

— Pesemne că nu sunteți în toate mințile. Nu am să vă dau ceea ce îmi aparține.

Comisarul Blackburn a ingenuncheat în fața mea. Privirea lui nu mai era blândă. M-am uitat la șuvițele lui de păr spălăcit. Spre deosebire de fratele meu, a cărui frizură era

¹ Desert indian (n. trad.).

mereu îngrijită, părul polițistului era prea rebel ca să poată fi imblânzit, revărsându-se în cârlionți ca niște șerpișori în jurul tâmpelor. Ce bine i se potrivea pe capul de monstru cu sânge-rece!

— Știu că e prea mult, domnișoară Wadsworth, dar mi-e tare teamă că asta nu e tot!

Blackburn i-a făcut semn ofițerului care se certa cu Thomas să cedeze în ceea ce privește jurnalul, având în vedere că acesta îl adusese cu el și nu făcea partea din cercetarea lor.

— Există martori care au declarat că cineva care se potrivește descrierii unchiului dumneavoastră a fost văzut la locul ultimelor două crime.

Brusc, am revenit la realitate. M-am holbat la comisarul Blackburn ca și cum el ar fi fost cel nebun.

— Serios? Și, mai exact, câți bărbați din Londra se potrivesc descrierii unchiului meu? am întrebat. Pot enumera cel puțin zece, chiar acum, unul dintre ei fiind chiar nepotul reginei, prințul Albert Victor Edward. Ce? Acum veți susține că și ducele de Clarence și Avondale este implicat în crime? Sunt sigură că regina ar fi încântată să audă una ca asta. De fapt – am mijit ochii –, dumneavoastră ați putea fi fratele mai mic al ducelui. E posibil să fiți implicat?

Blackburn s-a jenat de critica mea nepoliticoasă la adresa investigației sale și care implicase a doua persoană la succesiunea tronului și pe el. Am inspirat adânc, încercând să mă calmez. N-aș mai fi fost de folos nimănui dacă eram și eu dusă de poliție, sub acuzația de trădare.

Mi-am stăpânit vocea.

— Sigur, nu de aceea l-ați arestat. Păreți un tânăr prea inteligent ca să arestați pe cineva pe baza unor zvonuri!

Blackburn a clătinat din cap.

— Vă cer scuze pentru că trebuie să vă transmit aceste vești neplăcute, domnișoară! Regret cu adevărat.

Comisarul și-a mișcat picioarele, încercând să-și mențină echilibrul în timp ce stătea încă pe vine, în fața mea.

— Am găsit și niște diagrame mai degrabă tulburătoare și desene ale unor mecanisme ce nu pot fi descrise decât ca fiind... Comisarul a făcut o pauză, în timp ce vârfurile urechilor lui au căpătat o tentă roz. Iertați-mă, nu am vrut să depășesc limita. Dar par a fi dispozitive de tortură. Unele idei se potrivesc cu părțile mecanice găsite de Scotland Yard la locul nenorocirilor. Ei cred că doar cineva care posedă cunoștințe intime asupra crimei ar fi capabil să construiască asemenea atrocități. Așa cum am spus mai devreme, unchiul dumneavoastră are asemenea cunoștințe. Iar acum am găsit desene similare în laboratorul său.

Blackburn a dat din cap spre ofițerul care tocmai descopere bolțurile ascunse.

— Apoi mai sunt și ustensilele acestea. Sunteți o tânără inteligentă! Sunt sigur că puteți deduce și singură ce este acea substanță negricioasă, fără a o spune eu. Vreau cu toată puterea să cred în nevinovăția unchiului dumneavoastră, dar există toate aceste dovezi care arată contrariul. Nu pot ignora ce am în fața ochilor, nici dacă aș vrea. Poporul vrea să se termine odată cu nenorocirea asta.

— Am auzit că sunt cel puțin patru bărbați în arest pentru crime, am zis, sperând să arunc o umbră de îndoială asupra bănuielilor. Dintre care doi vin de la ospiciu. Sunt sigură că acest fapt este în favoarea unchiului. Nu se poate să fie toți vinovați.

— Nu ne putem asuma vreun risc. Vă asigur, domnișoară Wadsworth, că unchiului dumneavoastră va fi tratat bine la Bethlem Royal Hospital.

— Cum?

Nu-mi venea să cred ce se întâmpla. Mi-am adunat toate gândurile aprinse, mănându-le într-o cușcă și silindu-se să se îmblânzească. Trebuia să păstrez un aer de serenitate, însă imi era destul de greu când tot cea voiam era să-i trezesc la realitatea pe toți acei oameni încuiați la minte. Bethlem Royal Hospital, cunoscut majorității ca Bedlam, era un loc oribil. Unchiul nu putea sta acolo.

— Trebuie să mă credeți, am șoptit cu lacrimi arzătoare, de furie, în ochi. Știu că situația nu pare fericită, dar vă asigur că unchiul meu este nevinovat. Este genial și nu ar trebui să fie pedepsit pentru că a găsit calea corectă a investigației. El trăiește și respiră prin intermediul cazurilor de infracțiune, atunci când este implicat în ele. Sunt sigură că are o mulțime de motive foarte bune pentru care se află în posesia acelor obiecte. Probabil că făcut schițele după ce a vizitat locul faptei. Trebuie doar să-l întrebați. Așa lucrează el. Trebuie să știți asta.

Blackburn m-a privit cu milă. Nu avea să-mi întindă vreo mână de ajutor. Jurase să-și facă datoria și cu asta, basta. Blackburn nu avea să-mi elibereze unchiul bazându-se doar pe cuvântul său. Avea nevoie de dovezi, chiar dacă veneau sub forma unui alt cadavru.

Am închis gura și m-am ridicat. Dacă mai rămâneam fie și o singură clipă, riscam să fiu dusă eu însămi la Bedlam. Poate că unchiul era nevinovat, dar eu m-aș fi făcut cu siguranță vinovată de pălmuirea acestor brute fără minte; cu umbreluța de soare, dacă era nevoie. I-am făcut semn lui Thomas, care încă arunca priviri furioase polițiștilor, apoi am ieșit din încăperea o furtună ce mătura străzile, curățând toată mizeria într-un torrent mare. La naiba cu tot!

Ceaiul de după-amiază, secolul al XIX-lea.

PAISPREZECE

DOMNIȘOARELE NU VORBESC DESPRE CĂDAVRE

*Reședința Wadsworth,
Belgrave Square
14 septembrie 1888*

Stând în pragul sufrageriei noastre, mi se părea că mă uit la ceva familiar și totuși străin în același timp. Pe masă se aflau atâtea obiecte, încât am simțit că mă ia amețeala. Figurine mici din arbuști erau așezate alături de câteva buchete înalte de flori exotice de seră. Cești alb și roz din porțelan așteptau lichidul cald, însoțite de farfurioarele asortate.

— Arăți de parcă ai aștepta să-ți fie retezat capul, dragă verișoară, a zis Liza, intrând în pași de dans. Doar n-ai fost crescută de lupi! Nu ai pierdut decât câteva luni de bârfe. O să recuperezi cât ai bate din palme. Dacă suporti să vezi sânge și alte lucruri oribile, atunci nițică dantelă și ceai vor fi floare la ureche.

Mi-am dezlipit privirea de la masă și m-am uitat la vara mea. Pentru o clipă, vorbise exact ca mama ei, iar nervii mei s-au liniștit. Dacă mătușa Amelia era întruparea idealurilor oricărei tinere, Liza era strălucitoarea ei urmașă. Cu excepția faptului că fiica avea un mod fascinant de a lua în derâdere tradiția atunci când îi contrazicea ideile romantice.

Pe când eram copile, obișnuiam să ne întâlnim de două ori pe an, dar asta nu o împiedicase să spună că eram cele mai

bune prietene. Era cu doar trei luni mai mare decât mine, fapt ce în opinia ei o făcea infinit mai înțeleaptă în toate privințele. Mai ales în problemele de dragoste.

Părul Lizei – între caramel și ciocolatiu – era prins într-un coc complicat. Mi-ar fi plăcut să mă coafez în același fel. Rochia ei era din mătase marmorată și avea cea mai gingașă nuanță liliachie din câte îmi fusese dat să văd vreodată. Lucrătura era superbă. În minte mi-a venit pentru o clipă imaginea ultimului cadavru pe care-l cususem. Nu că m-aș fi lăudat, dar cusăturile mele fuseseră la fel de meșteșugite. Dacă nu chiar un pic mai bune.

— Nu-i așa că-i minunată?

— Chiar așa, am răspuns înainte să-mi pot pune frâu gurii. Liza s-a întors zâmbind spre mine.

— Azi, poți să te joci frumos de-a bârfa și diseară să faci iar pe detectivul particular. Ar fi exact ca într-un roman!

Liza a bătut din palme, încântată.

— Cât de fascinant! Poate o să vin și eu într-una dintre aventurile tale. Găsesc vreun băiat chipeș cu care să pot flirta? Nu există nimic mai bun decât pericolul condimentat cu puțin romantism.

Gândurile mi-au zburat pe dată la chipul lui Thomas. Liza a râs iar, ca un clopoțel din basme. M-am îmbujorat, străduindu-mă să-mi recapăt stăpânirea de sine.

— Nu, nu prea sunt...

— Nu ține secret, scumpă verișoară! Asta-i partea cea mai frumoasă! Oooh, am o idee! Vino!

Liza m-a târât pe hol, pe scări și în camera pe care o pregătisem pentru ea. Înainte să închidă ușa, vara mea a verificat holul în lung și-n lat, sperând să nu-și vadă mama. Însă mătușa Amelia era ocupată pe la bucătărie, dând porunci servitorilor mai ceva ca un colonel plecat la război.

Mulțumită că eram singure, Liza m-a împins spre masa ei de toaletă, apoi a scos o trusă de machiaj cu mult mai complexă decât instrumentele mele de disecție.

— Așadar, cum îl cheamă?

Mi-a trecut o perie prin păr, trăgând și răsucind șuvițele negre cu o ușurință de expert. Am strâns din dinți, nevrând să-i arăt cât de inconfortabil mă simțeam din cauza smuciturilor sau a subiectului. Sigur, dacă puteam sta cuminte în laboratorul unchiului, puteam foarte bine să trec și prin această încercare.

M-am dojenit singură. Unchiul era prizonier într-un ospiciu, iar eu mă lăsam coafată. Trebuia să-mi stabilesc prioritățile.

— Al cui nume? am întrebat pe dată, abătându-mi mintea de la gândurile neplăcute.

Dintr-un motiv sau altul, Thomas reprezenta un secret pe care doream să-l păstrez.

— Nu mai face pe sfioasa! Numele băiatului chipeș care ți-a furat inima!

Liza s-a dat înapoi, admirându-și opera, înainte de a lua creionul de ochi. Am încercat să nu mă trag înapoi. Îmi conturasem deja ochii și nu ardeam de nerăbdare să devin ceva ce nu eram. Aveam să-i sugerez delicat servitoarei mele să încezeze cu machiajul excesiv.

— Povestește-mi tot despre el, a zis Liza. Cum arată... Ce culoare au ochii lui... Dacă vrea să fugă cu tine într-un paradis exotic... Câți copii o să aveți. Sper că știe să cânte la pian. Toți bărbații buni ar trebui să fie bine educați. Oh! Spune-mi că e delicios de inteligent și că-ți scrie poeme de amor. Pun rămășag că îți compune sonete shakespeariene sub clar de lună și că în ochi îi dansează stelele, așa-i?

Mi-am coborât privirea, căutând o modalitate de a încheia conversația, însă vara mea m-a prins de bărbie, obligându-mă

să mă uit în sus, în timp ce mi contura ochii. A ridicat o sprânceană, așteptându-mi răspunsul. Încăpățănarea era o trăsătură pe care o moștenise din partea familiei Wadsworth.

Am oftat. Oare nu murisem de nerăbdare să împărtășesc asemenea bârfe cu vara mea, în urmă cu doar câteva zile?

— Ochii lui sunt câprui-aurii când e intrigat de ceva. Arată nobil și e chipeș, dar e mai interesat de formule și de rezolvarea cazurilor de crimă decât de mine sau de poezie. Acum se comportă diabolic de gingaș, ca apoi să devină glacial, am zis. Așa că în viitorul nostru nu se prevăd copii sau vreun paradis exotic. În cea mai mare parte a timpului nici nu-l pot suporta. Aroganța lui este... nu știu... iritantă.

— Prostuțo! Aroganța ascunde de obicei ceva. Este de datoria ta să descoperi ce.

Liza mi-a tamponat buzele cu degetele, apoi a clătinat din cap.

— E chiar tragic!

Cu un aer serios, Liza mi-a întins un șervețel.

— Acum estompează!

I-am imitat mișcarea, chinându-mă să nu mănjesc culoarea pe mi-o întinsese pe buze. Când am terminat, spre satisfacția ei, a dat din cap, apoi a arătat spre oglindă.

— Ce e tragic?

Liza a ridicat o sprânceană.

— Ești îndrăgostită de el, iar el e mai mult ca sigur îndrăgostit de tine. Doar că sunteți amândoi încuiți la minte.

— Crede-mă, am spus, întorcându-mă spre oglindă. El e cel încuiat.

— Păi, atunci trebuie să i-o arătăm băiatului cel prostuț pe această fată. Sunt sigură că ai deveni o ecuație pe care s-ar bucura nespun să o rezolve.

Liza mi-a tamponat nasul cu degetul.

— Poartă-ți atuurile de parcă ar fi un cuțit, scumpa mea verișoară! Niciun bărbat nu a inventat vreun corset pentru mințile noastre. Lasă-i să creadă că stăpânesc lumea. Nu uita nicicând că pe tron stă o regină. Nu există niciun motiv pentru care să nu porți o ținută simplă la muncă, pentru ca apoi să îmbraci cea mai fină rochie și să dansezi toată noaptea. Dar doar dacă îți face plăcere.

Am rămas cu ochii la Liza pentru câteva clipe, văzând-o acum într-o cu totul altă lumină. Mi-a arătat iar oglinda, știind cumva că nu mă văzusem cu adevărat mai înainte.

Reflexia mea a strălucit aprinsă, ca și cum cerurile însele și-ar fi abătut lumina asupra mea. Șuvițe întunecate de păr erau prinse în vârful capului, ochii îmi păreau cumva mai misterioși datorită creionului negru, iar buzele mele erau colorate în roșul-aprins al sângelui abia vărsat. Eram frumoasă și periculoasă deopotrivă. Un trandafir cu spini. Eram exact cine voiam să fiu.

— Oh!

M-am întors dintr-o parte în alta, admirând întreaga lucrare.

— Liza, e minunat! Trebuie să mă înveți și pe mine să fac asta.

Mintea mi-a zburat la mama și la sariurile pe care mi le adusesese din patria bunicii mele. M-am simțit la fel de frumoasă ca atunci, iar amintirea asta mi-a încălzit inima.

Mama obișnuia să îmbrace costumul tradițional și să angajeze un bucătar ce pregătea delicatese în fiecare lună, sperând astfel să țină vii tradițiile Indiei. Tata participa cu bucurie la cinele noastre păgâne, mâncând raita și lipii cu mâinile.

Obișnuiam să-l târâm și pe Nathaniel la banchetele noastre, însă el era veșnic neimpresionat de lipsa tacâmurilor. „Nu suport să fiu așa murdar”, zicea el, ieșind apoi afară, îmbrăcat în micuțul său costum. Ce dor îmi era de acele zile pline de simplitate!

Liza și-a plimbat privirea asupra mea, apoi a început imediat să cotrobăie prin cufărul ei, aruncând peste cap rochii, corsete și materiale până ce s-a hotărât.

— Dar ce are rochia mea? am întrebat, atingând trandafirii brodați pe fuste. Tocmai ce am comandat-o.

Și era chiar frumoasă.

— Nu are nimic, prostuo! a răspuns Liza. Dar mi-ar plăcea să te văd în rochia mea pentru ceai. Ah! Uite-o!

O rochie din dantelă crem, cu jupon roz, mi-a fost aruncată iute peste cap și legată la spate înainte să știu ce mi se întâmplă. Liza și-a șters mâinile, indicând că terminase. Era mulțumită.

— Gata! Ești frumoasă. Întotdeauna mi-am dorit să am părul la fel de închis la culoare ca al tău. Îți face verdele ochilor să pară de smarald.

Am rămas acolo, cu ochii pironiți asupra propriei imagini. Părea a fi într-o contradicție oribilă cu realitatea lumii și cu ce se întâmpla în jur. Iată-mă jucându-mă de-a balul în timp ce unchiul era închis într-un ospiciu, iar un criminal măcelărea femeii nevinovate.

Liza se afla lângă mine și m-a prins înainte să mă prăbușesc pe divan.

— Știi, a dat ea din cap, ca o femei înțeleaptă, interpretându-mi însă greșit gândurile. E o rochie superbă. Trebuie să o păstrezi! Haide! E timpul să ne întâmpinăm oaspeții! Am aflat că vin Victoria și sora ei, Regina. Tatăl lor lucrează ceva în Parlament și am auzit cele mai interesante zvonuri...

Mă simțeam de parcă priveam evenimentele ce se desfășurau în fața mea prin ochii altcuiva.

Mătușa Amelia ședea în capul mesei, ca o regină gazdă, luându-și ceaiul regal. Liza stătea în dreapta mea, în timp ce stimata Victoria Edwards ședea la stânga, cu nasul ei cărn întors permanent în sus.

Un ceai regal era diferit de ceaiul servit seara prin faptul că începea cu un pahar de șampanie și nu se mânca. Asta era tot ce îmi aminteam. Sandviciuri, delicatese, biscuiți și dulciuri era întinse pe masă, însumând mai multe mâncăruri rare și savuroase decât toate brânzeturile importate și gustările fine preferate de Nathaniel.

De vină pentru starea mea de angoasă era arestul unchiului, iar asta mă făcea uitucă. Nu trecuseră decât câteva luni de când nu mai luasem parte la o asemenea ocazie și, deși nu-mi plăceau cine știe ce aceste întâlniri, de obicei nu eram atât de distrată.

Am amestecat în ceai, apoi mi-am așezat lingurița în spatele ceștii, cum se cuvenea.

Victoria s-a întors spre mine, cu un zâmbet vag pe chip:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu unchiul tău, Audrey Rose! Cred că e dificil să știi că există un asemenea criminal cu sânge-rece în familia ta.

Tocmai ce luasem o îmbucătură dintr-un sandvici cu castravete și abia am putut să înghit. Liza mi-a sărit în ajutor, salvându-mă cu vorbăria ei.

— Ce păcat! Dacă pot acuza pe cineva atât de genial precum unchiul, atunci sigur că pot acuza pe aproape oricine. Poate că – Liza s-a aplecat înainte și a început să șoptească – data viitoare vor pune ochii pe membrii Parlamentului. Ar fi o poveste mai degrabă senzatională, așa-i?

Până în acel moment, mătușa Amelia zâmbise și dăduse din cap, mândră de răspunsul cuviincios al fiicei ei. Când Liza a rânjit spre mine, fața mătușii s-a aprins de furie. Și-a îndreptat spatele, apoi și-a tamponat gura cu un șervet din dantelă pe care, fără îndoială, îl cususerăm împreună.

— Fetelor, a spus mătușa în timp ce își muta privirea de la una la alta, să nu dăm frâu liber imaginației! Nu ar trebui să

bârfim sau să facem speculații pe un asemenea subiect. Nu este politicos.

— Dar e adevărat, a insistat Liza, atrăgând priviri curioase de la toate invitatele strânse în jurul mesei. Chiar unii membri ai familiei regale sunt bănuți. În toată Londra se zvonește.

Mătușa Amelia arăta de parcă ar fi înghițit un ou întreg. După un moment, și-a dat capul pe spate și a râs, scoțând un sunet încă și mai forțat decât zâmbetul ei.

— Vezi? Tocmai de aceea e o pierdere de vreme și de energie să discuți asemenea chestiuni. Niciun membru al casei regale nu ar putea fi bănuț de crimă. Acum, cine mai vrea ceai?

Nemulțumită de turnură pe care o luase conversația, Victoria s-a întors spre mine a doua oară.

— Arăți drăguț în după-amiaza aceasta, Audrey Rose! Ca să fiu sinceră, nu am fost deloc sigură care este prilejul întâlnirii, având în vedere zvonurile ce se tot împrăstie în legătură cu tine și cu asistentul ciudat al unchiului tău. Cum îl cheamă? Domnul Cresswell?

O altă fată, al cărei nume cred că era Hazel, a dat din cap.

— Ah, da! Am auzit despre el de la fratele meu. Se zice că are la fel de multe sentimente precum un mecanism.

Fata a zâmbit răutăcios.

— Deși am auzit că e destul de chipeș. Iar familia lui chiar e de viță nobilă. Nu se poate să fie chiar rău.

— Domnul William Bradley mi-a zis că deține propriul apartament în Piccadilly Street, a adăugat Regina, arătând satisfăcută că se alăturase conversației. Sincer, ce fel de părinți îi dau voie fiului lor să trăiască singur înainte să devină major? Nu mă interesează cât de bogați sunt; nu se cuvine.

Fata și-a apăsât pieptul cu mâna.

— Nu aș fi surprinsă dacă aș afla că el a omorât acele... femei... și că le-a ascuns trupurile. Poate că Liza are dreptate.

Poate că doctorul Wadsworth este nevinovat, iar domnul Cresswell este adevăratul dement. Pun rămășag că-l vizitează o grămadă de femei ușoare acolo. Poate că este moștenitorul unei averi mari, dar cine s-ar căsători cu un tânăr așa de ciudat? Cred că ar fi în stare să-și ucidă propria soție.

— Fii serioasă! am izbucnit înainte să mă mai pot abține. Doar pentru că este interesat de știință nu înseamnă că e un ucigaș sau un mecanism. De fapt, nu este nimic în neregulă cu Thomas. Găsesc că este un tânăr destul de plăcut.

— Ai grijă cum vorbești, Audrey Rose! s-a înfoiat mătușa Amelia. Nu se cuvine să te referi la un băiat pe numele lui de botez. Mai ales când nu sunteți apropiați.

Dacă o văzusem pe mătușa supărată cu alte ocazii, starea ei prezentă atingea cu totul alte cote. Cât de repede se preschimbase întâlnirea ei la ceai într-o conversație pe subiecte macabre și nepoliticoase!

M-am abținut să nu-mi dau ochii peste cap. Cel puțin, petrecerea era cu mult mai interesantă decât îmi imaginasem. Celelalte fete și-au pierdut rapid interesul pentru Thomas Cresswell și pentru „tragismul și grozăvia” crimelor ce afectau cartierele sărace.

Conversația s-a îndreptat spre subiecte mai agreabile, precum cine avea să fie invitat la balul mascat dat în onoarea majoratului ducelui, ce avea să aibă loc peste șase luni.

— Trebuie să vii! mi-a spus Victoria, luându-mă de braț de parcă am fi fost deja cele mai bune prietene și nu îmi numise unchiul criminal cu doar câteva momente mai devreme. Toată lumea importantă va fi acolo. Dacă vrei ca la petrecerea ta să participe toți cei care contează, va trebui să faci un efort să fii și tu prezentă la petrecerile lor. Am auzit că a angajat chiar și un spiritist.

Am continuat să le privesc pe tinerele invitate, observând rolul pe care îl jucau fiecare dintre ele, pe când după-amiaza făcea loc înserării. Mă îndoiam că vreuneia dintre fete îi păsa cu adevărat de ce spunea și m-am întristat. Mințile lor strigau să fie eliberate, însă ele refuzau să le dezlege.

Hazel s-a aplecat peste masă, făcându-mă atentă.

— Rochia ta este absolut divină! Te-ar deranja foarte tare dacă mi-aș face una la fel?

Când a văzut că nu răspund imediat, fata a adăugat:

— Cu alte culori, bineînțeles. Croiala este superbă!

— Dacă William Bradley nu cade în genunchi, să te ceară de soție când te va vedea, a zis Regina, ungând un biscuit cu cremă de lămâie și frișcă, este un prostănac, iar tu ar trebui să-l părăsești pe loc.

Hazel a oftat dramatic.

— Dar e un prostănac cu titlu. Chiar crezi că m-ar cere de soție dacă aș purta o rochie similară?

— Cum să nu? am replicat, tachinând-o și abținându-mă să nu râd din cauza expresiei ei serioase. Sigur că băieții sunt interesați să le ceară de soție doar pe acele fete îmbrăcate în dantelă. De ce să le pese de frumusețe și de inteligență când pot alege oricând frumusețea în detrimentul inteligenței? Ce creaturi naive!

Hazel s-a încruntat.

— De ce ar alege vreodată o fată orice altceva în afară de frumusețe? O soție trebuie să fie alături de soțul ei în toate împrejurările. Lasă-l pe el să gândească!

Atât Regina, cât și Hazel au dat din cap la gândul acela teribil înainte ca Hazel să continue.

— Oricum, tu ești chiar drăguță, Audrey Rose! O să mergi la circ, când sosește?

Poate că mă înșelasem mai devreme. Se părea că pentru unele fete era nevoie de mai mult timp ca să se elibereze din lanțurile în care le prinsese societatea. Mi-am mușcat buza, gândindu-mă la un răspuns care să nu le jignească și mai mult.

Abandonându-și conversația cu vara și cu mătușa mea, Victoria a bătut din palme:

— Ah, da! Trebuie să veniți! Ne vom asorta rochiile. Oamenii nu vor ști unde să se uite mai întâi; la artiști sau la noi!

Mătușa mea m-a îndemnat să accept, afișând o expresie ce promitea o soartă mai rea decât orice și-ar fi putut imagina Măcelarul.

Am zâmbit crispat.

— Sună minunat!

CINCISPREZECE

CEL MAI GROZAV SPECTACOL DIN LUME

*Reședința Wadsworth,
Belgrave Square
25 septembrie 1888*

— Doar nu vorbești serios! a zis Nathaniel, clătînând din cap când m-a văzut iar îmbrăcată în negru, din cap până-n picioare.

M-am uitat la straturile de negru, sparte de nuanțe gri-inchis și de mătase cu dungi argintii, apoi am ridicat un umăr.

— De ce nu? Nu e nimic în neregulă cu rochia.

Corsetul meu era strâns pe deasupra cămășii din mătase, mânușile erau din piele moale și suplă, decorate pe margini cu nasturi, iar turnura rochiei mă enerva cumplit. Judecând după cât de inconfortabil mă simțeam, aș fi zis că nimerisem vestimentația pentru acea seară. Asta dacă oamenii ar fi fost în stare să ignore cearcănele ce refuzau să-mi părăsească ochii sau felul în care culorile închise îmi accentuau paloarea.

Surorile Edwards nu ar fi fost de acord cu nuanțele alese de mine, dar nu-mi prea păsa. Participasem la încă vreo trei ceariuri organizate de mătușa Amelia și, deși întâlnirile nu fuseseră atât de neplăcute pe cât anticipasem, îmi rămăsese prea puțin timp ca să mai fac pe detectivul.

— În orice caz, au trecut aproape două săptămâni de când a fost arestat unchiul Jonathan, am zis.

Nici Thomas și nici eu nu găsiserăm vreo informație care să-l exonereze.

— O să port doliu până ce va fi eliberat și nu-mi pasă dacă e la modă sau nu.

Nathaniel a oftat.

— Presupun că nu o va deranja pe Alteța Sa. Dacă nici orașul ăsta, Londra, nu vrea să fie altfel decât cenușiu și depri-mant tot timpul, atunci presupun că și tu te-ai putea purta la fel.

Din fericire, mătușa Amelia și Liza au coborât de la etaj, strălucind în nuanțe de smarald și turcoaz, paleta de culori asupra căreia Victoria se oprise la ultima întâlnire. Nathaniel s-a înclinat respectuos:

— Bună seara, mătușă, Liza! Arătați amândouă ca niște zâne.

— Ești prea drăguț, nepoate, a replicat mătușa Amelia, mi-mând modestia. Mulțumesc!

Liza a venit la mine și m-a sărutat pe obraz, clătinând ușor din cap.

— Ochii tăi arată minunat în seara asta, a zis ea, luându-mă de braț și ignorând culoarea mohorâtă pe care o purtam. Sunt așa de mulțumită că folosești conturul de ochi. Thomas Cresswell sigur e îndrăgostit. A pomenit ceva?

M-am gândit la întâlnirile noastre. Thomas se prefăcuse a fi mai arogant în ultima vreme, comentând că făceam eforturi pentru el. Apoi îl prindeam uitându-se la mine de parcă încerca să deducă ceva și, pentru prima dată, nu-i ieșea. Nu era sigur dacă mă înfrumusețam ca să-l ispitesc sau pentru propria-mi plăcere și bănuiam că asta îl înnebunea.

Înainte să răspund, mătușa Amelia a negat întrebarea de parcă ar fi fost un țânțar enervant.

— Ce contează? Băiatul acela nu va urca pe scara socială. Poate că familia lui are un renume, dar el a distrus posibilitatea

oricărei partide decente. Pe Audrey Rose o așteaptă alți pețitori. Haide, Liza!

Mătușa și-a aruncat șalul peste umeri și a traversat coridorul.

— Ne vedem la circ!

— Ne vedem acolo!

Am văzut cum fratele meu strângea o scrisoare în mână, șifonându-i marginile, înainte de a o netezi pe pantalonii lui proaspăt călcați. A dat să scoată pieptănul, dar s-a răzgândit. Slavă Domnului! Eram sigură că, dacă ar mai fi atins și o singură șuviță de păr, aş fi fugit tipând. Imaginea aproape că m-a făcut să zâmbesc, dar m-am abținut.

— Ești sigură că nu vrei să te schimbi? Credeam că-ți pare bine să mergi la circ, a zis el, înfrânt. De câteva luni nu vorbești decât despre curiozități, menajerii... Și cum rămâne cu Jumbo? Bietul de el se întoarce acasă și tu îl întâmpini în culoarea morții? Ce fel de întâmpinare mohorâtă e asta pentru un elefant care a călătorit jumătate de lume? Mătușa Amelia și Liza arată ca două pietre prețioase, în timp ce tu te-ai costumat într-un cărbune. Nu e corect!

Nathaniel se plimba neliniștit prin salon. Măinile îi tresăltau.

— Gata! Ce-ar fi să porți costumul ăla de călărie? Cum se numea? „Licitația diavolului” sau ceva la fel de fermecător?

Voiam să zâmbesc, dar nu puteam să o fac destul de convingător. Cu câteva luni în urmă, chiar îmi păsa de scenele cu trei arene, de elefanții enormi. Ba chiar râsesem de cartea poștală cu artistul care purta un cap de cal.

— Sunt crime nerezolvate, iar unchiul este închis, am zis. Nu e momentul pentru frivolități!

— Da, da... El și alte personaje suspecte, a spus Nathaniel. Conform ziarelor, Scotland Yard aruncă pe oricine după gratii până ce nevinovăția i se poate dovedi irevocabil sau până apare

cineva și mai înfricoșător. Unchiul o să se descurce, iar tu vei fi pierdut timpul plângând degeaba.

— N-aș zice că e o pierdere de timp să-i dovedesc nevinovăția.

Nu știam de ce poliția refuza să-i dea drumul unchiului. Nathaniel avea dreptate: sigur că unchiul nu era singurul acuzat de crime.

— Unele știri sunt incredibile. Nu-mi vine să cred că le iei în seamă.

Nu mai văzusem nicicând atâtea mizerii senzaționaliste aruncate pretutindeni. Reporterii nu se mai săturau de Măcelar. Făceau o vedetă dintr-un nebun; glorificau un răufăcător. Eforturile pe care le făceau unii oamenii ca să-și vândă ziarul erau aproape la fel de scârboase precum crimele în sine.

— Oricât ar de îngrozitoare, ziarele mă amuză, surioară.

— Sincer? Mi se întoarce stomacul pe dos. De ce să faci o știre de primă pagină din uciderea unei femei? Îmi pare rău pentru bietele lor familii.

Eu una îmi luasem porția de curiozități, mulțumesc. Nu trebuia să-mi mai irosesc timpul cu distracții.

De vreo douăsprezece zile însă, Nathaniel pornise în misiunea sfântă de a mă smulge din adâncurile disperării. Soluția venise sub forma a două bilete la „Cel mai grozav spectacol din lume”. Protestele îi trecuseră pe lângă urechi, așa că mă resemnasem.

De-a lungul ultimei săptămâni, fratele meu cumpărase o cantitate halucinantă de materiale, în speranța că o rochie nouă și colorată avea să gonească norii de furtună. Măcar dacă problemele vieții ar fi putut fi rezolvate cu o rochiță dantelată și o pereche de pantofi! La naiba cu lumea din jurul nostru, atâta timp cât arătam bine!

— Atunci, hai să mergem! a zis Nathaniel, uitându-se la ceasul cu pendulă.

L-am însoțit la birjă, dându-i voie vizitiului să mă ajute să urc, ușurată că foloseam cel mai rapid mijloc de transport pe care îl dețineam.

M-am așezat, înconjurată de un maldăr întunecos de mătăsuri scumpe, rearanjându-mi fustele ca să fac loc fratelui meu, în birja mică. Minteă îmi zumzăia de noi metode de abordare a cazului.

Nathaniel s-a așezat lângă mine. Arăta ca un copil care-și pierduse jucăria preferată. Eram o soră groaznică, totalmente cufundată în propriile gânduri, ignorând oamenii ce erau încă prezenți în viața mea.

— Știi, am zis, strângându-i mâna, până la urmă sunt chiar entuziasmată că mergem la circ!

L-am văzut pe Nathaniel radiind de fericire și m-am simțit oarecum iertată pentru fapta mea bună, chiar dacă mințisem.

Olympia era una dintre cele mai impozante clădiri din țară; rivaliza chiar și cu palatul regal prin splendoarea și magnitudinea ei.

— Uite, acolo! a zis Nathaniel, arătând spre clădire.

Pe când birja noastră se oprea lângă impresionanta construcție din piatră și fier, am urmărit cu privirea un tren ce trecea pe lângă noi, aruncând în aer nori albi, la un interval amețitor. Aburul era o sursă fascinantă de energie; atât de la îndemână și folosit pentru atât de multe activități! M-am gândit iar la desenele unice ale tatei, întruchipând jucării și invenții de război. Cu siguranță ar fi fost expuse în toată Londra și chiar și în menajerie, în această seară, spre uimirea a sute de oameni, dacă nu ar fi renunțat să le facă.

Ultimul vagon a scârțâit și am pornit iar, îndreptându-ne spre clădirea Olympia. Oamenii încercau să intre câte patru deodată, aproape luptându-se să vadă primii „Cel mai grozav spectacol din lume”.

— Prietenele tale sunt acolo! mi-a atras atenția Nathaniel. Am zărit-o pe Victoria și stolul ei de papagali de culoarea smaraldului cercetând cu luare-aminte mulțimea, dar, din fericire, au dispărut înăuntru fără să mă vadă.

— Păcat că nu le-am prins! am zis.

Speram să le pot evita pe cât de mult posibil. Le plăceam destul de mult, dar voiam să îmi petrec timpul cu fratele meu.

Sprijinită de vizitiu, am coborât din birjă. Tocurile mi s-au prins în dalele de piatră în timp ce mă îndreptam spre coadă.

— Simți mirosul ăsta? l-am întrebat pe Nathaniel. Îmi aduce aminte de casa bunicii.

O aromă dulceagă și picantă plutea peste mulțime, revărsându-se prin intrarea în arcadă și umplând aerul cald al nopții cu greutatea ei înăbușitoare.

Fără voia mea, inima mi s-a lăsat antrenată de agitație, zburând parcă mai ceva decât una dintre încântătoarele doamne de la trapez. Cedând uimirii de copil, l-am prins pe fratele meu de mână, trăgându-l prin ușile mari în cea mai strălucitoare sală din lume.

De îndată ce am intrat, m-am învărtit pe loc, cu ochii pironiți asupra tavanului boltit.

— Nathaniel, e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată!

Întregul acoperiș era din sticlă și din fier; părea că toate stelele priveau mulțimea lucitoare, arătându-și propriile zâmbete ametoitoare, de diamant.

— Chiar ar trebui să-ți petreci mai mult timp printre cei vii, surioară.

Nathaniel a chicotit văzându-mi uimirea, dar chiar nu-mi puteam lua privirea de la cerul fascinant al nopții.

— Poate că așa voi face!

Mâna mi-a zburat la inimă, oprindu-se acolo în timp ce mă uitam la barele subțiri din fier care se arcuiau sus, deasupra noastră. Nu eram sigură cum fusese posibil un asemenea lucru.

— Cum se poate ca o mână de brațe din fier să susțină atât de multă sticlă?

Era cu adevărat frumos și mi se părea că privesc o pădure de metal.

— Probabil că e una dintre minunile ingineriei, a zis Nathaniel, rânjind.

Cumva, fratele meu a reușit să mă conducă mai departe, printre mulțime.

Fâșii de mătăsuri negre și colorate atârnav de grinzi, umflându-se spre mulțime, invitându-ne să intrăm și să ne lăsăm hipnotizați de minunile exotice.

De materiale erau cusute cu fir de aur zeci de clopoței și mărgele lucitoare. De fiecare dată când cineva intra sau ieșea și făcea curent, clopoțeii sunau melodios.

— Oh! am exclamat.

Panourile luxoase îmi aminteau de sariurile *zardozi* ale bunicii, doar că la o scară mai mare.

— Îți amintești când bunica mă îmbrăca din cap până în picioare în cele mai complicate sariuri? Spunea cele mai frumoase povești. Ne-a spus că bunicul devenise ambasadorul Marii Britanii în India de doar două săptămâni înainte să o ceară de soție.

Pe atunci mă simțeam ca o prințesă ce-și primea musafirii în cea mai frumoasă rochie când bunica îmi lega mătasea cusută cu aur și cristale în jurul taliei și mi-o trecea peste brațe. Obişnuiam să o ascult cu atenție când îmi povestea în detaliu cum se îndrăgostise bunicul de ea, susținând că totul se datorase personalității ei energice. Având în vedere focul ce ardea încă în sufletul ei acum, nu puteam decât să-mi imaginez cum fusese ea în tinerețe.

— Bunica mi-a spus că l-a refuzat de vreo douăzeci de ori, doar din amuzament, a venit replica lui Nathaniel. Zicea că se zvârcolea ca o cobră. Așa a știut că o iubea.

— O să țin minte asta, pentru când voi fi cerută în căsătorie. Amintirile mi-au îndulcit inima în timp ce continuam să admir priveliștea.

De-a lungul sălii se înșiruiau o mulțime de standuri. Astfel, aveai impresia că te afli într-una dintre piețele deschise sau în vreun bazar aglomerat din India. Oamenii vindeau orice, de la mătăsuri importate și cașmiruri, până la bijuterii, cealuri aromatice și mai multe feluri de mâncare decât avusese regina la jubileul ei.

Dacă voiai, puteai găsi de cumpărat chiar și suvenire legate de lumea circului. Mi-a venit greu să rezist în fața acrobaților și a tigrilor mecanici ce se învârtteau în jurul unei mese.

— Oh, Nathaniel, uite! Trebuie să cumpărăm!

Naan și *bhatoora* cu curry din năut mi-au captivat imediat atenția. Nu am putut rezista. Curând îmi înmuiaam lipia în curry-ul cremos din năut în timp ce hoinăream printre vânzători ca un copil fericit în vacanță. Pusesem ochii și pe curry din pui și sigur aveam să cumpăr înainte să plecăm.

— O să aleg ceva mai... elegant, a zis Nathaniel în timp ce plătea vânzătorului.

— Cum vrei!

Am ridicat din umeri, în timp ce fratele meu cumpăra o cutie cu dulciuri.

După ce am terminat gustările, am lunecat prin ușile mascate cu mătase și ne-am bucurat de spectacol. Pentru o vreme, am uitat de sânge, de bolțuri, de ospicii, de dureri și de toate lucrurile groaznice din lume, lăsându-mă, în schimb, fascinată de tropotul a o sută de cai arabi ce alergau împodobiți cum nu mai văzusem vreodată. În coamele lucioase erau impletite lanțuri din aur lucind în lumină și reflectând-o sub forma unor prisme care se desenau delicat pe capetele alungite ale animalelor. Pe la vreo treizeci de centimetri deasupra urechilor, se

unduiau pene vopsite în nuanțe de verde, galben și albastru. Căi știau bine cât de magnifici erau, așa că-și înălțau nasurile în aer, așteptând să audă exclamațiile de uimire ale tuturor.

Am clătinat din cap.

— Dacă aș fi știut că niște cai vor fi îmbrăcați mai bine decât mine, mi-aș fi pus măcar un corset cu câteva pietre prețioase.

Nathaniel a izbucnit în râs, iar eu am scos limba.

— Cel puțin m-am machiat și am folosit parfumul acela nou!

— Poate că data viitoare îți vei asculta fratele mai mare și mai înțelept. Vino!

Nathaniel m-a smuls ușor din uimirea mea de copil și m-a condus spre o mașină de floricel de porumb, atât de poleită că parcă ar fi fost comandată de regina însăși. Pofticioși, ne-am cumpărat fiecare câte o pungă, apoi ne-am lăsat conduși spre locurile noastre de o femeie tăcută ce purta în jurul gâtului, ca pe un accesoriu, un șarpe galben.

Pe palmele, pe încheieturile și pe gleznele ei se încolăceau modele tradiționale *mehndi*. Am trecut pe lângă o tarabă unde femeile se lăsau pictate cu modele încântătoare.

— Oh! am exclamat, arătându-i lui Nathaniel. Trebuie să-mi pictez palmele înainte să plecăm!

Șarpele a scos limba, gustând aerul pe când treceam pe lângă el, apoi a săsăit.

Nathaniel aproape că s-a împiedicat de bărbatul care ședea lângă culoar, încercând să ocolească reptila. Mi-am trecut degetele peste capul lui mare, înghițindu-mi un chicot în timp ce Nathaniel a căscat ochii și mi-a tras iute mâna.

— Ești ȋicnită? a șoptit el aspru. Bestia aia a încercat să mă înghită și acum îl mângâi. Nu poți fi normală și să-ți placă pisicile?

Nathaniel a dat din cap.

— Dacă scăpăm cu viață, o să-ți cumpăr câte pisici vrei. O să cumpăr o fermă la țară, unde poți ține sute de pisici.

— Nu mai fi așa miorlăit, Nathaniel! i-am spus și l-am înghiontit în joacă. Nu ești foarte masculin dacă te lași îngrozit de o vietate pe care o femeie o ține la gât ca pe o eșarfă?

A pufăit, îndreptându-și atenția spre noul număr de pe scenă, însă am văzut un zâmbet în colțul gurii lui.

Spectacolul era exact așa cum promisese a fi și chiar mai mult. Erau numere acvaticе, de cai și numere ce aveau loc sus, pe cer. Femei înveșmântate în haine din mărgеle de cristal zburau de la un trapez la altul, prinzând brațele încordate ale partenerilor înainte să le dea drumul și se rostogolească în aer neînfricate, strălucitoare și libere.

I-am aruncat o privire fratelui meu și am observat că acesta se uita deja la mine.

— Îmi pare bine să te văd, în sfârșit, zâmbind, surioară!

Ochii lui s-au încetșosat.

— Mi-a fost teamă că nu se va mai întâmpla vreodată.

Mi-am împreunat degetele înmănușate cu ale lui. Uram să-l văd supărat într-o seară în care grijile noastre ar fi trebuit să se afle la mii de kilometri distanță. Am deschis gura, ca să-l alin, apoi am închis-o, în timp ce o umbră mi-a blocat vederea.

Un musafir nepoftit a pășit în fața noastră, aplecându-se ușor din talie, înainte să-și pirolească privirea asupra mea.

— Bună din nou, Nathaniel!

Blackburn a întins mâna spre fratele meu.

— Ne-am întâlnit în timpul... incidentului nefericit cu tatăl tău. Am avut plăcerea de a-ți întâlni și sora, la câteva săptămâni după aceea.

Blackburn mi-a zâmbit politicos, apoi s-a întors spre Nathaniel, care inghețase pe loc.

— Mi-e teamă că trebuie să vorbesc cu ea despre niște lucruri oficiale.

ȘAISPREZECE

O ÎNTĂLNIRE MORTALĂ

*Barnum & Bailey-Circus,
Olympia, Londra
25 septembrie 1888*

Nathaniel l-a măsurat pe bărbat cu genul de privire care m-a făcut să mă simt ușurată că nu eram de cealaltă parte a baricadei.

Era limpede: Nathaniel nu era încântat că Scotland Yard-ul întrerupea seara care se presupunea a fi una distractivă și nu se codea să-și arate nemulțumirea. Chiar dacă tânărul din fața noastră îl ajutase pe tata.

— Vă cer scuze, dar este urgent!

Blackburn a înghițit, simțind forța deplină a furiei stăpânite a unui Wadsworth, însă nu și-a ferit privirea. Nu reușeam să mă hotărâsc dacă era un tânăr curajos sau unul nerod. Poate curajul și prostia erau prea asemănătoare când venea vorba despre el. Am mijit ochii. Acum știam de ce îmi sunase cunoscut numele lui.

— Cam de câte ori l-ați salvat pe tata dintr-un fumoar de opiu, doar ca să ni-l trimiteți înapoi fără a i se fi administrat vreun tratament, domnule polițist?

— Audrey Rose, a săsăit Nathaniel, strângând mâna comisarului, probabil că ceva mai tare decât era necesar, de vreme ce Blackburn și-a frecat degetele subtil după aceea.

— Este în regulă, a spus comisarul.

— Adorabila mea surioară este un pic glumeață. Sunt sigur că ultima întâlnire pe care ați avut-o este o amintire ce va arde viu în mintea ta pentru mulți ani de acum încolo.

Tonul lui Nathaniel se voise a fi glumeț, însă în ochii lui nu se vedea pic de amuzament.

— Scuze, dar vrei să vorbești cu ea despre crimele oribile din Whitechapel?

Nathaniel mi-a aruncat o privire îngrijorată.

— Nu contează cât de puternică îi este inima, nu sunt de acord să o bombardați cu dezastrul ăsta iar și iar.

— Mi-e teamă că nu pot spune prea mult, din moment ce investigația este încă în desfășurare. Dar, da, are de-a face cu toate astea.

Blackburn și-a strâns buzele ferm. Pentru o persoană atât de urâcioasă, polițistul avea un chip plăcut.

— Eu... Îmi pare tare rău că eu sunt acela care a trebuit să-l aresteze pe unchiul vostru. Dacă mai contează, aș vrea să știți că-l stimez profund.

Nathaniel și-a îndreptat cravata, dar nu a răspuns. Mi-era teamă că avea să se întindă și să-l pălmuiască pe ofițer cu una dintre mânuși dacă aveam să mă arăt chiar și puțin supărată.

— Pot să vorbesc cu sora ta acum?

Blackburn și-a ridicat palmele când am dat să protestez.

— Nu va dura decât o clipă. Contrar a ceea ce credeți, nu mă aflu aici ca să vă stric seara.

Nu mi-am putut controla hohotul ce îmi gâlgăia în gât.

— Ah, da! Pentru că vă preocupă așa de mult faptul că deranjați fără justificare viețile oamenilor. Ce naivă sunt că am uitat! Faptul că ați arestat un om nevinovat și că îi distrugeți reputația e de-a dreptul obișnuit. De ce să nu distrugeți și seara nepoatei sale?!

Am zâmbit mieșos.

— Așa puteți adăuga în repertoriul dumneavoastră agresarea tinerelor și a tinerilor. Poate, am spus în timp ce îmi așezam un deget pe buze, prefăcându-mă că meditez, ar trebui să loviți cu piciorul un copil. Să vă ajut să alegeți unul?

O umbră de durere i-a traversat chipul, aproape făcându-mă să-mi regret spusele. Apoi mi-am amintit că el era persoana responsabilă pentru faptul că unchiul meu era ținut într-un ospiciu precum Bedlam, că i se refuzau vizite, și orice urmă de scuză mi s-a topit pe limbă. Mi-am ridicat bărbia, străduindu-mă să rămân impasibilă.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Nathaniel jucându-se cu manșetele cămășii. Era din ce în ce mai supărat, iar acesta era un lucru la care țineam. Seara lui nu trebuia distrusă din cauza intrusului. Nathaniel m-a privit întrebător. Am dat din cap, hotărâtă să termin odată.

— După tine, surioară!

Nathaniel s-a ridicat, apoi m-a ajutat. Mi-am adunat fustele în pumni, m-am îndreptat spre culoar, fără să mă mai uit dacă Blackburn ne urma. De îndată ce am intrat în sala principală, Blackburn m-a prins de cot, ducându-ne pe Nathaniel și pe mine spre o zonă mai mică, ce servea drept menajerie, separată de restul încăperii prin panouri frumos pictate.

Când ne-am depărtat de mulțime, m-am eliberat din strânsoarea lui, apoi mi-am încrucișat brațele la piept.

— Sunt capabilă să mă mișc și singură, comisare!

Sprâncenele lui s-au ridicat ușor. Nu îmi păsa că eram răutăcioasă. Nu-mi păsa ce credea el despre mine și cu siguranță nu-mi păsa că încerca să-și ascundă un zâmbet chiar în acea clipă. M-am încruntat iar, rugându-mă la toți sfinții să-l trăsnească pentru că era atât de enervant. Blackburn a tușit în pumn, apoi a aruncat o privire la ciudățeniile din jurul nostru, nefăcând decât să mă enerveze și mai tare.

— Plănuiești să ne spunei de ce ne-ai întrerupt atât de grosolan? Sau ar trebui să fac pe mironosița și să dau din gene în fața celui care mi-a arestat unchiul și a facilitat viciul tatălui meu? Dacă e așa, mi-e teamă că va trebui să așteptați până ce veți deveni oale și ulcele.

Am zâmbit.

— Sau cel puțin până pieriți, iar mie îmi va reveni datoria de a vă diseca trupul, în căutarea inimii.

— Audrey Rose, te rog! a șoptit Nathaniel, uitându-se îngrozit la mine. Nu o supăra și mai mult pe persoana responsabilă pentru arestul unchiului și păstrarea secretului tatei.

— Este în regulă!

Blackburn a dat din cap spre Nathaniel.

— Are tot dreptul să fie supărată.

Blackburn a privit în jur, asigurându-se că eram singuri, apoi a tras aer adânc în piept. Un presentiment neplăcut îmi dădea târcoale.

— Nu!

Am clătinat din cap, implorându-l să-și păstreze cuvintele otrăvite.

— Nu vreau să aud nimic din ce aveți de spus! Am și așa destule pe cap.

— Audrey Rose!

Nathaniel a întins mâna spre mine.

— Nu trebuie...

— Nu trebuie să știu nimic, i-am tăiat vorba. Nu în seara asta.

Mă purtam copilărește și știam că Blackburn nu ar fi bătut atâta cale doar ca să plece fără să-și livreze mesajul. Și totuși speram să mă scutească de durere.

Ochii lui s-au umplut de compasiune, ceea ce era un sentiment și mai supărător decât mila lui.

— Mi s-a părut corect să vă avertizez, domnișoară Wadsworth! a zis el. Nu au mai avut loc crime de când unchiul dumneavoastră se află la ospiciu. Unii oameni vor neapărat să fie găsit vinovat. Vor să se încheie tot dezastrul ăsta.

Mi-a urmărit reacția îndeaproape, însă eu eram paralizată, incapabilă să răspund. Mă simțeam ca și cum îmi ieșisem din trup și priveam conversația desfășurându-se.

Blackburn și-a coborât privirea.

— S-a propus să fie executat prin spânzurare, mai exact pe 30 septembrie.

— Dar nu mai sunt decât cinci zile până atunci! a zis Nathaniel, scoțându-mă din amorțeală. Cum ar putea să țină un proces și o execuție într-un asemenea timp scurt?

— Nu pare deloc legal, am zis, căutând susținere pe chipul fratelui meu.

— Nici nu este.

Blackburn a inspirat iar adânc.

— Fratele dumneavoastră are dreptate. Va avea loc un proces, dar nu va fi deloc drept. Vă vor găsi unchiul vinovat și-l vor spânzura înainte să se usuce cerneala de pe ordinul de execuție. Publicul cere răzbunare, membrii Parlamentului au făcut declarații... unchiul dumneavoastră este ținta perfectă, a zis Blackburn și a început să enumere infracțiunile unchiului Jonathan. Se afla în posesia unor mecanisme murdare de sânge pe care le-am găsit lângă trupuri. Cineva care seamănă cu el a fost văzut cu ultima victimă. Nu are niciun alibi pentru momentele la care s-au petrecut crimele. Și mai rău de atât, are abilitatea de a extrage organe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, asta e tot?

Am fluturat o mână prin aer.

— Și eu am aceleași abilități. Poate că eu sunt ucigașa.

Am început să mă plimb cu pumnii încheștați. Mă simțeam ca un animal sălbatic, forțat să danseze pentru amuzamentul oamenilor, și uram asta. Poate că aveam să eliberez toți babuinii, caii și zebrele din circ înainte să plec. Și pe Jumbo, dacă tot mă apucam. Nimeni și nimic nu merita să sufere atât din cauza altora.

M-am întors la Blackburn.

— Nu puteți opri nebunia asta? Nu pot fi spânzurați oameni nevinovați! E o nedreptate! Nu se poate să fie acesta sfârșitul.

Blackburn și-a vârat însă mâinile în buzunare, evitându-mi privirea, ca și cum s-ar fi molipsit de cine știe ce boală oribilă doar uitându-se la mine. Poate că era adevărat. Ura mi se scurgea uleioasă prin tot trupul.

— Tocmai ce au încheiat investigația în legătura cu fosta noastră servitoare, am zis, în mare pare pentru Nathaniel. Trebuie să fie o cale să oprim... blestemăția asta a sistemului nostru de guvernământ. Vor trebui, cel puțin, să finalizeze investigația cazului domnișoarei Annie Chapman. N-ar trebui să ne dea ceva timp în plus?

Nathaniel și-a mușcat buza. Părea nesigur.

— Încă studiez complexitățile legii. O să mă consult, desigur, cu mentorul meu.

M-am uitat la el, ca și cum l-aș fi putut obliga să rezolve totul. Fratele meu a ridicat mâinile.

— Îl sun acum. O să văd dacă pot afla ceva. Încearcă să nu-ți faci griji, surioară! Jur că voi face tot ce pot să-l salvez pe unchiul! Mă crezi?

Am dat din cap. Era tot ce puteam face, dar fratele meu a părut destul de mulțumit. Și-a îndreptat atenția spre comisar și i-a spus pe un ton glacial:

— Îmi vei conduce sora acasă? Presupun că o vei escorta cum se cuvine, mai ales după ce ne-ai dat o asemenea veste.

Era inutil să-i explic lui Nathaniel că-mi puteam închiria o trăsură până acasă sau să le caut pe mătușa Amelia și pe Liza, așa că mi-am ținut gura cât timp a făcut planuri cu Blackburn.

După plecarea fratelui meu, comisarul și-a înălțat capul, o mișcare ce arăta o nouă dimensiune a lui, despre care nu știam că există.

— Domnișoară Wadsworth, ați spus că domnișoara Mary Ann Nichols a fost servitoarea dumneavoastră?

Chipul lui Blackburn radia. Nu aveam încredere în el sau în noua lui stare de spirit, așa că mi-am strâns buzele. Ultimul lucru de care aveam nevoie acum era să dau Scotland Yard-ului încă un motiv de a-și întoarce degetul acuzator în direcția familiei mele.

Deloc descurajat, Blackburn s-a apropiat, umplând spațiul cu prezența lui enormă și forțându-mă să îi întâlnesc privirea iscoditoare. Mi-am înghițit nodul de teamă din gât. Persoana lui avea ceva periculos, deși sentimentul meu se putea datora faptului că omul acela ținea în mâinile lui viața unchiului Jonathan.

— Vă dați seama că s-ar putea să fiu singura persoană din Londra, în afară de familia dumneavoastră, căreia îi pasă de viața unchiului Jonathan. Nu mă veți ajuta să rezolv acest caz? a întrebat Blackburn. Domnișoară Wadsworth, mă bazez să-mi veniți în ajutor cu eliberarea unchiului dumneavoastră și prinderea ucigașului.

Comisarul și-a trecut o mână prin părul blond, răvășindu-și şuvițele rebele. Voiam să-mi ajut unchiul mai mult decât orice pe lume, doar că voiam să o fac pe cont propriu, fără să o mai implic pe persoana care-l arestase, deși era destul de flatant că Blackburn îmi respecta inteligența și investigația mea amatori-cească suficient de mult cât să mă ia în seamă.

Când a văzut că tot nu scoteam o vorbă, m-a prins de cot, învârtindu-mă.

— Dacă nu vreți să-mi veniți în ajutor, haide să vizităm o persoană pe care sigur veți vrea să o ajutați.

— Dacă nu-mi dați drumul în clipa asta, am zis printre dinți, o să fiu obligată să aplic asupra bărbăției dumneavoastră o teribilă tactică de luptă pe care am învățat-o de la fratele meu.

Smucindu-mă, am realizat prea târziu că deja îmi dăduse drumul, pentru că zâmbea. Am pufnit, trăgându-mi complet brațul. Amenințările nu erau amuzante. Mi-am imaginat că nu ar mai fi rânjit dacă chiar aş fi pus în aplicare tehnica de apărare și mi-am dorit să o fi făcut.

— Unde mă duceți?

— La Bedlam, domnișoară Wadsworth!

ȘAPTESPREZECE

INIMA BESTIEI

*Bethlem Royal Hospital,
Londra
25 septembrie 1888*

Zvonurile că Bedlam era bântuit de monștri erau adevărate.

Sau cel puțin păreau a fi verosimile pe când traversam iute coridoarele reci din piatră. Îmi țineam fustele din mătase cât mai aproape de corp posibil, în timp ce treceam pe lângă celele criminalilor și ale dementilor.

Brațele lor se întindeau ca niște crengi, căutând lucruri de care să se prindă. Sau poate căutau o modalitate de a ieși din iadul umed. Blackburn nu m-a susținut și nu mi-a oferit brațul, având încredere că m-aș fi putut apăra și singură în locul acela înspăimântător.

Strigătele sufletelor chinuite se auzeau pretutindeni, însă noi am continuat să mergem. Duhoarea trupurilor nespălate și a oalelor de noapte ce necesitau să fie golite de urgență mi-a făcut stomacul să se întoarcă pe dos. Cu cât mă afundam mai mult în ospiciu, cu atât aerul devenea mai imputit. În cele din urmă mi-a fost teamă de cât avea să se înrăutățească situația.

— Pe aici, a zis Blackburn, conducându-mă pe un alt coridor mohorât.

Mintea mea era răvășită de gânduri pe care nu le puteam controla, unul dintre cele mai terifiante fiind acela că nu știam

cum aveam să-mi explic ieșirea dacă Nathaniel ajungea acasă înaintea mea.

— E puțin mai încolo, a spus Blackburn, privind peste umăr.

Pașii lui bocăneau pe podea ca și cum un clopot uriaș ar fi bătut ora într-o noapte de altfel tăcută.

— Criminalii sunt ținuti în inima bestiei.

— Cât de încântător!

Fiorii se străduiau să-și descătușeze furia demonică asupra brațelor și a spatelui meu. Nu-mi plăcea să mă gândesc la acel loc ca la un organism viu, în pieptul căruia ar fi putut bate o inimă. De obicei, inimile ascundeau compasiune în adâncul lor, iar locul acela își pierduse de mult acea calitate. Singura hrană ce-l mai ținea în viață erau vaietele celor condamnați. Nu știam cum putea Blackburn să frecventeze asemenea loc fără să i se păteze sufletul.

Prizonierii gemeau singuri, vorbind în limbi inventate și tipând ca animalele din menajerie. Nu eram sigură cum rezista unchiul meu, însă era un om cu un caracter tare. Dacă exista o persoană capabilă să se întoarcă din Bedlam mai puternică decât intrase, atunci aceea era unchiul Jonathan. Probabil găsisse o metodă de a studia diferitele tipuri de mușgai ce creșteau pe zidurile și podeaua umede.

Gândul ăsta m-a făcut să zâmbesc în fața fricii. Exact asta ar fi făcut unchiul într-o asemenea situație. Ar fi transformat-o într-un mare experiment ca să-și treacă timpul, fără să-și dea seama că se afla acolo împotriva voinței sale. Probabil că aveam nevoie să-l ademenesc afară îndată ce ar fi fost posibil. Ar fi zis: „Arestat? Ești sigură? Poate că mi-aș mai putea petrece aici o zi, două, ca să-mi verific descoperirile”. Apoi i-aș fi spus că nu era o idee bună și ar fi făcut o criză de nervi. Pentru el, nu mai conta nimic altceva când era fascinat de un experiment.

Pășeam cât puteam de repede, dar tot zăream cu coada ochiului oameni cu mințile pierdute ce se plimbau în cuștile lor, la fel de sălbatici ca niște pantere. Oamenii ăștia erau diferiți de cei nebuni. În privirile lor fixe se citea un soi de calcul rece. Nu voiam să mă gândesc la ce mi-ar fi putut face dacă ar fi scăpat și am mărit pasul până ce aproape că m-am împiedicat de călcâiele lui Blackburn.

Am încercat să mă concentrez la alte lucruri, ca să-mi țin mintea ocupată. Eram mulțumită că Nathaniel plecase să discute cu avocații înainte să pornim în această excursie. Speram că găsise deja o modalitate de a revoca arestul unchiului. Avea să depună toată energia în studiul detaliilor legii și nici prin gând nu li trecea să se oprească până ce nu reușea.

În cele din urmă, ne-am oprit în fața unei celule ce nu avea decât câteva bare ruginite implantate în piatră solidă, aproape de vârf. Presupuneam că era spațiu suficient pentru a trece tăvi cu mâncare și apă. Blackburn a scos de la centură inelul cu chei pe care i-l dăduse un paznic la intrare și mi-a făcut semn să rămân în urmă. Era un prostănac dacă avea impresia că m-aș fi putut afla în altă parte decât acolo în momentul în care descuia ușa. Muream de nerăbdare să-mi văd unchiul.

Comisarul Blackburn a dat din cap ca și cum mi-ar fi ghicit răspunsul.

— Cum doriți!

Ușa celulei s-a deschis, ca un gest batjocoritor de bun venit, scârțâind și gemând atât de tare, că ar fi putut trezi și-un mort. Blackburn s-a dat înapoi, permițându-mi să trec prima pragul. Ce gentleman!

Un miros oribil care se ridica din umbre mi-a făcut pielea de găină pe brațe. Reprimându-mi un tremur de panică, am înaintat în vâgăuna omului de știință, întâmpinată de

chicotele nebunești ale celui ce-și pierduse de curând mințile și înghețând pe loc când am văzut priveliștea.

— Ce naiba...

Abia dacă puteam recunoaște făptura în care se preschimbase unchiul meu.

Ghemuit în colțul celulei lui mici din piatră, unchiul se leșina înainte și înapoi în timp ce un hohot nepământesc i se revărsa de pe buzele crăpate. Lângă el se afla o carafă de apă, răsturnată, ce secase de mult timp.

— Ce i s-a întâmplat?

M-am prins de cea mai apropiată bară, încercând să-mi țin echilibrul în fața șocului. Cum de se degradase așa de repede? Nu era posibil să-și fi pierdut mințile în doar câteva săptămâni.

Ceva era nelalocul lui. Blackburn nu a spus nimic.

Când unchiul nu chicotea, mormăia ceva, prea încet ca să pot auzi. Cineva îi dăduse doar o cămașă subțire care era acum pătată cu galben și maro. Puțina mâncare ce i se oferise ajunsese în mare parte pe veșmântul lui.

— Nu pot înțelege cum poate fi tratată astfel o ființă omească, am șuierat. Este... este mai mult decât inacceptabil, domnule Blackburn!

Pesemne că însuși Satana stăpânea acel loc. Nu știam care, iadul sau Bedlam, era mai rău dacă îmi doream ca escrocii responsabili de asemenea cruzime să moară de mii de ori. Cei de aici erau oameni și meritau să fie tratați ca atare.

Am ridicat o pătură roasă de pe jos și am scuturat-o, lăsând praful să se rotească în lumina palidă ce se scurgea printre barele ușii. Celula se afla în așa-numita inimă a locului aceluia, însă înăuntru se simțea o răcoare pe care nu o sesizasem pe coridorul umed. M-am apropiat încet de unchiul Jonathan, nedorind să-l sperii, însă grozav de curioasă să știu ce tot șoptea neîntrerupt.

Cu cât mă apropiam, cu atât mirosul devenea mai pregnant. Mirosea ca și cum nu s-ar fi spălat în cele două săptămâni și folosise podeaua ca să se ușureze. M-am luptat cu senzația de greață. Mustața lui blondă era lungă și neîngrijită, unindu-se cu părul din barba crescută în ghemotoace rebele. Ochii îi erau ciudați. În afară de lucirea nebunească, în ei se citea teama.

După ce i-am trecut pătura peste umeri, am ingenunchat, uitându-mă la el mai de aproape. Atunci am văzut bolul cu lă-turi și consistența ciudată a substanței din el. Sângele îmi curgea rece precum Tamisa în timpul iernii, înghețând râurile și afluenții venelor mele în valuri grețoase. Dacă puteam, l-aș fi omorât pe cel responsabil de așa atrocitate. Aș fi măcelărit bestia așa de violent, încât criminalul din Whitechapel ar fi părut un măt inocent jucându-se cu un ghem de intestine îndată ce aveam să termin.

— A fost drogat.

L-am privit pe Blackburn cu atâta ură, ca și cum el ar fi fost personal implicat, ceea ce nu era totalmente greșit, din moment ce el îl arestase pe unchiul Jonathan.

Comisarul a traversat încet camera și s-a lăsat pe vine, lângă mine, evitându-mi privirea acuzatoare. Nu era ceva neîntâlnit ca așa-numiților nebuni să le fie administrate porțiuni care să le calmeze mințile, însă unchiul nu era nici nebun și nici nu avea nevoie de medicație.

— Doar Dumnezeu știe ce poate face praful ăsta, am zis. Nu puteți măcar să-l protejați cât se află aici? La ce sunteți bun sau excelați pur și simplu la a fi îngrozitor?

Blackburn a roșit.

— Într-un loc ca ăsta, drogurile sunt adesea singura cale de a menține ordinea...

Vocea lui s-a stins pe când continuam să-l fulger cu privirea.

— Este de neiertat, domnișoară Wadsworth. Vă asigur că nu a fost din răutate. Majorității celor de aici le sunt administrate... seruri experimentale.

— Minunat! Mă simt *mult* mai bine.

Mi-am tras o panglică din păr, apoi am rupt o bucată din tivul fustei și am luat puțin din așa-zisa mâncare în legăturica mea din material înainte să o închid la gură. Voiam să o duc în laboratorul unchiului și să verific dacă nu cumva conținea toxine letale sau otrăvitoare. Nu aveam încredere în nimeni. Putea fi o substanță inofensivă pe care-o primea „majoritatea” sau putea fi ceva mai rău.

Oricine administra așa ceva unui om sănătos era prea rău și prea întinat ca să fie de încredere. Blackburn făcea parte din această categorie. Sprijinindu-mă pe călcăie, m-am uitat la chipul unchiului meu.

— Unchiule Jonathan, sunt eu, Audrey Rose. Mă auzi?

Unchiul era treaz, dar ar fi putut la fel de bine să doarmă cu ochii deschiși.

Nu mă vedea nici pe mine, nici pe altcineva din cameră, ci doar imaginile pe care mintea lui i le perinda prin fața ochilor. Mi-am trecut mâna prin fața chipului său, însă el nici nu a clipit. Buzele i s-au mișcat ușor și am auzit doar ce repetase încă de când intrasem în celulă. Își spunea numele întreg, Jonathan Nathaniel Wadsworth, ca și cum acesta ar fi fost răspunsul la toate misterele universului. Nimic util.

L-am zgâlțâit ușor, ignorând valul de dezamăgire ce mă copleșea.

— Te rog, unchiule! Te rog, uită-te la mine! Spune ceva! Orice!

M-am oprit, așteptând un semn că mă auzise, însă el doar continua să-și spună numele și să chicotească, legănându-se violent înainte și înapoi.

Ochii mei îl implorau să mă privească, să răspundă, dar nimic nu a izbutit să întrerupă transa în care se afla. Lacrimi de frustrare mi-au inundat ochii. Cum îndrăzneau să-i facă una ca asta unchiului meu? Curajosului și genialului meu unchi. L-am prins de umeri, zgâlțâindu-l mai tare, fără să-mi pese cât de stupid arătam în ochii lui Blackburn. Eram o creatură oribilă. Eram egoistă și speriată și nu-mi păsa cine știa asta.

Aveam nevoie de unchiul meu. Aveam nevoie de ajutorul lui ca să-l eliberez, ca să oprim nebunul din a continua crimele care sigur aveau să urmeze.

— Trezește-te! Trebuie să lupți!

Un geamăt mi s-a frânt în gât și am continuat să-l zgâlțâi până i-au clănțănit dinții. Nu-l puteam pierde și pe el. Nu după ce moartea mi-o răpise pe mama, iar laudanumul și jalea mi-l luaseră pe tata. Aveam nevoie de cineva lângă mine.

— Nu pot reuși fără tine! *Te rog!*

Blackburn s-a apropiat încet de mine, trăgându-mi delicat mâinile.

— Să mergem! O să aduc un doctor să îngrijească de el. Nu mai putem face nimic în seara asta. De îndată ce drogul îi va ieși din organism, va putea vorbi cu noi.

— Ah, da? am întrebat, ștergându-mi fața cu dosul palmei. Cum putem fi siguri că doctorul dumneavoastră nu e același care a administrat această... cruzime?

— Vă cer scuze, domnișoară Wadsworth. Sunt destul de sigur că este doar o procedură de rutină, a zis el. Fiți convinsă de asta, mă voi asigura ca toată lumea să știe că va exista o pedeapsă aspră dacă unchiul dumneavoastră mai este drogat.

Tonul lui și expresia ce-i înăsprea trăsăturile erau destul de amenințătoare ca să mă facă să-l cred. Satisfăcută, atât cât era posibil, l-am lăsat pe Blackburn să mă scoată din celulă, dar nu

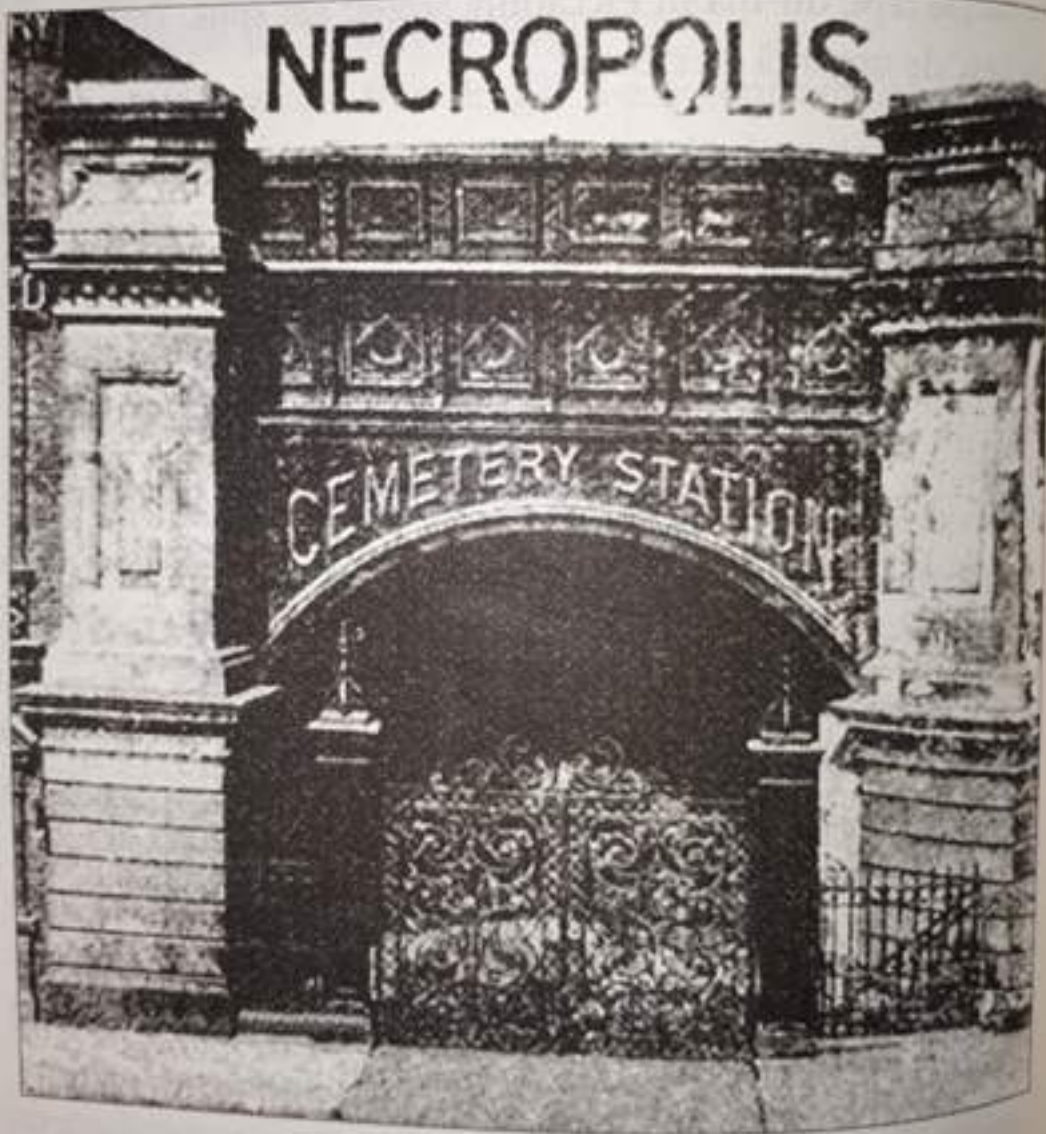
înainte de a-l săruta pe unchiul pe creștet. Lacrimile mi se us-
caseră când i-am șoptit:

— Jur pe viața mea că voi îndrepta lucrurile sau voi muri
încercând!

De îndată ce am urcat în trăsură, Blackburn a dat vizitiu-
lui adresa mea din Belgrave Square. Mă săturasem de bărbați
care-mi spuneau încotro să mă îndrept, așa că am bătut în pe-
retele trăsurii, sperându-i pe vizitiu și pe comisar. Nu-mi păsa
ce voia Nathaniel, ce avea să spună mătușa Amelia sau ce cre-
dea Blackburn despre mine.

— De fapt, du-mă în Piccadilly Street! am spus. Trebuie să
vorbesc de urgență cu cineva!

NECROPOLIS

Calea ferată Necropolis, din Londra, secolul al XIX-lea.

OPTSPREZECE

CALEA FERATĂ NECROPOLIS

*Apartamentul lui Thomas Cresswell,
Piccadilly Street
25 septembrie 1888*

Mă aflu la jumătate de stradă distanță, ascunzându-mă, când Thomas a deschis ușa apartamentului său, apoi s-a uitat în jur, arătând așa de aranjat, de parcă ar fi fost nouă dimineața, nu aproape zece noaptea.

Mă întrebam dacă l-aș fi putut surprinde vreodată neingrijit sau obosit. Poate că părul lui era în permanență lipit pe o parte a capului, fără prea mult efort. Fratele meu trebuia să ia lecții.

L-am privit tăcută, făcându-mi curaj să îl întâmpin, însă ceva din interiorul meu mi-a șoptit să rămân ascunsă. Aproape că mă așteptam să-l văd venind spre mine, dar nu el nu m-a observat, stând pe jumătate în umbră, la doar câțiva metri mai departe.

Mințisem și-i spuseseam lui Blackburn că Thomas locuia la două străzi mai încolo, apoi îmi croisem cale în liniște spre adresa corectă. Nu eram sigură ce căutam acolo așa de târziu în noapte și încercam să-mi liniștesc gândurile. Temeri stupide îmi dădeau târcoale. Dacă fetele de la ceai se înșelau, iar Thomas locuia cu familia lui? Oamenii ar fi fost scandalizați de prezența mea solitară la acea oră.

Nu era ca și cum Thomas mi-ar fi dat adresa lui. O găsisem în unul dintre carnetele unchiului și mă gândeam să mă

duc pur și simplu acasă. Acum ezitam, pentru că Thomas se purta... suspect.

Mi-am ținut respirația, sigură fiind că Thomas mă văzuse cumva sau dedusese că aveam să sosesc, însă atenția lui nu s-a îndreptat nicio clipă spre locul în care mă aflu. Și-a răsucit gulerul paltonului în sus, apoi a pornit pe strada luminată cu lămpi pe gaz. Pășea mutește.

— Unde te duci? am șoptit.

Ceața plutea în pâlcuri aburinde, ascunzând totul de la pământ în sus. L-am pierdut rapid. Degete reci mi-au alunecat pe șira spinării, făcând să mi se ridice părul pe ceafă. Deși cartierul era unul aglomerat în timpul zilei, nu voiam să rămân singură pe stradă, în timp ce toți ceilalți se adăposteau pe timpul nopții.

Adunându-mi fustele, m-am grăbit să-l urmăresc pe Thomas, având grijă să rămân în umbrele dintre lămpi.

Un minut mai târziu l-am prins din urmă în apropierea capătului străzii. Se opri și se uita într-o parte și-n cealaltă. Inima îmi bubuia în piept și m-am rugat ca Thomas să nu se întoarcă. Ascunzându-mă repede în ceață, am lăsat pereții ei de gheață să mă învăluie.

Thomas și-a înălțat capul, dar a continuat să pășească pe strada următoare, reluându-și plimbarea tăcută, dar iute. Am expirat, am numărat până la trei, apoi l-am urmat, pășind cu mai multă grijă.

Am traversat străzi pustii, întâlnind doar o trăsură trasă de cai, ce se întorcea din parc. În urma ei a rămas miros de balegă și m-am străduit să nu strănut, ca să nu mă dau de gol.

Thomas nu se mai oprea. Picioarele lui lungi îl purtau cu pași mari spre Westminster Bridge Road și Tamisa. În depărtare puteam să văd arcada din piatră a gării Necropolis din Londra.

Aceasta fusese construită cu treizeci de ani în urmă, pentru a contribui la transportarea morților din Londra spre Surrey.

unde se afla cimitirul Brookwood. Boli precum scarlatina și alte infecții contagioase făcuseră să fie nevoie de mai multe morminte, iar distanța față de oraș înlesnea oprirea contaminării celor vii.

O altă adiere ca de gheață mi-a răvășit părul în timp ce ne apropiam de apă. Nu uitasem că Thomas menționase fluviul ca fiind unul dintre locurile în care ucigașul își înfăptuise una dintre crimele lui odioase. Atunci de ce se strecura el în exact același loc, atât de târziu în noapte? Înainte să apuc să mă gândesc prea mult la asta, o altă siluetă a ieșit de pe un drum înfundat, de acces, pe care căruțele duceau morții spre calea ferată Necropolis.

Nu mă deranjau atât cadavrele, cât mă temeam de ființele vii ce încă respirau și se ascundeau într-un asemenea loc. Aveam oribila bănuială că nu asistam la o întâlnire secretă a Cavalerilor din Whitechapel. Strecurându-mă pe o alee alăturată clădirii, mi-am întins gâtul, sperând să-i văd mai bine pe Thomas și pe partenerul său necunoscut.

Nu am reușit să aud nimic din ce își spuneau, însă nici nu era nevoie ca să-mi dau seama de esența discuției. Un oarecare nu și-ar fi pierdut pur și simplu vremea în fața unui loc în care sute de morți erau duși pe calea ferată spre cimitirul Brookwood, mai ales când acea persoană studia corpul omenesc și avea nevoie de mai mulți subiecți decât avea voluntari. Ca și cum mi-ar fi auzit gândurile, Thomas s-a întors brusc în direcția mea și aproape că m-am prăbușit la pământ.

Am închis ochii și mi-am imaginat un zid ce se ridica în jurul meu, ascunzându-mă de Thomas, dacă s-ar fi întâmplat să cerceteze aleea. Am ascultat cu atenție, însă nu am auzit vreun pas. În cele din urmă, m-am întors la colț. Thomas se uita acum în direcția opusă, profund adâncit în discuție.

Gara Necropolis avea o aură morbidă, chiar și cu poarta decorată, din fier forjat, și zidăria sculptată ce se străduiau să aducă un strop de pace celor care-și luau adio de la morți.

Au trecut minute în șir, apoi cele două siluete au dispărut pe drumul de acces. La naiba! Am pășit pe loc în colțul meu, nehotărâtă dacă să o iau la goană după ei, știind că nu era niciun loc în care să mă ascund odată ce aveam să mă aflu în pasajul subteran.

Dacă așteptam, aș fi putut sta acolo până la zori. Habar n-aveam dacă Thomas voia să călătorească spre cimitir sau dacă voia să viziteze doar una dintre camerele mortuare. Vizitasem clădirea în vreo două rânduri. O dată când luasem un corp pentru unchiul, în acea vară, și o dată când murise mama. Abia dacă îmi aminteam cum arăta ea, însă știam pe dinafară toate detaliile încăperii în care se odihnise, înainte să plece pe ultimul ei drum cu trenul, spre cimitir. Nu putusem să merg cu Nathaniel și cu tata la mormântul ei în acea dimineață oribilă. La ordinele tatei, domnule Thornley mă condusesese acasă, ținându-mă în siguranță între brațele lui, ascunzându-mă de cruzimea lumii.

Am privit în beznă, dorindu-mi ca Thomas să apară și să-mi distragă atenția de la amintiri, apoi am oftat.

— Of, bine! O să vin eu la tine, atunci!

O frunză a foșnit în spatele meu. Sângele mi s-a învârtos de parcă m-ar fi înțepat mii de ace de cusut. M-am întors pe călcăie, gata să o iau la goană spre casă, apoi m-am lovit de zidul clădirii, cu mâna la inimă.

— Doamne! M-ai speriat de moarte!

Thomas se sprijinea de zidul de lângă mine, apropiindu-se mult prea mult ca să fie un gest decent. Nu am îndrăznit să mă mișc. Abia îmi aduceam aminte cum să respir când fața lui se afla la câțiva centimetri de ai mei. Thomas bătea cu degetele

în patră, nedezipindu-și ochii de ai mei și răsucindu-și buzele în sus.

— Păi și tu m-ai speriat, Wadsworth! S-ar părea că suntem chiți. Ceva din șocul inițial trecuse, însă limba și mușchii mei păreau incapabili de vreo mișcare. Felul în care se strecurase în noapte, ca un hoț, era tulburător.

Voiam să țip la el, să strig cât de greșit era să se furișeze pe lângă cineva, dar nu am putut decât să-l privesc, găfăind. Mă simțeam cumva încântată de privirea lui ce mă țintuia prin întuneric.

Scârțâitul unei căruțe ce ducea o încărcătură grea a destrămat tăcerea apăsătoare, iar Thomas a privit în urma ei pe alee. De îndată ce copitele cailor au bocănit mai departe pe pietre, s-a întors iar spre mine.

— Speram să te ții de amenințările că mă vei urmări.

Privirea lui a plutit o clipă asupra veșmintelor mele.

— Coafura pare că a avut un efect benefic asupra creierului tău. Frumusețe și utilitate!

Am mijit ochii, reținând pentru mai încolo faptul că îmi făcuse un compliment.

— Cum ai știut că sunt aici?

Un zâmbet diabolic i-a apărut în colțul gurii.

— Spune-mi ceva, Wadsworth! De ce te fățâiai în fotoliul tău din salon, deși mătușa Amelia era la etaj?

Thomas s-a apropiat, trecându-și cu atenție un deget peste obrazul meu.

— Și totuși mă urmărești în puterea nopții, fără a beneficia de intervenția unui însoțitor dacă aș încerca să-ți fur un sărut?

Thomas și a pironit privirea asupra buzelor mele, iar eu m-am temut că respirația avea să-mi rupă corsetul. Într-un fel sau altul, arăta exact pe atât de înfricoșător pe cât mă simțeam. Atenția i s-a îndreptat rapid la chipul meu, ca să-mi surprindă

reacția. Voia, cu siguranță, să mă sărute. Eram sigură. Nu puteam să-mi neg nici dorința și nici inima mea trădătoare.

— Familia ta nu te-a învățat să nu te strecorei afară noaptea, singură? a întrebat el. În beznă viețuiesc lucruri periculoase.

Pe dată, inima mea a bubuit dintr-un cu totul alt motiv.

Thomas s-a aplecat, prinzându-mi delicat obrajii în palme înainte să-mi revin în simțiri și să-i îndepărtez mâinile. Dacă voia să mă sărute, atunci n-avea decât să găsească un loc mai romantic decât o alee din fața stației pentru transportul cadavrelor.

— Ce faci aici?

Cu mare efort, Thomas și-a desprins privirea de la a mea și a pășit înapoi.

— Încerc să fac rost de un cadavru pentru propriul laborator. Ce altceva să fac, să-mi găsesc o fată drăguță, numai bună de curtat în Necropolis?

Am clipit.

— Serios? Furi cadavre și recunoști fără nicio jenă?

— Cine a zis că le fur?

Thomas m-a privit de parcă eram nebună.

— Cadavru ăsta nu a fost revendicat. Am permisiunea să studiez trupuri nerevendicate și să le aduc înapoi.

Mi-am încrucișat brațele.

— Și de aceea te strecorei în toiul nopții?

Thomas și-a îndreptat bărbia spre căruța ce se retrăgea.

— Sunt aici când se termină tura lui Oliver, a râs Thomas de expresia mea încurcată. Sincer, imaginația ta e fascinantă. Wadsworth! Te pomenești că data viitoare mă acuzi de crime.

I-am observat privirea căzându-i pe buzele mele și mi le-am ținut ca răspuns.

— Nu am mai auzit niciodată de o asemenea înțelegere.

— Deși e destul de palpitant să mă adăpostesc cu tine pe o alee întunecată și părăsită, certându-ne din cauza unor fapte evidente, a zis el, am altceva mai bun de făcut.

S-a oprit însă, analizându-mi expresia rănită.

— Permite-mi să mă corectez. *Avem* altceva mai bun de făcut. Cu toate astea, dacă preferi, putem rămâne aici. Îmi place să zăbovesc cu tine în locuri întunecate.

Nu mi-am putut stăpâni un surâs. Thomas era dracul gol.

— Acum, vii cu mine? Țsta-i proaspăt.

Thomas și-a frecat palmele, abia abținându-și încântarea morbidă. Dacă aș fi fost o fată cuminte, m-aș fi dus acasă și m-aș fi prefăcut că nu aveam nicio idee despre ce făcea Thomas. Mă suiam în pat și luam micul dejun cu mătușa și vara mea. Discutam despre circ și plănuiam următorul ceai în timp ce coseam tivuri și șervete pentru viitorii noștri soți. Dar eu nu eram ca mătușa sau ca vara mea. Nu eram rea, ci doar curioasă.

Voiam să studiez trupul la fel de mult ca Thomas, chiar dacă faptul de a diseca niște corpuri omenești și de a merge acasă cu un băiat mă condamna la o moarte oribilă în fața societății.

O jumătate de oră mai târziu ne aflam în fața apartamentului său, plătind omului care adusese cadavrul. Acesta m-a privit chiorâș în timp ce băga banii în pungă. Ochii lui erau ca două găuri negre, lipsite de emoții omenești. Am încercat din răspuțeri, dar nu am reușit să-mi înfrânez tremurul. Thomas mi-a făcut semn să intru, apoi a închis ușa. Nu eram sigură la ce mă așteptasem, dar în niciun caz la un salon simplu și o scară ce ducea la un apartament aflat la etaj.

— E primitor, am zis.

Pe o masă mică se afla o farfurie cu biscuiți ce miroseau ca și cum ar fi fost proaspăt copti și așezați acolo cu puțin timp în urmă.

Thomas a arătat spre mâncare.

— Servește-te! Doamna Harvey poate fi destul de nesuferită dacă dulciurile ei se strică peste noapte.

Nu-mi era foame, dar nu voiam să o jignesc pe această femeie misterioasă care-i făcea biscuiți și pe care o ținea ascunsă cine știe pe unde.

Am ajuns la ușa ce ducea spre apartamentul lui, iar Thomas a ezitat puțin înainte să o deschidă. Înăuntru, hârtii și cartele erau împrăștiate în vrafuri aruncate aiurea, înalte de un metru. Pe etajerele din jurul camerei se aflau animale împăiate și instrumente risipite la întâmplare. În aer se simțea un miros înțepător de substanțe de laborator. În colțul opus era o masă portabilă, cu un cadavru proaspăt.

Pentru o clipă am rămas fără cuvinte. Nu din cauza cadavrului, ci din cauza camerei în sine. Felul în care Thomas reușea să găsească ceva acolo era un alt mister pe care trebuia să-l deslușesc. Mă obișnuisem să mă aștept la orice din partea lui, dar priveliștea a reușit să mă șocheze un pic. El era atât de ordonat și îngrijit, iar încăperea sa... nu era deloc astfel.

— Unde sunt părinții tăi? am întrebat, observând fotografia unei fete brunete pe unul dintre rafturi.

Am simțit o gheară în piept. Oare Thomas era promis altelei? Familia lui avea un renume bun, iar o logodnă timpurie nu era un fapt nemaiîntâlnit. Nu am zăbovit prea mult asupra gândului și am arătat spre fotografie.

— Chiar e frumoasă.

S-a întors cu spatele spre mine și s-a îndreptat spre fotografie.

— E frumoasă, a răspuns el, ridicând fotografia. Incântătoare! Ochii ăia și trăsăturile perfect proporționate. Provine dintr-o familie superbă.

Thomas a oftat fermecat.

— O iubesc din toată inima.

Thomas era îndrăgostit. Minunat! Le doream o viață de nefericire, presărată de copii cu maniere groaznice. Mi-am înghițit enervarea și am afișat un zâmbet.

— Vă doresc toată fericirea din lume!

Thomas și-a întors brusc capul spre mine.

— Cum? Tu...

Mi-a studiat unghiul maxilarului și indiferența forțată de pe chip.

Escrocul avea tupeul să râdă.

— E adorabilă pentru că e sora mea, Audrey Rose! Mă refer la genele superioare pe care le împărțim. Inima mea îți aparține.

Am clipit.

— Ai o soră?

— Presupun că nu ai venit aici ca să-mi pui întrebări despre viața mea personală sau să-mi povestești despre spectacolul de circ la care ai fost azi cu fratele tău.

Thomas m-a privit zâmbindu-mi larg.

— Și spre dezamăgirea mea nu ai venit nici pentru o întâlnire clandestină de amor.

— De unde ai știut despre spectacolul de...

Thomas și-a înălțat capul, analizându-mi îmbrăcămintea.

— Poate că ai vrea să-mi spui totuși ce ai aflat la ospiciu.

— De unde știi că am fost la ospiciu? l-am încolțit.

— Rumegușul prins în faldurile fustelor tale nu e de la Olympia. Nu există multe locuri în Londra în care o fată să intre în contact cu aceste materiale. Nu mi te pot imagina pierzându-ți timpul într-o tâmplărie, într-un local de cea mai joasă speță sau într-o morgă la ora asta târzie, așa că ce mai rămâne? a întrebat el, fără să aștepte vreun răspuns, în timp ce enumera locurile pe degete. Laboratoare, azile de săraci și ospicii. Restrângând și mai mult lista, am observat urme de rugină

pe palmele tale. Cu siguranță că ai intrat în contact cu niște bare ruginite. Apoi mai e și fusta ta ruptă și micul pachetel pe care l-ai ascuns.

Thomas a ridicat o sprânceană.

— Nu te sfii să fii impresionată. Și eu aș fi.

— Oh, termină odată!

— În fine, nu mi-a luat mult să ajung la concluzia că ai fost la ospiciu și că ai venit aici să discutăm despre ce ai aflat, a spus el. O altă concluzie logică, din moment ce presupun că ți-ai vizitat unchiul.

— Lăudărosule, am exclamat, frecându-mi subtil palmele de fustă și aducându-mi aminte că mă ținusem de bare.

Nu-mi dădusem seama că mâinile mele era pătate în urma unei atingeri atât de scurte. Am avut nevoie de toată energia ca să nu-mi dau ochii peste cap când am văzut expresia încrezută de pe chipul lui.

L-am aplaudat lent.

— Bine jucat, Thomas! Ți-ai dat seama de ceea ce era evident. Bravo ție! Acum, trebuie să ne dăm seama cu ce a fost drogat unchiul. Dacă este vorba despre substanța standard, folosită la ospiciu, sau ceva mai sinistru.

— Ce vrei să spui? a întrebat el. Cum se purta?

L-am pus la curent cu întâmplările serii în timp ce am scos săculețul improvizat și i-am arătat conținutul.

— Parcă era pierdut într-un soi de transă.

Thomas m-a privit în timp ce a mănjit substanța pe o hârtie de turnesol.

— Pipeta se află în sertarul de sus, sub un vraf de hârtii, în stânga.

I-am urmat instrucțiunile și am găsit ușor instrumentul. Am pus o picătură de lichid pe hârtie și am văzut-o făcându-se albastră.

— Este cu siguranță un fel de opioid.

— Probabil că i-l administrează într-o formă aproape pură, a zis el, pășind prin fața biroului. Dacă vor să înainteze așa de repede cu procesul, atunci e nevoie ca unchiul tău să arate cât se poate de nebun. Majoritatea substanțelor de felul acesta cauzează halucinații, ceea ce explică starea lui. Din păcate, lucrul ăsta nu este deloc nemaiîntâlnit. S-ar putea să fie o procedură standard, înaintea procesului.

S-a oprit doar ca să se uite la mine.

— Ești sigură că Blackburn este de încredere? Ce știi despre el?

Îl cunoșteam pe polițist doar în urma unor întâlniri neplăcute și nu eram sigură de nimic.

— Cred că e vinovat de încurcătura în care se află unchiul. Și cred că încearcă să se revanșeze pentru că l-a arestat, implicându-mă pe mine în caz.

— Faptul că se simte vinovat nu e un motiv suficient pentru care ar trebui să ai încredere în el. Ba chiar mai mult, mă face să mă încred în el și mai puțin.

Thomas a mijit ochii, pășind spre mine.

— De ce se arată așa de interesat de familia ta? Dacă nu ai fi atât de fermecată de el, ai fi mai sceptică privind motivele lui. Se pot ascunde multe sub zâmbetul lui de băiețandru.

— Nu sunt fermecată de *nimeni*.

— Am fost de acord că nu ne vom minți unul pe celălalt, a spus el repede, apoi s-a întors de la mine înainte să-i citesc expresia de pe chip. Cineva e nerăbdător să-l vadă pe unchiul tău în ștreang pentru crimele acelea, Audrey Rose! Hai să presupunem ce e mai rău despre Blackburn. Toată lumea este suspectă până ce se poate demonstra contrariul.

— Ar trebui să vă suspectez și pe dumneavoastră, domnule Cresswell?

Thomas s-a oprit în fața mea. De pe fața lui dispăruse orice urmă de amuzament.

— Da. Ți-ar prinde bine să fii atentă mereu. Chiar și în ceea ce îi privește pe cei mai apropiați ție.

Și eu care credeam că *sunt* alarmistă. Thomas s-a îndreptat spre un dulăpior, trăgând dinăuntru două șorțuri.

Am împins la o parte setul de chimie, gândindu-mă la lucruri necurate.

— Dacă mai are loc o crimă între momentul de față și cea de-a treia, atunci vor fi nevoiți să-i dea drumul, nu-i așa?

Am tras de o ață din corsetul meu, fără să ridic privirea.

— Adică, sigur că nu l-ar judeca pentru aceste crime dacă o alta ar avea loc în timp ce el e la ospiciu.

Atenția lui Thomas a zăbovit asupra mea.

— Sugerezi să înscenăm o crimă, Wadsworth? Plănuiești să omori pe cineva sau ar trebui să mă ocup eu de asta?

— Nu fi ridicol! Spun doar că există posibilitatea să apară un alt trup. Nu pot să cred că criminalul se va opri pur și simplu și va dispărea tăcut în noapte. Ai spus-o chiar tu!

Thomas a rămas pe gânduri câteva clipe.

— Așa cred. Dar dacă ar fi să punem rămasăg pe teoria asta, atunci e la fel de posibil să inventez o mașină de zbor pe aburi înainte să se termine săptămâna.

— Încerci măcar să construiești o mașină zburătoare?

— Deloc, a zis el, zâmbind poznaș în timp ce a apucat un scalpel de pe masa de examen și mi l-a întins, împreună cu șorțul.

— Ai spus chiar tu, totul e posibil.

Thomas a dat din cap spre cadavru.

— Hai să ne apucăm de treabă! Trebuie să ducem trupul înapoi până în zori și aș vrea să scot mai întâi vezica biliară.

Fără să ezit, am despicat pielea, câștigând un fluierat apreciativ din partea lui Thomas.

NOUĂSPREZECE

DRAGĂ ȘEFULE

*Agencia Centrală de Știri,
Londra
27 septembrie 1888*

Sunetul mașinilor de scris țâcănind în ritmul a sute de degete ne-a întâmpinat pe mine și pe Thomas în timp ce-l urmăam pe comisarul Blackburn în aglomerata agenție de știri. Majoritatea informațiilor lor erau „minciuni senzaționaliste și calomnii pentru care cineva era pe punctul de a fi tras la răspundere”, conform fratelui meu. Eram de acord.

Blackburn mă găsisese închisă în laborator, cercetând detaliile crimelor și dovezile folosite împotriva unchiului Jonathan și insistase să văd cu ochii mei ultima grozăvie.

Polițistul nu era foarte încântat să fim însoțiți de Thomas, dar îl convinsesem că priceperea lui ne-ar fi fost de mare ajutor. Thomas se pricepea să găsească orice detaliu ignorat, iar unchiul tocmai de asta avea nevoie. Blackburn cedase în cele din urmă.

Liza mă ajutase să inventez scuze pentru a ieși din casă. Îi spusese mamei ei că aveam nevoie disperată să facem cumpărături. Mătușa Amelia fusese încântată că aveam „activități potrivite pentru o fată” și ne trimisese în oraș, fredonând de una singură. Bănuiam că vara mea fusese dispusă să mă ajute pentru că astfel avea timp să iasă în parc cu băiatul pe care pusese recent ochii. Indiferent de motivele ei, mă simțeam

recunoscătoare pentru gestul făcut și aveam să-i duc dorul când se întorceau la țară.

Neliniștea mi se zvârcolea în brațe și în picioare. Blackburn nu era un om guraliv, așa că nu mi-a adresat niciun cuvânt în trăsură. Tot ce știam era că intervenise ceva, iar asta putea ridica îndoieli cu privire la vina unchiului sau să-i petreacă ștreangul în jurul gâtului pentru totdeauna.

Poate că Thomas nu avea încredere în Blackburn, dar eu eram destul de disperată ca să primesc orice ajutor mi se oferea, chiar dacă asta însemna să-l urmez pe cel care îl aruncase pe unchiul meu în adâncurile iadului.

Am trecut pe lângă câteva birouri cu reporteri ce scriau și discutau aprins despre știrile zilei. În atmosferă se simțea un soi de bâzâit, întocmai electricității din becurile lui Edison.

La capătul încăperii mici era un birou în care se afla un bărbat corpulent așezat la o masă încă și mai mare. Omul purta ochelari și părea crispat. Plăcuța de pe ușă informa vizitatorii că el era redactorul-șef. În ființa lui era ceva mohorât ce-l însoțea fiecare mișcare și acțiune; un soi de dovadă a prea multor lucruri urâte la care asistase.

Omul și-a îndreptat atenția spre fiecare dintre noi, încercând să își dea seama de motivele sau de personalitățile noastre, înainte de a se opri la comisarul Blackburn, apoi a băut o țigară cu degetele lui durdulii și ne-a făcut semn să intrăm și să luăm loc. Gesturile lui erau iuți și agitate.

Am privit tutunul aprins, portocaliu, transformându-se în cenușă pe când intram. Un nor gros de fum s-a ridicat deasupra capetelor noastre, ca și cum n-ar fi vrut să piardă ceea ce aveam să aflăm.

Nu am găsit în mine energia necesară de a fi enervată din cauza fumului dăunător. Eram prea tulburată din cauza veștii care avea să-l exonereze sau să-l condamne pe unchiul meu.

Thomas însă părea gata să sară peste masă și să soarbă ultimele guri de tutun în plămâni.

Cu mâinile tremurânde, redactorul a arătat spre un serviciu de ceai aflat pe un bufet de lângă perete.

— Vă rog să vă serviți dacă doriți o gustare înainte de a începe.

Blackburn m-a privit întrebător, iar eu am clătinat ușor din cap. Nu voiam să rămân acolo mai mult decât era necesar. Locul acela era copleșitor, iar bărbatul îmi stârnea o stare de neliniște.

— Nu, mulțumim, domnule Doyle, a zis el. Dacă nu vă deranjează, aș dori să văd scrisoarea despre care mi-ați pomenit mai devreme.

— Ceea ce urmează să vedeți e tulburător, ne-a avertizat domnul Doyle, uitându-se în special la mine. Mai ales pentru o tânără domnișoară.

Am zâmbit, aplecându-mă peste birou și vorbind pe cel mai dulceag ton cu putință.

— În timpul liber, despic cadavre. Două dintre ele au fost victimele Măcelarului. Mirosul din cameră ar fi putut pune la pământ un om, dar eu mi-am ajutat unchiul în timpul autopsiilor, cu mâinile în sângele închegat.

M-am așezat la loc pe fotoliu, a cărui piele roasă a scârțâit dezaprobat.

— Orice ați avea să ne arătați, vă asigur că nu va fi prea mult pentru mine.

Domnul Doyle a pălit, apoi a dat scurt din cap, foșnind hârtiile din fața lui. Era greu de spus dacă era mai deranjat de activitățile mele atât de puțin feminine sau de faptul că-i răspunsesem pe un ton așa de gingaș. În orice caz, mă simțeam mulțumită că îl pusesem într-o postură jenantă.

Thomas a pufnit, apoi a ridicat mâinile ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze când domnul Doyle l-a fulgerat cu privirea. Renunțând la aerul lui de impasibilitate, Blackburn arăta la fel de tânăr ca Thomas și nu reușea decât puțin mai bine să-și ascundă amuzamentul.

Am cercetat această versiune a lui Blackburn. Thomas avu-
sesse dreptate, era ceva dezarmant la trăsăturile lui. Cu o singură
privire timidă, comisarul era capabil să-ți câștige încrederea.

Domnul Doyle și-a dres glasul.

— Prea bine, atunci!

Omul a deschis primul sertar al biroului, a scos scrisoarea
și ne-a înmănat-o nouă, celor trei vizitatori, așezați în fotolii.
Bărbatul părea nerăbdător să scape odată de noi. Aproape că
aveam de gând să-l informez că sentimentul era reciproc.

— A sosit în această dimineață.

Thomas a înhățat scrisoarea înaintea mea sau a lui
Blackburn și a început să citească cu glas tare.

— „Dragă șefule, tot aud că poliția m-ar fi prins dar nu o
sămi vină încă de hac.”

Thomas a deschis gura, gata, fără îndoială, să spună ceva în
stilul său, așa că m-am folosit de ocazie și i-am smuls scrisoa-
rea din mâini, ca să o citesc singură.

Gramatica era îngrozitoare.

Am citit iute scrisul tremurător și ciudat. Pielea mă fur-
nica tot mai tare cu fiecare propoziție pe care îmi pica privi-
rea. Cerneala era roșie ca sângele, menită să-l bage în sperieți
pe destinatar, ca și cum mesajul nu ar fi fost suficient de
înfricoșător. Din câte știam, ar fi putut la fel de bine să fie
chiar sânge. Nu mă mai surprindea nimic când venea vorba
de nebunul acesta.

Dragă seful,

Tot auz că poliția m-ar fi prins dar nu o sămi vină încă de hac. Am râs de cât fac pe deșteptii și zic că ar fi pe drumul cel bun. Gluma aia cu Măcelarul a fost tare bună. Mi sa pus pata pe târfe și nu o să mă opresc până ce nu le despic până ce chiar voi fi legat. Ce ispravă am făcut ultima dată! Nu iam lăsat timp să spună nici păs. Cum o să mă mai prindă acum. Îmi place ce fac și vreau să încep iar. @ să auziți în curând de mine și de joculețele mele. Am păstrat din chestia roșie într-o sticlă de bere de ghimbir de la ultima ispravă ca să scriu cu ea, dar s-a făcut gros ca lipiciul și nu pot săl folosesc. Sper să fie de ajuns cerneala roșie. Haha. Data viitoare o săi tai urechile domnișoarei și am să le trimit poliției doar ca să mă amuz. Păstrează scrisoarea asta până ce mai fac nifică treabă, apoi dă-le-o direct. Cuțitul meu e așa de frumos și ascuțit că vreau să mă apuc imediat de treabă dacă am ocazia. Baftă. Cu stimă,

Jack Spintecătorul
Nu vă luați după numele dat de mine

P.S. Nu mia trecut prin cap să pun scrisoarea în poștă înainte sămi șterg cerneala roșie de pe degete blestemăție. Tot nu am reușit. Acum zic că aș fi doctor. haha

Lăsând scrisoarea din mâini, gândurile mi s-au amestecat într-un vârtej de speranță și de disperare. Deși nu exista nicio garanție că mesajul va fi suficient ca să-l salveze pe unchiul meu, nu avea cum să nu-i fie de ajutor.

Thomas și Blackburn au citit pe rând scrisoarea, apoi s-au relaxat iar în scaunele lor. Nimeni nu a zis nimic o vreme îndelungată, până ce Thomas a spart liniștea:

— Ce glumă despre Măcelar? Nu-mi amintesc ca poliția să fie spus ceva amuzant. Doar dacă nu cumva știe ceva ce noi nu știm.

Jurnalistul și Thomas s-au întors spre Blackburn, așteptând răspunsul lui, dar comisarul nu a făcut decât să ofteze, trecându-și o mână peste chipul obosit.

Chipeș sau nu, comisarul nu părea să fi dormit prea bine de când îl văzusem ultima dată.

— Nu am nici cea mai mică idee la ce referă autorul acestei scrisori. Poate că vorbește de titlurile articolelor din ziare în care e numit Măcelarul.

Mi-am dres glasul și m-am uitat la domnul Doyle.

— Autorul a cerut să nu arătați scrisoarea pentru câteva zile. De ce i-ați telefonat domnului comisar Blackburn?

Domnul Doyle și-a întors pe dată privirea obosită spre mine.

— Chiar dacă scrisoarea se dovedește a fi un fals, trimisă de un cetățean ticnit, cred că ar fi fost greșit să o țin pentru mine.

Redactorul a înghițit o gură de ceai, apoi a scos o sticlută din buzunarul hainei și a băut fără urmă de rușine.

— Momentan nu este dată spre tipărire, dar am vrut să am cugetul împăcat în caz că își va îndeplini amenințările.

Un sentiment ciudat mi s-a agățat brusc de suflet. În afară de gestul aparent pocăit al jurnalistului se mai întâmpla ceva dubios. Ceva nelalocul lui, pe care, pentru moment, nu-l puteam identifica. Apoi am înțeles; Thomas Cresswell era neobișnuit de tăcut. Acela ar fi fost de regulă momentul în care ar fi avut mult de spus sau de comentat.

Thomas a dus scrisoarea la nas și a mirosit-o. Nu aveam nici cea mai mică idee despre cum era capabil să deducă ceva doar mirosind-o, dar știam destul de bine că nu era imposibil. Acest cuvânt nu i se aplica lui Thomas sub nicio formă.

— Presupun că scrisoarea a fost livrată într-un plic, a zis el, fără a se obosi să-și ridice ochii. Trebuie să-l văd imediat!

Domnul Doyle i-a aruncat o privire lui Blackburn, sperând să intervină spunând că nu era necesar, însă comisarul a făcut un gest nerăbdător cu mâna.

— L-ai auzit pe tânăr, Doyle! Dă-i orice dovadă cere!

Redactorul a făcut cum i s-a cerut, deși deplin nemulțumit. Doyle nu părea genul de om care să asculte de nevoile unui copilandru.

Având în vedere că nici Blackburn nu era cu mult mai în vârstă decât fratele meu, eram sigură că domnul Doyle se întreba sincer de ce implicase poliția în această chestiune.

Thomas a studiat de două ori fiecare unghi al plicului, apoi mi l-a dat, cu o expresie perfect calmă.

— Wadsworth, ți se pare cumva cunoscut?

Am luat plicul și l-am citit în gând. Pe el nu era înscrisă adresa expeditorului, iar singurul lucru notat de-a curmezișul cu aceeași cerneală tulburătoare cu care era redactată și scrisoarea era: „Șeful. Biroul central de știri. Londra”. Ideea că aş mai fi văzut obiectul acela undeva era absurdă. Apoi un gând m-a lovit cu putere. Oare Thomas credea că *eu* compusesem scrisoarea, sperând să-l pot ajuta pe unchiul meu? Atunci, asta credea el despre mine? Că eram o fată răsfățată ce hălăduia pe străzile Londrei, făcând doar ce-i plăcea fără a ține cont de ni-meni? Oare calitatea mea de fiică de lord era un motiv pentru a face abuz de privilegii?

I-am împins plicul.

— Mi-e teamă că nu, *Cresswell*! Nu l-am mai văzut în viața mea.

Dacă mă așteptasem la vreun soi de răspuns din partea lui Thomas având în vedere că-i folosisem numele de familie, am

fost profund dezamăgită. Nici măcar nu a clipit cu genele lui lungi. A rămas cu privirea la mine încă o clipă, apoi a dat din cap.

— Bine, atunci! E greșeala mea, Audrey Rose!

— Greșeală?

Domnul Blackburn s-a uitat când la unul, când la celălalt, încruntându-se.

— Dacă e să dau crezare zvonurilor, când s-a mai pomenit ca protejatul doctorului Jonathan Wadsworth să greșească?

— S-ar părea că există un început pentru toate, domnule comisar, a replicat Thomas glacial, îndepărtându-și în sfârșit atenția de la mine. Deși, cu experiența dumneavoastră în acest domeniu, mă aștept să înțelegeți. Spuneți-mi, cum este să...

Mi-am așezat mâna pe brațul său și m-am abținut cu greu să nu chicotesc nestăpânit, atrăgând priviri ciudate din partea tuturor bărbaților din încăpere. A tuturor, cu excepția lui Thomas, care și-a fixat privirea asupra mâinii care încă-l atingea.

Ce prostănac! Oare trebuia să-l salvez mereu de el însuși? Blackburn era enervant și nu puteam avea încredere în el, dar se dovedise a ne fi util măcar de data asta. Nu aveam chef ca Thomas să-l transforme în dușmanul nostru, mai ales din moment ce era posibil ca viața unchiului să depindă de el. Am ridicat mâna.

— Vă cer scuze! Thomas are un simț răutăcios al umorului. Nu-i așa, domnule Cresswell?

Thomas a rămas cu ochii pironiți la mine pentru o clipă, apoi a oftat lung, iritat.

— Recunosc că e adevărat. Deși este o observație rezultată în urma unei deducții proaste, ca întotdeauna, domnișoară Wadsworth. Din păcate, talentul unchiului dumneavoastră v-a ocolit cu desăvârșire. Cel puțin aveți un zâmbet atractiv. Nu e mult, dar va compensa, cu siguranță, lipsa inteligenței. Ei bine,

s-a corectat el, mutându-și privirea spre Blackburn, va compensa pentru cineva la fel de plictisitor.

A strâns din dinți.

— Deși s-ar putea să fie adevărat, ar trebui să plecăm. Trebuie să verificăm experimentul acela în laborator. Ți amintești?

— De fapt, te înșeli din nou, draga mea.

Eram atât de furioasă, că aș fi putut striga în gura mare cele mai rele obscenități pe care le auzisem la docuri. Ne striga strategia de evadare, iar eu nu eram, cu siguranță, „draga” lui.

Tocmai când credeam că toate speranțele noastre erau duse, Thomas și-a verificat ceasul.

— Ar fi trebuit să plecăm exact acum trei minute și douăzeci și trei de secunde. Dacă nu fugim în clipa asta, experimentul nostru va fi distrus. Ar fi bine dacă am chema o trăsură.

Thomas s-a întors spre redactor și spre comisar.

— Întâlnirea asta a fost la fel de plăcută ca o zi din Postul Mare, domnii mei.

Până să-și dea ei seama că replica lui Thomas fusese, de fapt, o insultă, noi traversaserăm deja redacția aglomerată și ieșiserăm în stradă, în răcoarea după-amiezii. Ne-am văzut de drum înaintând în tăcere. În cele din urmă, de îndată ce ne-am depărtat suficient cât să nu fim văzuți de Blackburn, ne-am oprit.

— Spune-mi, te rog, ce-a vrut să însemne întrebarea aia? am vrut să știu, înfuriindu-mă iar.

Nu-mi venea să cred că Thomas mă credea atât de josnică. Ce se alesese de promisiunea noastră de a ne spune mereu adevărul?

— Nu insinuam că ai avea vreo legătură cu scrisoarea, Wadsworth! a zis el. Serios, trebuie să-ți stăpânești blestemele alea de emoții. N-o să facă decât să ne împiedice investigația.

Nu avem chef să port această conversație acum. Poate că Thomas era capabil să se comporte ca o mașină în timpul anchetelor noastre îngrozitoare, dar sângele și oasele mele nu erau făcute din gheață și din piatră.

— Atunci ce insinuai, mai exact?

— Cineva care s-a parfumat cu Hasu-no-Hana acum două nopți s-a aflat în apropierea scrisorii.

Am închis ochii.

— Doar nu vorbești serios, Thomas! Asta e marea ta descoperire? Crezi că poți identifica criminalul după parfum? De unde știi că nu e parfumul vreunui funcționar de la poștă?

Mi-am aruncat mâinile în aer.

— Poate că poștașul a ținut biletul lângă altul scris de iubitul secret al cuiva. Poate că acea persoană și-a parfumat plicul cu aroma preferată a iubitei. Ai luat vreodată asta în considerare, domnule Atotștiutor?

— Tu purtai același parfum acum două nopți, a replicat el ușor, uitându-se în pământ, fără nicio urmă de aroganță. În noaptea în care ai fost la ospiciu, apoi m-ai urmărit până la Necropolis. Am simțit parfumul când ne aflam pe alee. Am mers la mai multe magazine ca să găsesc exact aceeași aromă...

Thomas și-a privit mâinile.

— Am vrut să-ți cumpăr parfumul.

Aș fi fost mai puțin șocată dacă m-ar fi pălmuit. Asta credea despre mine singurul meu prieten adevărat, că eram un monstru ce aștepta să fie descătușat. Poate că Thomas avea dreptate. Nu-mi venea nici să plâng, nici să-l implor să-mi dea crezare. Nici măcar nu mă simțeam flatată de faptul că voise să-mi cumpere un cadou. Tot ce voiam era să omor pe cineva. Mai precis, *pe el*.

— Deci *sugerezi* că am avut ceva de-a face cu asta! aproape că am țipat, îndepărtându-mă înainte de mă întoarce iar spre el.

Thomas încă nu ridicase privirea.

— Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să crezi lucruri atât de grave despre mine? Este cel mai popular parfum din Londra! Și ca să știi, atât mătușa, cât și vara mea purtau în seara aia același parfum. Vrei să spui că una dintre ele a scris scrisoarea?

— Crezi că mătușa ta ar încerca să-l protejeze pe doctorul Wadsworth? Sau poate reputația familiei tale?

Thomas a inspirat adânc.

— Este foarte credincioasă, nu-i așa?

— Nu pot...

Am clătinat din cap.

— E absurd!

Terminasem cu el.

Dacă Thomas credea că eu, mătușa sau vara mea trimisese-răm scrisoarea, atunci așa să fie.

Un gând nou și nerușinat m-a făcut să zâmbesc; Jack Spintecătorul îmi făcuse un favor. Oricare ar fi fost motivul din spatele scrisorii lui, adusese o undă de speranță pentru unchiul meu. Acum cel puțin avea o șansă să lupte.

— Știi ce? Și tu ai fost cu mine în noaptea aia, Thomas! Poate că parfumul meu magic ți-a impregnat lucrurile. Nu aș fi surprinsă dacă aș afla că tu singur ai scris scrisoarea aia blestemată.

M-am întors pe călcâie cu avânt și am oprit o trăsură, lăsându-l pe Thomas singur cu acuzațiile și privirile lui neîncrezătoare, neștiind ce oroare avea să se petreacă în următoarele nopții.

Mitre Square, circa 1925.

DOUĂZECI

O CRIMĂ DUBLĂ

Mitre Square

Londra

30 septembrie 1888

O mulțime furioasă de bărbați și femei s-a năpustit asupra baricadelor polițienești, preschimbându-și ura într-o mânie ucigătoare.

Mi-am tras șalul mai aproape, acoperindu-mi chipul ca să mă protejiez de aerul rece al dimineții, dar și de oamenii din apropiere. Nu voiam să fiu recunoscută; familia mea avea și așa destule necazuri.

Tata sosise acasă cu o noapte în urmă, după aproape o lună petrecută departe de iubitul său laudanum și nu voiam să ajungă la urechile lui că mă furișasem afară și că alergasem încoace cât de repede putusem.

Speram să nu-i pun la încercare paranoia cel puțin până la eliberarea unchiului meu. Ca să nu mai zic că nu voiam să-l fac să grăbească căsătoria mea dacă aveam să mă dovedesc a fi o povară prea mare. Probabil că tata alesese deja pentru mine un tânăr potrivit și decent ce locuia departe de străzile Londrei. Uram ideea de a fi izolată într-o cușcă poleită la țară, dar nu-mi învinovăteam tatăl pentru că încerca să mă protejeze. Oricât de eronate i-ar fi fost încercările.

Am privit la clădirile din jur: monștri înalți din cărămidă, reci și nemișcați. Literele uriașe ale clădirii Kearly & Tonge priveau mute haosul de dedesubt. Dacă acele litere ar fi putut depune mărturie despre secretele la care fuseseră martore noaptea trecută! Am încercat să înregistrez orice detaliu puteam, în același fel în care ar fi făcut-o Thomas sau unchiul dacă s-ar fi aflat acolo. Nu mai vorbisem cu Thomas de două zile, resimțind încă acut înțepătura acuzațiilor lui.

Mitre Square era locul perfect pentru săvârșirea unei crime. Clădirile formau un soi de curte uriașă, ținând la distanță privirile curioase de pe străzile principale. Iar din ce spuneau oamenii strânși acolo, era un loc încă și mai bun pentru o crimă dublă.

Jack Spintecătorul revenise în forță după aproape o lună de acalmie. Nu făcuse amenințări goale în scrisoarea intitulată „Dragă șefule”. Jack promisese un act de o violență nemaiîntâlnită și exact asta făcuse.

Câțiva bărbați aflați în fruntea gloatei cereau răzbunare, incitându-i pe oamenii din jurul lor să fiarbă cu o furie explozivă. O femeie de lângă mine a strigat:

— Nu e corect! Trebe' să-l prindem și să-l căsăpim! Să-l spânzurăm pe descreierat!

Am privit spre baricada făcută de polițiști. Printre picioarele lor abia puteam vedea un trup acoperit de un giulgiu albicios. În jurul capului, sângele se strânsese ca un mic lac. Un alt corp fusese descoperit câteva străduțe mai jos.

Era cel mai rău lucru la care mă puteam gândi, dar nu mai era nicio șansă ca Scotland Yard să-l execute acum pe unchiul meu, din moment ce două cadavre erau expuse în văzul tuturor londonezilor.

În mintea mea își făcea loc un sentiment întunecat ce trebuia smuls. Era a doua oară într-o săptămână când îi eram

recunoscătoare Spintecătorului. Propriile emoții mă scârbeau. Cum îndrăzneam să mă bucur de nenorocirea altuia? Asta nu mă făcea cu nimic mai bună decât ucigașul însuși. Totuși, speram ca această crimă să salveze măcar o viață, chiar dacă speranța mă transforma într-o ființă josnică.

Am simțit o bătaie puternică pe umăr și m-am răsucit pe călcâie, în timp ce fustele mi s-au învârtit în jurul trupului.

Comisarul Blackburn clătina din cap, iar părul lui blond sclipa în lumina soarelui.

— V-aș întreba ce părere aveți despre vreme, dar sunt sigur că doriți să abordăm alt subiect, domnișoară Wadsworth.

Blackburn a privit spre cadavru, ferindu-și ochii cu mâna.

— Se pare că băiatul nostru ne-a livrat alte două victime.

I-am urmărit privirea, dând din cap. Nu aveam cine știe ce de adăugat, așa că am rămas tăcută, ascultându-i pe oamenii din apropierea noastră speculând despre diabolicul Jack Spintecătorul, ucigașul de femei. Nu mi se părea însă deloc potrivit a-l numi pe Jack, „băiatul nostru”.

Prin trupul meu curgea ușor un sentiment de neliniște care nu avea nimic de-a face cu femeile moarte sau cu mulțimea speriată. Îl simțeam pe Blackburn studiindu-mă cu atenție, însă am încercat să mă concentrez la altceva.

Ceva din purtarea comisarului mă făcea să mă simt ca și cum aș fi fost cercetată pentru o crimă pe care nu-mi aminteam să o fi săvârșit.

— Din moment ce știu că e în zadar să vă cer să discutăm mai târziu, a continuat Blackburn, aș putea să vă invit să cercetăm acum locul crimei. În mod evident, unchiul dumneavoastră nu poate fi aici și nu există nimeni altcineva în a cărui evaluare să mă pot încrede. Asta dacă credeți că puteți face față.

Fără să reușesc să înțeleg prea bine invitația, am clipit către el. Nu eram decât ucenica unchiului meu, dar Blackburn părea

nerăbdător să-mi afle opinia, iar eu eram dispusă să las la o parte orice dubii în privința lui doar pentru a avea șansa să examinez trupurile. Am înghițit, privind în jur. Nimeni nu ne dădea atenție.

— Bineînțeles că le voi studia.

Blackburn m-a cercetat cu privirea. O undă de nesiguranță i-a făcut buzele să tresară.

— S-ar putea să vrei să vă pregătiți. Una e să vezi un trup pe o masă de disecție și alta e să-l vezi zăcând într-o baltă de sânge pe o alee.

Dacă Blackburn încerca să mă intimideze, atunci tehnica lui nu era foarte reușită. Nu știa că descoperisem deja un cadavru pe o alee și rezistasem cu brio. Eram mai mult decât nerăbdătoare să mă uit mai îndeaproape la locul unde avuseseră loc crimele, să înțeleg ce-i în mintea unui om care brutaliza femeii. Îmi imaginam că avea să fie unul dintre cele mai oribile lucruri pe care aveam să le văd, însă nu am lăsat frica să pună stăpânire pe mine.

Latura mea întunecată mai că a tresărit de fericire la gândul că voi vedea două cadavre de aproape, în starea în care ucigașul intenționase să fie găsite. Poate că aveam să descopăr un indiciu util.

Când mi-am ridicat bărbia, lăsând sfidarea să mi se citească pe chip, Blackburn a izbucnit în râs.

— Semănați mult cu mine.

Polițistul a zâmbit, mulțumit de reacția mea.

— Stați aproape și nu vorbiți! Poate că eu vreau să vă aflu părerea, însă nu toți bărbații nutresc același sentiment. Mai bine mă lăsați pe mine să iau cuvântul.

— Foarte bine.

Deși nu era o condiție de care să mă bucur, situația era una crudă, însă adevărată. Eram o tânără domnișoară, într-o lume

dominată de bărbați în vârstă. Aveam să-mi aleg înfruntările cu mare grijă.

Fără să mai scot vreun cuvânt, comisarul și cu mine ne-am făcut loc prin mulțime și ne-am oprit în fața rândului de polițiști. Am observat că femeile se dădeau ușor la o parte din calea lui Blackburn, măsurându-i apreciativ silueta în timp ce trecea.

Un bărbat voinic, cu barba roșcovană și sprâncene stufoase la fel de roșcate ne-a oprit.

— Nu trece nimeni! Sunt ordinele comisarului.

Blackburn și-a îndreptat și mai mult spatele, dând din cap ca și cum mai auzise această replică, apoi a spus pur și simplu:

— Am cunoștință de acest ordin, întrucât eu sunt acela care l-a sfătuit pe comisar să-l dea. Mulțumesc că vă respectați ordinele atât de strict...

Blackburn s-a aplecat, citind insigna omului.

— ... domnule polițist O'Bryan. Am adus cu mine un asistent particular, expert în medicina legală. Aș vrea să-i aflu părerea înainte de a muta trupurile.

Polițistul m-a privit cu dezgust. Mi-am afundat mâinile în fuste, strângând materialul până ce am fost sigură că aveam să-l rup. Oh, cum uram să tac în fața unei judecăți așa de oribile! Voiam să amintesc oricărui bărbat ce alimentase vreodată asemenea opinii josnice despre o femeie că și mamele lor erau, de fapt, femei. Nu am văzut niciodată vreun bărbat să se agite, să dea naștere copiilor lumii, apoi să pregătească cina și să vadă de casă. Majoritatea se chircesc pe vine când îi atacă chiar și cel mai inofensiv guturai.

Sub straturile de muselină și pielea mea bine parfumată aveam mai multă forță decât era în jumătate din bărbații Londrei. Mi-am silit gândurile să se concentreze la misiunea noastră, ca nu cumva emoțiile să mi se citească pe chip.

După o pauză lungă și jenantă, Blackburn și-a dres glasul. Polițistul și-a îndreptat iar atenția la superiorul său, înroșindu-se ușor.

— Sigur. Îmi pare rău, domnule! Doar că... nu ni s-a spus că veniți și...

— ...și nu e minunat că vă pot informa direct cu privire la planurile mele, l-a întrerupt Blackburn, evident nemulțumit de întârziere.

M-am întrebat, în trecere, dacă aceasta era o situație cu care se confrunta adesea din cauza vârstei sale.

— V-aș sugera să ne lăsați să trecem, dacă nu vreți să răspundeți mai târziu în fața mea, a zis el. Domnule, devin iritat. Fiecare moment prețios pe care-l pierd aici este un moment irosit în ceea ce privește acuratețea observațiilor făcute de cercetătorul meu.

Astfel, omul s-a dat la o parte. Orice gânduri aș fi avut legate de iritarea produsă de polițist au dispărut când am văzut piciorul palid ce ieșea de sub cel mai apropiat giulgiu.

Mi-aș fi dorit să fiu dezgustată. În schimb, am descoperit că mă simțeam oribil de fascinată, dorind să ridic cearșaful și să mă uit mai de aproape. Blackburn a făcut semn oamenilor ce păzeau trupul, iar aceștia s-au împrăștiat rapid.

Blackburn s-a aplecat spre mine.

— Nu vă grăbiți! O să am grijă să nu vă deranjeze nimeni!

Am dat din cap, apoi am ingenuncheat lângă trup, ocolind cu grijă balta de sânge de lângă umeri și trăgând ușor cearșaful. Mi-am ținut respirația, am închis ochii și m-am rugat să nu dau drumul giulgiului ca un copil mic și mofturos.

Poate că nu eram chiar atât de pregătită pe cât îmi imaginasem.

Am ținut ochii închiși, respirând pe gură până ce ameteala s-a mai potolit. Nu ar fi dat bine să leșin în fața poliției din

Londra. Mai ales când ei credeau că sexul meu reprezenta un handicap.

Mi-am adunat puterile și m-am aplecat să examinez trupul.

Femeia era mărunță; am apreciat că avea aproximativ un metru și cincizeci de centimetri. Chipul ei era grav mutilat; sângele și tăieturile îi desfigurau gura și nasul. Stătea întinsă pe spate. Genunchiul drept era îndoit, iar piciorul stâng era întins. Poziția ei nu era cu mult diferită de cea în care fusese găsită domnișoara Annie Chapman. Pe antebraț avea un mic tatuaj albastru.

De sub trup se șteau bolțuri și roțițe mânjite de sânge. Nu aveam *nici cea mai vagă idee* de ce ar fi avut nevoie Jack de asemenea obiecte. Continuându-mi inspecția, m-am concentrat la acele lucruri pe care le puteam afla.

Întregul ei trunchi era despicat pe mijloc, cu o precizie chirurgicală, iar intestinele îi erau aruncate peste umeri. O parte din ele păreau chiar să fi fost tăiate și întinse intenționat între brațul ei stâng și trup. Era probabil un soi de mesaj.

Am căutat să-mi stăpânesc tulburarea. Trebuia să termin analiza. Trebuia să înțeleg ce era în mintea acestui descrier, să înțeleg ce-l determina să fie atât de violent pentru ca el să nu mai poate face nicicând așa ceva vreunei alte femei. Am inspirat adânc, trecând iar cu privirea peste cadavru, deși inima mea refuza să se lase liniștită.

La fel ca în cazul celorlalte victime, femeii îi fusese tăiat gâtul.

Spre deosebire de celelalte însă, o altă tăietură îi traversa urechea. Se părea că ucigașul încercase să taie o bucată din ea. O amintire aproape că m-a făcut să cad. L-am strigat, surescitată, pe Blackburn.

— Scrisoarea! am zis.

Gândurile mi s-au luat la întrecere cu pulsul pe când comisarul se apropia de mine.

— Autorul scrisorii este ucigașul! A zis că va tăia urechea... Uite!

Am arătat spre tăietură.

— A făcut exact ce a promis: „Data viitoare o să-i tai urechile domnișoarei și o să le trimit poliției doar ca să mă amuz”.

Atenția lui Blackburn a întârziat o clipă asupra cadavrului.

— Chiar dacă se dovedește că scrisoarea este autentică, nu avem cum să aflăm de unde a venit.

M-am proptit pe călcâie, rumegând diverse scenarii. M-am gândit la redactorul-șef al ziarului și m-a fulgerat o idee.

— Ei bine, ce-ar fi dacă i-ați cere domnului Doyle să tipărească o copie a scrisorii? Sunt sigură că cineva ar recunoaște scrisul. Și-n plus, a spus că ar face-o publică dacă s-ar dovedi a fi adevărată.

Comisarul Blackburn se bătea cu degetele pe picior, uitându-se atât de adânc în ochii mei, încât am avut impresia că încerca să înțeleagă un mesaj secret. Nu știam de ce ezita; era soluția perfectă. După vreun minut, comisarul a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Este o idee bună, domnișoară Wadsworth!

Blackburn a zâmbit și pe obraz i-a apărut o gropiță, apoi a arătat spre oroarea din fața mea.

— Și atunci, ce altceva ai mai putut desluși de aici?

— Păi...

M-am uitat la balta de sânge, știind că ea în sine avea de spus o poveste. M-am cufundat deplin în detaliile științifice. Sângele de pe partea stângă a gâtului părea să fi curs primul, din moment ce se închegase mai rapid decât cel de pe partea dreaptă. Nu era greu de dedus că gâtul femeii fusese tăiat înainte ca trupul victimei să fie despicat. M-am tras mai aproape, arătându-i lui Blackburn fiecare rană.

— Criminalul a început cu gâtul, apoi probabil că a tăiat-o sau a lovit-o peste gură. Mă gândesc că nu a fost de acord cu ceea ce avea ea de zis și a vrut să o pedepsească.

Am continuat cu următoarea rană.

— În timp ce victima se îneca cu sânge, criminalul a trântit-o pe jos, întinzându-i picioarele înainte să-i taie abdomenul. A scos intestinele pentru a avea probabil acces mai ușor la organele ei. Vedeți? Cavitatarea asta este prea goală. Așa arată un cadavru după ce unchiul scoate organele în timpul autopsiei. Nu-mi dau seama care organ lipsește, fără a-mi băga mâinile acolo. Dar cred că e vorba de uter și posibil chiar un rinichi sau fierea. Ce credeți?

Mi-am ridicat privirea, dar Blackburn nu mi-a răspuns. Trăsăturile lui frumoase păreau umbrite de o senzație de greață. Mi-am strâns buzele. Ce monstru trebuie să-i fi părut! Mătușa Amelia m-ar fi târât la biserică și ar fi spus o mie de rugăciuni dacă s-ar fi aflat acolo. Am văzut gâtul lui Blackburn mișcându-se în timp ce încerca să înghită.

Comisarul încerca să-și păstreze calmul, dar s-a înecat când o muscă a aterizat pe abdomenul expus al victimei. Am gonit intrusul și am privit musca așezându-se în apropierea feței în-sângerate. Polițiștii trebuiau să ridice trupul înainte ca muștele să înceapă să depună larve.

Blackburn a tușit, făcându-mă atentă.

M-am ridicat repede, întinzându-i o batistă, însă el a clătinat din cap, ținându-și un pumn la gură.

— Sunt bine, mulțumesc. Probabil că ceva ce am mâncat nu mi-a căzut bine. Sunt sigur că nu are nimic de-a face cu...

O mică părțică din mine voia să zâmbesc. Iată un tânăr care avusese parte, cu siguranță, de suficiente priveliști oribile și iată-mă pe mine, o fată slabă și neprihănită, oferindu-mă să-i fiu sprijin.

— O să iau câteva notițe, dacă nu vă deranjează, am zis. Apoi o să i le împărtășesc unchiului. Va fi eliberat acum, nu-i așa?

Blackburn s-a mișcat de pe un picior pe altul, privindu-mă în timp ce-mi scoteam un carnet mic dintr-un buzunar al fustelor și notam cât se poate de îngrijit.

Nu voiam să par prea entuziasmată sau plină de speranță, dar aveam nevoie să știu că unchiul va fi bine. Că va fi în siguranță și că ne puteam continua activitatea împreună cât de curând. Mi s-a părut că a trecut un an întreg până să primesc, în cele din urmă, un răspuns de la Blackburn.

— Mă îndoiesc că va fi trimis la judecată după această întâmplare. În mod neoficial, aş spune că va fi eliberat înainte de căderea nopții.

Blackburn a făcut o pauză.

— Poate că ați vrea să îmi țineți companie? Adică, după ce analizăm următorul cadavru.

L-am privit. Oare chiar îmi cerea o întâlnire în aceste circumstanțe? Cât de ciudat! Pesemne că gândurile mi se citiseră pe chip căci Blackburn s-a agitat, căutând o explicație.

— Adică, poate am putea să bem o ceașcă de ceai și să mâncăm biscuiți în timp ce discutăm despre detaliile privitoare la victime. Sunt sigur...

— Sunt sigur că nu va fi nevoie, William, a zis o voce cunoscută, pe un ton furios.

Toți mușchii din trupul meu au înghețat și chiar și inima și-a încetinit ritmul accelerat.

Tata.

Lordul Edmund Wadsworth era o apariție de o mie de ori mai înfricoșătoare decât trupul ce zăcea la picioarele mele. Expresia de pe chipul lui părea mai amenințătoare decât ar fi fost lama unui cuțit apăsată pe jugulara mea.

— Când am fost de acord să-mi curtezi fiica, nu am avut habar că a o implica într-o asemenea activitate... oribilă și masculină ți s-ar putea părea cuviincioasă. Am nevoie de cineva care să-i stăpânească încăpățănarea și să o protejeze, nu care să-i alimenteze curiozitatea periculoasă.

Șocul m-a lovit din plin. Aveam atât de multe întrebări! Cum de mă găsisese tata aici? Cum de știuse că ieșisem din casă? Însă cea mai urgentă a fost prima care mi-a ieșit din gură.

— Ce vrei să spui? I-ai permis să mă curteze...

M-am întors spre Blackburn înainte să termin fraza. Confuzia lăsase loc furiei pure.

— Tu ești acela care i-a cerut tatei permisiunea să mă vadă, întâlnindu-vă și complotând în secret?

Apoi un alt gând mi-a răsărit în mine, atât de evident, că aproape am început să râd.

— De aceea vrei să-l ajuți pe unchiul meu, nu pentru că e nevinovat, ci pentru că ești prefăcut!

— Audrey Rose, te rog! a dat el să spună, ridicând o mână. Nu am vrut niciodată...

— Greșesc cu ceva? am întrebat.

Blackburn și-a strâns buzele, aruncând o privire întrebătoare în direcția tatei. Era clar că nu avea să-mi răspundă fără acordul tatălui meu, lucru puțin probabil să se mai întâmple acum. Am strâns pumnii. Nu uram nimic mai tare decât să aflu că ignorasem indicii la vedere. Oare ce alte secrete îmi mai ascundeau?

Furia mea s-a topit repede când tata i-a făcut semn lui Blackburn să tacă. Apoi, a arătat cu degetul spre mine, părând să spună: „Vino imediat aici”. Avea să fie un miracol ceresc dacă tata mă mai lăsa să ies vreodată din casă.

Cum îndrăznise Blackburn să-mi ascundă un asemenea secret? I-am aruncat o altă privire furioasă comisarului înainte să mă îndrept ascultătoare spre tata.

Apoi, când credeam că surprizele luaseră sfârșit, fratele meu s-a strecurat spre noi, ignorând intenționat trupul ce zăcea la doar câțiva metri de pantofii lui lustruiți.

Nathaniel nu mi-a întâlnit privirea pe când se îndrepta spre tata. În mod evident el fusese cel care mă trădase acestui om excesiv de protector. Trădător nemernic! Bineînțeles că baricada poliției nu se adresa membrilor familiei mele. Mă întrebam pe cine mituiseră în schimbul dreptului de a încălca legile sau ordinele date.

— Acum, să părăsim scena asta grotescă și să te ducem acasă unde vei fi în siguranță!

Apucându-mă de braț, tata s-a înduplecat să pară mai puțin înfricoșător, acum că mă aflu sub controlul lui.

— Avem multe de discutat în seara asta, Audrey Rose! Nu te poți implica în treburi atât de periculoase. Îmi displace să fac asta, dar fapta ta nu poate rămâne nepedepsită. Consecințele sunt grele, iar unele sunt mai rele decât altele.

DOUĂZECI ȘI UNU

CRUNTUL ADEVĂR

*Reședința Wadsworth,
Belgrave Square
30 septembrie 1888*

Drumul spre casă, cu trăsura, a fost aproape la fel de oribil ca trupurile mutilate ale dublei crime.

Aș fi preferat să strâng intestine decât să mă sufoc în liniștea ce se lungea stânjenitoare între noi. Până să oprim în fața casei, eram deja gata să evadéz cumva din propria-mi piele, doar ca să scap de furia ce mi se scurgea prin toți porii. Eram mândră pe Blackburn pentru că îndrăznise să conspire cu tata și că nu avusese bunul-simț să mă pună la curent cu asta, însă cel mai mult îl disprețuiam pe fratele meu. Cum îndrăznise să mă trădeze, conducându-l pe tata acolo unde mă aflam? Trebuie să-și fi dat seama cât de mult aveam să-l supăr pe tata, știind că unica lui fiică se expusese la un pericol iminent.

East End nu abunda doar de „oameni indecenți”, dar colcăia și de boli ce se răspândeau cu repeziciune din cauza condițiilor deplorabile de viață. Ba mai mult, fusese de-a dreptul prostesc din partea lui Nathaniel să-l atragă pe tata într-o zonă plină de fumoare pentru opiu.

Toți bărbații din viața mea considerau că era necesar să mă încătușeze și li uram pentru asta. Toți, cu excepția lui Thomas.

El mă tenta să acționez și să gândesc de una singură. Înainte să alerg spre camera mea, tata m-a strigat:

— Aș vrea să-ți vorbesc, Audrey Rose!

Am închis ochii o clipă înainte de a mă întoarce. Nu voiam să fiu certată, să aud despre cât de fragilă era viața omenească sau cât de prostesc fusese să mă pun singură într-o situație periculoasă, însă nu vedeam nicio cale de scăpare. Când tata avea ceva spus, trebuia ascultat și cu asta, basta. M-am îndepărtat de scară și de libertatea pe care mi-o promitea, îndreptându-mă direct spre colțul de muștruluiială.

Mătușa Amelia și Liza ieșiseră să cumpere materiale pe care să le ia cu ele la țară. Vizita lor se apropia de final și aveau să plece la prima oră a dimineții. Eram mulțumită că nu se aflau de față la corecția ce avea să mi se aplice. Mătușa Amelia ar fi spus că ultimele două săptămâni nu contribuiseră cu nimic la salvarea sufletului sau a reputației mele. Ba ar fi sugerat chiar o cură cu aer de țară.

Sprijinit de peretele din hol, Nathaniel încă nu îndrăznea să-mi întâlnească privirea fulgerătoare, ceea ce m-a infuriat și mai tare. Ce trădător laș! Tata mi-a făcut semn să intru în camera de pictură și să iau loc.

Fără să am de ales, m-am conformat.

M-am așezat pe un scaun cât mai îndepărtat posibil de tata, în timp ce așteptam ca verdictul să fie dat, iar pedeapsa să fie rapid pusă în aplicare. Cu toate astea, tata nu părea să se grăbească. A cerut o tavă cu ceai și cu biscuiți și a început să-și studieze corespondența, așezat lângă șemineu. Dacă încerca astfel să-mi agraveze starea de neliniște, atunci tehnica lui funcționa de minune. Inima mi se lovea ca o nebună de coaste, implorând să fie eliberată cu fiecare scrisoare pe care o deschidea tata. Singurele sunete din cameră erau ale focului ce trosnea și

foșnetul hârtiilor. Mă îndoiam sincer că sângele meu ca gheața se putea auzi, însă în urechi îmi cânta o simfonie sinistră.

Am privit felul grijuliu în care tata ținea desfăcătorul de scrisori, în timp ce lama pătrundea plicurile înainte de a elibera colile dinăuntru cu câte o smucitură. De fiecare dată când îl puneam într-o situație delicată, tata se preschimba într-un străin. Unul înspăimântător și înspăimântat în același timp.

Așezându-mi mâinile în poală, am așteptat cât am putut de răbdătoare să se calmeze suficient și să poată vorbi cu mine. Fustele mele întunecate erau un abis în care mi-ar fi plăcut să mă scufund. Tata a sigilat un plic, apoi l-a înmănat unui servitor înainte să traverseze camera.

— Înțeleg că te tot strecorei afară din casă de ceva vreme. Studiezi medicina legală cu unchiul tău, nu-i așa?

Fără să mă întrebe dacă vreau, tata mi-a turnat o ceașcă de ceai și mi-a întins-o. Am clătinat din cap, prea agitată ca să pot vedea măcar mâncare sau băutură în fața ochilor, în timp ce el era atât de calm și de stăpânit. Tata a făcut o pauză, așteptând să mă scuz, dar nu am reușit să-i fac pe plac. Odată ce soarta unui animal e pecetluită, nu e chip să desfaci șirul sângieriu ce-i apare la gât. Nu conta ce spuneam în apărarea mea, iar tata știa asta la fel de bine ca mine.

În cele din urmă tata s-a așezat picior peste picior.

— Ce te-ai fi așteptat să fac când am aflat? Să fiu fericit? Să îți... *sprijin* potențiala ocazie de a-ți irosi viața?

Un licăr de furie s-a arătat pe trăsăturile lui sculptate. Tata și-a încheștat maxilarul, apoi a expirat lent.

— Nu pot permite să-ți distrugi reputația satisfăcându-ți excentricitățile. Nu pot permite dezastrul în care te-ai implicat. Oamenii plăcuți societății, care îi respectă normele, nu își fac de lucru în laboratorul unchiului tău. Dacă ar mai fi printre noi, mama ta ar muri să te știe implicată în asemenea... chestiuni.

Am tras de năsturașii de pe laturile mânușilor, luptându-mă din greu cu lacrimile. Eram furioasă pe tata din cauza cuvintelor lui, însă cel mai mult uram faptul că ar fi putut avea dreptate. Poate că mama mi-ar fi urât munca. Încă din copilărie, i se spusese să se țină departe de situații neplăcute, din cauza problemelor de sănătate. Activitatea mea necuviincioasă ar fi putut la fel de bine să-i frângă inima, dacă ar fi rezistat scarlatinei. Dar cum rămânea cu insistențele ei să fiu și frumoasă, și puternică? Sigur că tata se înșela.

Nathaniel s-a mișcat din pragul ușii și a intrat în cameră. Nu-l observasem stând acolo, însă văzându-i expresia rănită mi-am dat seama că fratele meu auzise fiecare vorbă a tatei. Mi-ar fi plăcut să mă încrunt înfiorător, dar nu am găsit puterea necesară în mine. Inima mă durea prea tare.

— Din acest moment, vei trăi conform regulilor societății, a continuat tata, satisfăcut de obediența mea. Vei zâmbi și vei fi fermecătoare cu fiecare pețitor pe care-l voi considera demn să te curteze. Nu vei mai scoate vreo vorbă despre știință sau despre unchiul tău degenerat.

Tata s-a ridicat de pe scaun și s-a înălțat așa de repede în fața mea, încât nu am putut să nu mă feresc.

— Dacă îmi mai nesocotești o singură dată ordinele, te voi da afară din casă. Nu o să mai tolerez să te implici în cazul ăsta oribil! M-am făcut înțeles?

M-am încruntat. Nu înțelegeam ce se întâmplase. Tata mai fusese și altă dată supărat pe mine; suficient de supărat cât să mă țină în casă săptămâni de-a rândul, dar nu mă amenințase niciodată că m-ar izgoni. Gestul ar fi contrazis însuși scopul de a mă ține aproape toată viața. De ce să încerce să mă lege de cămin, doar ca să mă alunge?

Mi-am stăpânit lacrimile și mi-am ațintit privirea asupra unui model ce se răsucea pe covor, apoi am dat din cap. Nu

aveam încredere în propria-mi voce. Refuzam să-mi las vocea să pară slabă, pe lângă faptul că arătam lipsită de ajutor și știam că glasul mi s-ar fi frânt sub povara emoțiilor.

Pesemne că tata se simțea mulțumit căci umbra lui s-a îndepărtat de mine, apoi a dispărut cu totul din cameră. Am ascultat în timp ce pașii lui grei s-au stins pe hol. Când ușa biroului său s-a trântit, am reușit să expir.

O singură lacrimă mi s-a prelins ca un șarpe pe obraz și am șters-o nervoasă. Mă abținusem atâta timp, doar nu aveam să cedez în fața lui Nathaniel. Nu, nici gând!

În loc să dea fuga spre mine, așa cum mă așteptasem, Nathaniel a rămas nemișcat lângă ușă, lungindu-și gâtul spre hol. Mi-era greu să-mi dau seama dacă voia să scape sau încerca să se convingă pe sine să rămână.

— Ce ți-a promis tata pentru trădarea lui?

Nathaniel s-a crispat, dar nu s-a întors. Atunci m-am ridicat, apropiindu-mă.

— Pesemne că e vorba despre ceva extraordinar. Ceva de nerefuzat. Un costum nou? Un cal scump?

Nathaniel a clătinat din cap. Măinile i-au tresăltat. Mai avea un pic și-și căuta pieptănul salvator. Stresul nu-i venise nicicând bine. M-am apropiat și mai mult, în timp ce tonul meu devenea mai rece. Voiam să simtă cât mă rănise.

— Atunci, o moșie mare?

Pieptănul de argint a sclipit în scânteierea focului în timp ce fratele meu și l-a trecut prin păr. Am dat plec, dar Nathaniel a șoptit:

— Așteaptă!

Tonul lui m-a făcut să mă opresc. Pantofii de mătase erau pe prag. Glasul lui Nathaniel nu fusese mai răsunător ca al unui șoarece de biserică înăuntrul unui catedrale uriașe.

Intrând la loc în cameră, am așteptat. Aveam să-i dau ocazia să-și expună punctul de vedere, apoi să plec. M-am lăsat greei pe scaun, obosită de evenimentele zilei, în timp ce Nathaniel a verificat holul înainte de a închide ușa.

Cuprins de agitație sau de tulburare, Nathaniel a început să se plimbe încolo și înapoi, așa cum făceau toți bărbații din familia Wadsworth. Mi-era greu să-mi dau seama ce emoție pusese stăpânire pe el. A traversat camera până la bufet, a scos o carafă din cristal și un pahar asortat. Și-a turnat o cantitate însemnată din lichidul auriu și a băut-o din câteva înghițituri mari. Era un gest care nu-i stătea în fire. M-am aplecat în față.

— Ce este?

Fratele meu a clătinat din cap, cu fața încă spre carafă și și-a umplut iar paharul.

— Nu-mi dau seama de unde să încep.

Dezgustul din glasul lui m-a făcut să inlemnesc. Aveam impresia că nu mai discutam despre trădarea lui de dimineață. Furia mi s-a risipit. Oare era altceva în neregulă cu tata? Nu mai puteam suporta un alt șoc emoțional. Aveam, oricum, multe de înțeles.

— Începe cu începutul, am zis, sperând să-mi ascund frica din glas și să imprim tonului meu un aer de nepăsare.

— Spune-mi ce te supără! Te rog! Lasă-mă să te ajut!

Nathaniel a continuat să fixeze paharul din mâna lui. Părea mai ușor să discute cu acel obiect decât să-mi întâlnească privirea îngrijorată.

— Atunci voi vorbi repede, sperând că așa te va durea mai puțin.

Nathaniel a luat o înghițitură, apoi alta, ca să-și facă curaj.

— Mama nu a fost ultima persoană operată de preaiubitul nostru unchi.

Eram recunoscătoare că s-a oprit, dându-mi suficient timp ca să înțeleg gravitatea spuselor sale. Totul din jur s-a oprit, inclusiv inima mea. Acesta era un subiect interzis atât de unchiul nostru, cât și de tata.

— Unchiul Jonathan a încercat să realizeze un transplant de când tata și cu el erau tineri, a început el ciupindu-și puntea nasului. Deși tata se luptă cu propriii demoni, reacționează așa pentru că știe că unchiul îți ascunde secrete.

— Secrete? Cunosc totul despre fostele experimente ale unchiului, am zis, îndreptându-mi spatele în scaun. Încercarea lui de a salva viața mamei este motivul pentru care am început să studiez cu el.

— Oare chiar încerca să o salveze?

Nathaniel m-a privit cu milă.

— Pentru binele Londrei, cred că ar fi fost mai indicat să-l țină închis. Nu a încetat niciodată experimentele, Audrey Rose! Doar că acum se pricepe mai bine să le ascundă.

— Nu e adevărat!

Am scuturat din cap. Faptul că fratele meu putea crede un asemenea lucru despre unchiul nostru era scandalos.

— Aș fi aflat despre orice experiment ar fi avut de gând să facă.

— Îți jur că e adevărat. Am sperat că o să-ți treacă dorința de a-i fi ucenică și am considerat că nu e necesar să divulg un secret atât de... delicat.

Nathaniel mi-a luat mâinile, strângându-le încet până ce am ridicat ochii spre el.

— Așa cum nu-mi doresc să te împovărez cu prea multe acum, surioară. Dacă ai nevoie de timp...

— Oh, sunt mai mult decât pregătită să aflu adevărul. Tot adevărul, indiferent de cât ar fi de groaznic! Te rog, spune-mi tot, și cât mai repede!

Nathaniel a dat din cap.

— Prea bine. Tot adevărul e următorul: prietenul tău, Thomas Cresswell, el...

Nathaniel s-a sprijinit cu spatele de scaun și a mai luat o înghițitură din pahar. Nu eram sigură dacă pauza venea în ajutorul lui sau al meu. Stomacul mi s-a răsucit pe când așteptam următoare veste îngrozitoare.

— Sigur ești bine? Arăți puțin trasă la față.

— Te rog, spune-mi și restul.

— Bine, atunci, a spus el, oftând. Tatăl lui Thomas a apelat la unchiul nostru după moartea mamei. Soția lui avea dureri abdominale grave pe atunci. Auzise zvonuri despre cercetările unchiului.

Nathaniel a înghițit.

— Mama lui Thomas a murit la scurt timp după a noastră, din cauza unor complicații ale fierii. Unchiul a încercat să-i salveze și ei viața.

— Minunat! Deci vrei să spui că unchiul a omorât-o pe mama lui Thomas?

Nathaniel a întins mâna spre mine, clătinând ușor din cap.

— Nu. Nu chiar! De atunci, Thomas a devenit obsedat de găsirea unui tratament adevărat. Doar despre asta vorbește la întâlnirile Cavalerilor din Whitechapel. Practic, aş putea să fac cercetări și singur, atât de multe detalii ne-a oferit.

— Mie nu mi-a pomenit nimic despre asta.

Fiorii și-au înfipt ghearele reci în spatele meu. Ceea ce spuseseam nu era complet adevărat. Thomas insistase să scoatem fierea din cadavrul luat de la Necropolis.

Amintirea ultimei crime mi-a fulgerat prin minte – eram aproape sigură că fierea fusese luată din una dintre victime. Am simțit că mi se făcea greață.

Oare era posibil să fi fost atât de oarbă sau să mă înșel așa de mult în privința lui Thomas?

Nu! Nu aveam de gând să-l acuz de crime sadice doar pentru că era diferit de ceilalți oameni din societatea noastră îngustă la minte. Thomas se purta intenționat rece și detașat când lucra la un caz, iar tehnica lui era genială. Și necesară. Nu-i așa? Capul a început să-mi zvâcnească. Poate că îi căutam scuze. Sau poate că erau scuze pe care el mi le băgase în cap. Thomas era cu siguranță suficient de șiret ca să facă un asemenea lucru. Dar oare ar fi fost în stare?

Prin mintea se învâртеau prea multe emoții ca să le mai țin socoteala.

Dacă Thomas simțise durerea de a-și vedea un om drag murind, atunci poate că ar fi fost capabil de orice – chiar să omoare – pentru a găsi răspunsurile de care avea nevoie. Însă oare eu nu suferisem o pierdere asemănătoare când murise mama? Presupun că ar fi reprezentat un motiv suficient pentru care Jack fura organe. Însă era Thomas, băiatul arogant, dar fermecător pe care îl știam în afara laboratorului, capabil de a comite asemenea atrocități în numele științei? Nu-l credeam în stare să devină atât de rece și de străin. Totuși...

Simțeam cum mi se învâртеa capul. Invitatele la ceai susținuseră că Thomas era suficient de ciudat ca să fie demen-tul criminal, însă nu era decât o bârfă. Mi-am strâns pumnii. Refuzam să cred că instinctele mă înșelaseră atât de amarnic în legătură cu el, chiar dacă existau dovezi solide care susțineau contrariul; ceea ce era tocmai motivul pentru care femeile picau în plasa Spintecătorului. Mi-am sprijinit capul în palme. Oh, Thomas! Cum să mă mai descurc și cu asta?

DOUĂZECI ȘI DOI

JACK NERUȘINATUL

Reședința Wadsworth,

Belgrave Square

1 octombrie 1888

Primele raze ale dimineții se strecurau pieziș prin ferestrele ca de catedrală ale sufrageriei noastre, însă eu nu mă puteam uita decât la mărturiile scrise de mâna lui Jack Spintecătorul în timp ce micul dejun se răcea.

Din câte se părea, zilele în care ucigașul își ținuse ascunse faptele teribile luaseră sfârșit. Jack voia ca toată lumea să știe că el era cel responsabil pentru oribilele crime. Era ca un actor sau ca un rege ce se hrănea cu atenția admiratorilor și a supușilor umili.

Deși eram tulburată de informațiile despre trecutul lui Thomas, ideea că el ar putea fi Spintecătorul nu mi se părea că ar sta în picioare. Ziua în care Thomas Cresswell nu avea să-și mai strige genialitatea în toate cele patru vânturi era ziua în care aveam să-mi iau un unicorn drept animal de companie. Jack voia să fie adorat. Cu siguranță, Thomas s-ar fi dat de gol până acum.

Cu toate astea, tânărul își ținuse *secretă* colaborarea cu unchiul meu. Mi-am blestemat slăbiciunea pentru el. Trebuia să mă detașez, dar se părea că-mi era mai greu decât îmi imaginasem.

Mi-am frecat tâmpilele și am citit iar ziarul. Nu eram surprinsă că latura meschină a domnului Doyle ieșise la iveală; nu fusese decât o chestiune de timp până ce publicația lui profitase din plin de senzationalul informațiilor.

— Sincer, a șoptit Liza pe când își tăia în bucățele cârnatul din farfurie. Mi-aș dori să nu plecăm atât de teribil de devreme. Nu am mai văzut niciodată orașul atât de agitat! Victoria organizează un bal mascat, încurajând băieții să se costumeze în Jack Spintecătorul. Înalți, macabri și anonimi. E teribil de captivant, nu crezi?

Mi-am aruncat privirea spre mătușa mea, care mă privea cu o sprânceană ridicată.

Acesta era un test al bunelor maniere. Am zâmbit plăcut.

— Este teribil, în mod cert.

— Adevărat! Nu-mi pasă ce spun oamenii despre femeile acelea. Nimeni nu merită să fie măcelărit astfel. Ucigașul trebuie oprit, indiferent cine este el.

Liza a căzut pe gânduri, apoi și-a revenit.

— O să-mi fie dor de tine, vara mea dragă. Vino pe la noi în curând!

Am zâmbit, dându-mi seama că abia așteptam să o revăd pe Liza. Vara mea era isteată, extrem de feminină și se simțea confortabil trăind după o versiune proprie a regulilor societății. Aveau să-mi lipsească remarcile ei spirituale și prezența veselă.

— Așa am să fac! Ar fi minunat!

Am luat o gură de ceai Earl Grey, concentrându-mă iar asupra ziarului în timp ce mătușa și vara mea discutau despre petrecerea pe care o ratasem ieri.

Fie Blackburn își ținuse promisiunea de a-l contacta pe redactorul-șef și îi dăduse permisiunea să tipărească scrisoarea adresă „Șefului”, fie domnul Doyle decisese de capul lui. Nu mai aveam încredere în Blackburn, așa că speranțele mele se

îndreptau spre jurnalistul care presupuneam că avea să facă publice detalii.

Am recitit scrisoarea, pierzându-mă în scrisul maniacal de ordonat al criminalului. Dacă mă gândeam la scena crimei, exista un număr ciudat de similarități. Cartea poștală descrisă pe aceeași pagină era însă un element nou. Din moment ce era datată cu o noapte în urmă, era clar că ucigașul o trimisese recent.

Niște idei groaznice mă luaseră cu asalt noaptea trecută în legătură cu lista din ce în ce mai lungă de suspecti. Nu știam cine era responsabil, dar o anumită amintire continua să mi se ivească în minte.

Se presupunea că domnișoara Emma Elizabeth Smith își cunoscuse atacatorii. Oare să fi fost vorba de unchiul meu și de Thomas? În notițele unchiului, femeia declarase investigatorilor că unul dintre atacatori fusese un adolescent. Unchiul îi fusese logodnic, iar relația lor se terminase, în mod evident, într-un mod care o făcuse pe biata femeie să recurgă la prostituție.

Dacă Thomas era cumva implicat, asta ar fi explicat de ce crimele continuaseră în timp ce unchiul Jonathan se afla în ospiciu. Mai însemna, de asemenea, că lucrasem, fără să-mi dau seama, cu Jack Spintecătorul și că îi căzusem în plasă. Stomacul mi s-a răsucit. Trebuia să existe o altă explicație.

M-am gândit la Thornley, aducându-mi aminte de ziua în care Thomas și cu mine aflaserăm despre legătura unchiului cu domnișoara Emma Elizabeth Smith. Șocul lui Thomas păru-se sincer. Însă fusese totul o farsă? Poate că tânărul era un la fel de bun actor pe cât se pricepea să-și înfrâneze emoțiile. Măcar dacă inima mea neroadă ar fi putut să-l dea uitării!

Exista și un alt fapt teribil, care trebuia luat în considerare.

Tata avea legături cu o mare parte a victimelor. Era posibil ca opiul să-i fi afectat gândirea în vreun fel, preschimbându-i

jalea în ceva violent. Însă era el capabil de crimă? Voiam să neg ideea, să mă cert singură pentru că îndrăzneam să am un asemenea gând îngrozitor, însă tata avea obiceiul de a deveni altcineva oricând era speriat sau se afla sub influența prețiosului său „leac”. Dacă chiar era nevinovat, atunci de ce mi răsucea inima în piept gândindu-mă la cealaltă posibilitate?

Apoi mai era Blackburn. Oare lucra cu tata? Asocierea lor ne fusese ascunsă mie și fratelui meu de cine știe când. Oare ce altceva ne mai ascundeau? Crimele începuseră când tata se întorsese acasă... Mi-am oprit mintea să mai hoinărească pe căi întunecate.

Am revenit așadar la copia cărții poștale, din ziar.

Mesajul nu era foarte lung, însă era la fel sinistru ca primul. Greșelile gramaticale erau la fel de grave, însă aveam impresia că erau făcute intenționat. Scrisul lui Jack era prea îngrijit și cumpătat ca să fie al cuiva lipsit de educație. Era o încercare lamentabilă de a-și ascunde adevăratul statut în comunitate.

Însă despre ce statut era vorba? Era el un doctor, lord, comisar sau un elev strălucit?

Nu team păcălit dragă șefule când țiam dat pontul. Măine veți auzi de isprava dublă a lui Jack Nerușinatul de data asta prima femeie a lipat un pic și nu am putut termina: ha nu am avut timp să tai urechile pentru polițiști. mersi că ai păstrat prima scrisoare pentru când mă voi apuca iar de treabă.

Jack Spintecătorul

Pe cartea poștală apărea același scris de mână ca în prima epistolă. Buclele erau prea asemănătoare ca să fie vorba de o coincidență. Pe carte nu era înscris vreun alt indiciu mai însemnat decât în cazul celei dintâi. Vederea era adresată Agenției Centrale de Știri, Londra.

— Bună dimineața, Amelia, Liza! Cred că trăsura voastră este gata.

Tata a intrat cu pași mari în sufragerie, ducând la subraț un ziar. Chipul lui părea îngrijorat atunci când s-a întors spre mine.

— Îți umpli capul de lucruri frumoase și cuminiți? Sau îmi incalci dorințele așa curând, Audrey Rose?

Mi-am ridicat fața și am zâmbit, deși în sinea mea aș fi dat să mârâi furioasă.

— Nu știam că a te pune la curent cu noutățile este nepotrivit. Poate că o să-mi irotesc timpul și banii dumitale pe corsete noi care să-mi taie obrăznicile de pe buze, am zis eu mieros. O haină așa de strâmtă îți sugrumă frumușel coardele vocale. Nu ești de acord?

Ochii tatei m-au fulgerat, însă nu avea să mă mai înfrângă. Hotărâsem să rezolv cazul Spintecătorului chiar dacă trebuia să trezesc bestia, oriunde s-ar fi aflat ea. Aceeași bestie zgâria și urla la porțile inimii mele. Îi făgăduisem că toate aveau să se întâmple la timpul lor, calmând-o pentru moment.

— Ei bine, atunci...

Mătușa Amelia s-a ridicat, făcându-i semn Lizei să o urmeze.

— A fost o vizită minunată. Mulțumesc că ne-ai găzduit în absența ta, frățiorule! Trebuie să iei o pauză și să te bucuri iar de aerul nostru de țară cât mai curând.

Mătușa m-a privit, țuguindu-și concentrată buzele.

— I-ar prinde foarte bine și lui Audrey Rose să se depărteze puțin de lumea asta nebună.

— Poate că ai dreptate.

Tata și-a deschis brațele spre sora lui, îmbrățișând-o repede înainte ca Amelia să iasă din cameră.

Liza a alergat spre mine, s-a aplecat și m-a strâns într-o îmbrățișare deloc confortabilă.

— Trebuie să-mi scrii! Vreau să știu totul despre domnul Thomas Cresswell și despre ticălosul de Jack Spintecătorul. Promite-mi!

— Promit!

— Minunat!

Vara mea m-a sărutat pe obraz, apoi l-a îmbrățișat pe tata, luând-o la goană pe coridor.

Tata a traversat încăperea și s-a așezat în fotoliul lui, ignorându-mă într-un fel care îi accentua supărarea. Mie îmi convenea de minune.

Nici nu-mi venea să-l mai privesc pe tata după ce Nathaniel îmi mărturisise adevărul despre secretele familiei noastre. Mama era pe moarte din cauza scarlatinei, iar tata știa că ea avea inima slăbită. Nu ar fi trebuit niciodată să-i permită unchiului să o opereze când sistemul ei imunitar era atât de agresiv atacat. Știa că unchiul nu făcuse vreun transplant reușit. Deși nu-l puteam învinovăți pentru că încercase să o salveze. Mă întrebam însă de ce așteptase așa de mult ca să ceară ajutorul unchiului. Trăisem cu impresia că unchiul o operase și înainte ca lucrurile să se înrăutățească. Am oftat din toți răunchii. Unchiul ar fi trebuit să știe ce urma, dar cum ar fi putut să-și refuze fratele? Mai ales când lordul Wadsworth cedase în final și îi ceruse ajutorul? Tragedia care ne distrusese familia era copleșitoare și mă temeam că voi fi la fel de consumată de jale ca tata dacă mai meditam mult la trecut.

Primisem veste că unchiul se întorsese acasă cu o seară înainte, așa că aveam de gând să stau cu el și să văd ce puteam descoperi acolo.

Am deschis iar gazeta, fără să-mi pese de ce avea să spună tata.

— Ții morțiș să ajungi o nenorocită, pe străzi?

Am sorbit din ceai, savurând gustul ușor de Earl Grey. Tata juca un joc periculos și habar nu avea.

— Știi câte ceva despre aceste nenorocite de pe străzi.

Tata și-a lăsat mâinile să cadă pe birou, făcând tacâmurile să se răstoarne. Chipul lui era palid, însă furios.

— În casa mea, ai să te porți cu respect!

M-am ridicat, etalându-mi costumul de călărie, complet negru. Am lăsat să treacă vreo jumătate de minut, dându-i timp tatei să-mi admire veșmintele masculine. Chipul lui s-a umbrat de șoc și de îndoială. Mi-am smuls mânușile, apoi m-am aplecat, privindu-l de sus.

— Respectul se câștigă! Dacă trebuie să ceri un asemenea lucru înseamnă că nu-l meriți. Sunt fiica dumitale, nu un cal, domnule!

M-am apropiat. Îmi făcea plăcere să-l văd pe tata dându-se pe spate în fotoliu, ca și cum abia ar fi descoperit că o pisică, oricât de simpatică și de delicată ar fi, are și gheare ascuțite.

— Mai bine ajung o amărâtă pe străzi decât să trăiesc într-o casă plină de cuști. Nu-mi da lecții despre buna-cuviință când aceasta este o virtute care-ți lipsește cu desăvârșire!

Fără să mai aștept un răspuns, am ieșit din încăpere. În urma mea nu se auzea decât sunetul pașilor ce spărgeau liniștea. Gata cu fustele și cu turnurile incomode! Nu aveam să mă mai las încorsetată de nimic.

Laboratorul unchiului era un dezastru, ca și bărbatul care locuia acolo. Hârtiile erau împrăștiate, mesele și scaunele întoarse, iar servitorii curățau totul, agitați, așezați pe coate și pe genunchi, concentrându-se ba la munca lor, ba la tirada nesfârșită a unchiului.

Nu-mi dădeam seama dacă acesta era supărat pentru că munca lui prețioasă fusese răvășită sau pentru că fusese cât pe ce să fie prins pentru crimele lui, însă nu aveam de gând să plec până nu aflam adevărul.

Nu-l mai văzusem niciodată într-o asemenea stare. Poliția adusese totul înapoi de la secție atunci când unchiul fusese eliberat de la Bedlam, însă lucrurile fuseseră aruncate neglijent în laborator. Se părea că Blackburn nu mai era interesat să-mi câștige afecțiunea.

— Ce monștri oribili!

Un alt bubuit a răsunat cu ecou în camera mică de lângă laborator.

— Ani întregi de cercetări, duși pe apa sâmbetei! Aproape că-mi vine să dau foc Scotland Yard-ului. Ce fel de animale au angajat?

Thomas a intrat în cameră, evaluând dezastrul. A îndreptat un scaun, apoi s-a așezat, părând peste măsură de iritat.

L-am ignorat dinadins, iar Thomas Cresswell mi-a răspuns în același fel. În mod clar, tânărul era încă supărat din cauza neînțelegerii noastre. Sau poate că simțea cum suspiciunile mele îl aveau în vizor.

Unchiul nu-și aducea aminte prea multe despre ce se petrecuse în ospiciu. Drogurile fuseseră prea puternice pentru a fi contracarate de mintea lui sau cel puțin așa afirma. Nu-și amintea să-și fi bolborosit numele la nesfârșit sau vreo revelație care să i se fi ivit în fața ochilor.

— Nu sta acolo cu mâinile-n sân! a urlat unchiul, aruncând o mână de hârtii în fața lui Thomas. Vezi de astea! Vezi de tot dezastrul ăsta nenorocit! Nu pot lucra așa!

Incapabilă să mai asist la nebunie, m-am apropiat încet de unchiul meu, cu mâinile ridicate în sus, de parcă bărbatul ar fi fost un câine turbat și încolțit. Îmi imaginam că nervii lui erau

zdruncinați din cauza otrăvii ce-i ieșea din sistem. Istericalele ocazionale ale unchiului nu mai fuseseră niciodată atât de zgomoase sau de haotice.

— Poate, am spus în timp ce arătam spre cameră, ar trebui să așteptăm sus, în timp ce servitoarele se ocupă de curățenie.

Unchiul Jonathan a părut gata să riposteze, dar eram hotărâtă să nu-i dau voie. Noua mea lipsă de toleranță îi includea pe toți bărbații din familia Wadsworth. Chiar dacă unchiul se dovedea a fi nevinovat, tot avea să-mi dea niște lămuriri.

Am arătat hotărâtă spre ușă. Poate că era din cauza noilor mele straie sau a figurii mele decise, dar unchiul a cedat rapid. A oftat, și-a lăsat umerii moi sub greutatea înfrângerii sau în semn de ușurare și a urcat scările tropăind.

Ne-am instalat în camera de pictură. Dintr-o mașină pe aburi, așezată în colț, se revărsa o muzică plăcută. Am băut ceai.

Thomas ședea în fața mea, cu brațele încrucișate la piept și cu chipul dârz. Pulsul meu s-a ridicat când privirea lui a întâlnit-o pe a mea și mi-a făcut trupul să mi se aprindă de scântei. Tânjeam să țip la el, cerându-i să-mi spună ce lucruri îmi ascundea, dar mi-am mușcat limba. Nu era momentul.

Următorul punct pe ordinea de zi era mai greu de abordat. Exista un fluviu de minciuni și de înșelăciuni ce trebuia traversat într-un timp foarte scurt.

M-am uitat la unchiul meu. Urlase și aruncase cu obiecte încă de când sosisem și până în acea clipă. Chiar și acum, ochii lui erau ușor aburiți, privind vreun lucru îngrozitor, invizibil nouă. Un val nou de furie îmi ardea mut sub piele. Detestam ce-i făcuse Blackburn unchiului.

Am dat să-mi îngrop mâinile în fuste, apoi m-am oprit, amintindu-mi că nu purtam fuste.

— Știu ce s-a întâmplat cu mama lui Thomas, am spus.

Thomas a înghețat cu ceașca de ceai ridicată la gură și cu ochii holbați. M-am uitat la unchiul Jonathan. Ceața care-l înconjura mai înainte s-a risipit imediat, înlocuită de o ipostază în care nu-l mai văzusem vreodată.

— Ce încerci să spui?

I-am întâlnit privirea furioasă.

— După ce a murit, tu și Thomas ați început să lucrați împreună. Ați făcut... experimente secrete.

Thomas s-a aplecat în fața, aproape să cadă din fotoliu. Atenția lui de șoim era ațintită spre răspunsul unchiului. De i-aș fi putut descifra acțiunile!

Unchiul a izbucnit în râs, nevenindu-i să creadă când a văzut cât de serioasă eram.

— Și ce contează? Nu am mai făcut o operație de aproape un an. Nu are nicio legătură cu Spintecătorul. Unele fantome sunt mai liniștite îngropate, dragă nepoată.

— Iar altele vin să ne bântuie, unchiule! Cum ar fi domnișoara Emma Elizabeth Smith.

Expresia de pe chipul unchiului Jonathan era la fel de sumbră ca a tatei și mă temeam că avea să mă gonească pentru că îndrăznisem să-i răvășesc amintirile.

Când unchiul Jonathan s-a relaxat în fotoliu, împreunându-și încăpățânat brațele la piept și strângând buzele, Thomas a luat cuvântul.

— Înțeleg! Trebuie să-i spui!

— Ba nu înțelegi nimic, băiatule! s-a burzului unchiul. Ar fi mai bine dacă ai tăcea.

Am traversat camera și am trântit ușa, făcându-i să se întoarcă spre mine.

— Dacă nu ar fi o informație necesară investigației, v-aș da pace. Dar nu ne permitem acest lux din moment ce există un nebun în libertate, căruia îi place să spintece femei și posibil

încearcă să le folosească organele așa cum au încercat unele persoane din această cameră în trecut.

— Practic, nu am încercat niciodată să folosim organe, a zis Thomas, ridicând din umeri. Mama era prea bolnavă ca să suporte operația. Am testat teorii mai neînsemnate, dar, așa cum a spus unchiul tău, nu am mai făcut nicio operație de un an. Iar atunci nu am făcut decât să reatașăm un deget tăiat, dacă vrei să știi.

— Și v-ați gândit că ar fi o idee bună să-mi ascundeți asta?

— Am fost un pic ocupați cu prinderea unui criminal, Wadsworth, a zis Thomas plat. Iartă-mă că nu am avut tăria să discut o chestiune pe care o găsesc... dificilă. În afară de doctorul Wadsworth și, acum, de tine, nu am mai vorbit cu nimeni despre mama de când a murit. Mai ales din moment ce tata a hotărât să se recăsătorească înainte ca trupul mamei să se răcească, iar maică-mii vitrege nici că-i pasă de niște copii care nu sunt ai ei.

— Eu... îmi pare rău, Thomas!

Tănărul a ridicat iar din umeri și și-a întors privirea. M-am așezat pe un divan din catifea. Nu-mi venea să cred. Acesta era motivul pentru care Thomas se pricepea așa de bine să-și țină emoțiile în frâu. Sursa aroganței lui. Liza avusese dreptate: atitudinea lui Thomas masca durerea. Inima mi-a luat-o la goană. O parte din mine voia să-l îmbrățișeze pe Thomas și să-i vindece rănile, iar o altă parte tânjea să-i scoată la iveală toate secretele și să lipească piesele ce-l formau în clipa aceea.

Însă mai rămânea chestiunea unchiului și a legăturii lui cu domnișoara Emma Elizabeth. Cu mare efort, m-am întors spre unchiul meu.

— Trebuie să știi ce s-a întâmplat cu fosta ta logodnică.

Vedeam mecanisme lucrând în mintea lui în timp ce încerca să găsească o metodă de a evita povestea.

— Te rog! Spune-mi ce s-a ales de Emma Elizabeth Smith. Unchiul și-a aruncat mâinile în aer.

— S-ar părea că știu mai puține lucruri decât tine.

— Atunci, fă-mi pe plac!

— Oh, bine! M-a pus să aleg: ea sau știința. Când am refuzat să aleg, Emma a rupt orice legătură cu mine, spunând că mai bine ajunge să cerșească decât să tolereze o asemenea practică diavolească.

Unchiul și-a îngropat capul în palme; era evident că amintirea îi chinuia nervii deja fragili. Apoi, o hotărâre de fier a părut să-i întărească trupul, întinerindu-l imediat.

În cele din urmă, unchiul Jonathan era omul care-și învăța studenții cum să se lepede de slăbiciunea omenească în fața unei grozăvii și să analizeze faptele, fără a se lăsa orbiți de emoție.

Și-a îndreptat spatele, enumerând informațiile pe care le avea.

— Emma și-ar fi putut vedea de viață, dar a ales să nu o facă. A zis că voia să mă rănească cât mai mult posibil, crezând că o să mă facă să cedez.

Unchiul a clătinat din cap.

— Ultima dată când am auzit de ea, închiriasse o cameră în East End și refuza să accepte bani de la familia ei. Oamenii au început să împrăști zvonuri, așa cum se întâmplă mereu, că și-ar fi vândut trupul ca să-și achite chiria.

Unchiul și-a scos ochelarii și și-a șters niște pete imaginare de pe lentilele lor. Nu-mi puteam imagina ce trăia. Mai apoi și-a lăsat mâinile să-i cadă în poală.

— Nu am avut curajul să aflu dacă era adevărat. Am izgonit-o din minte, pierzându-mă în munca mea unde am trăit fericit în ultimii ani.

— Ce s-a întâmplat în noaptea în care i-ai văzut trupul? am întrebat încetișor. Ți amintește cumva de crimele recente?

Unchiul și-a ridicat brusc capul, părând surprins. A început să-și răsucească mustața. A ezitat o clipă, revizuiind notițele pe care și le făcuse în minte.

— Presupun că ar putea fi una dintre victimele Spintecătorului.

Unchiul a zdrobit caseta din piele în care-și ținea ochelarii. Nodurile degetelor i s-au făcut albe ca osul.

— Trebuie să mă întorc la muncă, a zis el printre dinți.

Thomas a ridicat o sprânceană, apoi și-a îndreptat atenția spre mine. Se părea că existau și alte secrete. Nu știam dacă Thomas era implicat, însă eram hotărâtă să aflu.

DOUĂZECI ȘI TREI

ARTA SCAMATORULUI

*Cimitirul Little Ilford,
Londra
8 octombrie 1888*

Doi dragoni din piatră ședeau santinelă deasupra trăsorii noastre, pe când treceam pe sub cea mai mare dintre cele trei bolte ogivale ce duceau spre cimitirul Little Ilford.

O ceață densă învăluia un grup mic de oameni îndoliați strânși în jurul mormântului proaspăt săpat al domnișoarei Catherine Eddowes, femeia ucisă al cărei trup îl cercetasem, ascuzându-i de ziua aceea mohorâtă.

Iarna călca rapid pe urmele toamnei, amintindu-mi că sezonul mai cald avea să sosească și el în curând.

În semn de respect pentru dispărută, purtam o rochie adecvată în loc de costumul de călărie pe care îl adoptasem recent. Rochia mea simplă, neagră, era ciudat de similară celei pe care o purtasem în seara morții domnișoarei Annie Chapman. Speram ca această coincidență să nu fie prevestirea altor întâmplări mai tragice.

Simțeam o legătură bizară cu Catherine, datorată probabil faptului că ingenuncheasem lângă trupul ei și cercetasem locul în care fusese găsită.

În ziare era descrisă ca fiind o femeie veselă, atunci când nu era amețită de aburii alcoolului, obișnuind să cânte pentru

oricine era dispus să asculte. Băuse în noaptea în care fusese ucisă, zăcuse pe stradă și fusese ridicată de poliție, apoi eliberată în jurul orei unu.

Spintecătorul o găsisese la scurt timp după aceea și-i amuțise cântecul pe vecie.

Unchiul rămăsese în laborator, să discute cu detectivii despre a doua victimă a acelei nopți blestemată. Aproape că ne împinsese pe mine și pe Thomas în trăsura lui, ordonându-ne să aflăm cât mai multe la înmormântarea domnișoarei Catherine. Unchiul credea că ucigașii vizitează adesea locul crimelor lor sau că se implicau în cazuri, deși, la fel ca în cazul multora dintre teoriile lui, nici aceasta nu se putea demonstra.

Polițiștilor nu le trebuise mult să-l convingă pe unchiul meu că experiența lui era esențială rezolvării cazului. Nu trebuiseră decât câteva vorbe măgulitoare din partea capetelor sus-puse de la Scotland Yard pentru a domoli mândria rănită a unchiului.

Nu mă puteam abține să nu-mi arunc privirea pe furie la Thomas, întrebându-mă dacă monstrul pe care-l vânam era chiar cel care ședea lângă mine. Deși povestea despre moartea mamei lui și a căsătoriei aproape imediate a tatălui mă tulbura, nu puteam să știu dacă nu cumva chiar aceasta fusese intenția lui. Deocamdată, voiam să stau cu ochii pe Thomas, dar să mă port ca și cum totul decurgea bine între noi.

Thomas ținea o umbrelă deasupra noastră și se uita la toți cei prezenți. Nu se strânseseră mulți oameni, dar sinceră să fiu, niciunul nu arăta măcar suspect – cu excepția unui singur bărbat cu barbă ce-și arunca mereu privirea peste umăr, în direcția noastră. Ceva din înfățișarea lui făcea să-mi înghețe sângele în vine.

— Tărănă suntem și în țărănă ne întoarcem, a citat preotul din Cartea Facerii, ridicându-și brațele spre cer. Sufletul să ți se odihnească în mai multă pace decât felul în care ne-ai părăsit, sora noastră.

Cei câțiva oameni au șoptit „Amin” într-un glas înainte de a porni care încotro. Vremea mohorâtă le stăvilise cumva tristețea și rugăciunile. Câteva momente mai târziu, cerul s-a deschis și ploaia a început să cadă, făcându-l pe Thomas să se apropie mai mult cu umbrela.

Sau poate că Thomas folosea ploaia pe post de scuză. Tănărul orbitase în jurul meu ca și cum aș fi fost soarele universului său de când mă lăsase să trec de unul dintre zidurile lui emoționale. Însă acesta era un lucru la care să mă gândesc altă dată.

Am mers spre semnul improvizat ce marca mormântul, ingenunchind ca să-mi trec degetele înmănușate peste crucea din lemn aspru. Am simțit cum mă cuprindea un val de tristețe pentru o femeie pe care nu o cunoscusem. Cetățenii Londrei se uniseră și-i oferiseră o înmormântare și un mormânt cum se cuvine. Se pare că oamenii sunt întotdeauna mai săritori la moartea cuiva decât în timpul vieții.

— Audrey Rose!

Thomas și-a dres glasul, iar eu mi-am ridicat privirea, văzându-l pe bărbos la doar câțiva pași mai încolo. Omul părea să nu știe dacă să ne abordeze sau să dispară în dimineța dezolantă și cenușie. Fără să pot scăpa de sentimentul că avea să ne spună ceva important, i-am făcut semn lui Thomas să mă urmeze.

— Dacă nu vine el la noi, am spus peste umăr, o să mergem noi la el.

M-am oprit în fața bărbatului, întinzând mâna.

— Bună dimineața. Numele meu este...

— Domnișoara Audrey Rose. Fiica Malinei și... cum?

Omul părea să întrebe o persoană invizibilă aflată în stânga lui. Thomas și cu mine ne-am uitat șocați unul la celălalt. În mod evident, omul nu era în toate mințile, din moment ce vorbea singur. Însă faptul că știa numele mamei mele m-a tulburat oarecum. Omul a dat din cap în direcția unui lucru pe care noi tot nu-l puteam vedea.

— Ah, da! Fiica Malinei și a lui Edmund. Mama ta zice că poți să porți colierul din fotografie. Cred că e cel cu un pandantiv în formă de inimă. Da, da, a zis el, dând iar din cap. Așa e! Cel pe care l-ai admirat în biroul tatălui tău. Este folosit pe post de semn de carte.

Omul a făcut o pauză, mijind ochii. Inima era cât pe ce să-mi sară din piept. Thomas m-a prins de braț, ținându-mă să nu cad. Cum de putea cunoaște omul acela misterios toate aceste lucruri? M-am simțit asaltată de amintiri despre momentul în care intrasem în biroul tatei și mă uitasem la fotografia mamei. Admirasem acel pandantiv, întrebându-mă unde era ascuns... Nimeni nu știuse asta. Nici eu nu-mi mai aminteam. Am făcut un pas ezitant în spate, speriată, însă fără a-mi veni încă să cred că nu eram victima unei înșelăciuni, a unui iluzionist ce manipula adevărul. Citisem articole despre șarlatani și escroci. Păcălici fără scrupule ce făceau profit arătând spectatorilor ceea ce voiau ei să creadă. La mijloc era un fel de joc de oglinzi, iar eu nu aveam să mă las pradă lui.

— De unde știi lucrurile astea? am întrebat, recăpătându-mi calmul.

Domolindu-mi inima nebună, am căutat să aplic logica situației în care mă aflu. Omul acela era, desigur, un mincinos priceput; făcuse cumva cercetări, apoi extrapolase.

aplicând practic același procedeu pe care Thomas îl folosea ca să deducă ceea ce era evident.

Pendantivele în formă de inimă erau comune. Practic, fiecare femeie din Londra avea unul. Fusesse o presupunere, doar atât. Colierul ar fi putut la fel de bine să se afle într-o cutie interzisă cu bijuterii, nu să fie folosit ca semn scump de carte. Nu m-aș fi mirat dacă omul lucra pentru vreun ziar mizer. Poate că domnul Doyle îl trimisese pe bărbat să ne spioneze, disperat să născocească o altă poveste.

— Ușor, Wadsworth, a zis Thomas, suficient de tare cât să aud doar eu. Dacă mai tremuri mult, o să-ți iei zborul și o să ne uciți. Deși nu mi-e teamă de moarte, s-ar putea să mă plictisesc după o vreme. Tot cântatul ăla al ingerilor este cam enervant, nu crezi?

Am inspirat lent și adânc. Thomas avea dreptate. Nu mă ajuta cu nimic să devin și mai agitată. M-am liniștit înainte să mă întorc iar la mincinos. Omul a ridicat mâinile, de parcă ar fi vrut să spună că nu-mi dorea răul, doar că răul fusese deja săvârșit.

— Permiteți-mi să o iau din nou de la capăt, domnișoară Wadsworth. Eu... uneori uit cât de ciudat trebuie să par celor ce nu văd.

Bărbatul a întins mâna, așteptând să i-o strâng. Ezitantă, i-am permis să-mi sărute degetele înmănușate, înainte să-mi înfig iar mâna în sold.

— Numele meu este Robert James Lees. Sunt mediu. Comunic cu spiritele celor trecuți în neființă. Sunt și predicator spiritist.

— Ah, minunat!

Thomas și-a șters fruntea, ca și când ar fi răsuflat ușurat.

— Și eu care credeam că ești pur și simplu nebun. O să ne distrăm de minune!

Mi-am stăpânit un zâmbet, pe când spiritistul își căuta cuvintele.

— D-da, da, în fine. Cum ziceam, vorbesc cu cei dispăruți, iar spiritul domnișoarei Eddowes m-a căutat aproape în fiecare noapte săptămâna aceasta, încă de când a fost ucisă, a zis el. Sufletele care mă ghidează mi-au spus că voi găsi aici pe cineva care l-ar putea opri pentru totdeauna pe Jack Spintecătorul. Am fost atras spre dumneavoastră, domnișoară. Atunci a apărut mama dumitale.

L-am ascultat cu simțurile mele ascuțite de sceptică. Min-tea mea era dedicată științei, nu mofturilor religioase și conceptelor ridicole, precum dialogul cu morții. Domnul Lees a expirat, dând iar din cap în direcția forței nevăzute.

— Așa mă gândeam și eu. Aflu din surse sigure că nu credeți în spirite.

Omul a ridicat mâna când am dat să răspund.

— E ceva de care mă lovesc în fiecare zi. Calea mea nu este ușoară, dar asta nu mă va opri. Dacă ați vrea să mă însoțiți la salonul meu, o să țin o ședință de spiritism pentru dumneavoastră.

O parte din mine voia să accepte. Simțind că ezit, omul a continuat să-și vândă marfa.

— Puteți face ce vreți după aceea, să lăsați în urmă orice nu vă e de ajutor. Nu vă cer decât câteva minute, domnișoară Wadsworth, a zis el. Nimic mai mult. În cel mai bun caz, veți afla informații despre criminal. În cel mai rău, veți avea o poveste amuzantă pentru prieteni.

Târgul omului părea greu de refuzat în acești termeni.

— Dacă ai informații despre Jack Spintecătorul, a întrebat Thomas, ținând umbrela fixă, de ce nu ai mers direct la Scotland Yard?

L-am privit pe Thomas. Întrebarea lui părea sinceră. Dacă nu cumva încerca doar să îndrepte suspiciunile pe un alt drum. Domnul Lees a zâmbit trist.

Am început să bat cu degetele pe brațe, meditând la oferta omului.

Acea parte din mine, dedicată științei, rămânea deschisă investigării *tuturor* variabilelor, chiar și acelor ce nu puteau fi înțelese. Cât de îngustă trebuie să-mi fi fost mintea dacă refuzam să analizez o posibilitate doar pentru că nu se potrivea cu una dintre preconcepțiile mele!

În felul ăsta, știința nu ar mai fi avansat niciodată. Cei de la Scotland Yard erau proști că-l trimiseseră pe bietul om la plimbare. Era destul de posibil ca bărbatul să fie un escroc, însă chiar și un procent infim ar fi fost suficient ca să-l asculte.

Știam că speranța de a putea lua legătura cu mama mi se infiripa în gânduri și în inimă, întunecându-mi rațiunea. În interior, mă luptam cu mine însămi. Poate că într-o zi, când eram gata să înfrunt tot acest calvar emoțional, aveam să-l caut pe domnul Lees. Acum, cu Thomas lângă mine, trebuia să-mi păstrez mintea limpede.

Am inspirat adânc, știind prea bine că ceea ce urma să fac avea să fie o mare pierdere de timp. Nu-mi păsa. Dacă trebuia să flutur o pereche de picioare de pui prin fața fiecărui corb pe care-l vedeam în serile cu lună plină ca să opresc criminalul și să le răzbun pe femeile ucise, atunci aveam să fac întocmai. Și-n plus, într-un fel sau altul, poate că astfel mi-aș fi scos din minte orice îndoială mai aveam despre Thomas.

— Bine, atunci, i-am zis. Uimește-ne cu arta dumitale, domnule Lees!

Thomas mi-a aruncat o privire enervată peste masa mică și jerpelită din salonul de spiritism a domnului Lees. Piciorul

lui sălta așa de rapid, încât masa ușoară ca un fulg vibra la fiecare tremur. Mi-am mușcat buza de jos și m-am uitat la el cât de urât puteam. Până la urmă, învățasem ceva folositor de la mătușa Amelia. Thomas nu a mai dat din picior, însă a început să se bată nervos cu degetele pe braț. Sincer, se purta ca și cum l-aș fi târât cu mine pe străzi, pe un pat de cuie, prin viscol. Era oare semnul unui tânăr cu secrete sau al unuia pur și simplu plictisit? Dacă domnul Lees era un spiritist veritabil, atunci pesemne că aveam să aflu adevărul cât de curând.

Am analizat camera în care ne aflam, străduindu-mă să afișez o mină impasibilă. Îmi era însă greu. Lumina cenușie se filtra printre perdelele colbăite, scoțând în evidență fiecare fir de praf din micul apartament și făcându-mi nasul să mă mănânce.

Instrumentele folosite pentru a vorbi cu spiritele erau aruncate prin colțuri și ieșeau din dulăpioare, iar praful acoperea fiecare suprafață. Doar un pic de curățenie ar fi îmbunătățit lucrurile semnificativ. Poate că domnul Lees ar fi avut mai mulți clienți dacă ar fi curățat puțin. Totuși, presupuneam că omul nu avea cine știe ce timp pentru menaj din moment ce vorbea cu morții zi și noapte. Dacă abilitățile îi era reale, atunci viața lui semăna pesemne cu o petrecere continuă. Gândul că ar fi trebuit să aud trăncănelile cuiva atâta timp mă îngrozea.

Atenția mea a întârziat asupra unui soi de corn, așezat pe un dulap cam șubred. Era unul dintre puținele obiecte din cameră care păreau lucitoare și noi.

— Aceea este o „trompetă pentru spirite”, a zis domnul Lees, arătând cu capul spre invenție. Amplifică șoaptele spiritului. Deși nu am izbutit să o folosesc cum se cuvine. Totuși,

doar despre ea se vorbește. Mi-am zis să incerc. Iar aia e o plăcuță pentru spirite.

Așa-zisa plăcuță pentru spirite nu era altceva decât o improvizație de două table legate împreună cu niște ață. Presupuneam că era o altă unealtă folosită de morți ca să comunice cu cei vii. Se părea că oamenii voiau să se distreze cu mecanisme și trucuri la fel de mult pe cât voiau să comunice cu cei dragi. O atmosferă macabră era numai bună pentru vorbăreții bogați, ce nu știau cum arată sărăcia.

Thomas a tușit, ca să nu rădă, atrăgându-mi atenția. Apoi a arătat subtil spre piciorul meu, ce sălta agitat, lovind masa. Pe urmă, a tușit și mai tare, văzându-mi privirea mohorâtă. Eram bucuroasă că Thomas se amuza; măcar unul dintre noi se simțea bine.

— Bine!

Domnul Lees s-a așezat în mijloc.

— O să vă rog să vă puneți așa mâinile pe masă.

Omul ne-a arătat cum, așezându-și pe masă palmele uriașe, cu fața în jos, și atingându-și degetele mari.

— Răsfirați-vă degetele, astfel încât degetele mici să atingă mâinile vecinilor. Excelent! Perfect! Acum închideți ochii și nu vă mai gândiți la nimic!

Era bine că masa era așa de mică; altfel nu am fi fost în stare să atingem mâna celuilalt. Degetul lui Thomas se tot codea să-l atingă pe al meu, așa că mi-am mișcat ușurel piciorul pe sub masă și l-am lovit încet.

Înainte ca Thomas să poată riposta, domnul Lees a închis ochii, oftând prelung. „Concentrează-te”, m-am certat în sinea mea. Dacă tot eram acolo, măcar să fac totul ca la carte.

— Solicit ca spiritele mele călăuzitoare să iasă la lumină și să mă ajute în această călătorie în lumea de apoi. Vă rog veniți, oricine are vreo legătură cu Thomas sau cu Audrey Rose!

Am privit printre gene. Thomas era un băiat bun. Ședea cu ochii închiși și cu spatele drept ca un băț. Domnul Lees părea să fi adormit. Ochii i se zbăteau pe sub gene, iar mustățile și barba săltau după un ritm pe care doar el îl putea auzi.

M-am uitat la ridurile mici din jurul ochilor lui. Nu avea mai mult de patruzeci de ani, dar arăta ca și cum viața i-ar fi aruncat la fel de multe ca unuia cu dublul vârstei lui. Părul îi era cenușiu pe la tâmpile și se rărea, retrăgându-se ca un ocean de la malul frunții lui.

Domnul Lees a inspirat adânc. Trăsăturile lui și-au potolit tresăririle.

— Spune cine ești, spirite!

Mi-am ațintit iar atenția la Thomas, însă el nici nu a zâmbit, nici nu a ridicat măcar o pleoapă, jucându-se politicos cu gazda noastră prezicătoare. Thomas nu mai era nervos acum.

Nu puteam să nu mă simt plină de speranță și, totuși, îmi era teama de o altă întâlnire cu mama, atât de curând; asta dacă era să cred ce spusese bărbatul în cimitir.

Domnul Lees a dat din cap.

— Bine ați venit, domnișoară Eddowes!

Omul a făcut o pauză, gândindu-se la ce să mai spună sau „ascultând” spiritul. Fața lui a tresăltat, concentrată.

— Da, da. O să-i spun imediat!

Ah, ce bine! Intram direct în pâine. Ce prostesc! Omul s-a fâțâit pe scaun, fără să-și îndepărteze mâinile de ale noastre.

— Domnișoara Eddowes a zis că ați fost prezentă când i s-a descoperit trupul. Spune că ați fost însoțită de un bărbat cu părul spălăcit.

Mi s-a oprit respirația. Pentru o clipă, speranța să pot vorbi cu mama s-a năruit.

Oare să fie adevărat? Oare domnișoara Catherine Eddowes putea să vorbească prin acest bărbat mătăhălos și neingrijit? Era tare ciudat, dar nu credeam. Oricine se aflase la locul crimei în dimineața aia m-ar fi putut vedea cu comisarul Blackburn. Neștiind cum să mă port în asemenea situații, am șoptit:

— E adevărat!

Mi-am aruncat privirea la Thomas, dar el era tot tăcut și-și ținea ochii închiși. Gura însă îi era acum strânsă ca o linie subțire. M-am întors cu privirea spre spiritist.

— Aha, a exclamat domnul Lees, părând că înțelegea ce i se spunea.

Nu eram sigură dacă mi se adresase mie sau spiritului ce plutea lângă noi, așa că am așteptat cu buzele strânse.

— Domnișoara Eddowes spune să vă trimit un mesaj care vă va ajuta să credeți. Zice că pe corpul ei se află un semn de identificare și că veți ști imediat despre ce vorbește.

Câteva clipe, m-am lăsat stăpănită de nevoia de a-mi retrage mâinile și de a părăsi văgăuna aceea plină de escrocherii. Știam exact la ce referea.

Pe antebrațul femeii se afla un mic tatuaj albastru, cu inițialele TC. Dar nu era un secret. Oricine i-ar fi putut vedea brațul în trecere. Am oftat, dezamăgită să aflu că totul fusese o scamatorie. Înainte să apuc să spun ceva sau să îmi trag mâna de pe masă, domnul Lees a continuat grăbit.

— A spus că Jack a fost acolo în acea zi. Că v-a văzut...

Omul a închis ochii, dând din cap ca și cum ar fi fost un interpret ce traducea mesajul unui vorbitor de limbă străină.

— S-a apropiat de dumneavoastră... ba chiar a vorbit cu dumneavoastră. Ați fost furioasă pe el...

Domnul Lees se legăna pe scaun. Ochii lui închiși se mișcau ca niște porumbei confuzi, plimbându-se încolo și înapoi în fața unei bănci din parc.

O teamă abisală și rece mi s-a strecurat în inimă, sugrumând orice urmă de rațiune din mintea mea. Singurii oameni pe care fusesem furioasă fuseseră comisarul Blackburn și tata. Unchiul se afla pe atunci încă în ospiciu, iar cu Thomas nu vorbeam.

Dacă bărbatul ăsta chiar comunica cu morții, atunci spusele lui tocmai alungaseră orice suspiciune mai aveam în legătură cu unchiul și cu Thomas. Dar tata și Blackburn...

Nevrând să mai aud ceva, mi-am tras mâna, însă Thomas a prins-o și a așezat-o la loc lângă a lui. Privirea lui încurajatoare îmi spunea că aveam să trecem împreună prin asta. Gestul lui m-a calmat pe moment.

Spiritistul nostru se legăna pe scaun cu mișcări din ce în ce mai rapide și mai abrupte. Lemnul a prins a scârțâi sub mișcările iuți, făcându-mi pulsul să pornească într-o goană haotică. Domnul Lees s-a ridicat așa de brusc, că scaunul pe care șezuse a căzut cu un bufnet la podea.

Omul a avut nevoie de câteva secunde ca să-și revină, iar când ochii lui s-au limpezit, omul s-a uitat la mine ca și cum m-aș fi preschimbat în Satana.

— Domnule Lees, aveți de gând să ne spuneți ce vă tulbură sau o să țineți secret ce v-au mărturisit spiritele? a întrebat ironic Thomas.

Încă tremurând, domnul Lees își scutura capul ca să scape de ceea ce auzise și văzuse. Când, în cele din urmă, a vorbit, tonul vocii lui răsuna la fel de sumbru ca și vorbele.

— Părăsiți Londra pe dată, domnișoară Wadsworth! M-am înșelat, nu vă pot ajuta. Plecați! a strigat el.

Omul s-a întors spre Thomas.

— Trebuie să o protejați. Poarta semnul morții.
Thomas a mijit ochii.

— Dacă ăsta e vreun fel de truc...

— Plecați! Plecați acum, până nu e prea târziu!

Domnul Lees ne-a împins până la ușă, aruncându-mi
paltonul de parcă ar fi fost încins.

— Jack tânjește după sângele dumneavoastră, domnișoară
Wadsworth. Dumnezeu să vă aibă în pază!

From hell

Mr. Sugar

Sor I send you half the
Kidney Stock from one witness
preserved it for you to the price
I had and at it was very risk I
may send you the bloody key that
took it out if you only want a what
more.

Signed

Take me when
you can
Mister Luck -

DOUĂZECI ȘI PATRU

DIN IAD

*Biblioteca doctorului Jonathan Wadsworth,
Highgate
16 octombrie 1888*

— Văd că iar ai dat o petrecere jalnică, a zis Thomas, furișându-se în biblioteca întunecată a unchiului Jonathan.

Am ridicat capul din carte și am observat că îmbrăcămintea lui era extrem de elegantă pentru o după-amiază pe care urma să și-o petreacă disecând cadavre. Jacheta șic i se potrivea perfect pe trup. Thomas m-a surprins privindu-l și a zâmbit larg.

— Nu m-ai invitat și pe mine, Wadsworth. E cam nepoliticos, nu crezi?

I-am ignorat remarca, deși știam că Thomas încerca să înveselească atmosfera. Trecuseră opt zile de când îl vizitaserăm pe domnul Lees și încă și mai multe de când imi văzusem ultima dată tatăl.

Deși nu mă puteam baza doar pe mărturia domnului Lees, îndoielile în legătură cu Thomas dispăreau pe zi ce trecea. Tăindoielile în legătură cu Thomas dispăreau pe zi ce trecea. Tă-nărul își studia zi și noapte notițele. Nu credeam că stresul pe care încerca să-l ascundă era doar de fațadă. Thomas voia să rezolve cazul la fel de mult ca mine. În timpul unei seri deosebit de agitate, îi împărtășisem temerile privitoare la tata. Thomas deschisese gura să spună ceva, apoi tăcuse. Asta fusese tot. Reacția lui nu fusese deloc liniștitoare.

Respectându-și amenințarea, tata nu mă căutase, rămânând indiferent la soarta mea. Nu-i stătea în fire să mă lase nesupravegheată zile la rând, însă cum îmi devenise străin, nu-i puteam ghici următoarele mișcări. Uram să o gândesc, însă tata întrunea câteva dintre însușirile lui Jack Spintecătorul. Fusese prezent în timpul fiecărei crime și absent atunci când, aparent, Jack dispăruse în timpul celor trei săptămâni și jumătate din septembrie. Oricât de mult mi-aș fi dorit să-i aflu opinia, îi ascunsesem lui Nathaniel bănuielile mele sumbre. Nu era necesar să-l îngrijorez, din moment ce nu aveam o dovadă de netăgăduit în legătură cu vinovăția a tatei.

Am început să răsfoiesc un tom de medicină, citind despre câteva dintre conceptele privitoare la psihologia umană și la crime. Tata suferea, cu siguranță, de un soi de depresie și avea suficiente motive ca să dorească realizarea unui transplant de succes. Așa s-ar fi explicat lipsa organelor, deși nu înțelegeam cum ar mai fi putut să o ajute asta acum pe mama. Apoi mi-am amintit de „leacul” lui favorit; laudanumul ar fi putut justifica foarte bine nebunia.

— N-ar trebui să-ți pierzi prețioasa ta energie cu asemenea prostii, Wadsworth, a zis Thomas, citind peste umărul meu. Sigur ești capabilă să vii cu câteva teorii personale. Doar ești om de știință, nu? Sau lași în seama mea descoperirile geniale?

Thomas a zâmbit larg văzând că-mi dau ochii peste cap, umflându-și pieptul și așezându-și mândru un picior pe scaun, ca și cum ar fi pozat pentru un portret.

— Nu te învinovățesc! Știu că sunt atrăgător. Eroul înalt și misterios din visele tale, sosit în fugă să te salveze cu intelectul său vast. Ar trebui să mă accepți pe dată de soț.

— Semenii mai degrabă cu monstrul arogant din coșmarurile mele.

I-am zâmbit batjocoritor când Thomas a strâmbat din nas. Era suficient de chipeș, dar nu trebuia să știe asta.

— Nu ai vreun organ de cântărit, oameni de enervat sau notițe de luat pentru unchiul Jonathan? Sau poate că ai vreun alt pacient pe care să experimentezi...

Thomas a zâmbit și mai larg, așezându-se în fața mea pe canapeaua prăpădită din catifea. Un cadavru proaspăt, care, pentru prima dată după foarte mult timp, nu avea nimic de-a face cu crimele din Whitechapel se afla pe masa de disecție din beci, așteptând să fie analizat. La prima vedere, se părea că omul își pierduse viața din cauza vremii vitrege a Angliei, nu răpus de mâinile vreunui ucigaș dement. Iarna își scosese de câteva ori capul din bârlog înainte de a-și face oficial apariția.

— Doctorul Wadsworth a fost chemat să vadă de treburi mai urgente. Nu suntem decât noi doi aici și m-am cam plictisit să te văd îmbufnată. Am putea să profităm la maximum de timpul petrecut împreună. Dar nu, a oftat el dramatic, tu ești pornită să citești prostii.

M-am ghemuit în fotoliul meu uriaș și am dat pagina cărții.

— Nu mi se pare că pierd vremea citind despre stările psihologice ale omului și despre cum pot avea ele o legătură cu probleme mai grave de ordin psihotic. De ce nu-ți pui creierul ăla mare la contribuție și să citești câteva dintre studiile astea cu mine?

— De ce nu vrei să-mi spui ce te îngrijorează cu adevărat? Ce dilemă emoțională ai?

Thomas a bătut cu palma pe genunchi.

— Stai aici și o să te legăn ușurel până ce unul dintre noi va adormi. Dacă nu chiar amândoi.

Am aruncat volumul pe podea, la picioarele lui, apoi mi-a părut imediat rău. Era cât pe ce să-i spun lui Thomas că *nu* mă confruntam cu nicio problemă emoțională și tocmai ce

îi arătasem opusul. Într-o zi aveam să învăț să-mi controlez gesturile. Am oftat.

— Mă tot gândesc că s-ar putea ca tata să fie criminalul din umbră.

— Și care este, mai exact, dilema morală? a întrebat Thomas. Vrei să știi dacă să-l predai sau nu pe tăticul poliției?

— Bineînțeles că asta e dilema! am exclamat, nevenindu-mi să cred cât de obtuz era când venea vorba de relațiile esențiale dintre oameni. Cum aș putea preda poliției o rudă de sânge? Cum aș putea să-l trimit pe tata la moarte? Cred că înțelegi că exact asta s-ar întâmpla dacă l-aș da pe mâna autorităților.

L-ar fi spânzurat pe tata, eram sigură. Având în vedere statutul lui, execuția ar fi fost publică și cât se putea de brutală. Doar pentru că mâinile îi erau, posibil, pătate de sânge nu însemna că îmi doream să mi le mânjesc și eu pe ale mele. Nu conta că aveam sau nu dreptate.

— Ca să nu mai zic, am adăugat cu glas tare, că asta l-ar distruge pe fratele meu.

Mi-am acoperit fața cu mâinile. Nu afirmasem tocmai cel mai evident dintre lucruri. Dacă nu-l predam pe tata, atunci și alte femei aveau să fie ucise. Mă afluam într-o situație oribilă și îl uram și mai mult pe tata pentru că mă supunea la un asemenea chin.

Thomas a căzut pe gânduri în timp ce-și privea mâinile. A părut să treacă o eternitate, până ce tânărul s-a înduplecat să rupă tăcerea.

— Ce speri să descoperi printre teoriile altora?

— Izbăvire! Limpezime! Un antidot pentru demonul care a pus stăpânire pe sufletul tatei.

Poate că l-aș fi putut salva dacă găseam o cale de a aborda problema psihică ce-l chinuia. Am ascultat liniștea ce se

prelungea între mine și Thomas. Ticăitul ceasului răsuna ca un ecou al propriei mele inimi.

— Dacă ar fi tatăl tău, tu nu ai încerca orice să-l salvezi? am întrebat pe un ton domol. Mai ales din moment ce ai pierdut deja un părinte? Poate că nu e prea târziu să fie mântuit.

Thomas a înghițit, îndreptându-și privirea spre cartea mea.

— Atunci te-ai folosi chiar și de religie ca să-l izbăvești de păcate? Îl stropești cu puțină agheasmă și arzi diavolul din el? Credeam că acesta este domeniul mătușii tale excentrice.

Am cules de jos jurnalul medical, întorcând paginile până la ultimul paragraf pe care-l citisem. Fotoliul din piele a scârțâit sub greutatea mea.

— Sunt un om de știință, Thomas. Salvarea tatei va veni sub forma unor substanțe benefice pentru psihicul lui. Există multe tratate bune despre efectul acestora asupra sinapselor, am zis, arătându-i o asemenea teorie în carte. Și-n plus, îl voi amenința cu sechestrul în casă. O să-l țin în lanțuri, încuiat în birou dacă nu va fi de acord să se lase analizat.

Thomas a clătinat din cap – știam amândoi că era o minciună. Cineva a bătut încet la ușă înainte ca Thomas să poată răspunde. Amândoi am ridicat privirea spre lacheul care stătea pe jumătate în hol și pe jumătate în cameră. Omul părea jenat după roșeața ce i se iveau în dreptul gulerului. Speram că nu se afla acolo de prea mult timp. Aveam să dăm cu toții de bucluc dacă mai afla cineva că tata ar fi putut să fie Jack Spintecătorul sau că-l suspectam și că nu-l predasem.

— Doctorul Wadsworth vă solicită prezența pe dată la Scotland Yard, domnișoară.

Când Thomas și cu mine ne-am uitat unul la celălalt, omul s-a corectat.

— Prezența amândurora.

Nu-mi păsa ce credeau bărbații adunați în jurul biroului comisarului Blackburn pe când îmi acopeream gura cu o mânășă din dantelă.

Duhoarea ce-mi asalta simțurile era aproape la fel de rea ca și conținutul pachetului. Dacă nu chiar mai rea. Puteam să suport orice priveliște dezgustătoare sau însângerată, însă carnea putrezită, mă temeam, avea să fie un lucru cu care nu aveam să mă obișnuiesc vreodată, indiferent de câte ori aș fi fost nevoită să intru în contact cu ea.

— Este, mai mult ca sigur, o jumătate de rinichi uman, a confirmat unchiul Jonathan, deși nu-l întrebase nimeni. Deși e imposibil să afirmăm cu siguranță, trebuie să luăm destul de în serios scrisoarea care a sosit odată cu el. Domnișoarei Eddowes îi lipsea un rinichi. Este un rinichi de om. După gradul de putrefacție, aș zice că a fost scos cam pe când femeia își dădea sufletul. Este rinichiul stâng. La fel ca în cazul victimei. Va trebui să-l analizez mai bine în laborator, însă, la o primă vedere, s-ar părea că există niște... similitudini.

Cu greu mi-am înghițit dezgustul. Se părea că Jack își pierde mințile. Thomas mi-a strecurat biletul de la criminal, ferindu-și privirea. Mă întrebam dacă avea de gând să spună poliției ce credeam despre tata. Mă întrebam dacă eu aș fi făcut la fel în locul lui. Vina se răsucea adânc în ființa mea. Oare lăsam sentimentalismele să împiedice înfăptuirea dreptății? Atunci eram la fel de rea ca însuși Spintecătorul.

Dar... dacă poliția descoperise deja identitatea criminalului? Am tras cu privirea la Blackburn. Nu-l cunoșteam foarte bine și eram încă suspicioasă. Poate că mai văzuse organul acela chiar în noaptea în care îi fusese scos proprietarei. Comisarul părea mai degrabă netulburat, având în vedere ce spusese unchiul Jonathan. Asta mă făcea să mă întreb dacă tata

comisese chiar el acele acte atroce sau îl pusese pe Blackburn să le săvârșească. Oare reacția lui de respingere la locul dublei crime fusese doar o prefăcătorie?

Mi-am amuțit gândurile ce nu-mi dădeau pace, ușurată să observ să nimeni nu mă băga în seamă. Biletul era scris cu aceeași cerneală roșie, morbidă, ca și celelalte două trimise de Jack. Aș fi recunoscut scrisul acela și în vis, atât de mult îl analizasem, încercând să găsesc asemănări cu scrisul tatei.

Din iad

El Lusk.

Cu părere de rău

*Ţi trimit jumătate de rinichi luat de la o femeie lam ținut
pentru dumneata și ailaltă parte am prăjită și mâncată a fost
tare bună. Ce săți trimi și zuriul sângerat dacă aștepți nișel*

Semnăt

Prindemă când poți domnu Lusk

George Lusk era prietenul fratelui meu și unul dintre cei mai vocali membri ai grupului de justițieri din care făcea parte Nathaniel, Cavalerii din Whitechapel. Dacă tata era cu adevărat Jack Spintecătorul, atunci ar fi fost cam sfidător să trimită o dovadă chiar unui apropiat al familiei. Pe de o altă parte, faptul că mâncase jumătate dintr-un rinichi uman era o dovadă de netăgăduit că nebunia îl cuprinsese cu totul.

Canibalismul era o nouă etapă pentru criminalul din Whitechapel. Am așezat scrisoarea la loc, pe biroul aglomerat al lui Blackburn. Scrisul nu semăna cu al tatei, însă asta nu însemna că nu s-ar fi putut strădui să-l ascundă. Poate că răul ce-l posedă avea propriul scris de mână.

— Mă întreb, am zis eu tare, fără să vreau.

Thomas mi-a făcut semn să vorbesc, dar nu eram încă pregătită. Gândurile și teoriile prindeau formă în mintea mea. Poate că dacă înaintam o bănuială, aş fi putut testa reacţia lui Blackburn. După câteva secunde, am început iar.

— Nu vi se pare puțin ciudat?

— Nu, Wadsworth, a zis Thomas plat. E destul de obișnuit să trimiți un rinichi prin poștă. Eu o fac de vreo trei ori pe săptămână, ca să fiu la modă. Trebuie să încerci! Le-ar impresiona pe fetele de la ceaiuri.

I-am răspuns cu o strâmbătură.

— Am vrut să spun altceva; să presupunem că ucigașul a omorât femeii și a încercat să realizeze un transplant de organe. Atunci de ce i-a mâncat rinichiul? De ce să irosească un organ recoltat?

Pielea de pe gâtul lui Blackburn a pălit într-o fracțiune de secundă, ca și cum comisarului i s-ar fi făcut rău. Reacția lui părea destul de sinceră, dar mă mai păcălise și altă dată. Blackburn și-a trecut o mână prin păr.

— E doar două după-amiază și jur că mi-ar prinde bine o halbă de bere. Asta credeți și dumneavoastră, domnule doctor Wadsworth? Că Jack folosește organele pentru transplant sau că le vinde?

Unchiul privea în continuare la cutie, dând absent din cap.

— Am o bănuială de care nu pot scăpa.

Unchiul Jonathan și-a scos ochelarii, ștergându-i pe jachetă înainte să și-i așeze la loc pe nas.

— Mi-e teamă că a luat un rinichi în plus, dar și-a dat seama că nu avea nevoie de el, apoi a decis să nu-l irosească.

Am început să tremur. Dacă tata era Jack Spintecătorul, atunci unde ținea organele? Nu era ca și cum le-ar fi putut păstra în borcane în răcitor, fără ca bucătarii și servitoarele să le vadă. Oare de aceea nu o concediasă niciodată pe Martha.

bucătăreasa noastră? Oare femeia îi cunoștea monstruoasele secrete?

Gândul că dormisem într-o casă în care genul acesta de orori puteau fi ascunse la doar câteva camere mai încolo era prea șocant.

Blackburn a dat înconjur biroului, pentru ca, în final, să se prăbușească pe un scaun din spatele lui, frecându-se la ochi.

— Poate că nu-i o idee așa de rea să fiu moșier, ca tata. Pot să mă descurc cu multe lucruri, dar asta mă tem că mă depășește. Cât de îngrozitoare poate fi o viață petrecută la petreceri ori discutând chestiuni politice?

Thomas a mijit ochii, ignorând lamentările polițistului și părând mai degrabă preocupat să afle opinia unchiului Jonathan. Trăsăturile ascuțite îi oglindeau parcă gândurile agere.

— Vreți să spuneți că a terminat cu crimele?

Unchiul a clătinat din cap, iar pielea a început să mă furnice. Avea privirea acea mohorâtă, care spunea că urmau lucruri mai grave. Când și-a atins mustața, nu am fost deloc surprinsă de următoarele lui cuvinte.

— Cred că mai are nevoie de un singur lucru. Pe urmă, s-ar putea să se oprească.

Chiar în clipa aceea, un polițist se îndrepta spre comisarul Blackburn pentru a-i înmâna un dosar. Bărbatul i-a șoptit la ureche un mesaj, înainte să plece la fel de iute pe cât venise. Pesemne că informația nu era chiar atât de importantă, din moment ce Blackburn a aruncat hârtia pe birou și și-a ațintit atenția asupra unchiului.

— Nu sunt sigur că vreau să mai aud continuarea, doctore Wadsworth, însă mi-e teamă că nu-mi permit luxul de a rămâne neștiutor. Lămuriți-ne, vă rog!

Nu-mi dădeam seama cum, însă știam cu mai multă certitudine decât ar fi trebuit ce-i lipsea lui Jack Spintecătorul.

Ar fi fost cel mai impresionant organ cu care să facă un transplant sau pe care să-l fure. Cuvintele aproape că mă înecau, însă le-am rostit oricum.

— O inimă! Are nevoie de o inimă înainte să oprească măcelul.

Am simțit ochii lui Thomas ațintiți asupra mea. Încerca să mă convingă să tac, dar nu am putut să-l privesc, de teamă că aveam să mărturisesc pe loc tot ce bănuiam. La naiba cu urmările!

Ultima fărâamă de speranță pe care o mai păstram se datoră faptului că unchiul nu pomenise polițiștilor numele tatei. Îi mărturisisem suspiciunile mele cu o noapte în urmă, în laborator și, cu toate că era încă și mai sceptic decât mine, pălise.

Unchiul Jonathan îmi spusese să nu mă îngrijorez, că aveam să descoperim curând adevărul, că tata era pur și simplu bolnav și că felul în care toate indiciile duceau spre el era doar o nefericită coincidență.

Adevărul nu era niciodată o povară ușoară, mai ales atunci când demasca un apropiat ca fiind un monstru ascuns sub nasul tău. Dacă unchiul se putea agăța de un singur fir de speranță, oricât ar fi fost el de fragil, că tata era nevinovat, atunci puteam să rezist și eu.

Deocamdată...

DOUĂZECI ȘI CINCI

O VIOLETĂ DE PE MORMÂNTUL MAMEI

*Reședința doctorului Wadsworth,
Highgate
8 noiembrie 1888*

Am scos rochia albastră, jerpelită, dintr-un cufăr aflat în podul casei unchiului Jonathan; cusăturile se desfăcuseră, iar mirosul de stătut a umplut încăperea când am scuturat-o în lumina palidă a lunii.

Slabe șanse să o pot face din nou demnă de a fi etalată! Tre-cuse prea mult timp de când domnișoara Emma Elizabeth Smith o purtase pentru prima dată. În plus, nici nu fusese păstrată cum se cuvenea.

Unchiul strânsese aproape toate lucrurile personale ale domnișoarei Smith de la o familie care nu mai voia să aibă nicio legătură cu ea și se străduise să i le țină așa cum le lă-sase tânăra, înghețate în timp, de parcă ar fi fost prinse într-o fotografie. Atât că un strat gros de praf și câteva molii înfometate se înfruptaseră cu nesaț din ele de-a lungul ultimilor câțiva ani.

Rochia era un pic cam veche, cam zdrențuită și cam mare. Dacă aș fi ieșit în lume în rochia aia înfiorătoare, aș fi arătat ca o femeie din East End care cerșește ca să-și alimenteze viciile, iar mătușa Amelia ar fi pierit pe loc. Mă îndoiam că Liza ar fi fost în stare să o înfrumusețeze.

Era absolut perfectă.

Thomas se sprijinise de uşă, cu braţele încrucişate, privindu-mă în felul lui tăcut şi calculat ce mă scotea din minţi.

— N-are nicio noimă ce vrei să faci, Wadsworth! De ce nu-ţi confrunţi tatăl şi gata? Să te strecorei afară, îmbrăcată ca o prostituată, este de departe cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată. Felicitări! a zis el, desfăcându-şi braţele şi aplaudând lent. Ai realizat ceva memorabil, deşi este ridicol!

— *Aproape* că te scosesem de pe lista de suspecti.

Am început să scutur o altă rochie zdrenţuită. Praful mi-a gădilat nările pe când o aşezam la loc. În vremurile ei bune, mătasea de un verde întunecat trebuie să fi fost minunată.

— Este remarcabil!

— Ah, da, a zis el, dându-şi ochii peste cap. O altă idee minunată de-ale tale! De parcă aş fi atât de dezordonat, încât să las urme... Practic, sunt cu tine zi şi noapte. Asta nu mă absolvă de vină? Sau trebuie să împărţim patul ca să demonstrez că sunt nevinovat? De fapt... asta s-ar putea să nu fie o idee rea.

L-am ignorat şi am scos din cufăr o pereche de ghetete maro, cu şireturi. Le-am privit cu atenţie. Păreau să fie măsura mea, aşa că le-am pus alături de haine. Thomas începuse să mă urmărească în urmă cu două ore, plimbându-se de colo, colo şi oferindu-şi părerile ca pe nişte sfaturi pe care nu aveam de gând să le accept.

— Am făcut cum ai vrut *tu* timp de trei săptămâni, i-am amintit. Care a fost rezultatul? Am devenit din ce în ce mai frustrată. Destul, Thomas!

Încercasem să ne ascundem o zi şi o noapte în faţa casei din Belgrave Square, dar nu reuşiserăm niciodată să-l surprindem pe tata ieşind sau intrând. Zgâriaserăm chiar şi trăsura ca să o putem identifica dacă se întâmpla să o vedem la adăpostul întinericului. De parcă tata ştia că era urmărit, simţind pericolul

ca un lup hăituit de o creatură suficient de nebună încât să-l vâneze. Acum sosise timpul să testăm teoria mea.

— Spre informarea ta, am zis, ridicând rochia verde, nu mă deghizez în prostituată. Încerc doar să mă amestec în mulțime.

Niciun fel de argument nu avea să mă abată de la calea pe care o alesesem. Dacă nu-l prindeam pe tata mergând spre Whitechapel, atunci aveam să mă duc eu acolo și să-l aștept. Era o idee la fel de bună ca toate celelalte. Într-un fel sau altul, eram hotărâtă să aflu dacă tata era sau nu Jack Spintecătorul.

Thomas a bombănit ceva prea încet ca să-l aud, apoi s-a îndreptat hotărât spre un dulap care se înălța solemn în colțul podului. A deschis brusc ușile și a început să cotrobăie nervos prin el.

— Ce Dumnezeu faci? am întrebat, deși Thomas nu s-a sinchisit să răspundă.

Hainele îi zburau peste umeri, în timp ce băiatul le arunca din calea lui, căutând ceva care să i se potrivească.

— Dacă nu vrei să înțelegi de vorbă bună, atunci o să mă furișez împreună cu tine. E clar că am nevoie de un palton vechi și de pantaloni. Nimeni în toate mințile nu ar spune că locuiesc în East End din moment ce arăt atât de minunat, a spus în timp ce arăta înspre sine. Aș putea să-mi pun și o perucă.

— Nu am nevoie de o un paznic arogant în seara asta.

M-am încruntat, deși Thomas nu se uita la mine.

— Sunt capabilă să-mi port și singură de grija.

— Oh, da. Ce prost sunt că am uitat! a pufnit Thomas. Îmi imaginez că femeile care și-au pierdut organele se credeau la fel de neatins. Probabil că și-au spus ceva de genul: „E vineri. Mă duc la bodegă, mănânc puțin, îmi plătesc chiria și apoi mă las ucisă de un nebun înainte să vină zorile. Ce adorabil”.

— E tata, am zis printre dinți. Chiar crezi că mi-ar face rău? Nici nu cred că are o inimă așa de rea și de putredă.

În cele din urmă, Thomas a încetat să mai cotrobăie printre paltoanele mâncate de molii și s-a întors spre mine. Preț de o clipă, a căzut pe gânduri.

— Asta *dacă* Jack Spintecătorul e tatăl tău. Încă nu ai o dovadă irefutabilă. Îți bazezi fapta îndrăzneată doar pe presupunerea că ești, cu adevărat, rudă cu acest monstru, a cuțetat Thomas. Nu te cred incapabilă, Audrey Rose, dar știu că criminalul a ucis femei care erau singure. Ce crezi că ai să faci dacă descoperi că te-ai înșelat și te pomenești cu un cuțit la gât?

— O să...

Thomas a traversat încăperea așa de repede, că abia am reușit să deslușesc obiectul pe care mi l-a lipit pe pielea sensibilă a gâtului. M-a sărutat pe obraz, apoi s-a retras încet. Ochii noștri s-au întâlnit. Inima îmi bătea panicată când privirea i-a picat pe buzele mele și a întârziat acolo. Nu-mi dădeam seama dacă voiam să-l sărut sau să-l ucid. În cele din urmă, Thomas s-a dat înapoi, lăsând lumânarea să cadă la podea, apoi a ridicat un baston grosolan, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Interesant! a șoptit el, admirând bastonul.

Îmi venea să-l omor. Voiam, în mod clar, să-l ucid. Mi-am prins gâtul cu ambele mâini, gâfâind.

— Ți-ai pierdut mințile? M-ai fi putut omori!

— Cu o lumânare?

Thomas a ridicat o sprânceană.

— Sincer, sunt flatat că mă crezi atât de priceput. Dar vai, mă îndoiesc că aș putea face vreun rău cu o asemenea armă.

— Știi ce vreau să spun, am zis. Dacă ar fi fost un cuțit, acum aș fi moartă!

— Asta a fost și scopul micului nostru exercițiu, Wadsworth!

Thomas nu părea să regrete cătuși de puțin că mă speriasese îngrozitor.

Tânărul și-a încrucișat mâinile la piept, uitându-se de sus la mine. Ce catâr!

— Imaginează-ți că ești singură în East End, a zis el. Te-ar costa viața să inlemnești așa. Trebuie să acționezi rapid, să-ți plănuiești întotdeauna scăparea dintr-o situație neplăcută. Totul se rezumă la emoțiile tale blestemate care-ți întunecă judecata. Ce-ai face diferit dacă aș încerca iar?

— Mi-aș înfige tocul ghetei în piciorul tău.

Umerii lui Thomas s-au relaxat. Nu observasem cât de tensionat fusese.

— Bun. Acum începi să-ți folosești creierul ăla frumos al tău, Wadsworth. Calcă pe piciorul atacatorului cât de tare poți! Acolo sunt multe terminații nervoase și i-ar putea distrage atenția suficient de mult timp.

Thomas m-a măsurat rapid cu privirea, dar mai mult ca să-mi analizeze îmbrăcămintea decât ca să mă admire. Oricum, am simțit cum obrazii îmi luau foc.

— Acum, hai să te pregătim pentru o ieșire de seară pe străzi și să plecăm. Ah, îmi poți mulțumi oricând pentru că te-am ajutat, a zis el, străduindu-se să nu zâmbească. Nu m-ar supăra să mă săruți pe obraz. Știi tu, ca să-mi întorci favoarea...

M-am uitat la el atât de urât, că m-am temut să nu rămân așa.

— Dacă mai încerci vreodată așa ceva, *chiar* o să te calc pe picior, Thomas Cresswell!

— Ah! Felul în care îmi spui numele îmi sună cumva ca o blestem minunat. Dacă ai putea să și gesticulezi, ar fi excepțional.

Am aruncat o gheată spre el, dar Thomas a reușit să se strecoare afară și a închis ușa înainte ca obiectul zburător să-l

ajungă. Mi-am încleștat maxilarul, urându-l cu fiecare bătaie a inimii.

Totuși, Thomas avea dreptate. Trebuia să fiu mai bine pregătită emoțional pentru întâlnirea mea cu Jack. M-am dus spre ușă, am ridicat gheata și am început să mă îmbrac. Norii se rostogoleau pe cer, acoperind ultima fărâmă de lună. Era o noaptea perfectă ca să vânez un criminal pe străzile din Whitechapel.

— De ce Dumnezeu șchiopătezi? am șoptit arțăgoasă spre tovarășul meu idiot, privindu-i temătoare pe oamenii ce se holbau în direcția noastră. Atragi atenția, iar noi ar trebui să trecem neobservați!

Thomas adoptase mersul șchiopătat în clipa în care ajunseserăm la marginea pieței Spitalfields. Ne ciondăneam de ceva timp cu privire la jocul lui, atrăgând atenția mai ceva ca o apariție a reginei în cea mai scumpă rochie a ei prin cel mai sărăcăcios cartier. Thomas însă nu se lăsa tulburat de privirile și de ocările pe care le primeam. Ba chiar mai mult, părea că se distra de minune.

— Ești doar supărată că nu te-ai gândit tu prima să faci asta! Hai, împiedică-te puțin! Dacă nu te prefaci beată, nu o să atragem niciodată atenția Spintecătorului.

Thomas m-a privit de sus, dând să zâmbească.

— Simte-te liberă să te sprijini de mine! Doar știi, brațele mele îți aparțin.

Mi-am prins fustele, ocolind mizeria aruncată în canal și mulțumind cerului că Thomas nu mă putea vedea roșind.

— Ai înțeles greșit ideea acestei seri. Nu încerc să-l ademenesc pe Spintecător, Thomas! Încerc să mă amestec printre oameni ca să-l urmăresc. Să văd unde se duce și să-l opresc din

a înfăptui o altă crimă. O să se uite la noi și o să fugă în direcția opusă. Asta dacă nu-l aleargă cu toiagul băiatul șontorog.

— Este un *baston* și e chiar frumos! Spintecătorul ar trebui să fie mulțumit dacă e atacat cu un asemenea exemplar de artă rustică.

M-am uitat la toiag. Abia dacă era lustruit, iar în creștături avea pânze de păianjen. Era cu adevărat rustic.

În tăcere, ne-am furișat pe alei întunecoase și pe lângă curți închise, căutând să auzim vreun strigăt oribil. Totuși, era greu să distingi ceva. Cerul nopții era negru precum cerneala. Nicio lumină nu își aruncă scânteierea spre noi, iar lămpile de gaz erau neputincioase din cauza ceții groase.

Am trecut pe o alee întunecată, am traversat o altă stradă și ne-am oprit în fața unei bodegi decrepite, animate de muzică discordantă și de râsete. Femei bete ședeau întinse peste bărbații de afară. Vocile lor erau mai puternice și mai aspre decât cele ale măcelarilor, ale marinarilor sau ale fierarilor pe care încercau să-i seducă. M-am întrebat în treacăt cum arătaseră viețile lor înainte să devină prostituate. Lumea era necinstită și crudă pentru femei. Dacă erai văduvă, alungată de soț sau de familie, atunci modalitățile tale de a-ți câștiga pâinea erau destul de limitate. Nici nu conta dacă aveai un renume sau nu. Dacă nu te puteai baza pe banii sau pe căminul cuiva, atunci supraviețuiai cum puteai.

— Să mergem, am zis, întorcându-mă cât de repede am putut.

Trebuia să mă îndepărtez de femeile acelea și de viețile lor tragice înainte ca emoțiile să pună stăpânire pe mine.

Thomas s-a uitat la femei, apoi la mine. Știam prea bine că citea în purtarea mea mai mult decât mi-aș fi dorit și nu voiam să creadă că sunt atât de fragilă. Spre surprinderea mea, mi-a trecut pur și simplu brațul pe după al lui. Un gest mut, ce-mi demonstra că mă înțelegea.

Inima mi s-a liniștit. Era o gest mărunț, dar care mi-a dat încredere în Thomas. Jack Spintecătorul nu ar fi fost capabil de atâta compasiune.

Ne-am furișat pe alte câteva străzi, ba ieșind, ba intrând iar sub vâlul ceții. Vocile ajungeau până la noi, dar nu era nimic ieșit din comun. Bărbații vorbeau despre munca lor, iar femeile trăncăneau despre aceleași lucruri.

Pe măsură ce înaintam, Thomas renunța la șchiopătat. Ce rost avea să se mai dea în spectacol dacă oamenii nici nu ne puteau vedea?!

Lămpile pe gaz aruncau o lucire nepământească la fiecare câțiva metri. Șuierul lor tăcut îmi făcea părul de pe ceafă să se ridice. Atmosfera nopții era macabră. Moartea își purta pașii pe acele străzi, ascunsă vederii. Nu puteam scăpa de sentimentul că eram urmăriți, însă nu am auzit niciun pas și am acceptat faptul că eram, pur și simplu, speriată.

— Destul! am zis eu, înfrântă. Hai să mergem acasă!

Era trecut de miezul nopții și mă simțeam epuizată. Mă dureau picioarele, materialul aspru al rochiei îmi zgâria pielea și mă săturasem să merg prin mizerie. Călcasem în ceva scârbos ceva mai înainte și mă gândeam să-mi amputez piciorul.

Din fericire, Thomas nu a spus nimic în timp ce porneam spre casa unchiului meu. Nu aș fi acceptat prea ușor critica lui în starea oribilă în care mă găseam.

Pierdută în gândurile înnegurate ale eșecului nostru, nu am sesizat nimic până ce atacatorul nostru nu ne-a surprins. Am auzit ghetete scrâșnind pe caldarâm, sunetul unui pumn ce-și atingea ținta și l-am văzut pe Thomas picând cu fața în jos. Un bărbat masiv a ingenuncheat pe spatele lui, răsucindu-i brațul.

— Thomas!

O altă persoană și-a făcut apariția și mi-a pus un cuțit la gât, împingându-mă pe aleea întunecată. M-am împiedicat de

fuste, însă omul m-a smucit, îngropându-și degetele în pielea mea. Frica mi-a paralizat simțurile. Mintea mi-a luat-o raza, incapabilă să priceapă ce se întâmpla. Era Jack?

— Ce-ai tu aici, băiatule? Te-am urmărit, să știi! Te crezi isteț, că te-ai îmbrăcat ca un vagabond?

Respirația omului care vorbea cu Thomas mirosea a dinți stricați și a prea mult alcool.

— Păcat! Trebuie să-ți iau și eu ceva, așa cum ai luat tu de la mine.

De pe caldarâm, Thomas s-a întors, căutându-mă disperat cu privirea. Atacatorul lui i-a apăsât fața în pietrele de pe jos. Îmi simțeam picioarele ca de plumb și inutile.

— Vă asigur că nu am luat nimic din ce vă aparține, domnule!

Thomas a tresăltat în timp ce omul i-a apăsât iar capul de pământ.

— Orice răfuială ați avea cu mine, lăsați fata să plece! Ea nu v-a făcut nimic!

— Nu așa văd eu lucrurile!

Omul a scuiat lângă Thomas.

— Crezi că e frumos să îi iei din cimitir? Și săracii merită să fie respectați. Libby a mea – mâna lui tremura, iar lama mi-a străpuns pielea –, ea nu merita să fie tăiată așa. Nu ai niciun drept! Știu ce ai făcut. Mi-a zis chiar Oliver.

Un geamăt a ieșit din pieptul omului. Un firicel subțire de sânge mi-a lunecat pe gât. Căldura lui mi-a limpezit gândurile înghețate. Dacă nu acționam imediat, urma să murim. Sau să fim mutilați. Niciuna dintre aceste variante nu se afla pe lista mea de preferințe. Mi-am amintit lecția de autoapărare a lui Thomas și am ridicat piciorul, apăsând cu toate puterea. Călcaiul meu s-a îngropat în oasele ce au trosnit. Era suficient cât să distragă atenția bărbatului, exact așa cum spusese Thomas.

— La dracu'!

Omul s-a împiedicat, sărind pe piciorul bun. Atacatorul lui Thomas l-a lăsat liber suficient cât să-și privească prietenul, ceea ce i-a permis tovarășului meu să se întoarcă și să-i tragă un pumn în abdomen. Bărbatul s-a îndoit de spate, blestemând de mama focului.

Sărind în picioare, Thomas mi-a cuprins mâna și am luat-o la goană pe străzile întortocheate de parcă însuși Satana ar fi fost pe urmele noastre.

Intram și ieșeam în pasaje și pe alei, alergând așa de repede, că, în cele din urmă, a trebuit să-l fac pe Thomas să se oprească.

— Ce... despre ce vorbea?

Thomas m-a cuprins de parcă aveam să mă prefac în cenușă și să dispar în mâinile lui dacă îmi dădea drumul. Și-a aruncat privirea de-a lungul aleii pe care ne ascunseserăm. Pieptul i se ridica într-un ritm alert. În ochii lui era o lucire sălbatică, nestăpânită. Nu-l mai văzusem niciodată atât de tulburat.

În interior, și eu mă simțeam la fel, dar speram că mă ascundeam mai bine. Am inspirat adânc ca să mă liniștesc. Thomas era o epavă. L-am atins ușor fața, făcându-l să mă privească.

— Thomas, ce...

— Am crezut că te voi pierde!

Thomas și-a trecut ambele mâini prin păr, îndepărtându-se de mine și întorcându-se.

— Am văzut sânge... Am crezut ți-a tăiat gâtul. Am crezut...

Thomas și-a acoperit fața cu mâinile, calmându-se preț de câteva clipe, apoi și-a fixat privirea asupra mea și a înghițit în gol.

— Cred că știi ce însemni tu pentru mine. Sigur trebuie să știi ce simt, Audrey Rose! Gândul că te-aș putea pierde...

Nu știu care dintre noi a făcut prima mișcare, dar deodată mâinile mele i-au cuprins chipul, și buzele noastre s-au lipit, ignorând orice blestemată de formă de cuviință și normă.

Nu mai exista niciun Jack Spintecătorul. Nu mai exista niciun atac. Nu eram decât eu și Thomas, speriați că aveam să ne pierdem unul pe celălalt.

Mi-am petrecut brațele pe după gâtul lui, trăgându-l mai aproape. Thomas s-a retras prea devreme, sărutându-mă dulce o ultimă dată. Mi-a trecut o șuviță rebelă pe după ureche, apăsându-și fruntea de a mea.

— Iertare, domnișoară Wadsworth!

Mi-am atins buzele. Citisem că situațiile primejdioase pot stârni gesturi romantice spontane și crezusem că era doar o prostie. Acum înțelegeam. Gândul că persoana pe care o iubeai îți putea fi răpită te făcea să te agăți de ea.

— Cred că eu te-am sărutat prima, Thomas!

Thomas s-a dat înapoi, încruntându-se, apoi a izbucnit în râs.

— Ah, nu. Nu-mi pare rău că te-am sărutat! Vorbesc despre nebunul care ți-a ținut un cuțit la gât.

— Ah, asta...

Am fluturat o mână, mimând nonșalanța.

— E norocos că te-ai gândit să mă pregătești în seara asta.

Ochii lui Thomas au sclipit pe jumătate amuzați, pe jumătate surprinși.

— Ești cu adevărat minunată! Rupi oase și te lupți cu atacatorii pe alei abandonate.

— E păcat, am zis eu. Reputația ta va fi complet distrusă când oamenii vor afla că te-am salvat.

— Nu-mi pasă!

Thomas a râs din inimă.

— Poți să mă salvezi iar dacă se termină cu un sărut.

— Ai știut? am întrebat, redevenind serioasă. Despre cadavre?

Thomas s-a crispat. Mi-a apucat cu grijă mâna, făcându-mi semn să ne mișcăm.

— Din păcate, nu am avut habar. În mod evident, trupurile nu sunt nerevendicate, așa cum mi-a spus Oliver. Nu-mi place să fiu mințit sau să disec ruda cuiva, fără să am permisiunea familiei. Niciun obiectiv științific nu merită să provoc o asemenea durere.

Am oftat. Era tot ce voiam să aud. Thomas nu era, mai mult ca sigur, implicat în crimele Spintecătorului. El voia să salveze vieți, nu să le curme.

— Ce-ai să faci cu Oliver? am întrebat. Nu poate continua să mintă astfel despre cadavre. Mă îndoiesc că ești singurul pe care l-a tras pe sfoară.

— Oh, o să am o vorbă cu el, crede-mă!

Thomas m-a tras aproape.

— Îmi pare rău că te-am pus în pericol, fără niciun motiv.

— Suntem pe urmele lui Jack Spintecătorul, l-am întrerupt. Deja ne-am aruncat în calea pericolului, din pricina mea.

Thomas a clătinat din cap. Tensiunea de pe chipul lui fusese înlocuită de veselie, însă nu mai a spus nimic.

Hotărând să ieșim din East End, am traversat Dorset Street. Distrăși de atac, aproape că m-am izbit de o birjă. M-am oprit, privind fără să-mi vină a crede. Incredibil, dar adevărat, noaptea devenea încă și mai rea. Un șarpe mi s-a încolăcit în jurul trupului, dând să-mi pătrundă viscerele.

O zgârietură se lungea pe o latură a birjei sub forma unui M inconfundabil; un semn pe care-l știam foarte bine din moment ce-l făcusem chiar eu, cu o săptămână în urmă. Era felul meu de a identifica criminalul.

Birja era a tatei.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

BLACK MARIA

Miller's Court

Whitechapel

9 noiembrie 1888

M-am prins de paltonul lui Thomas, arătând spre birjă. Unde era vizitiul? Ar fi fost ciudat ca tata să fi condus singur, iar asta m-a făcut să mă gândesc la mii de scenarii. Oare era posibil să ne fi înșelat? Oare John, vizitiul, era responsabil de crime? Sau poate că tata îl pusese pe Blackburn să-l aducă aici. Am clătinat din cap ca să-mi limpezesc mintea. Nimic nu avea sens.

— Dacă aș avea de gând să comit o crimă, am meditat cu glas tare, de ce mi-aș lăsa birja aproape de locul crimei? Nu mi se pare deloc logic.

— Wadsworth, Jack Spintecătorul, oricine ar fi el, nu pare să gândească prea logic! Omul tocmai a mâncat un organ omenesc. Poate că se simte invincibil și pe bună dreptate; până acum a scăpat basma curată.

Am privit de-a lungul străzii: nu se vedea nimic în afară de casele de închiriat și mormanele de gunoi. Din fericire, atacatorii noștri nu reapăruseră și mă îndoiam că o vor mai face. Eram destul de sigură că îi rupsesem piciorul omului și cred că m-aș fi simțit destul de vinovată pentru fapta mea, dacă ei nu ne-ar fi atacat așa de violent.

Majoritatea luminilor erau stinse, dată fiind ora târzie, cu excepția celei din casa în fața căreia se afla birja tatei. Voci infundate și o lumină puternică răzbăteau dinspre cele două ferestre ce dădeau spre noi. Una dintre ele era crăpată, lăsând sunetul să se strecoare în noapte.

Am arătat spre două siluete care se mișcau de colo, colo. Era imposibil să le deslușesc trăsăturile, dar trupul zdravăn al unuia dintre oameni părea cu siguranță să fie al tatei.

— Hai! am zis, trăgându-l pe Thomas. Să chemăm poliția? Sau să-i lăsăm mai mult timp la dispoziție?

Thomas a cercetat metodic și cu precizie poziționarea aleii, a birjei și a clădirii în care se aflau cele două persoane. După vreun minut, a clătinat din cap.

— Oricine s-ar afla acolo, par să aibă o discuție civilizată. Eu zic să vedem ce se întâmplă.

Ceva din mine voia să traverseze în fugă, să bată la ușă și să-l acuze pe tata de tot răul pe care-l făcuse, precum și de celelalte lucruri îngrozitoare pe care le plănuia. Îmi venea să plâng din cauza vinei ce atârna acum pe umerii mei.

— Prea bine! O să așteptăm!

M-am sprijinit de pietrele reci ale clădirii și am privit. Fiecare secundă părea să fie lungă cât o oră. Înghețam de frig, eram extenuată din cauza atacului prin care trecusem deja și speriată de întâlnirea pe care urma să o am cu tata. Nu-mi dădeam seama care dintre cele trei mă făcea să tremur mai tare. Voiam ca tata să aibă o scuză pentru faptul că se afla acolo. Voiam cu disperare să mă înșel în legătură cu el.

După aproximativ patruzeci și cinci de minute, ușa de la intrare s-a deschis. Din casă au ieșit două persoane – un bărbat și o femeie. Am căscat bine ochii, căutând să mă conving fără doar și poate că era vorba de tata. Cei doi au rămas la o

distanță respectuoasă unul față de celălalt înainte ca bărbatul să pășească în lumina lămpii.

Lordul Edmund Wadsworth a cercetat strada cu luare aminte, întârziind cu privirea asupra aleii unde ne ascunsese-răm eu și Thomas, lucru care a făcut ca inima să mi-o ia la galop. Căutând prin întuneric, Thomas mi-a cuprins mâna și a ținut-o strâns într-a lui. Căldura lui m-a ajutat să mă liniștesc un pic.

Știam că tata nu ne putea vedea, însă tot mă temeam. Nu mă simțisem niciodată mai recunoscătoare pentru pătura de ceață ce ne învăluia în îmbrățișarea ei tulbure. Tata a cercetat iar zona, apoi s-a urcat pe locul vizitiului, plesnind din bici și plecând greoi spre casă.

— Fii atent la birjă! i-am poruncit lui Thomas, în timp ce atenția mea se îndrepta asupra femeii cu care vorbise tata.

Acum, aceasta stătea în lumina lămpii și vorbea cu o altă femeie care ieșise din clădirea alăturată. M-am speriat să văd cât de tânără era. Deși nu o puteam vedea foarte bine, fata nu părea să fi trecut de douăzeci și ceva de ani. Părul îi atârna în cârlioni roșcați și era mai înaltă decât majoritatea bărbaților. Tata fusese în compania ei, asta mă neliniștea. Nimic bun nu putea să iasă din legătura lor, chiar dacă el nu plănuia să ucidă. Cum putea tata să aibă atât de multe secrete? După ce fata a terminat de vorbit cu cealaltă femeie, a vârat mâna pe geamul spart, apoi a verificat clanța ușii. M-am încruntat. Nu era o idee bună să lași ușa descuiată într-un asemenea cartier.

Femeia a pornit agale pe strada pietruită, petrecându-și o eșarfă roșie în jurul brațelor și fredonând un cântec cunoscut. Versurile mi se infiripau în minte pe când femeia le dădea glas cu vocea ei dulce.

Dar cât oi mai trăi, voi ține

Violeta ce-am cules de pe mormântul mamei.

Cântecul se numea „Violeta de pe mormântul mamei”, iar felul în care vocea ei răsună așa de dulce pe când povestea o întâmplare atât de tristă m-a făcut să mă înfior. Thomas m-a tras de mânecă.

— Birja tatălui tău dă colțul. Vrei să-l urmărim?

Mi-am aruncat privirea spre tânără, apoi în partea opusă, văzând cum tata se îndrepta spre următoarea stradă. Același sentiment că moartea pândește pe aproape îmi dădea târcoale. Nu puteam scăpa de senzația că avea să se întâmple ceva oribil.

M-am smuls din visare, apoi am dat din cap. Eram încă speriată din cauza atacului de mai devreme, nimic mai mult. Tânăra ce-și cânta balada tristă avea să fie în siguranță. Monstrul se îndrepta spre casă.

— Da!

Mi-am dezlipit privirea.

— Să rămânem în umbră și să ne mișcăm repede!

— Poliția a făcut public un raport oficial conform căruia o femeie a fost găsită tăiată în bucăți într-o casă din Miller's Court, la zece și patruzeci și cinci de minute în această dimineață, am zis, prăbușindu-mă pe divanul din laboratorul unchiul Jonathan, în timp ce citeam din *Evening News*, fără a-mi putea crede ochilor.

Thomas mă privea pe deasupra ceștii aburinde de ceai. În poala lui se afla un ziar împăturit. Încercase să mă consoleze bolborosind prostii precum faptul că făcuserăm tot ce ne stătuse în putință, însă nu puteam fi de acord cu el. Acum, Thomas tăcea, iar muțenia lui mă scotea din sărite.

— Nu pricep, am zis pentru a patra oară, însă la fel de tulburată. L-am urmărit pe tata mergând direct acasă. Oare ne-a văzut, apoi a așteptat până am plecat ca să săvârșească grozăvia

asta? Am fost atât de precauți... Nu pot să înțeleg cum ne-a scăpat...

Tovarășul meu tot nu se sinchisea să-mi răspundă.

— Ce ajutor îmi mai ești și tu! am pufnit. Maestru detectiv, nu alta!

M-am uitat la ceasul în formă de inimă. Neliniștea mea creștea cu fiecare ticăit. Unchiul fusese chemat la locul crimei în urmă cu aproape patru ore. Nu era un semn prea bun faptul că dura atât de mult să cerceteze un cadavru. Din ceea ce publicase ziarul, nu puteam decât să-mi imaginez peste ce oroare dăduse. I se ordonase să meargă singur, iar eu eram gata să-mi smulg părul din cap, fir cu fir.

Imediat ce aflaserăm vestea, Thomas și cu mine îl puse- serăm pe unchiul Jonathan la curent cu ceea ce văzuserăm. Unchiul negase faptul că tata ar fi fost implicat, dând din mână și spunându-ne să mai căutam indicii. Lordul Edmund Wadsworth nu putea fi vinovat. Eu nu eram așa de convinsă, însă făcusem cum mi se spusese.

O femeie a fost găsită tăiată în bucăți. Am citit același rând de mai multe ori. În sinea mea speram că fusese o greșeală și că, în cele din urmă, știrea avea să dispară ca prin magie. Dacă lucrurile ar fi mers așa...

— E imposibil!

Am aruncat gazeta cât colo și m-am uitat iar la ceas, dorindu-mi să-l fac să meargă mai repede și să-l aduc astfel pe unchiul Jonathan acasă.

Eram cumplit de îngrijorată în legătură cu victima, însă, în același timp, mă luptam cu sentimentul grețos de curiozitate privind starea în care se afla femeia ucisă. Cum fusese tăiată? Oare reporterul exagerase, vrând să spună că îi fusese crestat gâtul sau lipseau bucăți din carnea ei? N-ar fi trebuit să vreau

asemenea detalii morbide, dar nu puteam opri întrebările obscene să-mi răsară în minte ca firele de iarbă.

După adresa indicată în gazetă, eram destul de sigură că Thomas și cu mine spionaserăm nefericita victimă în timp ce vorbea cu tata, cu doar câteva ore mai înainte. Întrebările care mi se nășteau în minte se însoțeau cu alte întrebări și astfel se înfiripau tot felul de teorii.

— Urăsc să nu știu ce se întâmplă!

Acum înțelegeam cum se simțise unchiul așteptându-l pe Thomas în urmă cu câteva săptămâni. Dacă curiozitatea îl stăpânea la fel ca pe mine, atunci era o suferința grea.

M-am ridicat brusc de pe divan și am început să mă plimb prin laborator. Menajerele făcuseră o treabă excelentă. Nici nu se cunoștea că Scotland Yard-ul aproape că distrusese încăperea în timpul căutărilor febrile printre lucrurile unchiului.

M-am îndreptat spre borcanele cu specimene, privindu-le, dar fără să văd ce conținea lichidul tulbure. Nimic nu îmi putea liniști mintea.

— Cum de a reușit tata să ne păcălească? am întrebat. Am fost așa de prevăzători, am mers la o distanță suficientă în spațele birjei lui, ne-am ascuns pe alei întunecate până ce a ajuns acasă.

Imediat ce ajunseserăm pe strada mea, așteptaserăm o vreme înainte de a pleca iar. Abia reușiserăm să-l vedem pe tata intrând înainte ca luminile să se stingă. Ca să ne asigurăm că avea să rămână acasă pentru tot restul nopții, Thomas și cu mine stătuserăm de pază până la trei dimineața. Nicio altă crimă nu mai avusese loc atât de târziu, așa că presupuseserăm în mod neglijent că era în siguranță să o luăm din loc. Cât de mult ne înșelaserăm! Prima regulă când urmăreai un criminal ar fi trebuit să fie aceea de a nu-l crede niciodată previzibil. Era

o lecție dură, cu urmări cumplite. Nu mă mai simțisem nicio dată atât de jalnic.

— Crezi că dacă te plimbi așa vei rezolva situația? Îmi distragi atenția, Wadsworth!

Mi-am fluturat mâinile a iritare, scoțând un sunet de dezgust, înainte să mă îndrept spre celălalt colț al camerei.

— Chiar trebuie să fii atât de enervant tot timpul? Eu nu te critic când te plimbi în cerc, făcând deducții absurde.

— Când mă plimb, eu chiar ajung la niște concluzii inteligente. Tu nu faci decât să ridici praful și să împrăștii mirosul de formol, iar chestiile astea îmi distrug ceaiul, m-a tachinat el.

Văzându-mi expresia rănită, Thomas s-a îmblânzit puțin.

— Nu poți face nimic, absolut nimic, până ce nu sosește doctorul Wadsworth. Ar fi bine să mănânci ceva!

M-am uitat dezgustată la el și am continuat să mă plimb.

Thomas a uns un biscuit cu gem și mi l-a întins.

— Am bănuiala că nu-ți va mai fi foarte foame mai târziu. Mai ales dacă o aduc aici, în bucăți, pentru autopsie.

M-am întors lent, observând că Thomas era acum ridicat și că se afla un pic cam prea aproape de mine. Nu s-a sinchisit să se retragă, aproape provocându-mă să rămân lângă el, să nu-mi mai pese de ceea ce cerea buna-cuviință nici în timpul zilei.

Inima mi-a bubuit furioasă în piept când mi-am dat seama că nu voiam să mă îndepărtez de el. Voiam chiar să mă apropiu și mai mult. Voiam să mă ridic pe vârfuri și să-mi lipesc iar buzele de ale lui până ce uitam de Jack Spintecătorul și de tot măcelul.

— Ești foarte frumoasă azi, Audrey Rose!

Thomas s-a apropiat, privindu-mă, în timp ce mă luptam să nu închid ochii. Încă un pas și eram convinsă că sângele avea să-mi țâșnească din trup ca niște artificii pe cerul nopții.

— Poate n-ar fi rău să-mi admiri croiala excelentă a costumului. Și eu sunt destul de chipeș azi, nu? Nu crezi?

— Dacă nu ai grijă, tu o să fi acela târât aici în bucăți, am zis, netezindu-mi cutele imagine de pe pantalonii și jacheta de călărie și sperând că roșeața din obraji avea să treacă drept furie și nu rușine.

Thomas mi-a ridicat bărbia cu un deget. Privirea lui fixă îmi făcea pielea să ardă.

— Îmi place la nebunie când ești rea de gură, Wadsworth! Inima mi-o ia la goană.

Înainte să pot răspunde, ușa laboratorului s-a trântit de perete, iar unchiul a intrat în grabă. Paltonul îi era mânjit de sânge în partea din față și pe mâneci. Orice alt gând mi-a dispărut din minte.

Unchiul nu se mai întorsese niciodată atât de murdar, chiar și după toate autopsiile și scenele la care asistase. Ochii lui ne priveau tulburați. Ochelarii îi erau strâmbi pe nas. A aruncat jurnalul și a început să se plimbe așa cum făcusem eu mai înainte. Thomas și cu mine ne-am privit îngrijorați, însă nu am îndrăznit să vorbim în timp ce unchiul șoptea ca pentru sine.

— Nu se poate să o fi făcut el! E prea mult! Niciunul dintre cadavrele de până acum nu avea pielea jupuită. Și coapsele... de ce să taie așa carnea de pe coapse? Sigur nu avea nevoie de ea pentru vreun transplant.

Mă luptam să stăpânesc greața ce mă copleșea. Unchiul răsfoia nervos paginile jurnalului, oprindu-se asupra schițelor pe care le făcuse la locul crimei.

Un minut mai târziu, o echipă formată din patru bărbați a coborât pe scări, cărând un trup învelit într-un giulgiu. Oamenii au lăsat cadavrul pe masă, apoi s-au făcut nevăzuți. Arătau cu toții de parcă s-ar fi întors dintr-o călătorie în iad. Nu mai văzusem niciodată o teamă atât de pură pe chipul cuiva.

Încă șoptind, unchiul a ridicat cearșaful, lăsând la vedere ce mai rămăsese din victimă, fără ca măcar să ne avertizeze.

Mă simțeam de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Nu voiam să mă uit, dar nu puteam să nu îmi arunc privirea peste umărul lui.

Eu singură am fost de vină că în clipa următoare m-am pomenit ieșind în goană din cameră, în căutarea unei chiuvete în care să vomit. M-am întors agale în laborator. Genunchii îmi tremurau de neliniște la gândul imaginii devastatoare ce avea să mă întâmpine.

Nu mai văzusem niciodată atâta cruzime revărsată asupra unei ființe umane. Trupul abia dacă mai semăna cu unul omenesc. Dacă un animal ar fi spintecat-o pe biata femeie și tot ar fi fost o priveliște mai plăcută. Și mai puțin cruntă. Nu-mi puteam nici măcar imagina ce teamă trebuie să fi trăit victima înainte să-și dea duhul. Pesemne că întâmpinase moartea ca pe un prieten.

Eram fericită că nu-l însoțisem pe unchiul Jonathan la locul crimei; ce vedeam aici era mai mult decât suficient. Ajungând la capătul scărilor înguste, mi-am recăpătat cu greu echilibrul înainte de a întoarce mânerul ușii și de pași iar în coșmarul dement. Mi-am spus că făceam toate astea pentru femeile ucise de brută.

Atenția mea a plutit pe deasupra cadavrului înainte de a se concentra la Thomas, care părea doar puțin mai afectat decât de obicei, luând notițe, îngropat practic în abdomenul golit al femeii, ca și cum ar fi fost un ospăț de Crăciun. Sărmanul de el tresărea din când în când, scârbit, dar își revenea repede.

Dându-și seama că m-am întors, Thomas a ridicat ochii spre mine.

— Ești bine?

Unchiul și-a luat privirea de la cadavru și mi-a făcut semn cu mâna să vin să-i ajut.

— Normal că e bine! Hai odată, Audrey Rose! Nu ne permitem să medităm asupra vieții toată ziua. Dintr-un motiv care-mi scapă, comisarul Blackburn vrea să-i înapoiez cadavrul în două ore. Avem multe de făcut. Acum, dă-mi forcepsul cu dinți!

De ce se grăbea comisarul așa? Mi-am legat șorțul în jurul taliei, apoi am împrăștiat repede rumeguș pe podea, conform pregătirilor pentru autopsie. Mă îndoiam că era nevoie de rumeguș, din moment ce trupul fusese complet golit de sânge, însă simțeam că-mi limpezesc mintea dacă urmam întocmai procedura.

Am apucat tava cu instrumente, dându-i unchiului forcepsul și încercând să scap de toate emoțiile. Era vremea să mă port ca un om de știință.

L-am privit pe unchiul Jonathan dând la o parte o bucată de piele de pe coapsa femeii și nu am văzut decât o diagramă anatomică ce trebuia studiată. Făcuserăm același lucru pe broaște, în timpul verii. Ceea ce vedeam acum nu era cu nimic diferit.

— Straturile superioare ale pielii și ale țesutului conjunctiv au fost îndepărtate, a spus pe un ton sec unchiul Jonathan.

Thomas s-a grăbit să transcrie fiecare cuvânt într-un jurnal medical, înmuindu-și iute penița în cerneală.

— Sâni au fost tăiați și au fost găsiți în diverse poziții. Unul era sub capul femeii, iar celălalt a fost găsit sub piciorul ei drept.

I-am înmănat unchiului un cuțit pentru disecție și un vas Petri. Pe acesta din urmă l-am luat înapoi și l-am sigilat, după ce în el a fost pusă o mostră. Unchiul și-a împins ochelarii pe nas, lăsând o dungă de sânge încheșat pe alama lor. Avea să se îngrijească de asta mai târziu. Oamenii ar fi început să se teamă iar de el dacă l-ar fi văzut umblând murdar de sânge.

— Viscerele au fost scoase complet și împrăștiate la locul crimei. Poliția a găsit rinichii și uterul sub capul victimei, în timp ce ficatul se afla lângă picioare, ne-a lămurit unchiul Jonathan. Toate intestinele au fost așezate în partea stângă a trupului. Bucățile lipsă de piele – de pe coapse și de pe abdomen – se aflau pe o masă mică și sunt acum depozitate în două pungi, pentru a fi analizate mai târziu.

Unchiul a făcut o pauză, dându-i voie lui Thomas să noteze totul. Când acesta i-a făcut semn să continue, unchiul a început iar să vorbească, povestind din memorie, așa cum ar fi citit dintr-o carte.

— La nivelul feței există traume grave. La locul crimei au fost observate mai mult tăieturi de cuțit, în mai multe direcții, iar gura victimei a fost tăiată până la bărbie, a zis unchiul. Gâtul pare să-i fi fost tăiat până la os, înainte ca organele să-i fie scoase.

Folosind forcepsul, unchiul a dat la o parte pielea jupuită, inspectând cavitatea goală ce odată adăpostise motorul vital al femeii. Colțurile gurii lui aproape că i-au căzut, iar unchiul s-a întins după o batistă cu care să-și tamponeze fruntea.

A strâns din dinți și și-a continuat investigația.

— Inima i-a fost îndepărtată chirurgical și nu a fost găsită nici în trupul victimei, nici la locul crimei. Cred că a fost recoltată de criminal în scopul unui transplant.

Un obiect mare, metalic, a zdrăngănit pe podea. Unchiul mi-a făcut semn să-l ridic. Am luat un forceps și am ridicat roata mare de mecanism în dreptul mesei.

— Pentru moment, las-o acolo! a zis unchiul.

Ceva în mine a plesnit ca o surceluță pentru foc. Destul! Criminalul ucidea femei. Le lua organele. Acum lăsa mecanisme în trupurile lor? Fiecare crimă era mai oribilă decât ultima, ca și cum Jack nu și-ar mai fi putut controla furia animalică

ce-i mânca sufletul demonic. Oare cum avea să arate următoarea victimă dacă Spintecătorul nu era oprit imediat?! Nici nu voiam să mă gândesc.

Voiam doar să termin autopsia și să merg direct la sursa răului, să vorbesc cu diavolul în persoană. După ce-l văzusem cu femeia aceea noaptea trecută, orice îndoială aș mai fi avut în legătură cu vinovăția tatei dispăruse. Își răpusese ultima victimă.

Aveam s-o fac și dacă ar fi trebuit să chem tot Scotland Yard-ul. Speranța că-mi puteam izbăvi tatăl era moartă, cum era și femeia de pe masa de disecție.

— Wadsworth?

Thomas s-a încruntat, iar tonul lui trăda faptul că nu era prima dată când mă striga, încercând să nu pară îngrijorat. M-am prefăcut enervată, iar el mi-a răspuns la fel.

— Parcă ești gata să sari pe cal și să pornești într-o luptă grandioasă. Vrei să-i dai fierăstrăul de oase unchiului tău înainte de a fugi să salvezi lumea?

L-am fulgerat cu privirea, dar i-am dat unchiului instrumentul cerut și am șters celelalte obiecte cu acid carbolic. Aproape terminasem. Din moment ce trupul fusese atât de brutal atacat, unchiul nu prea avea ce să coasă. Mai ales că cei de la Scotland Yard voiau ca victima să fie autopsiată de un alt doctor până la căderea serii.

— E puțin ciudat! Blackburn cere trupul înapoi așa de curând... Stau și mă întreb dacă n-ar putea fi el criminalul care acționează la ordinele tatei?

Unchiul s-a crispat, apoi a ridicat din umeri.

— Dacă ai dreptate privind ce s-a întâmplat aseară cu taică-tău, presupun că totul este posibil. Trebuie să ne păstrăm mințile deschise cu privire la orice teorie. Și trebuie să-l testăm și pe Blackburn.

Unchiul a pus craniul la loc, apoi s-a ridicat pentru a se spăla pe mâini.

— Vrei să-l înfrunți pe Jack Spintecătorul cu mine? am întrebat, uitându-mă peste umăr ca să mă asigur că unchiul nu mă auzise.

Nu voiam să-l las să-mi zdruncine hotărârea de a-l preda pe tata. Unchiul încă încerca să demonstreze nevinovăția fratelui său, însă eu văzusem suficient.

Thomas m-a privit suspicios.

— Bineînțeles că vreau să-l înfruntăm pe Spintecător. Ce altceva să fac? În afară de a te curta.

— Mă duc acasă în curând. Tata ar trebui să fie la masă într-o oră. Plănuiesc să...

Chiar în clipa aceea unchiul a aruncat o pungă spre Thomas.

— Du asta direct la comisarul Blackburn, da? E mai bine să-i dau imediat orice mecanism găsit, altfel mă vor arunca iar în Bedlam! Vezi să fii atent la reacția lui!

Thomas ținea punga pătată de sânge. S-a încruntat ușor, privind când la mine, când la unchiul Jonathan. Unchiul a pufnit.

— Hai odată, băiete! Fă-te util și nu te mai uita așa insistent la nepoata mea!

Thomas a râs nervos. Unchiul însă nu părea a fi prea vesel, așa că Thomas și-a înăbușit pe dată chicotul. Curtezanul meu a dat din cap spre unchiul Jonathan, apoi s-a aplecat.

— Te rog, nu merge singură, Wadsworth! Poartă-te ca și cum totul ar fi normal.

Thomas și-a îndreptat spatele când unchiul și-a înălțat capul.

— Transmite-i însă salutări tatălui tău! Poate chiar și un sărut pe frunte. Aș vrea să mă privească cu ochi buni, mai ales când îl voi informa că sunt îndrăgostit nebunește de fiica lui.

Flirt nerușinat! L-am privit pe Thomas alergând pe trepte, apoi mi-am smuls șorțul și l-am aruncat în coșul pentru rufe, unde celelalte haine așteptau să fie curățate noapte de noapte. Sigur, să mă port ca și cum totul era normal. De parcă aș fi și ținut seama de rugămintea absurdă! O parte din mine era tristă că Thomas avea să rateze confruntarea, însă nu puteam să uităm de Blackburn. Mi-am luat rămas-bun de la unchiul meu și am urcat, lăsând ușa să se închidă bine în urma mea. Apoi m-am oprit.

De fapt, era mai bine așa. Părea potrivit ca eu să fiu aceea care să-l înfrunte de una singură pe Jack Spintecătorul.

Regimul de teroare al tatei avea să înceteze odată cu zorile. De asta eram sigură.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

UN PORTRET DEMN DE LUAT ÎN SEAMĂ

*Reședința Wadsworth,
Belgrave Square,
9 noiembrie 1888*

Stăteam șovăind în fața sufrageriei noastre, aceeași încăpere în care luasem masa până acum, neștiind că împărțisem mâncarea cu un monstru. De câte ori și-o fi tăiat tata friptura din farfurie, imaginându-și că era carne de om?! Oricât de înfierbântată m-aș fi simțit pe drum, începeam să devin conștientă de ceea ce urma să fac. Eram atât de nervoasă, încât tresăream speriată la cel mai mic zgomot. Chiar și bătaia propriei inimi mă neliniștea cumplit.

Nu știam ce avea să spună tata în apărarea lui sau ce ar fi fost în stare să facă dacă-l înfuriam. Singurul gând care mă mângâia cât de cât era că fratele meu avea să fie acolo, iar el nu ar fi permis să mi se întâmple vreun rău.

Îmi doream să am aceeași încredere în tata, însă el depășise cu mult limitele normalului. Poate că niciun argument nu avea să-l convingă să se predea polițiștilor. Poate că ar fi trebuit să merg cu Thomas și să iau cu mine un polițist. Am auzit un tacâm căzând înfundat pe o farfurie.

Era prea târziu să mai cer acum ajutorul.

Am pus mâna pe clanță, acordându-mi câteva momente să-mi adun gândurile. Nu m-ar fi ajutat cu nimic să cedez

înainte de a-l înfrunta pe tata. Dacă îi arătam cât de speriată eram, atunci el m-ar fi simțit și ar fi sărit, fără îndoială, la mine.

Am retras mâna de pe mâner și mi-am dus-o la gât. M-ar fi putut omori. Așa cum spusese domnul Robert James Lees. Am clipit de câteva ori, încercând să îmi redobândesc calmul.

Ce proastă eram că nu-mi luasem o armă cu mine! De ce crezusem că tata și-ar cruța propria fiică?!

Ce bine că Thomas nu era prin preajmă, să-mi arate toate lucrurile pe care le făcusem greșit! Poate că reușeam să mă strecur pe hol și să fug în noapte. Nu aveam niciun fel de ajutor și nu știam cum să mă apăr. O imagine a zâmbetului dulce al mamei mi-a trecut prin fața ochilor. Tata o distrusese fără să vrea. Cu armă sau fără, nu aveam de gând să-l las să-mi facă același lucru.

Mi-am îndreptat spatele, întărindu-mă pentru lupta pe care aveam să o port. Acum ori niciodată! Întârzasem destul. Am întors mânerul ușii și am deschis ușa, pășind înăuntru ca un înger negru ce sosește vijelios să impartă dreptatea. În ochii mei ardea furia, în timp ce ușa a cutremurat zidul, trântindu-se.

— Bună, ta...

Cuvintele mi s-au stins pe când lacheul a scăpat o farfurie. Cioburi albastre și albe s-au împrăștiat pe masa goală. Mi-am pus mâinile în șold, de parcă servitorul ar fi fost responsabil pentru toate problemele din lume. Eram prea tulburată ca să mă simt vinovată pentru ezitarea lui în fața poziției mele agresive.

— Unde sunt tatăl și fratele meu?

— Sunt plecați, domnișoară.

Omul a înghițit.

— Au spus că nu se vor întoarce la cină.

Ce ghinion nenorocit! Mi-am frecat nasul. Bineînțeles că bestia își luase tălpășița chiar în noaptea în care hotărâsem să o înfrunt. Probabil că simțise lațul strângându-i-se în jurul gâtului. Mi-am dat seama că lacheul încă se holba la mine, cu gura căscată.

Poate că omul era șocat de îmbrăcămintea mea îndoliată. Nu mă mai văzuse în pantaloni negri și în jacheta de călărie, care, alături de părul meu întunecat la culoare, creau probabil o imagine sumbră.

— Au spus când se vor întoarce?

Omul a clătinat din cap.

— Nu, domnișoară. Dar cred că vor fi plecați toată seara. Lordul Wadsworth a spus să las ușa descuiată și să sting luminile înainte să mergem la culcare.

Mi-am strâns pumnii și mai tare. Dacă tata îi făcea vreun rău lui Nathaniel, aveam să-i smulg membrele pe rând, înainte ca regina să apuce să dea ordinul. Mi-am relaxat ușor mâinile. Nu trebuia să-l sperii pe lacheu mai mult decât o făcusem deja.

— O să fiu în biroul tatei, o să îl aștept acolo, am zis pe un ton rece și nefamiliar chiar și pentru propriile urechi. Nu vreau să fiu deranjată sub nicio formă. De fapt, ar fi înțelept dacă v-ați retrage cu toții mai devreme. M-am făcut înțeleasă?

— D-da, domnișoară. O să transmit ordinele dumneavoastră și celorlalți servitori.

Am ieșit repede din cameră și am alergat pe coridor. Nu voiam să mai vadă altcineva cât de tare tremuram. Nu-mi plăcea să fiu obraznică, însă era mai bine decât să mă fac vinovată de moartea servitorilor. Aveau să fie în siguranță în camerele lor.

Am încercat ușa de la biroul tatei. Era descuiată. De data asta nu mă mai furișam. Tata avea să vină direct acolo, ca în fiecare seară, așa că am împins ușa și am aprins câteva lămpi în cameră întunecată. Mi-am aruncat privirea prin încăperea interzisă; mi se părea mai puțin intimidantă decât în urmă cu câteva săptămâni. Biroul nu mai semăna cu un monstru impozant așa cum îl văzusem atunci. Acum era doar o masă mare și veche ce fusese martoră la multe lucruri teribile.

Mirosul familiar de lemn de santal și de țigări ce-l însoțea pe tata nu mi-a mai făcut inima să bată nervoasă, așa că l-am primit cu inima deschisă. Îl provocam să-și asmută spectrele asupra mea. Atenția mi-a lunecat peste obiectele moștenite din generație în generație și s-a oprit asupra unui tom mare, deschis. Aducându-mi aminte de mesajul criptic pe care spiritistul mi-l transmisese din partea mamei, m-am îndreptat curioasă, spre carte.

Colierul din fotografie era chiar acolo, așa cum spusese bărbatul. Mi-am blestemat scepticismul. Se părea că domnul Robert James Lees nu era deloc un șarlatan. Ce tragic că cei de la Scotland Yard nu voiseră să-l asculte! Poate că l-ar fi oprit pe tata de mult. M-am aplecat mai aproape, citind paginile la care cartea fusese lăsată deschisă și încercând că înțeleg semnificația paragrafului. Cartea era *Paradisul pierdut*, de John Milton.

De groază și de îndoială i-s tulburate gândurile,
Și-ntregul iad în el se-agită, căci înăuntrul său îl poartă,
Și-n jurul lui, fără să poată măcar c-un pas
Din iad să scape, chiar dacă locul și-l schimba întruna;
Acum, din disperare, se trezește conștiința,
Ce-n adormire în el zăcea, la fel și-amara amintire
A ceea ce a fost cândva, ce este și ce va fi

Să fie, căci, pentru fapte și mai rele, urmează
și mai grele suferințe¹.

Ochii mei au întârziat asupra cuvintelor subliniate, „din iad”, și mi-am adus clar aminte titlul scrisorii trimise de Jack Spintecătorul.

Cuvintele păreau subliniate cu gesturi scurte și furioase, de cineva cu mințile pierdute. Pe dată mi-au pierit orice îndoieli aș mai fi avut cu privire la tata. Își compara faptele oribile cu cele ale lui Satana, din *Paradisul pierdut*. Ce manifest macabru! Semnificația pasajului mi s-a dezvăluit pe dată. Aici, Satana își pune la îndoială rebeliunea, momentul în care-și dădea seama că iadul avea să-l însoțească pe veci pentru că nu putea scăpa de chinul din mintea lui. Satana nu și-ar fi putut găsi liniștea în rai, indiferent de cât de mult se apropia fizic pentru că iertarea ar fi fost mereu prea departe. Nu putea schimba cine era, așa că iadul avea să fie etern. Dându-și seama de asta, el a preschimbat răul în bine, comițând acte încă și mai atroce în numele versiunii sale de „moralitate”.

M-am uitat la pandantivul în formă de inimă care-i aparținuse cândva mamei. Atunci, tata făcea toate acestea în numele ei? Am scos cu grijă caseta din sticlă ce proteja atât cartea, cât și colierul. N-aveam să-i mai dau voie tatei să o folosească pe mama drept scuză pentru actele lui diabolice. Mi-am pus colierul la gât, simțindu-mă mângaiată să-l știu deasupra propriei inimi.

Incapabilă să mai rămân fie și o clipă lângă carte, m-am îndreptat spre portretul indecent de mare ce atârna pe perete.

¹ John Milton, *Paradisul pierdut*, trad. Adina Begu, Editura Aldo Press, București, 2008 (n. trad.).

Încă îl uram pe bărbatul cu înfățișarea sadică și poziția lui mândră de criminal ce călca ursul mort.

M-am uitat cu atenție la plăcuță din aramă de la baza picturii. Era mânjită. M-am întins să o curăț cu mâneca, iar tabloul s-a afundat în zid.

Mi-am tras mâna, speriată de moarte.

— Ce Dumnezeu...

Îndată ce inima a încetat să mi se mai lovească de coaste, m-am apropiat iar de portret. Tabloul ascundea un pasaj secret.

O adiere rece ca gheața șuiera dinspre treptele întunecate, ridicându-mi șuvițele rebele ca pe șerpii de pe capul Meduzei. Nu-mi venea să cred ce vedeam.

Niște scări din piatră, în spirală, așteptau să fie explorate. Sau strigau la mine să fac cale întoarsă. Mi-era greu să descriez ce implora hăul căscat în fața mea.

Am rămas cu un picior în pragul necunoscutului și cu unul infipt în spațiul relativ sigur, pe care îl cunoșteam. Un sentiment groaznic a pus stăpânire pe mine. *Acela* trebuie să fi fost locul în care Jack Spintecătorul își ținea trofee.

Nehotărârea îmi dădea târcoale, tulburându-mi rațiunea. Am pășit înapoi, închizând pasajul. Ar fi trebuit să dau fuga la unchiul meu, să-l pun să telefoneze la Scotland Yard și să-l cheme pe Thomas. Atunci puteam coborî împreună în iad. Și totuși, nu m-am clintit. Am studiat portretul mai de aproape, ștergând pata de pe plăcuță. Abia mai puteam respira. Mi-am dus mâna la gură. Teama lua o nouă formă omenească. Numele bărbatului din tablou era Jonathan Nathaniel Wadsworth întâiul. Bărbatul după care fuseseră botezați atât unchiul, cât și fratele meu. Era clar, tata își disprețuia fratele, dar oare ce însemna faptul că atârname în

birou portretul tizului său, ascunzând un loc plin de grozăvii? Era oare un deget care arăta spre unchiul meu? Îl învinovățea pentru că o dezamăgise pe mama? Dacă pasajul secret ducea în iad, atunci era vina unchiului meu pentru că-i arătase tatei calea?

Mi s-a părut că aud un geamăt înăbușit de dincolo de tablou. Am clipit. Am ascultat cu atenție, cu urechea lipită de zid. Nu am auzit decât liniștea neclintită și zumzetul prea multor secrete. Poate că înnebuneam. Zidurile nu puteau vorbi.

Ori poate că o altă victimă era întemnițată în locul spre care duceau treptele. Inima a început să-mi bată cu putere, iar sângele să-mi vuiască prin vene. *Trebuia* să cobor. Trebuia să salvez ultima victimă a tatei. M-am uitat la ceasul de pe șemineu. Era încă devreme. Tata și Nathaniel aveau să se întoarcă după ore bune. Sau dacă... dacă Nathaniel era cel ce se afla acum acolo jos? Dacă tata îl prinsese acolo?

Ce neroadă! Doar nu era să mă aștept ca tata să joace după vreo regulă. Doar pentru că spusese că ieșea cu Nathaniel nu însemna că fratele meu chiar părăsise casa. Nathaniel putea fi legat și sângerând de moarte chiar în acea clipă. Fără să mai ezit, am împins tabloul, apoi am pășit pe prima treaptă. Un sunet slab m-a întâmpinat din adâncurile ce păreau infinite.

Cineva sau ceva se afla cu siguranță acolo.

Am dat să-mi adun fustele, uitând că nu mai purtam o nenorocită de rochie, apoi aproape că m-am împiedicat uitându-mă surprinsă în jos. Mi-am așezat o mână pe zidul rece, ghidându-mă astfel în timp ce mă afundam în beznă, iar picioarele mele pășeau atât cât se putea de rapid pe terenul necunoscut. Ar fi fost înțelept să iau cu mine o lampă sau o lumânare, însă nu aveam să-mi mai bat capul cu asta acum. Cu fiecare pas care mă ducea mai jos, întunericul părea să se

risipească în loc să devină sufocant. Probabil că acolo jos fusese lăsată aprinsă o lampă, din motive pe care nu îndrăzneam să le ghicesc.

M-am cutremurat, imaginându-mi milioane de orori ce erau gata să mă întâmpine. Pantofii din mătase alergau pe pietre, ușori ca penele pe când saream de pe o treaptă pe alta. Erau recunoscătoare că erau așa de tăcuți. Îmi uitasem ghețele când plecasem de la unchiul meu, iar acum mi se părea că avusesem noroc. Moliciunea lor de mătase avea să-mi dea timp să umblu nestingherită.

Pe când mă apropiam de capătul treptelor, m-a întâmpinat o lucire caldă. Simplul gând că ceva atât de plăcut putea să stăpânească intrarea în hăul acela diavolesc mi-a dat furnicături. Înainte să intru, înainte să văd pe deplin încăperea, m-am lipit cu spatele de perete, ascultând.

Nu se auzea niciun sunet omenesc, însă o rotire ușoară și mișcarea unui mecanism pe aburi șuierau în ritmul inimii mele. Acela trebuie să fi fost zgomotul pe care-l auzisem.

Vâj-prr! Vâj-prr!

Am închis ochii. Obiectul care scotea acel sunet nu putea fi decât unul blestemat.

Vâj-prr! Vâj-prr!

Mirosul substanțelor chimice și al cărnii arse a pătruns până în ascunzătoarea mea, făcându-mi stomacul, oricum deranjat, să se întoarcă pe dos. Nu eram nerăbdătoare să-mi satisfac curiozitatea, dar dacă fratele meu era torturat, atunci trebuia să fac acel ultim pas.

Am tras aer pe gură, încercând să evit mirosul greșos pe cât de mult posibil, apoi m-am dezlipit de la perete. Am dat să mă mișc de vreo două ori fără să reușesc, dar, în final, i-am poruncit trupului meu să intre în cameră.

Teama și-a împrăștiat ciuma urâtă prin tot corpul meu, ca șobolanii purtători de Moarte Neagră. În fața mea se afla un laborator mai sinistru decât orice invenție din romane. La fel ca în încăperea din casa unchiului, pe pereți se aflau rafturi pline de borcane cu specimene, așezate pe câte două sau trei rânduri. Spre deosebire de orânduiala din laboratorul unchiului Jonathan, borcanele nu erau aranjate după vreun criteriu anume, iar lemnul rafturilor părea pe jumătate putred.

Am pășit înapoi, lovindu-mă de ceva moale și cărnos, așezat pe un raft din apropierea zidului. Lumea mea a încetat să se mai miște pe când m-am întors și am văzut un maldăr de carne tras peste un braț mecanic. Pielea era strânsă grosolan, cu cusături mari și neregulate.

Era ca și cum tata ar fi tăiat un braț de la cot și înlocuise unele oase de la degete și de la antebraț cu piese de metal, înainte să le acopere cu pielea furată.

Înțepăturile de ac erau roșii; era clar că o formă de infecție cuprinsese membrul improvizat. Corsetul mi se părea de zece ori mai strâns și m-am clătinat pe picioare, inspirând deodată disperată.

Vâj-prr! Vâj-prr!

Nu putea fi adevărat! Am închis ochii, rugându-mă în gând ca atunci când îi deschideam, lumea să fie iar așa cum o știam. Însă acesta era un vis prostesc. Am înghițit amăreala ce îmi inundase gâtlejul, analizând cu atenție obiectul grotesc de care mă lovisem.

Linii negre și neregulate de infecție deformau monstruozi-tatea. Degetele cu vârfuri cenușii tresăreau, iar lojile unghiale erau uscate și retrase, dând la iveală osul și metalul. Orice ar fi încercat tata să facă era în mod clar un fiasco.

Vâj-prr! Vâj-prr!

Aburul ieșea din aparatul ciudat, făcând degetele moarte să se îndoiaie la intervale regulate. Eram prea șocată ca să-mi mai acopăr până și gura.

Cel puțin inima nu-mi înghețase de-a binelea; îi simțeam bătaia în tot trupul, pompând sângele așa de repede, că mă temeam că o să mă trântescă la pământ în goana lui. Aș fi murit pe loc dacă tata sau chiar Blackburn aveau să iasă din vreunul dintre ungherele întunecate.

M-am tras ușurel din fața brațului mecanic acoperit de carne, plimbându-mi încet privirea în jurul camerei, și uitându-mă când la o grozăvie, când la alta.

Vâj-prr! Vâj-prr!

Specimenele din borcane se aflau în diferite grade de putrefacție. Carnea și țesuturile moi se descompuneau într-un soi de iad lichid. Orori grosolane erau uitate pe mese, peste tot în cameră. Păsări spintecate și așezate în gurile unor pisici moarte, scene de cruzime întâlnite în natură, refăcute în semn de ofrandă pentru cei puternici. Priveliștea era o variantă mai tulburătoare a laboratorului personal al lui Thomas. M-am apropiat, incapabilă să mă abțin de la a arunca o privire mai atentă la creațiile oribile.

Pe un alt raft am văzut o sticlă de bere plină cu un lichid sângieru. Am ridicat-o, întorcând-o de pe o parte pe alta. Lichidul se uscaseră și se transformaseră într-un soi de gel. Jack făcuse referire la sticlă într-una dintre scrisorile lui. Nu mințise.

Am expirat, iar respirația mi s-a preschimbat în norișori de abur. Era insuportabil de frig! Mi-am frecat brațele cu mâinile, în timp ce mă îndreptam spre o mașinărie bizară aflată în centrul camerei. Aceasta scotea sunetul pe care îl tot auzeam.

M-am oprit, împiedicându-mă de propriile picioare când am văzut cel mai sinistru lucru dintre toate.

O inimă de om era așezată sub o casetă din sticlă, iar dintr-o mașină ce conducea curent electric spre ea și o făcea să pompeze mereu se auzeau sunete molatice.

Mi-am acoperit gura cu mâna și m-am străduit să rămân calmă, să nu vomit sau să țip. Tuburi pline cu lichid ieșeau din organ și treceau peste masă, spre ceva ce nu puteam vedea fără să mă apropii. M-am uitat atent la lichidul pompat de inimă cu ajutorul aparatului de transfuzie; era negru ca țițeiul și putea a sulf.

Văj-prr! Văj-prr!

Mi-am înghițit greața. Tata își pierduse mințile de-a binelea. Fantomele victimelor sale mă înconjurau, implorându-mă să fac cale întoarsă, să fug. Sau poate că de vină era propriul sistem de alarmă ce-mi poruncea să intru în acea stare de luptă sau fugi. Nu m-am putut abține să nu mă apropii de masă, la fel cum prostituatele măcelărite nu-și putuseră înfrâna pofta de alcool, prea curioasă să vadă în ce pompa inima combustibilul ei bizar.

Am început să respir mai alert. Pulsul mi-o luase la goană odată cu oxigenul ce-mi curgea prin trup. Eram pe cale să leșin. Aproape că mă puteam auzi țipând „Nu! Întoarce-te! Fugi!”, dar nu puteam merge decât înainte.

Văj-prr! Văj-prr!

O ladă de lemn, închisă, la fel de lungă și de lată ca un sicriu zăcea pe podea. În ea intrau și dispăreau tuburi, întocmai viermilor ce sapă în pământ. Nu voiam să știu ce conținea cutia. M-am oprit, simțind smucitura bruscă a instinctului de autoconservare.

Nu trebuia să ridic capacul, dar știam că era imposibil să nu o fac. Mi-era rău de atâta groază, presimțind cumva ce aveam să descopăr și incapabilă să plec fără să văd adevărul. Am privit pe când mâna mea s-a întins tremurândă și a săltat capacul vechi.

Înăuntrul sicriului improvizat zăcea mama.

Pielea ei cenușie – un soi de țesătură din piele putredă și bucăți de piele nouă – lucea sub un soi de nădușeală nenaturală. Pielea de pe maxilar îi putrezise, făcându-i gura să înghețe într-o grimasă veșnică. Sub pielea grefată, ceva bolborosea animat de o viață artificială.

Tata nu încerca să realizeze un transplant de organe. El încerca să o aducă pe mama la viață... *după cinci ani.*

Teama pe care mi-o ținusem în frâu s-a spart ca sticla. Am urlat, scăpând capacul și dându-mă înapoi până ce m-am izbit de masă. Sunetul mașinăriei crescuse parcă în intensitate. Sau poate doar eram pe cale să leșin. Mi-am acoperit ochii cu mâinile, încercând să scap de imaginea întipărită pe retinele lor. Nu putea să fie adevărat! Tata nu putea fi în stare de așa ceva!

Nimeni, nici chiar cel mai nebun om de știință, nu ar fi încercat ceva atât de păgân. Ne înșelaserăm cu privire la motivele lui Jack Spintecătorul. Nici Thomas nu ar fi putut prezice o asemenea grozăvie.

Voiam să mă retrag, ferindu-mi privirea de chipul putred și de corpul descompus, dar nu mă puteam mișca. Mă simțeam de parcă oroarea era atât de intensă, că mă țintuise locului. Timpul părea să nu se clintească. În afara acestui iad, viața încetase să mai existe.

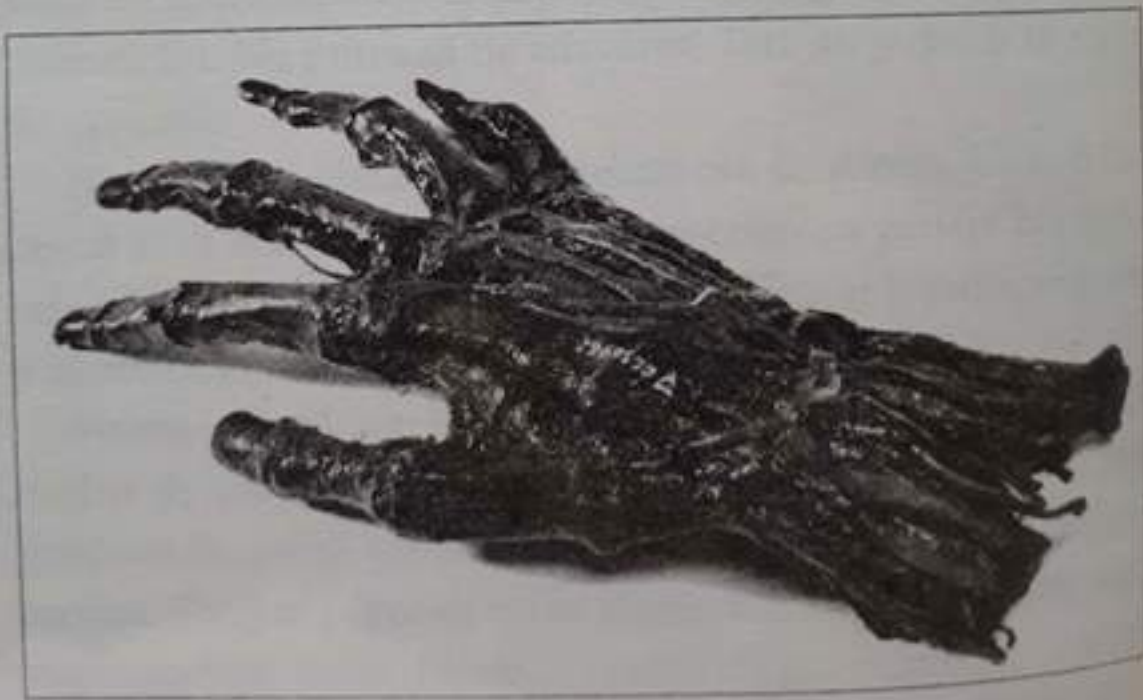
Însă cel mai rău, mă chinuiau propriile emoții. Eram dezgustată, însă o parte din mine ar fi vrut să termine lucrarea

pe care o începuse tata. Uram acea parte din mine, uram faptul că o doream pe mama așa de mult în viață, încât eram în stare să justific nebunia. Cine era adevăratul monstru, eu sau tata?

Mi se făcea rău. M-am întors, ascultând în cele din urmă de instinctele mele primare și am luat-o la goană spre trepte. Pe când dădeam colțul, m-am lovit de un alt trup. Un trup cald.

Omul m-a cuprins cu putere, iar eu am țipat iar. Când mi-am ridicat privirea, am respirat ușurată.

— Oh, slavă Domnului, am zis gâfâind și prinzându-mă de el ca de o vestă de salvare. Tu erai!

Mână umană conservată, aproximativ secolul al XIX-lea.

DOUĂZECI ȘI OPT

JACK SPINTECĂTORUL

*Reședința Wadsworth,
Belgrave Square
9 noiembrie 1888*

— Iute, am zis, împingându-l pe fratele meu spre scări cu un soi de superputere ce le era dată celor stăpâniți de ororile morții. Trebuie să plecăm înainte să se întoarcă tata! Oh, Nathaniel! A făcut niște lucruri oribile!

Au trecut câteva momente înainte să-mi dau seama că fratele meu nu se mișca. Stătea în picioare, înghețat, cercetând împrejurimile. L-am prins de haina lungă, scuturându-l până ce privirea i s-a oprit asupra mea.

Părul lui Nathaniel era ciufulit. Părea că nu dormise de zile bune. Sub ochi i se lungeau cearcăne adânci, care-l făceau să pară epuizat. Nathaniel nu arăta mai bine decât cadavrul mamei noastre. Sau al creaturii din sicriu. Acea oroare.

Un alt tremur mi-a zdruncinat trupul, aproape făcându-mă să cad în genunchi. Nu-l puteam lăsa să vadă cadavrul. Nu și-ar mai fi revenit niciodată. Stăpânindu-mi nervii, m-am îndreptat, calmându-mi bătăile inimii ce-mi zguduiau coastele.

— Nathaniel! am zis eu fermă, prinzându-l de mână. Trebuie să plecăm pe dată! O să-ți explic totul în drum spre Scotland Yard! Te rog, hai să ne grăbim! Nu vreau să-l întâlnesc pe tata aici jos.

Fratele meu a dat din cap, părând prea șocat ca să mai facă altceva. L-am condus spre scară. Picioarele noastre atinseseră prima treaptă, când Nathaniel s-a oprit iar.

M-am întors, exasperată și incapabilă să subliniez cât de important era să plecăm imediat. Dacă trebuia să-l pălmuiesc și să-l las lat ca să-l târăsc pe scări, atunci aveam s-o fac.

— Nathaniel...

Fratele meu mi-a strâns încheietura mâinii ca-ntr-o menghină, smucindu-mă de lângă trepte și ducându-mă în vâgă-una lui Jack Spintecătorul. Mă luptam să mă eliberez, fără a putea pricepe de ce făcea pe încăpățânatul, când Nathaniel și-a dat capul pe spate și a început să râdă.

Fire fine de păr, prea timide să se mai și ridice, mi se înfiorau chiar sub piele, aducând promisiunea unei noi frici. Nathaniel m-a trântit pe un fotoliu din colțul camerei, încă chicotind. Am clipit. Fratele meu nu se mai purtase niciodată atât de brutal cu mine. Pesemne că tata îl drogase într-un fel sau altul. Aceasta era singura explicație. Mi-am frecat șalele. O vânătaie deja stătea să se formeze în locul în care mă lovisem de scaun.

Nathaniel nu păruse să bage de seamă. Sau să-i pese.

— Nathaniel, am zis, încercând să par cât se putea de calmă în timp ce fratele meu pășea în față, lovindu-se peste cap ca și cum ar fi vrut să reducă la tăcere niște voci pe care doar el le putea auzi. Îndată ce plecăm, o să-ți prepar un tonic! O să te vindec de orice ți-ar face rău. O să îndrept orice ți-ar fi făcut tata. Unchiul va ști exact ce să facă. Trebuie să ai încredere în mine, bine? Rămânem împreună! Mereu. Nu-i așa?

Nathaniel a încetat să mai râdă, iar privirea i s-a întors spre mine cu o precizie glacială. Și-a coborât mâinile din dreptul capului înainte să și le întindă spre mine. În acel moment, fratele meu arăta ca un prădător.

— Draga mea surioară, mi-e teamă că ai înțeles totul pe dos. De data asta, nu tata este responsabil pentru ceea ce mă stăpânește. Asta e fapta mea.

— Nu înțeleg... ai luat tu însuși droguri?

M-am cutremurat.

— Ai... ai făcut și tu abuz de laudanum?

Fratele meu era tulburat. Nu m-aș fi mirat dacă ar fi apelat la așa-numitul leac universal. Halucinațiile erau un efect des întâlnit când opiul era consumat în doze mari.

— E-n regulă, am zis, întinzându-mă spre el. Te pot ajuta. Vom merge împreună la Thornbriar până te faci bine.

Întinzându-și brațele de o parte și de alta a trupului, Nathaniel s-a învârtit mândru pe loc. Se purta ca și cum toate astea ar fi fost...

— Nu!

Am clătinat din cap. Nu-mi venea să cred. Nu era posibil. Viața nu putea fi așa de crudă. Era, pur și simplu, imposibil. Lacrimile mi s-au strâns în ochi înainte să o ia la vale pe obraji. Era imposibil. Simțeam că mi se făcea rău. M-am îndoit de spate. Mi-am cuprins abdomenul și am început să mă legăn.

Nathaniel se plimba prin fața mea, apoi a scos un cuțit ascuns din mânecă. Avea cam cincisprezece sau șaisprezece centimetri lungime. Exact aceeași lungime pe care o estimase unchiului cu privire la arma lui Jack Spintecătorul.

Fratele meu și-a trecut gingaș degetele peste lama pătată de sânge, apoi a așezat cuțitul pe masa pe care se afla pasărea împaiată și sfâșiată.

În minte mi s-au infiripat amintiri despre fratele meu salvând animale, hrănindu-le mai mult decât le era necesar, plângând de fiecare dată când unul dintre ele murea în ciuda eforturilor lui.

Băiatul dulce care jurase să mă protejeze de tatăl nostru cel copleșit de jale. Nu putea fi el monstrul ce brutaliza femeii. Nu puteam să accept așa ceva. Laboratorul nu era al lui. Acelea nu erau experimentele lui. Nu el era acela care ne pângărise mama.

— Nathaniel, spune-mi că e un coșmar!

Nathaniel a ingenuncheat în fața mea, ștergându-mi lacrimile cu atâta blândețe, că am început să hohotesc și mai tare. Am clătinat iar din cap. Era un coșmar. Sigur dormeam și când aveam să mă trezesc în casa unchiului, mi-aș fi dat seama că totul nu fusese decât un vis groaznic.

Ce soră îngrozitoare! Să visez asemenea orori despre iubitul meu frate! Adevăratul Nathaniel nu ar fi fost niciodată în stare de așa ceva. Știa că aveam să mor dacă-l pierdeam. Nu ar fi făcut niciodată ceva care să mă rănească astfel. Nu ar fi făcut rău *nimănui*. Pur și simplu nu era în stare.

— Șșș! a făcut el ca unui copil mic, mângâindu-mi părul. E în regulă acum, surioară! Ți-am promis că totul va fi bine. Și uite că e. L-am eliberat pe unchiul nostru cu acele scrisori. Nu-i așa? Deși, recunosc, a fost distractiv să văd ce haos au creat puțină lăudăroșenie și niște cerneală roșie. Nu m-am putut abține să nu trimit și altele.

— Tu... cum?

Simțeam că nervii mi se descătușează.

— Nu poate fi adevărat!

Nathaniel a părut să se piardă într-un soi de reverie înainte să îndepărteze amintirea.

— Oricum, cred că am descoperit de ce tu și mama v-ați îmbolnăvit, dar eu și tata am rămas sănătoși.

S-a proptit bine pe călcâie, privind iar în jurul camerei. Trăsăturile lui de obicei vesele erau crispate de exaltare și de uimire.

— Am avut nevoie de ceva timp și mi-aș dori să fi așteptat înainte să cobori aici, dar nu mai contează acum.

Nathaniel a zâmbit, bătându-mă ușor pe mână.

— Acum ești aici și totul e perfect. Am pus la punct ultimele detalii. Nu mai trebuie decât un pic de sânge și puțină electricitate. Ca în carte. Ți amintești, nu? Preferata noastră.

O altă lacrimă mi-a alunecat pe obraz. Nu visam, ci mă aflam în iad. Fratele meu se credea doctorul Frankenstein. Nu aveam de gând să permit ca mama noastră să devină monstrul lui.

— Nu o poți readuce pe mama dintre morți, Nathaniel! Este greșit!

Nathaniel s-a îndepărtat de mine, plimbându-se scăldat de lumina portocalie a laboratorului său diavolesc și clătinând din cap.

— În ce fel e greșit? Tocmai tu, dintre toți oamenii, am crezut că vei aprecia și că vei înțelege. Este o descoperire științifică, draga mea surioară. O opțiune despre care oamenii vor vorbi pe veci. Numele nostru va fi mereu asociat cu inimaginabilul. Unchiul nostru este un prostănac îngust la minte. Nu vrea decât să facă un transplant reușit de organe. Eu am plănuit ceva mult mai grandios.

Nathaniel a dat din cap ca și cum era suficient să se convingă. Și-a lovit palma cu degetele crestate de cuțit. Nici nu-mi mai aminteam când îl văzusem ultima dată fără mănuși. Acum înțelegeam de ce.

— Până acum, oamenii nu credeau să fie posibil. Doar scriitorii și vizionarii precum Galvani au îndrăznit să-și imagineze o asemenea minune. Eu am îndeplinit-o! Nu înțelegi? E ceva demn de a fi sărbătorit. Oamenii nu vor uita nicicând descoperirea mea științifică.

— Cum rămâne cu femeile pe care le-ai ucis? am întrebat, frângându-mi mâinile în poală. Merită să sărbătorești morțile lor?

— Tărfele? Păi, da. Chiar cred că merită.

Nathaniel a rămas locului, cu pumnii strânși pe lângă corp și cu ochii întunecați.

— Nu doar că am scăpat străzile de ciumă, dar aproape că am readus-o pe iubita noastră mamă la viață.

Nathaniel a început iar să se plimbe în fața mea. Cu fiecare pas pe care-l făcea, tonul lui devenea din ce în ce mai ostil.

— Am curmat nefericirea tărfelor, iar sacrificiul lor va aduce la viață o femeie bună și cumsecade. Spune-mi, te rog, în ce fel am greșit! Sincer, surioară, mă faci să par un monstru oarecare ce se hrănește de pe urma celor neajutorați. Mama era o femeie cu frică de Dumnezeu. Ea va înțelege.

Rămăsesem fără cuvinte. Femeile ucise contau. Nu erau gu-
noaie ce putea fi aruncate în stradă. Erau fiice, soții, mame,
surori. Și erau și ele iubite precum fusese mama noastră. Cum
îndrăzneă el să le judece astfel?! Fratele meu era atât de pierdut
în fantezmele lui științifice și justițiare, că pierduse din vedere
ce însemna umanitatea. Asta mi-a aprins o idee în minte.

— Cum rămâne cu mecanismele pe care le-ai lăsat în tru-
purile lor? am întrebat. Ce fel de mesaj ai vrut să transmiți
poliției?

— Mesaj? Nu am intenționat să transmit vreun mesaj. Pur
și simplu, le-am lăsat acolo unde au căzut.

Nathaniel și-a trecut degetele peste păr, vrând să-l nete-
zească, dar nu a reușit decât să-l ciufulească și mai tare. A con-
tinuat să se plimbe, din ce în ce mai agitat din cauză că nu-i
aplaudam comportamentul impardonabil.

— Doar de asta îți pasă? Că am lăsat mecanismele alea bles-
temate în trupurile curvelor?

— Nu meritau să moară, Nathaniel, am șoptit.

— Femeile alea nu meritau să trăiască!

Vocea lui a răsunat ca un tunet în spațiul îngust, făcându-mă
să tresar.

— Nu înțelegi? Femeile astea sunt o boală. Distrug vieți. Le-am oferit șansa la mântuire: moartea pentru viață!

S-a îndreptat spre sicriu, apoi a ridicat capacul. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Viața ei a fost distrusă de boală. Bolile se răspândesc repede, în parte din cauza târfelor care tușesc și îi infectează pe bărbații cumsecade. Deci, nu, surioară, nu mă voi simți cătuși de puțin vinovat pentru că am curățat orașul de câteva dintre ele. Dacă aș putea, aș da foc întregului East End și aș termina cu toate. Așa, am luat doar ce am avut nevoie pentru experimentul meu.

— Ce nobil din partea ta!

— Știu.

Nathaniel a părut să ignore cu desăvârșire sarcasmul din vocea mea. A zâmbit cu superioritate, de parcă ar fi fost și timpul să-i recunosc justetea faptelor.

— E adevărat, nu am intenționat să ucid așa de multe, dar organele cedau înainte să le pot folosi. Bolțurile s-au dovedit a fi greu de mănuit pe întuneric, așa că am început să iau cu mine un săculeț medical, cu gheață și am așezat aici bolțurile și mecanismele. Uite!

Nathaniel a ridicat un cufăr mare și l-a transformat într-o masă portabilă, pe care a împins-o lângă inima din caseta de sticlă. De pe marginile ei atârnav legături pentru mâini și pentru picioare. Nathaniel s-a îndreptat spre un mecanism prins pe perete și l-a învârtit până ce un obiect lung, ca un ac, s-a clătinat deasupra mesei. Pesemne că aceea era sursă lui electrică.

Sângele mi s-a involburat de ceva ce semăna cu frica. Spre oroarea mea, Nathaniel s-a aplecat și a târât trupul mamei pe masa improvizată pe care tocmai o desfăcuse, apoi i-a legat mâinile și picioarele în curelele din piele.

Am închis ochii pe când capul ei lipsit de viață se legăna într-o parte, simțind cum mă cuprindea greața. Murise de cinci ani și nu aveam nici cea mai vagă idee cum de nu rămăseseră doar oasele din ea.

— Am avut prezența de spirit de a o ține pe mama parțial înghețată într-o cutie specială.

Nathaniel a privit la trupul descompus, dându-i delicat părul la o parte și răspunzând la întrebarea căreia nu îndrăzneam să-i dau glas.

— E păcat că nu m-am gândit să o conserv imediat. A fost destul de greu să o scot din mormânt și să o aduc aici fără știrea tatei. Aici, laudanumul mi-a fost de folos.

Nathaniel a scăpat un borcan cu specimene pe jos și a început să injure, făcându-mă să dau uitării orice urmă de negare. Nu puteam împăca imaginea despre el pe care o avusesem toată viața cu această ființă monstruoasă din fața mea. Și nici nu-mi puteam imagina chinurile prin care ar fi trecut tata dacă ar fi văzut-o acum pe mama.

Sărmana de ea murise de suficient timp ca șuvițe din părul-i lung și negru să cadă pe podea. Nathaniel a strâns cioburile fără să bage de seamă firele ce se prinseseră în ele și a aruncat totul într-un coș de gunoi. Fratele meu era complet impasibil la scena grotescă din fața lui, curățând mizeria de parcă trupul mamei nici nu putrezea încet pe masa improvizată.

Dacă nu mi-aș fi golit deja stomacul în acea zi, cu siguranță că aș fi vomat pe loc.

— Cum ai descoperit încăperea asta?

Mi-am împreunat mâinile, refuzând să o mai privesc pe mama. Eram pe punctul de a-mi pierde calmul, de a-mi pierde propria sănătate mintală. Nu mai aveam mult până să cedez.

Vâj-pârr! Vâj-pârr!

Nathaniel mi-a aruncat o privire.

— Îți amintești pasajele secrete de la Thornbriar?

Prin minte au prins să joace scene din trecut, când ne alergam prin pasajele secrete, în fiecare vară. Jonathan Nathaniel Wadsworth întâiul fusese un excentric. Avea mai multe pasaje secrete în vila lui de la țară decât avea regina în propriul palat. Am incuviințat cu o mișcare scurtă din cap.

— Acum câteva veri, am găsit o hartă a casei de la Thornbriar, m-a lămurit el, ridicând din umeri. Tata abuza deja de leacul lui, așa că am adăugat puțin laudanum în paharul lui de coniac din fiecare seară. Nu mi-a fost greu să mă asigur că era... sedat și neștiutor cu privire la modul în care mă foloseam de prețiosul lui birou. Ce mai contează un pic de opiu pentru un dependent?

— Tu... i-ai dat opiu tatei, știind ce consecințe putea să aibă?

Am strâns din dinți și mi-am privit fratele îndreptându-se spre masa pe care se afla inima activată cu ajutorul mecanismului pe aburi. Nevoia de a țipa devenea acută, însă m-am abținut. Nathaniel a scos un scalpel din trusa medicală de sub masă și l-a așezat lângă organ, apoi a dat la iveală o pungă și a orânduit câteva incuietori și bolțuri.

Mici piese de puzzle care se potriveau în cele din urmă la locul lor.

În afară de tata, Nathaniel era singurul care știa cum să creeze astfel de jucării complexe pe bază de abur. Pe când era copil, își petrecuse multe nopțile alături de el, privindu-l și învățând de la maestru. Apoi urmasă o scurtă perioadă în care studiasse medicina înainte să se orienteze spre avocatură. Ambele hobby-uri îi dezvoltaseră dexteritatea și precizia.

În timp ce mă luptam cu imaginea fratelui iubitor pe care-l știam și a monstrului din fața mea, Nathaniel a aprins un arzător de pe masă și a încălzit metalul, lipind bolțurile și roțile de parcă ar fi făcut asta toată viața.

O altă amintire mi s-a strecurat în minte. Fratele meu fusese tare tulburat să afle că mă strecurasem în biroul tatei. Crezusem că era, pur și simplu, îngrijorat, gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla dacă tata afla că-mi băgasem nasul în lucrurile lui. De fapt, Nathaniel *nu* dorea să-i găsec laboratorul secret.

Nathaniel mi-a aruncat o privire, zâmbind amenințător pe când lucra aprig la cea mai nouă invenție a lui. L-am privit în tăcere în timp ce crea o colivie din metal, fără a putea încă să gândesc limpede. Logica îmi spunea că era necesar să acționez rapid, însă trupul îmi era ca de plumb și zdrobit de șoc. Nu mă puteam mișca.

— Asta o să intre în pieptul mamei. O să-i protejeze noua inimă.

Nathaniel a dat din cap de câteva ori.

— E un fel de cutie toracică artificială.

În cele din urmă mi-am revenit. Fiorii și-au înmuiat degetele în gheață, apoi s-au rezechit asupra spinării mele. Totul căpătase sens.

Teama din ochii lui când detectivii mă aduseseră acasă după ce vizitiul tatei fusese ucis. Aceași privire înghețată de teamă când Blackburn ne întrerupsese la circ.

Un milion de indicii se orânduiseră în fața mea, iar eu alesesem să le ignor. Fratele meu era blând. Sensibil. Eu eram monstrul. Eram cea care încerca să extragă cu forța cunoștințe secrete din carnea putredă. Cum de nu citisem aceeași curiozitate în ființa lui? Aveam același sânge.

Nathaniel a ridicat invenția spre inima animată de aburi, măsurând-o, râzând de unul singur și bolborosind ceva incoerent. Nu-i mai puteam ignora faptele macabre.

Imediat ce metalul s-a răcit, Nathaniel a așezat cu grijă inima în cutie, apoi a prins metalul cu alte bolțuri. A învârtit mecanismul din perete, ajustând acul electric până ce acesta

a atins cutia din metal, apoi s-a dat înapoi, ca să-și admire opera. Satisfăcut de noul lui mecanism grotesc, s-a îndreptat spre masă și a ridicat o seringă, bătând-o cu degetul arătător.

— Trebuie să încetezi cu nebunia asta, Nathaniel!

— Nu mai pot da înapoi, surioară! Acum, a spus Nathaniel în timp ce se întorcea spre mine, purtând seringă de parcă ar fi fost niște sfinte moaște, nu am nevoie decât de puțin sânge de la tine ca să-l injectez în inima ei, apoi o să pornim amândoi mecanismul. Dacă picioarele broaștelor moarte pot ieși din starea de imobilitate cu ajutorul curentului electric, atunci putem imita același efect la o scară mai înaltă. Avem avantajul de a putea folosi mai multe organe vii. Aici a dat greș Galvani. Ar fi trebuit să investească în țesuturi vii pentru cadavrele lui. Atunci nu i-ar mai fi trebuit decât puțină putere electrică. Metalul din rotițe va transfera energia. De aceea le lipesc de carne. E genial, ai să vezi!

I-am urmărit privirea în timp ce admira acul electric ce atârna de tavan și dispărea în pieptul mamei. Nebunia trebuia să ia sfârșit pe dată. Nu mai suportam să-l văd pângărind trupul mamei. Am lăsat toate emoțiile pe care le simțeam să mi se infiripe în voce.

— Te rog, frățiorule! Dacă mă iubești, o să oprești acum experimentul. Mama e moartă. Nu mai vine înapoi.

Mi-am înghițit nodul din gât. Lacrimile imi curgeau pe obraji. Am alungat acea parte din mine care era curioasă să știe dacă experimentul avea sorți de izbândă, dacă un trup mort de vreme îndelungată putea fi reanimat. Dacă fratele meu imi putea aduce la viață mama ce-mi lipsea atât de tare.

Însă partea umană din mine nu ar fi permis niciodată o asemenea atrocitate.

— E adevărat, ai realizat multe, am zis. Nu am nicio îndoială că vei întrece orice om de știință, dar nu asta e calea corectă.

Văj-pârr! Văj-pârr!

Nathaniel a clătinat din cap, arătând spre inima animată de aburi.

— Suntem așa de aproape, surioară! Nu mai lipsesc decât câteva minute ca să putem vorbi cu mama! Nu asta ți-ai dorit?

Nathaniel nu mai era furios, ci arăta ca un copil bosumflat. Nu mai trebuia decât să bată din picior și să-și încrucișeze brațele la piept pentru ca scenă să fie completă. În schimb, fratele meu a rămas complet nemișcat. Cumva, starea lui era mai sinistră decât atunci când se plimbase încolo și înapoi ca un animal turbat.

— Toate astea sunt pentru tine! a strigat el, curmându-și nemișcarea și făcând câțiva pași spre mine. Cum poți să refuzi acest dar?

— Cum?

Voiam să cad în genunchi și să nu mă mai ridic vreodată. Fratele meu ucisese acele femei pentru că mă crezuse suficient de egoistă ca să apreciez doar frumusețea rezultatului.

Camera a prins a se învârti când mi-am dat seama de alegerile ce mi se înfățișau. Dacă îl chemam pe Blackburn, acesta avea să-l ucidă pe Nathaniel. Nu avea să fie dus la ospiciu sau la muncă silnică. Nu avea să aibă loc niciun proces. Nu exista nicio speranță să fie salvat.

Ce era să fac cu fratele meu, cu cel mai bun prieten? Nu am putut să nu strig și să traversez camera în fugă, lovindu-l cu pumnii în piept.

— Cum ai putut face una ca asta? am țipat în timp ce el stătea acolo, acceptându-mi criza de isterie cu aceeași nemișcare înspăimântătoare. Cum ai putut crede că aș fi fericită să știu

că ai omorât niște femei? Ce să fac eu cu un frate mort și cu o mama moartă? Nu înțelegi? Ne-ai distrus! Ne-ai distrus pe toți! M-ai ucis! Ai fi putut la fel de bine să-mi smulgi mie inima!

Lucirea mândră din privirea lui a fost înlocuit de un gând ce se infiripa lent. Nebunia care-l cuprinsese de-a lungul ultimelor luni a părut să-i dea drumul din gheare. S-a împleticit înapoi, sprijinindu-se de masă.

— Nu... nu știu ce diavol mi-a întunecat mințile. Eu... îmi pare rău, Audrey Rose! Nu va fi niciodată de ajuns, dar... îmi pare sincer rău.

M-a lăsat să-i lovesc pieptul până ce am obosit. Lacrimile și-au încetinit torentul, însă durerea mă apăsa ca o greutate de care mă temeam că nu aveam să mai scap nicicând.

Fratele meu! Scumpul, fermecătorul, iubitul meu frate era Jack Spintecătorul!

Emoțiile amenințau să mă înece pe loc, dar am căutat să mă lupt cu ele. Nu mă puteam lăsa doborâtă de jale. Trebuia să-l ajut pe Nathaniel. Și trebuia să ies din camera în care mama era prinsă între moarte și viață.

— Să mergem, Nathaniel! Te rog, am zis, trăgând de el spre scări. O să bem niște ceai, bine?

A durat o clipă până să-mi răspundă, dar după ceva timp, Nathaniel a dat din cap.

Când credeam că, în cele din urmă, își recâștigase rațiunea, Nathaniel m-a prins dureros de braț, rotind seringă.

— Lungă e calea și grea, cea care din iad duce sus în rai, su-rioară. Trebuie să pășim pe căile alese de noi. E prea târziu să dăm înapoi.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

UMBRE ȘI SÂNGE

*Reședința Wadsworth,
Belgrave Square
9 noiembrie 1888*

M-am agățat de fratele meu în toiul coșmarului pe care-l trăiam. Nu voiam să mă dau la o parte și să las fantasmelor să devină realitate.

Nathaniel m-a târât prin cameră și m-a aruncat pe un scaun din lemn de lângă mama.

— Uite ce-ai făcut! Acum va trebui să te leg! Este pentru siguranța ta, surioară!

Am rămas acolo, nemișcată, incapabilă să înțeleg ce spunea, lucru ce m-a costat timp prețios. Înainte să pot reacționa în vreun fel, Nathaniel mi-a smucit mâinile în spatele scaunului și mi-a legat iute încheieturile. Indiferent cât de tare am tras de frânghie, nu era chip să scap din noua mea închisoare.

Nathaniel mă legase atât de trainic, încât vârfurile degetelor mele erau deja reci ca gheața. În zadar m-am căznit; n-am reușit decât să-mi zgârii pielea până la sânge cu fiecare încercare disperată de a mă elibera din legături.

Am strigat, mai mult din cauza șocului decât din pricina durerii fizice, când Nathaniel mi-a înfipt seringă în pielea subțire a antebrațului.

— Oprește-te, Nathaniel! E o nebunie! Nu o poți învia pe mama!

Rugămintile mele nu l-au oprit din a acționa pompa instrumentului medical și a-mi trage sângele. Prima lui încercare a eșuat, așa că a înfipt acul a doua oară, făcându-mă să țip. Am strâns din dinți și nu m-am mai luptat, știind că nu avea să-mi fie de niciun folos.

Nathaniel era pierdut. Știința îi răpise sufletul.

Imediat ce a umplut tubul din sticlă cu sângele meu, Nathaniel a zâmbit amabil și mi-a tamponat pielea cu un ghemotoc de bumbac îmbibat în alcool.

— Gata! Hai că nu a fost atât de rău, nu-i așa? Doar o mică înțepătură. Sincer, surioară, te porți de parcă te-aș tortura. Jumătate dintre femeile pe care le-am izbăvit de păcate nu au țipat așa. Ai puțină demnitate!

— Ce-ai făcut?

Nathaniel a tresărit, iar eu m-am smucit pe scaun, speriată de vocea tatei, care stătea la marginea scării. Nu strigase, iar gestul lui părea cu atât mai terifiant. M-am înfiorat, mai mult din obișnuință decât de teamă că eram prinsă făcând ceva periculos. Deodată, m-am simțit mai puțin intimidată de Nathaniel, chiar și știind atrocitățile de care era capabil, decât de furia tatei.

Poate că, pur și simplu, mă obișnuisem cu masca lui de fiu și frate bun. Tata nu-și ascundea niciodată demonii și cred că asta mă speria mai tare.

— Tu... tu...

Am urmărit privirea tatei trecând de la mâinile mele legate la inima acționată mecanic, iar mușchiul maxilarului său a tresărit ușor pe când atenția lui s-a mutat la cadavrul în care zăcea organul.

Tata s-a îndreptat spre mecanism, apoi a ridicat unul dintre tuburile ce conduceau substanța neagră. A urmat tubul pe după masă, oprindu-se când a ajuns aproape de mama. În acel moment, mi s-a revelat o cu totul altă față a tatei. Aici, înaintea noastră, se afla un om care dusese ani în șir o bătălie grea, iar acum tocmai își dăduse seama că războiul se apropia de final. Tata a inspirat adânc și s-a întors iar spre mine, cu privirea fixată asupra legăturilor care-mi strângeau mâinile.

— Fiule, cum ai putut face așa ceva?

Nemișcarea în care înghețaserăm cu toții m-a tulburat. Nathaniel părea să se fi lipit de podea, incapabil să-și mute picioarele, în timp ce tata se mișca și se uita mut la cea care fusese soția lui, cu un sentiment din ce în ce mai acut de oroare și de negare.

Fără a se întoarce, tata a zis :

— Dezleagă-ți sora! Acum!

— Dar, tată, sunt așa de aproape să o trezesc pe mama...

Nathaniel a mijit ochii în fața privirii fulgerătoare pe care i-a aruncat-o tata.

— Prea bine!

În cele din urmă, Nathaniel s-a întors cu fața la mine, cu dinții strânși și privirea încă sfidătoare.

I-am urmărit privirea în timp ce se uita la încheieturile mele și la obrajii pătați de lacrimi. Nathaniel a dat scurt din cap. O singură dată. Încărcătura electrică din cameră părea să atingă culmi înalte.

Timp de câteva secunde tensionante, Nathaniel și-a plimbat privirea între seringă și mama. Pieptul lui se ridica repede în ritmul maniacal al inimii acționate de aburi.

— Prea bine!

Nathaniel și-a dezlipit degetele de seringă, apoi a așezat-o pe masă. Din piept mi-a scăpat un geamăt, iar fratele meu s-a

întors iar la mine. Am căutat să îmi fac curaj în fața fricii pe când Nathaniel se apropia încet, murmurând ceva.

— Hai mai repede! a urlat tata.

Nathaniel a inspirat adânc, apoi a dat iar din cap, de parcă s-ar fi consolât singur înainte de a-mi desface legăturile din jurul încheieturilor.

M-am uitat la fratele meu, însă acesta și-a plecat pur și simplu capul. O voce stinsă îmi striga să fug, dar nu mi-am putut clinti picioarele spre trepte.

Tata a ridicat o şuviță din părul mamei. Pe chipul lui nu se mai citea decât dezgustul.

— Nu am afirmat niciodată că aș fi reușit să vă cresc bine. Ca părinți, nu facem decât ceea ce credem că este mai bine. Chiar dacă eșuăm lamentabil.

Ochii tatei înotau în lacrimi pe când continua să privească la chipul distrus al mamei. Am înghițit, neștiind ce altceva să fac. Se părea că relațiile mele de familie nu erau deloc ceea ce păreau a fi. Nathaniel s-a apropiat de tata și a privit-o pe mama. Era prea mult. Trebuia să fug.

Monștrii ar fi trebuit să fie înfricoșători și urâți, nu să se ascundă în spatele zâmbetelor familiare și prietenoase sau al unei frizuri impecabile. Bunătatea, oricât ar fi fost ea de deformă, nu era menită să fie încuiată într-o inimă rece și în spatele unui chip anxios. Jalea nu trebuia să fie o justificare pentru faptele rele.

În ce fel de lume puteau exista în același timp asemenea dihotomii? Tănjeam să simt scalpелul în mână și mirosul puternic de formol din aer. Tănjeam să autopsiez un cadavru ca să-mi limpezesc mințile. M-am uitat o clipă la mama. Poate că ar fi trebuit să mă concentrez la vindecarea celor morți. Mă jucasem cu moartea suficient cât pentru o mie de vieți. Poate

tocmai de aceea începuseră unchiul și Thomas să se gândească la transplantul de organe.

Thomas. Tresăltând de bucurie, mi-am dat deodată seama cât de mult îl iubeam și câtă nevoie aveam de el. Era singurul adevăr din lume pe care îl înțelegeam.

— Unde crezi că fugi? m-a întrebat tata, poruncitor.

Chiar și în laboratorul sinistru și dând piept cu adevărul, tata voia să mă protejeze de lumea de afară. Era prea nebun ca să-și dea seama că locul acela era tocmai răul de care mă ferise toată viața. O boală cu mult mai rea decât pojarul, holera sau scarlatina își avea sălașul acolo. Violența și cruzimea erau cu totul altceva.

— Merg sus și-l voi încuia aici pe Nathaniel, am zis, aruncându-i fratelui meu o ultimă privire în timp ce acesta mângâia părul mamei. Apoi o să merg la Scotland Yard. E timpul ca fiecare dintre noi să-și asume adevărul, indiferent de cât de diform și morbid este.

— Doar nu vorbești serios! a exclamat Nathaniel șocat, căutând sprijin la tata.

Am traversat camera, cercetând chipul tatei. În inima lui părea să se dea o bătălie grea între a face ce era corect și a-și proteja copilul. Deodată, nehotărârea i-a dispărut de pe chip.

— O să-l spânzure pe fratele tău, a zis el încet. Ai putea să lași să se întâmple așa ceva? Oare nu am suferit destul în familia asta?

Vorbele lui îmi săgetau inima, însă nu puteam ascunde adevărul. Dacă nu mergeam la poliție, aveam să trăiesc pe veci plină de regrete. Femeile acelea nu meritaseră să sufere. Nu puteam ignora acest fapt.

— Mama ar vrea să fac ce se cuvine, chiar dacă e brutal.

M-am uitat la tata. Mi-era milă de el. Cum trebuie să se fi simțit știind că hrănise diavolul în casa lui? Probabil că era la

fel ca atunci când ședea lângă un monstru zi și noapte, fără să-i observi întunecimea sufletului.

Tata a întârziat cu privirea asupra mea, apoi a dat din cap. I-am zâmbit slab, înainte de a mă întoarce spre Nathaniel. Chiar dacă el comisese acele lucruri oribile, tot nu puteam să-l urăsc. Poate că eram cu toții nebuni.

— Wadsworth? Audrey Rose!

Din capătul scărilor a răsunat un glas panicat, urmat de sunetul pașilor bubuind pe trepte. O clipă mai târziu, Thomas a dat năvală în cameră. Pentru a doua oară, îl vedeam distrus. S-a oprit înaintea mea, trecându-și privirea peste chipul și peste trupul meu, întârziind asupra încheieturilor.

— Ești bine?

M-am uitat la el, incapabilă să răspund. Nu reușeam să înțeleg ce făcea el acolo. Am zărit pe chipul lui o undă de ușurare înainte să-și ia ochii de la mine. În timp ce înainta în cameră, și-a ațintit privirea asupra lui Nathaniel.

— Îți sugerez să pleci înainte să sosească Scotland Yard-ul.

Thomas și-a mutat privirea de la chipul șocat al lui Nathaniel la al tatei. Tonul îi era la fel de grav ca și fețele lor.

— Doar nu credeai că o să vin nepregătit, nu?

Thomas mi-a zâmbit trist.

— Îmi pare tare rău, Audrey Rose! De data asta regret enorm că am avut dreptate.

— Cum de ai..., a dat să spună Nathaniel.

— Cum am descoperit că tu ești infamul Jack Spintecătorul? i-a curmat Thomas vorba, pe tonul lui obișnuit. A fost chiar simplu. Ceva nu mi-a dat pace din noaptea în care Wadsworth și cu mine l-am urmărit pe tatăl tău de la apartamentul domnișoarei Mary Jane Kelly până acasă.

— Ce-ați făcut?

Tata ne-a aruncat o privire plină de mirare.

— Iertare, domnule! În fine, în viața nu există coincidențe. Mai ales când vine vorba de crimă. Dacă Domnia Ta nu era implicată, atunci cine să fi fost?

— Chiar așa, cine?! a șoptit Nathaniel, deloc impresionat.

— Am studiat reacția lui Blackburn în seara asta și am descoperit că acțiunile lui erau sincere. Și-n plus, îi lipsea cel mai important element pe care-l descoperisem. Când am analizat detaliile în minte, mi-am dat seama de un lucru: într-o formă sau alta, criminalul nostru e implicat în caz. Deși lordul Wadsworth și Blackburn erau suspecti, ei nu erau implicați. Nu am putut găsi niciun motiv pentru care vreunul dintre ei să comită acele crime. Și nici nu am reușit să identific vreun indiciu care să-i implice.

Thomas a pășit în fața mea, postându-se între mine și frațele meu însetat de sânge, care părea gata, gata să-l facă una cu pământul.

— Tu însă, ai fost mereu curios în legătură cu cazul. Înființarea aceluia grup de justițieri a fost o idee strălucită, a zis Thomas pe un ton aproape apreciativ. Apoi a urmat afacerea aia urâtă cu privire la femeile care avuseseră cumva o legătură cu tatăl tău. Din moment ce-l tăiasem pe lordul Wadsworth de pe lista de suspecti, mi-am permis să merg mai departe cu raționamentul. Unchiul tău are această teorie, fascinantă, aș putea spune, cum că ucigașii în serie îi omoară pe aceia pe care îi cunosc. Sau cel puțin la început.

Privirea lui Nathaniel a lunecat pentru o clipă spre cuțitul pe care-l lăsase lângă mama. L-am prins pe Thomas de braț, însă acesta încă nu terminase să se laude cu abilitățile lui de deducție.

— În seara asta, în drum spre Scotland Yard, mi-am amintit că am văzut picături de sânge pe pielea jupuită a victimei. După felul în care căzuseră picăturile era evident că sângele

nu aparținea domnișoarei Kelly. Asta m-a făcut să deduc că ucigașul fusese probabil rănit.

— Și cum, mai exact, ai ajuns aici? a vrut să știe Nathaniel, mișcându-se spre cuțitul de pe masă.

Thomas nu arăta intimidat, deși eram gata să țip sau să sar eu însămi după armă.

— Mi-am amintit că am văzut creștături pe degetele tale cu câteva săptămâni în urmă. La acel moment, nu mi s-a părut un detaliu destul de important ca să-l iau în seamă. Pe când analizam mintal ultima ta crimă, am înțeles unde îți ascun-deai arma.

Thomas a lăsat să cadă din paltonul lui un cuțit, surprinzându-ne pe toți când a ridicat lama.

— Am reușit să imit aceleași răni. Vezi?

Nathaniel și-a strâns pumnii, uitându-se la Thomas de parcă ar fi fost un șobolan ce trebuia exterminat pe dată.

— Te crezi tare isteț, nu-i așa?

Expresia arogantă ce stăpânea de obicei chipul lui Thomas era absentă când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

— Singurul lucru de care îmi pare cu adevărat rău e că ți-ai rănit sora.

Thomas a privit prin cameră, apoi și-a verificat ceasul de buzunar.

— Nu glumeam în legătură cu Scotland Yard-ul. Le-am spus că are loc o crimă în această casă. Ori rămâi și îți accepți soarta, ori o iei de la capăt. Fii fratele pe care Audrey Rose l-a iubit și fiul pe care-l merită tatăl tău!

Tata l-a privit pe Thomas cu ochii sclipind de recunoștință. Thomas îi oferea fratelui meu o șansă la viață. O șansă să se mântuiască pentru păcatele sale, știind că poliția era pe urmele lui. Nu era corect, însă era o șansă pe care eu una eram gata să o accept de dragul familiei mele.

Am inspirat adânc, tremurând, și m-am întors spre fratele meu.

— Fie distrugi acest imperiu al terorii, fie viața ta este curmată! Tu decizi!

Nathaniel a izbucnit într-un hohot de râs turbat înainte ca expresia lui să înghețe.

— Te avertizez, surioară! Dacă mă mai ameninți o singură dată, te voi distruge și pe tine, și pe prietenul tău cel tâmp înainte să puteți visa că mă prindeți.

— Nathaniel!

Tata a clătinat din cap.

— Nu-ți intimidă sora!

Vorbele lui Nathaniel mă răniseră, însă nici pe departe la fel de tare precum privirea lui de gheață. Toată acea căldură pe care o găsisem în fratele meu dispăruse.

Simțindu-mă rănită, Thomas mi-a cuprins mâna, oferindu-mi din puterea lui. Am acceptat cu bucurie. Era timpul să sfârșim coșmarul. M-am întors să-l mai privesc o ultimă dată pe fratele meu, sperând să mi-l amintesc exact așa cum era înainte să plec. Doar că Nathaniel nu se mai uita la mine cu ochii reci și morți.

Luând seringă, Nathaniel a pornit comutatorul electric, hotărât să-și termine experimentul nepământesc. O lumină albastră și albă a şuierat și a fâsăit, plesnind în aer cu putere pe când traversa rapid acul și se scurgea în sicriul mamei. Însă ceva nu era în regulă.

Procedura lui Nathaniel era dezordonată. Făcea lucrurile în ordinea greșită. Trebuia mai întâi să *injecteze* sângele în trupul mamei, apoi să pornească electricitatea. Dar de ce? Mintea mea a fost cuprinsă de un vârtej în timp ce băzâitul electric umplea aerul.

Nathaniel a ridicat seringă din metal, iar prin minte mi-a trecut, prea târziu însă, un gând ucigător.

— Nu! am strigat cât am putut de tare.

Vocea mi-a fost înghițită de zgomot. Thomas m-a ținut strâns în timp ce mă zbăteam în brațele lui. Trebuia să fug la fratele meu, să-i salvez viața. Nathaniel se uita prin mine, iar eu i-am strigat iar:

— Nu, Nathaniel, nu o face! Dă-mi drumul!

Bâzâitul era copleșitor. Dinții îmi clănțăneau și îmi era aproape imposibil să respir. Fratele meu părea să nu fie afectat. Am strigat iar, dar în zadar.

— Oprește nebunia asta, Nathaniel! a urlat tata. Am zis...

Fratele meu a înfipt seringă în pieptul mamei. Metalul s-a lipit de metal. Nu era nimic acolo care să-l protejeze pe Nathaniel de încărcătura electrică. Trupul mamei s-a zgâlțâit, ridicându-se înainte să cadă la loc pe masă, tresăltând. Mi-am luat privirea de la ea, disperată să-mi ajut fratele.

— Nathaniel!

Am strigat în timp ce el tremura. Nu putea da drumul seringii de metal și să se desprindă de curentul rău. Un șuvoi de sânge a răbufnit din nasul și din gura lui, iar un nor de fum i s-a ridicat de sub gulerul cămășii. M-am smucit și am lovit ca un animal sălbatic ce refuza să fie îmblânzit.

— Lasă-mă, Thomas! Dă-mi drumul!

— Nu-l poți ajuta, a zis Thomas.

Brațele lui erau înnodate în jurul trupului meu, făcându-mă captivă.

— Dacă îl atingi acum, vei avea aceeași soartă. Îmi pare așa de rău, Audrey Rose! Îmi pare așa de rău!

M-am cuibărit în brațele lui Thomas, știind că nu avea să mă lase niciodată să-mi risc viața. Mi s-a părut că au trecut ani până când Nathaniel a zburat deodată aruncat de forța

electricității, iar corpul lui s-a izbit de perete și a căzut într-un maldăr de haine fumegânde.

Liniștea a cuprins camera ca o zăpadă proaspăt căzută. Totul era mut și, totuși, mult prea gălăgios. Chiar și mașinile se opriseră din pompatul lor. Trupul mamei a mai săltat o dată, apoi a rămas nemișcat.

Am clipit. Trebuia să mă concentrez la câte o singură oroare. M-am uitat la fratele meu. Capul lui Nathaniel zăcea într-un unghi fatal, însă tot nu puteam accepta ce se petrecuse. Nu voiam să accept. Nathaniel avea să se ridice. Poate că-l durea și avea vânătaii, dar era în viață. Fratele meu era tânăr și avea să supraviețuiască, să se căiască pentru păcatele lui. Avea să-și ceară iertare și să caute ajutor pentru a îndrepta răul care-l făcuse atât de crud. Avea să dureze ceva timp, dar vechiul Nathaniel avea să se întoarcă la noi. Am așteptat, ținându-mi respirația. Avea să se ridice. Trebuia.

Mirosul de păr ars a umplut încăperea. Cu greu mi-am înfrânat greața care mă cuprinsese. L-am privit pe tata prăbușindu-se ușor în genunchi, acoperindu-și fața cu mâinile și suspinând.

— Băiatul meu scump!

Era prea mult. Am simțit că mă clatin pe picioare, dar trebuia să mă mai asigur de un ultim lucru înainte să mă las pradă durerii. M-am uitat al trupul mamei, ușurată să văd că nu se mișca. Apoi o tristețe copleșitoare m-a învăluit: masacrul lui Nathaniel fusese în zadar.

— Te rog, te rog, ridică-te!

M-am uitat la părul distrus al fratelui meu. Îmi doream ca Nathaniel să se ridice și să-și scoată pieptănul acela blestemat. Trebuia să-și aranjeze frizura. Ar fi fost tare supărat dacă cineva l-ar fi văzut așa. Am numărat în gând până la treizeci. Nu mai trecuse niciodată atât de mult timp fără ca Nathaniel să

își netezească părul ciufulit. Când am ajuns la treizeci și unu, fratele meu zăcea tot nemișcat.

Am căzut la pământ, suspinând fără lacrimi, în timp ce adevărul își croia drum în mintea mea.

Lui Nathaniel nu avea să-i mai pese vreodată de părul lui. Nu avea să mai bea nicio sticlă de coniac din import. Nu avea să mai organizeze un picnic cu un coș luat de la Fortnum & Mason sau să mă ajute să evadez din temnița frumoasă a tatei. Nathaniel făcuse niște lucruri oribile, apoi mă lăsase să adun rămășițele vieții noastre distruse. Singură.

Am plâns până ce am simțit că-mi ardea gâtul. Thomas a încercat să mă mângâie, dar singurul gând ce-mi trecea prin minte era: *Jack Spintecătorul e mort. Fratele meu e mort.*

Am continuat să plâng până ce întunericul m-a cuprins în brațele lui moi.

TREIZECI

DE LA MOARTE, LA VIAȚĂ

*Laboratorul doctorului Jonathan Wadsworth,
Highgate
23 noiembrie 1888*

— Folosește fierăstrăul mai mare ca să tai craniul!

Mâna unchiului a tresăltat, dar nu s-a întins după instrument. Știa că aveam mai multă nevoie de acea autopsie decât îi era lui necesar să o facă. Am inspirat adânc și am împins cu toată puterea, mișcând lama zimțată înainte și înapoi. De data asta, purtam o mască medicinală ca să nu inspir praful de os. Îl privisem pe unchiul meu făcând aceeași procedură de nenumărate ori și învățasem că existau câteva lucruri la care nu doream să mă expun.

Trecuseră două săptămâni de când îl înmormântaserăm pe Nathaniel alături de mama. Tata era mai retras ca niciodată, iar eu îmi pierdeam încetul cu încetul mințile. Casa părea goală, mohorâtă, ca și cum ar fi deplâns moartea fratelui meu. Era uimitor cât de mult spațiu putea umple o singură persoană și cât de pustiu îl lăsa când dispărea.

Nimic nu mai era sau avea să fie la fel. Nu doar că-mi pierdusem fratele, dar trebuise să accept și faptele criminale pe care acesta le săvârșise în ultimele lui luni de viață. Lordul Edmund mușamalizase implicarea lui Nathaniel. Nu întrebasem cum reușise. Într-o zi, aveam să spun lumii adevărul, însă durerea încă era prea proaspătă.

O lacrimă mi-a lunecat pe obraz, dar am continuat să tai craniul, fără a mă deranja să mă șterg. Unele zile erau bune, altele... În acele zile plângeam până adormeam. În zilele proaste, izbucneam în hohote când și când chiar și în timpul zilei.

— Bun! Acum ridică puțin calota craniului, a zis unchiul, arătând spre jumătatea de sus a capului.

Îmi amintea de partea micuță a unui ou.

— S-ar putea să opună rezistență la început, dar o să cedeze dacă aplici suficientă presiune. Bagă scalpелul acolo și desfă!

Am făcut așa cum fusesem instruită. Calota s-a desfăcut, scoțând un sunet ca o sorbitură, cumva asemănător aceluia făcut de un borcan sigilat abia desfăcut. Un miros neplăcut plutea în spațiul din jurul nostru. Îl simțeam chiar și prin mască.

Thomas a tușit, atrăgându-mi pentru o clipă atenția. Uitasem că se afla acolo. Stătuse tăcut în colțul laboratorului, luând notițe și studiind jurnalele fratelui meu. Eu una nu puteam suporta să le citesc, deși, din ce auzisem, conțineau câteva noțiuni științifice inovatoare.

Până la urmă, Toamna Terorii, stăpânită de fratele meu, putea să fie folosită într-un scop nobil. Thomas spera că, într-o zi, avea să facă un transplant reușit pe o persoană vie. Nu mă îndoiam că avea dreptate.

Unchiul mi-a întins o tavă, iar eu am așezat calota craniului pe ea.

— Acum, vrei să tai porțiunea asta mică de creier de... aici? a zis unchiul, arătându-mi specimenul cu bisturiul.

Îi luasem instrumentul medical din mâini și îl coborâsem asupra creierului când am auzit o bătaie la ușă. O servitoare a vărât capul înăuntru și și-a plecat ochii. Nu puteam să o învinovățesc; putreziciunea nu avea nimic frumos.

— Lordul Wadsworth se află în salon. Vrea să-i vorbească domnișoarei Audrey Rose, domnule!

Unchiul a icnit exasperat și și-a aruncat mâinile în sus.

— Atunci spune-i *lordului* Wadsworth că ori va trebui să aștepte, ori să se învrednicească să vină în laborator. Nu putem aștepta!

Servitoarea a îndrăznit să-și arunce privirea spre masa de disecție unde mă aflam, cu șorțul însângerat de gât și mâinile pătate de moarte. Am văzut gâtul femeii ridicându-se când a înghițit.

— Prea bine, domnule! Îi voi spune.

Înainte ca unchiul să mai zică ceva, slujnica a dispărut pe scări. Thomas mi-a întâlnit privirea și mi-a zâmbit strâmb. Dacă tata se afla aici, atunci iar dădeam de necaz și aveam să fiu târâtă înapoi în cușca mea poleită, țipând și dând din picioare. Am oftat. Era de înțeles că tata avea să-mi observe absența mai devreme sau mai târziu. De fapt, nici nu-mi mai ascundeam activitățile așa cum o făcusem mai nainte.

— Mă duc la el, unchiule! Thomas poate termina lecția asta în locul meu.

Mi-am desfăcut șorțul și mi l-am tras peste cap. Nu era nevoie să-i dau tatei încă un motiv să mă certe din cauza fascinației mele atât de puțin feminine pentru medicina legală. M-am dus să pun șorțul în coșul pentru rufe, iar Thomas mi l-a luat delicat din mână. Degetele lui au întârziat pe mâna mea goală. Mi-am ridicat privirea și i-am întâlnit ochii. Chiar și după jalea ce mă cuprinsese, inima mea tot găsea voința necesară să bată mai repede la atingerea lui.

— Totul o să fie bine, a zis el, zâmbind apoi larg. Să știi că aş putea vorbi oricând cu tatăl tău. Nu sunt deloc surprins că mă place. Sunt irezistibil!

Am pufnit, trăgându-mi mâna dintr-a lui.

— Mi-ar plăcea să te văd luând ceaiul cu tata. Poate că i-ai povesti de câte ori mi-ai cerut nepoliticos un sărut.

— Vrei să zici, cum am reușit să primesc un sărut. Dacă asta dorește domnișoara, atunci mă voi executa pe dată.

Thomas a ridicat din umeri și a dat să pornească spre scară. Eu însă l-am prins și i l-am arătat pe unchiul, care pufăia nerăbdător, în partea cealaltă a camerei.

— Dacă nu te duci să-l asigși, am dat din cap în direcția unchiului, mi-e teamă că o să înceapă să azvârle cu lucruri.

— Recunoaște! Ți-e teamă că tatăl tău mă va iubi și că vom fi logodiți înainte de lăsarea serii.

Thomas s-a aplecat un pic. Buzele lui mi-au gădilat urechea în cel mai necuviincios mod cu putință pe când unchiul își dregea glasul.

— Îmi face plăcere gândul de a trece prin noi aventuri alături de dumneavoastră, domnișoară Wadsworth!

Am clătinat din cap. Bineînțeles că acum mi se adresa politici. Escroc! Mi-a sărutat cast mâna, apoi s-a îndreptat spre unchiul meu, ocupându-mi locul lângă creierul expus.

L-am urmărit scoțând o bucată din organ înainte de a porni în liniște spre trepte.

Avea să-mi fie teribil de dor de Thomas și un nou val de durere mi-a inundat inima. Nathaniel murise, iar acum tata avea să-mi interzică ucenicia, luându-i de lângă mine pe unchiul meu și pe Thomas. Nu-mi mai rămăsese nimic.

Am ajuns în capătul scărilor și m-am oprit. Silueta masivă a tatei bloca ușa, la fel de impunătoare ca întotdeauna. Am învârtit pe deget inelul mamei, conștientă de faptul că probabil era pătat de picături uscate de sânge.

Tata a privit peste umărul meu, apoi s-a concentrat la mine. Nu era nevoie să spună ceva. Emoțiile i se citeau limpede pe chip. Oricine ar fi reușit să le deslușească. Am ridicat o mână, obosită și înfrântă.

Nathaniel se implicase în experimente științifice și sfârșise sub pământ. Poate că era un semn că ar fi trebuit să renunț și eu. Obosisem să mă tot lupt cu societatea și cu viața. Mă

simțeam ca o lașă, dar hăul din inima mea înghițise orice dorință pătimasă de a-mi croi propria cale.

— Te rog, scutește-mă de predici măcar de data asta. Sunt o creatură nerușinată care nu merită renumele familiei noastre.

Respirația mi s-a oprit în gât. Doar nu aveam să plâng tocmai acum. Nu așa.

— Ai avut dreptate, tată! Nimic bun nu poate ieși din asemenea căutări groaznice. Poate că dacă Nathaniel nu ar fi fost obsedat de asemenea lucruri, ar fi în viață acum. Nu am să-ți mai încalc niciodată dorințele.

Pentru prima dată în viața mea, eram sinceră. Nu-mi mai încrucișasem degetele la spate și nici nu voiam să cer îndurare mai târziu. Aveam să-mi găsesc altă profesie și o altă cale în viață. Nu încercam să mă conving că voi fi vreodată mulțumită să stau acasă și să văd de gospodărie, dar mă gândeam să caut o altă modalitatea de a face pe plac inimii.

Tata s-a întins spre mine, iar eu am tresărit. Ochii lui erau tulburați

— Oare am fost așa de crud, încât să te temi de mine?

Am clătinat din cap. Tata nu mă lovise niciodată și am simțit un nou val de rușine pentru că ezitasem în fața lui.

— M-am tot gândit...

Tata a scos un plic din palton și a inspirat adânc.

— După ce a murit mama ta, mi s-a părut că orice umbră are gheare și clești și că încearcă să-mi răpească tot ce iubesc.

Tata s-a uitat la plicul din mâinile lui.

— Teamă este o bestie înfometată. Cu cât o hrănești mai mult, cu atât se face mai mare. Intențiile mele nechibzuite au fost bune, dar mi-e teamă că nu s-au sfârșit așa cum plănuisem, a spus el și s-a bătut cu palma în dreptul inimii. Am crezut că dacă te țin aproape, în siguranță, în casa noastră, te-aș putea proteja de monștri.

S-au scurs câteva clipe de tăcere. Tânjeam să-l iau în brațe, să spun ceva, dar nu am putut. Momentul nostru era cumva fragil, ca un balon de săpun plutind deasupra apei. Tata și-a îndreptat spatele și m-a privit în ochi.

— Știi că am vorbit cu unchiul tău săptămâna trecută?

M-am încruntat.

— Mi-e teamă că nu a menționat nimic.

Un zâmbet sincer s-a ițit pe buzele tatei.

— Era și timpul ca prostănacul ăsta să mă asculte. Ești deșteaptă și frumoasă, iar viața ți-a pus la dispoziție nenumărate posibilități. Tocmai de aceea te trimit de acasă.

Casa scării a prins să se învârtască în fața ochilor mei uimiți și aproape că am picat pe spate. Era mult mai rău decât îmi imaginasem. Am simțit cum panica puneă stăpânire pe mine.

— Nu poți să mă gonești! am strigat. Ți promit că voi fi cu minte. Gata cu cadavrele și cu autopsiile sau cu investigațiile polițienești. Jur!

Tata s-a apropiat și a făcut ultimul lucru la care mă așteptam. M-a cuprins în brațe și m-a sărutat pe creștet.

— Copil prostuț! a zis el, blând. Te trimit la studii, la o școală de medicină legală. E cea mai bună din Europa. A fost nevoie să apelez la toate relațiile mele și la recomandarea unchiului tău ca să-ți rezerv un loc în anul de studiu. Peste o săptămână, pleci spre România.

M-am tras înapoi suficient cât să-l privesc pe tata în ochi. În privirea lui era ceva ce mă lăsa fără respirație și-mi înveselea inima: mândrie. Tata era mândru de mine și îmi oferea libertatea după care tânjeam. De data asta, lacrimile mele curgeau din cu totul alt motiv.

— E adevărat sau visez?

Probabil că arătam ca un pește scos din acvariu care se chinuie să respire. Am închis gura și m-am holbat la tata. Era de-a dreptul un miracol că fusese de acord cu așa ceva. Sau poate

că era doar o iluzie. L-am studiat cu atenție, încercând să hotărâsc dacă nu cumva abuzase iar de leacul lui. Tata a chicotit văzându-mi îngrijorarea.

— Thomas ne-a asigurat că va avea grijă de tine cât sunteți amândoi plecați. E un tânăr foarte responsabil din câte am auzit.

Am ridicat sprâncenele, peste poate de uimită.

— Vine și... Thomas?

Tata a încuviințat cu o mișcare din cap.

— A fost ideea lui.

— Cum?

Nu-mi venea să cred.

Thomas câștigase inima tatălui meu exact așa cum îmi făgăduise. În mod clar, asta însemna că sfârșitul lumii era pe aproape. Mi-am îmbrățișat tatăl. Parcă nu-mi venea să cred cât de norocoasă eram.

— E minunat, dar... de ce?

Tata m-a tras aproape.

— Am încercat, în felul meu, să te protejez de bolile și de greutățile vieții. Dar tinerii – și nici tinerele – nu trebuie să stea în colivii poleite. Există oricând posibilitatea ca boala să-și găsească drumul înăuntru. Cred că tu poți schimba asta. Și pentru a reuși, trebuie să te aventurezi în lume, scumpa mea fată. Promite-mi ceva, da?

— Orice, tată.

— Promite-mi că-ți vei hrăni și-ți vei cultiva mereu curiozitatea ta nesecată.

Am zâmbit. Aceasta era o promisiune pe care intenționam să o îndeplinesc, cu toată seriozitatea.

NOTA AUTOAREI

Libertăți literare și istorice

Gazetele au folosit pentru prima dată numele de Măcelar¹ cu privire la Jack Spintecătorul pe 4 septembrie, nu pe 31 august, și au făcut referire la suspectul John Pizer pe 7 septembrie. Am modificat aceste date pentru a servi scopului meu și am eliminat complet numele lui Pizer, pentru a evita să complic intriga cu personaje străine.

Pe 10 septembrie s-a instituit un grup de justițieri, numit Whitechapel Vigilance Committee. Pornind de la această idee, i-am implicat în acțiune pe Nathaniel și pe Thomas, dându-le un motiv solid pentru a hoinări pe străzi în nopțile ce au urmat crimelor, în calitate lor de membri ai unui grup numit Căvalerii din Whitechapel. Cu toate acestea, cele două personaje sunt deja pe străzi pe data de 7 septembrie (seara de dinaintea datei reale la care a fost găsit trupul lui Annie Chapman), ceea ce reprezintă o altă deviere de la cronologia istorică în ceea ce privește grupul de justițieri.

De asemenea, în cartea mea nu menționez faptul că John Pizer a fost arestat pe 10 septembrie, sub suspiciunea de a fi „Măcelarul”. Au fost atât de mulți arestați drept suspecti, încât m-am temut că simpla lor menționare nu ar îmbogăți cu nimic

¹ În engleză, *Leather Apron* (n.trad.).

povestea și nu ar face decât să-i deruteze pe cititori cu prea multe nume și fire narrative moarte. Următorii bărbați au fost arestați, doar în luna septembrie:

John Pizer

Edward McKenna

Jacob Isenschmid (acuzat că ar fi Spintecătorul și trimis la ospiciu)

Charles Ludwig (arestat după ce a amenințat două persoane cu cuțitul)

Cercetând trecutul lui Mary Ann „Polly” Nich, nu am găsit nicio dovadă că ea ar fi muncit pentru vreo familie din pătura de sus a societății din Londra. Mi-am luat libertatea de a-i inventa viața, imaginându-mi cum ar fi putut să fie înainte de a-și părăsi soțul, de a deveni prostituată și alcoolică și de a se muta dintr-o casă de corecție în alta, la începutul anilor 1880. Am vrut să arăt latura umană a acestor femei, nu doar să descriu crimele. Nefericitele acestea erau soții, mame, surori și fiice, nu doar prostituate uitate, amintite doar din pricina morții lor.

Emma Elizabeth Smith este o altă persoană a cărei viață am îmbogățit-o cu tot felul de detalii fictive. Există teorii contradictorii despre încadrarea ei în rândul victimelor canonice ale Spintecătorului, însă mi-am dorit mult să o menționez în acest roman, fascinată fiind de cât de vag este cunoscută viața ei de dinainte de a deveni prostituată. Deși există zvonuri conform căreia Smith s-ar fi tras din rândul elitei, nu există dovezi clare că era de viță nobilă. Oamenii care au cunoscut-o au mărturisit că femeia vorbea diferit, înțelegând prin aceasta că folosea corect limba engleză, lucru rar întâlnit printre locuitorii din East

End din acea perioadă. Nu se știe mai nimic despre originea ei, ceea ce m-a făcut să-mi pun întrebări importante: „Ce-ar fi dacă...?”, „Și dacă Emma chiar făcea parte din aristocrație?”. Există mărturii conform cărora femeia i-ar fi cunoscut pe atacatorii ei, dându-mi ideea de a-i crea un nou trecut. Misterul ce învăluie viața și moartea ei a fost o pânză goală pe care am putut să o exploatez cu ajutorul imaginației.

Am redat data uciderii lui Annie Chapman și detaliile veșmintelor atât cât am putut de exact. Avea obiceiul să bea mult și să-și risipească banii pe băuturi alcoolice. Administratorul casei în care locuia cu chirie refuzase să o mai primească dacă nu plătea, așa că femeia ieșise să câștige banii necesari. Soțul ei îi plătise cei zece șilingi pe lună, însă se oprișe în 1886, când omul murise, nu în 1888, anul morții femeii.

Numele lui Elizabeth Stride nu este menționat în acest roman, deși ea este una dintre victimele îngrozitoarei duble crime.

Catherine Eddowes a fost a doua victimă. Am respectat data la care a fost înmormântată și am adăugat detalii privind întâlnirea lui Robert James Lees cu Audrey Rose și cu Thomas, la mormântul femeii. Spiritistul și-a oferit serviciile celor de la Scotland Yard cam în aceeași perioadă, așa că mi l-am imaginat făcându-le aceeași ofertă lui Audrey Rose și lui Thomas.

Am încercat să păstrez personajul lui Mary Jane Kelly pe cât se poate de exact din punct de vedere istoric. Unele dintre conversațiile și descrierile lui Jack și ale straielor purtate în noapte omorului sunt incluse în roman, deși am brodat puțin pe marginea momentului și a cronologiei. Femeia a fost auzită cântând „O violetă de pe mormântul mamei” în momentul în care se găsea deja în apartamentul ei, alături de Spintecător, nu pe stradă. Conform unuia dintre martori, ea purta un șal roșu.

La acel moment, la casa din Miller Street nu se putea ajunge cu trăsura, însă, pentru scopul poveștii mele, am modificat acest fapt, permițându-le lui Audrey Rose și lui Thomas să beneficieze de o ascunzătoare bună pentru excursia lor nocturnă.

Copiile scrisorii intitulate „Dragă șefule” și ale cărții poștale numite „Jack nerușinatul” au fost publicate în realitate la 4 octombrie (în publicația *Evening Standard*), nu pe 1 octombrie.

Alte publicări ale scrisorilor s-au făcut doar sub formă de text (pe 1 octombrie, în *Star* și în *Daily News*), nu ca imagini ale scrisorilor reale.

Circul Barnum & Bailey nu și-a ținut reprezentația în clădirea Olympia din Londra decât în noiembrie 1889 (toamna ce urmează poveștii de față), însă din moment ce regina era fan și sute de trupe de circ victoriene făceau turnee în această perioadă în Europa, am decis să includ evenimentul în roman. Sărmanul Jumbo, elefantul, a murit în 1885 și nu ar fi avut cum să distreze mulțimile.

Clarvăzătorul și spiritistul Robert James Lees a existat cu adevărat și și-a oferit serviciile poliției în mai multe rânduri, cu privire la omorurile lui Jack Spintecătorul. Deși ședințele de spiritism erau destul de populare în Statele Unite și în Europa (chiar și după ce unii spiritiști s-au dovedit a fi șarlatani), Scotland Yard nu a acceptat sprijinul său. Nu s-a confirmat niciodată, dar se spune că omul comunica, printre alții, cu prințul Albert, în numele reginei, și că locuia la palat.

De asemenea, am încercat să respect pe cât am putut de mult terminologia medicală și practicile vremii. Cărți în care apar termenii de „medicină legală” sau „criminalistică” au fost tipărite în anii 1800. Iar doctorii/examinatorii medicali foloseau date precum temperatura corpului ca să determine momentul morții, deși erau conștienți de faptul că pierderea de

sânge sau temperaturile scăzute puteau afecta acuratețea estimărilor. Joseph Lister a introdus ideea de sterilizare a instrumentelor în timpul operațiilor, în anii 1860, folosind acid carbolic, iar identificarea pe baza amprentelor digitale a fost descoperită pe la începutul anilor 1880. Deși lipseau instrumentele pe care le avem în prezent, poliția obișnuia, în secolul al XIX-lea, să analizeze locul crimei cam la fel ca în prezent.

Așa cum se afirmă pe site-ul *New York State Troopers* (în categoria „Crime Laboratory System: Forensic Science History”), în anii 1800, medicina legală luase un avânt fără precedent. În timpul acelor ani s-au petrecut următoarele:

- a fost atestată prima analiză a unui document indoieinic;
- s-au dezvoltat analize pentru testarea prezenței sângelui într-un context criminalistic;
- s-a efectuat compararea unui glonț pentru a prinde un criminal;
- a fost atestată prima utilizare a toxicologiei (detectarea arsenicului) într-un proces;
- s-a dezvoltat primul test de cristalizare pentru hemoglobină, care a folosit cristale de hemină;
- s-a dezvoltat un test prezumtiv de sânge;
- a fost atestată prima utilizare a unei fotografii pentru identificarea criminalilor și documentarea dovezilor și a locului crimelor;
- a fost atestată prima utilizare a amprentelor digitale pentru a rezolva un caz de crimă;
- a fost realizat primul microscop pentru compararea substanțelor.

Criminalistica a fost larg aplicată în 1888, când medicilor din Londra, Anglia, li s-a permis să le examineze pe victimele lui Jack Spintecătorul în căutarea unor tipare ale rănilor.

Alte inadvertențe istorice care nu au fost menționate sunt libertăți literare pe care mi le-am luat pentru a îmbogăți lumea din romanul *Jack Spintecătorul: Crimele din Whitechapel* și pentru a servi conturării personajelor.

Mulțumiri

Fără ajutorul celui mai energic agent literar-războinic din lume, Barbara Poelle, aceste mulțumiri nici nu ar exista. Îți mulțumesc pentru că ai eliberat Godzilla Bunny în numele meu, B. Am reușit! Mulțumesc întregii echipe de la IGLA fiindcă lucrează pentru cea mai bună agenție. Îi mulțumesc lui Heather Shapiro pentru că mi-a dus cartea în mâinile cititorilor din întreaga lume.

Mii de mulțumiri editorului meu deosebit de inteligent și fan al rochiilor victoriene, Jenny Bak, pentru precizia cu care a făcut povestea lui Audrey Rose să prindă viață. Cartea mea are o voce mai puternică datorită ție! Nu-ți pot mulțumi suficient pentru că ne-ai dat o șansă mie și unei fete ce ciopârțește cadavre. Sunt nerăbdătoare să văd în ce alte aventuri ne vor duce Audrey Rose și Thomas! Îi mulțumesc Sashei Henriques pentru comentariile ce m-au făcut întotdeauna să zâmbesc. (Sca-bros și sexy!)

Îți mulțumesc, James Patterson, pentru prefața minunată și pentru că m-ai făcut să mă simt acasă sub numele editurii tale. JIMMY Patterson Books înseamnă totul pentru mine și sunt fericită să fac parte din acest proiect. Îi sunt recunoscătoare lui Tracy Shaw, a cărei copertă superbă mi-a smuls un

șir de semne de exclamare și mai multe GIF-uri săltărețe. Lui Erinn McGrath, pentru excelentul plan de publicitate. Lui Ned Rust, Sabrina Benun, Peggy Freudenthal, Katie Tucker și întregii echipe de la JIMMY Patterson Books și Little, Brown and Company; munca voastră neobosită și dedicarea sunt cu adevărat copleșitoare.

Datorită vouă, tuturor, am avut partea de cel mai bun debut.

Mamă și tată, vă mulțumesc pentru că m-ați încurajat întotdeauna să ajung la stele (sau să pun mâna pe scalpul, pe pensulă sau pe stilou) și nu ați crezut niciodată că nu pot face ce-mi pun în minte doar pentru că sunt femeie. Știu că termenul „imposibil” poate fi scris ca „I’m possible”¹ datorită vouă. Kelli, tu ești sora mea preferată! (Nu pentru că ai fi singura mea soră.) Mulțumesc că mi-ai pus la dispoziție haine de la Dogwood Lane Boutique pentru fiecare eveniment și pentru că îmi ești cea mai bună prietenă. Sunt foarte mândră de reușitele tale. Vă iubesc pe toți!

Dedic acest roman bunicii mele, însă trebuie să adaug ceva: lumea mea se bazează pe cărți, iar bunica a pus piatra de temelie. Nu pot decât să sper că ar fi adorat această poveste – și pe femeia puternică ce a deslușit unul dintre cele mai importante cazuri nerezolvate din istorie – la fel de mult ca mine.

Dedic cartea familiilor Belasco, Cuthbertston, Diakakise, and Loew; vă iubesc! Paula, Jeff, Mike, Matt, Daniel, Anna, Juliet, Katie și Ben, vă mulțumesc pentru distracții și pentru mâncare. Este o binecuvântare să vă cunosc. Jacquie, Alyssa, Shannon și Beth, cele mai bune prietene, pentru totdeauna. Nicăieri nu-i ca acasă. Animăluțelor mele, Toby, Miss Libby și Oliver pentru dragălașenia lor.

¹ Joc de cuvinte. *Impossible*, imposibil; *I’m possible*, sunt posibilă (n.trad.).

Măteii mele, Bella, pentru că a sprijinit-o pe mami să fie mereu la termen cu scrisul și pentru că m-a răsfățat, dar și lui Gage, pentru că e adorabil.

Mulțumesc primilor cititori: Renée Ahdieh, A. G. Howard și Leah Rae Miller; infinite mulțumiri pentru timpul și opiniile voastre. Echipai extraordinare: Kathy și Kelli Maniscalco și Ashlee Supinger; sunteți cele mai bune. Partenerilor de critică, Precy Larkins and Alex Villasante; cuvintele și viața mea sunt mai bogate datorită vouă. Lui Traci Chee, care, cu două săptămâni înainte de Crăciun, mi-a împărtășit idei ca o maniacă – deși avea propriul termen de respectat – și mi-a pus la dispoziție observații și un *feedback* minunat. Sunt extrem de încântată să împărtășesc cu tine această călătorie spre tipar.

#goatwub leprelor din cel mai bun club de literatură. Sweet Sixteens – ce mai aventură! Lui Stephanie Garber, pentru că este cea mai bună prietenă din lume; sunt așa de fericită că ne-am putut distra împreună în Chicago. Rochii și pantofi comози pentru vecie!

Lui Renée Ahdieh și Beth Revis; laudele voastre mi-au făcut viața mai bună. Vă iubesc pe amândouă!

Cititorilor, bloggerilor, bibliotecarilor, vânzătorilor de carte, prietenilor din mediul online și membrilor grupului Ava + the Knights of Whitechapel: aveți recunoștința mea pentru feedbackurile incredibile! Vă mulțumesc pentru că v-ați alăturat unei fete înarmate cu un bisturiu, ce adoră rochiile frumoase și prețuiește dreptatea pentru femei. Aș smulge și stelele din cer pentru voi.

Chris „Chri”, fără iubirea și susținerea ta, această călătorie nu ar fi nici pe departe atât de plăcută. Totul, pornind de la adorația mea pentru pisici, până la visurile mele de Stormtrooper, șosetele lăbărțate și pretențiile de cunoscător al lui

Shakespeare, pare mai puțin ciudat datorită ție. „Tu poți să te-ndoiești de soare, / De focul ce scânteie-n stea, / De legile nemuritoare, / Dar nu și de iubirea mea.”¹

Nu este greu să-ți dai seama că ești cel mai bun din punctul meu de vedere, acum și întotdeauna. (De aceea te-am lăsat la final.)

¹ William Shakespeare, *Henric al V-lea, Hamlet, Othello, Macbeth, Poveste de iarnă*, traducere de Ion Vinea, Editura Univers, București, 1971.

Audrey Rose Wadsworth, fiica unui controversat lord britanic, duce o viață dublă. Ziua, tânăra de doar 17 ani își împarte timpul între cearșafuri dansante, spectacole de cire și probe la croitoreasă. Seara, studiază în secret medicina și își ajută unchiul să facă autopsii. Când diabolicul Jack Spintecătorul începe să terorizeze întreaga Londra, ucigând femei nevinovate, Audrey Rose pornește o investigație pe cont propriu. Ancheta însă o va aduce în fața unor adevăruri greu de digerat, iar adolescența va trebui să ia decizii care îi vor frânge inima.

„Un debut captivant, plin de răsturnări de situație neprevăzute, perfect pentru iubitorii romanțelor istorice cu tentă polițistă.”

School Library Journal

JACK SPINTECĂTORUL

Crimele din Whitechapel

Partener media

